

A NEW YORK TIMES BEST SELLER

DANIEL SILVA

A MOSZAB ÜGYNÖKE
ÉS AZ OLIGARCHA

ULPIUS-HÁZ

DANIEL SILVA

A Moszad ügynöke és az oligarcha

Ulpus-ház Könyvkiadó Budapest, 2010

Fordította Hargitai István

A fordítás alapjául szolgáló mű: Daniel Silva: The Defector

A szerzótől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent:

A hírvivő

A Moszad ügynöke

A Moszad ügynöke a Vatikánban (A hírvivő új kiadása)

A Moszad ügynöke Moszkvában

ISBN 978 963 254 386 4

„Ha sebet ejtesz valakin, az olyan komoly legyen, hogy ne kelljen tartanod a bosszújától.”

Machiavelli

ELSŐ RÉSZ

A kezdő lépés

VLAGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

PJOTR LUZSKOVOT HAMAROSAN MEGÖLIK, amiért hálás lesz.

Késő október van, az ősz szinte már csak emlék. Rövid évszak ez itt és csúf, akár egy öregasszony, aki sietve dobja le viseltes kabátját. Most ólomszínű az ég, sarkvidéki a hideg, és hófúvás tombol. Az orosz tél első rohama, ami aztán talán soha nem ér véget.

Pjotr Luzskov félmeztelenül, csupasz lábbal, hátrakötözött kézzel alig érzi a hideget. Ebben a pillanatban azon is nagyon kellene erőlködnie, hogy képes legyen felidézni legalább a saját nevét. Úgy emlékszik, két ember vezette át a nyírfaerdőn, de ebben sem biztos igazán. Ez az a hely, ahol az oroszok el szokták végezni a piszkos munkát. Kurapaty Bikivnya, Katyin, Butovo...

Mindig az erdőben. Úgy tűnt, Luzskov esetében is folytatódik ez a tradíció. Őt is hamarosan a másvilágra küldik a fák között.

Van egy másik orosz szokás is, ahogy közeledik a gyilkosság pillanata: szándékosan fájdalmat kell okozni az elítéltnak. Pjotr Luzskovot is felvonszolták a fájdalom hegyére. Eltörték az ujjait.

Eltörték a karját és a bordáit. Betörték az orrát, összezúzták az állkapcsát. Addig ütötték, amíg el nem vesztette az eszméletét. Ütötték, mert ezt parancsolták nekik. Ütötték, mert oroszok. Csak akkor nem ütötték, amikor éppen vodkáztak. Amikor aztán a vodka elfogyott, még keményebben ütötték.

Útja utolsó állomásához érkezett, egy hosszú séta a jeltelen sírig. Az oroszoknak van egy kifejezésük erre: „viszaja mera”, a büntetés legmagasabb foka. Ez általában az árulóknak jár, habár Pjotr Luzskov nem árult el senkit. A főnöke felesége rászedte, és ezért a főnöke mindenét elvesztette. Amiért valakinek fizetnie kell. Végül is mindenki ezt tenné a helyében.

Most látta a főnökét, ahogy egyedül áll a gyufaszál-vastagságú nyírfák között. Fekete bőrkabát, ősz haj, a feje, mint egy tank lövegtornyáé. Lefelé nézett, és a kezében lévő nagy kaliberű pisztolyát bámulta. Elégtételt kellett vennie Luzskovon. Nem sok oligarchának lett volna gyomra ahhoz, hogy ő maga végezzen ki valakit. De ő nem is olyan, mint a többiek.

A sírt már megásták. Luzskov főnöke alaposan megvizsgálta, mintha azt ellenőrizné, elég nagy-e ahhoz, hogy elnyeljen egy testet. Ahogy Luzskovot letérdeltették, megérezte a jellegzetes illatot: parfüm és cigaretta. Szantálfa és füst. A hatalom szaga. Az ördög szaga.

Az ördög még egy ütést mért az arcára. Luzskov ezt már nem érezte. Aztán az ördög Luzskov tarkójához nyomta a fegyverét, és jó éjszakát kívánt neki. Luzskov látta vérének rózsaszín villanását. Aztán sötétség. Végre halott. Hálás érte.

LONDON: JANUÁR

PJOTR LUZSKOV MEGGYILKOLÁSA nem keltett feltűnést. Senki sem siratta, egy nő se öltött miatta gyászruhát. Az orosz rendőrség nem nyomozott az ügyben, és egyetlen orosz napilap sem foglalkozott a halálával. Sem Moszkvában, sem Szentpétervárott. Csakhogy ami igaz egy orosz városra, nem feltétlenül vonatkozik Londonra. Luzskov halálesetének híre elérte a Bristol közt, Grigorij Bulganov ezredes lakását, az orosz dezertőrt és máskéntgondolkodóét, aki ugyan nem volt meglepve, de némi lelkiismeret-furdalást érzett az ügyben. Ha Grigorij nem zárja be szegény Pjotrt Ivan Harkov széfjébe, a testőr még

mindig életben volna.

Grigorij Bulganov személye mind a Thames House-ban az MI6-nál, mind a Vauxhall Crosson az MI5-nél éppolyan sok csodálatot váltott ki, mint amennyire heves vitákat. Erősen megosztotta a véleményeket, de ez mindig így volt, amikor két titkosszolgálat akar állást foglalni ugyanabban az ügyben. „Az istenek ajándéka” - állították róla támogatói. „Nagyon zavaros fejű” - motyogta az ellenzéke. A Thames House egyik nagy öregje úgy írta le, mint a Downing Street 141 dezertőrét, akinek annyi haszna van, mint egy lyukas tetőnek. Elvégre London negyedmillió orosz otthona, ahol Bulganov csak egy a sok közül, aki szívesen befűtne a Kremlnek, és London mégis külön vendégszobával kényezteti.

Egy hangfelvétel szerint egy MI5-os azt jövendölte, hogy egyszer még meg fogják bánni, hogy brit útlevelet és menedékjogot adtak neki. De azt még ő sem hitte volna, hogy ilyen hamar eljön az a nap.

Grigorij Bulganov az Orosz Szövetségi Biztonsági Szolgálat, más néven FSB®, kémelhárítási osztályának korábbi ezredese volt. Az előző nyár végén váratlanul közreműködött egy nemzetközi hírszerző hadműveletben egy Ivan Harkov nevű orosz oligarcha és nemzetközi fegyverkereskedő ellen. De csak néhány angol tisztnek mondták el az igazságot, mekkora is Grigorij valós szerepe ebben az ügyben. És még kevesebben tudtak arról, hogy ha ő nincs, egy csapat izraeli kémét végeznek ki orosz területen.

Ahogy más KGB-s dezertőrök Londonban, Grigorij is eltűnt egy időre a házak biztonságos dzsungelében, majd egy magányos vidéki birtokon. Egy közös angol-amerikai csapat éjt nappallá téve hallgatta ki. Először is Ivan fegyverkereskedői hálózatával kapcsolatban akartak tudni mindent, amelynek szégyenszemre Grigorij mint fizetett ügynök dolgozott, majd előző titkosszolgálatának kereskedelmi ügyletei felől faggatták. A brit kihallgatok megbízhatónak találták, az amerikaiak kevésbé. Ragaszkodtak ahhoz, hogy felpiszkálják, ami az ügynökszlangben annyit tesz, hogy alá kell vetni hazugságvizsgálatnak. A vizsgálat tökéletes eredménnyel zárult.

Amikor a tiszteknek elégük lett a kihallgatásból, és eljött az ideje, hogy eldöntsék, mit is kezdjenek vele, a nemzetközi szolgálat vérebei szigorúan titkos jelentést készítettek, és előterjesztettek egy ajánlást is, szintén szigorúan bizalmas formában. Úgy ítélték meg Grigorij helyzetét, hogy korábbi bajtársai dühödt gyalázkodása ellenére nem kell komoly fenyegetéssel számolni.

Hacsak nem a bizonyos rettegett Ivan Harkov részéről, aki Oroszországban nyalogatta sebeit, és azóta is képtelen volt összehozni egy akciót. A dezertőr három kéréssel állt elő: meg akarta tartani a nevét, Londonban akart maradni, és nem akart látványos biztonsági intézkedéseket maga körül. Azzal érvelt, hogy a mindennapi életben való elvegyülés jelenti számára a legnagyobb védeltséget az ellenségeivel szemben. Az MI5 készségesen elfogadta kívánságait, különösen e harmadikat. Egyrészt a biztonsági intézkedések pénzbe kerülnek, másrészt a humánerőforrást egyéb fontosabb területeken kell alkalmazniuk, különösen a Nagy-Britanniában egyre nagyobb számban megjelenő dzsihád szélsőségek ellen. Vettek tehát Bulganovnak egy kedves kis házikót a Maida Vale-holtágnál, biztosítottak neki egyhavi tiszteletdíjat és átutaltak a számlájára a City Banknál egy bizonyos összeget, amelynek mértéke ha nyilvánosságra kerül, hatalmas botrányt kavart volna. Ráadásul egy MI5-os ügyvéd szép csendben nyélbe ütött Bulganovnak egy könyv megírásáról szóló szerződést is egy ismert londoni kiadóval. Tartozzék is bármely biztonsági szolgálathoz, csak az számít igazi, tapasztalt „vén rókának”, aki már dolgozik otthon a memoárján, a legnagyobb titokban persze.

Egy időre úgy tűnt, Grigorij lesz a legritkább madár a szolgálatok történetében: egyszerű eset, komplikációk nélkül. Folyékonyan beszélt angolul, részt vett London életében, mint egy szabadon bocsátott rab, aki megpróbálja bepótolni az elvesztegetett időt. Előszeretettel látogatta a színházakat és a múzeumokat. Szerette a verseket, a balettet, a kamarazenét. Belevetette magát a könyvírásba, és hetente egyszer együtt ebédelt a kiadója szerkesztőjével, aki történetesen egy harminckét éves, porcelánbőrű szépség volt. Az egyetlen dolog, ami kimaradt egy darabig az életéből, a sakk volt. Az MI5-os barátai javasolták neki, hogy csatlakozzon a Központi Londoni Sakk-klubhoz, egy nagy tekintélyű intézményhez, melyet egy csapat civil szolgálatot teljesítő polgár alapított az első világháború idején. A bejelentkezése igen titokzatosra sikeredett. Nem írt be címet, telefonszámot, mobilszámot, e-mail címet. Foglalkozásaként „fordító” szerepelt, munkaadójaként pedig saját magát nevezte meg. Arra a kérdésre, hogy melyek az

egyéb érdeklődési területei, hobbijai, azt írta: a sakk.

A kellő társadalmi rangon aluli vendégek mindig kívülállók maradnak - az öregurak felhívták a figyelmét, hogy sohasem fognak egy dezertőrrel találkozni, különösen egy orosz dezertőrrel, aki időről időre visszatér régi kapcsolataihoz.

Grigorij napja akkor érkezett el, amikor a miniszterelnök nyilvánosságra hozott egy jelentős al-Kaida- összeesküvést, amelyet az utolsó pillanatban meg tudtak akadályozni. A hírek szerint az al-Kaida azt tervezte, hogy egyazon időben több utasszállító gépet is megsemmisít orosz gyártmányú légelhárító rakétákkal - olyan rakétákkal, amelyeket Grigorij előző főnökétől, Ivan Harkovtól szereztek be. Huszonnégy órán belül Grigorij már a BBC kamerái előtt ült, azon az alapon, hogy jelentős szerepe lehetett az ügyben. Az ezt követő napokban és hetekben állandó szereplője volt a televíziónak Angliában és más országokban is. Ünnepeelt státusa megszilárdult, egyre többet forgott az orosz emigráns körökben, és az orosz disszidensek minden rétege között.

A hirtelen figyelemtől felbátorodva arra használta föl új keletű hírnevét, hogy kemény vádakkal illette korábbi titkosszolgálatát, és az orosz elnök tevékenységét Hitleréhez foghatónak nevezte. Amikor azonban a Kreml érzékenyen reagált az oroszok államellenes tevékenységére brit területen, Grigorij tanácsadói azt javasolták, próbáljon ezután finomabban fogalmazni. Egyébként a szerkesztője is erre kérte, bár őt inkább az vezérelte, hogy a könyv számára is maradjon valami újdonság.

A dezertőr végül is visszavett a kirohanások tónusából, de éppen csak egy kicsit. A Kremlllel folytatott csatái helyett energiája nagy részét hamarosan megjelenő könyvére fordította - és a sakkra. Télen jelentkezett a klub éves versenyére, és olyan könnyedén jutott túl az egymást követő fordulókön, mint egy orosz tank Prága utcáin. A negyedöntőben a legkisebb erőlködés nélkül semmisítette meg a címvédőt, győzelme a döntőben már elkerülhetetlennek tűnt.

A bajnokság délutánján a Sohóban ebédelt a Vanity Fair magazin riporterével. Hazafelé menet vett valami szobanövényt a Cliftonnál, és elhozott egy adag inget a mosodából az Elgin sugárútról. Egy rövid szundikálás után, ami afféle rituálé volt a meccs előtt, lezuhanyozott, felöltözött a csatához, majd pár perccel hat előtt elindult kis házából.

Ez a magyarázata, hogy Grigorij Bulganov, az orosz dezertőr és disszidens, miért sétált végig január másodikán, kedden, 18:12 perckor a londoni Harrow utcán. És a későbbiek miatt azt is fontos leszögezni: a szokottnál gyorsabb tempóban. De csak a sakk miatt, hiszen most ezzel volt tele a feje.

***

A döntő játszmát fél hétre tűzték ki, a klub szokásos helyén, Bloomsburyben, a Szent György-templom sekrestyéjében. Simon Finch, Grigorij ellenfele negyedkor érkezett. Lerázta a vizet esőkabátjáról, és odasandított a három figyelmeztető kiírásra, amely az előtérben volt kifüggesztve a hirdetőtáblán. Az egyik a dohányzást tiltotta, a másik a folyosó elzárását - tűzvédelmi okokból -, a harmadikat pedig maga Finch akasztotta ki, hogy megvédje a helyet azoktól, akik szemétlerakónak használnák az épületet... George Mercer szavaival élve, aki egyébként a klub vezetője és hatszoros bajnok volt, Finch csak egy camdeni zsémbes vénember, felékesítve mindazzal az obligát politikai meggyőződéssel, amelyet a körei megkívánnak. Szabad Palesztinát! Szabad Tibetet! Állítsuk meg a népiirtást Darfurban! Fejezzék be a háborút

Irakkal! Újrahasznosítunk, vagy meghalunk! Az egyetlen dolog, amiben nem hitt, az a munka volt. Magát úgy jellemezte, mint „társadalmi aktivista és szabadúszó újságíró”, amelyet Clive Atheron, a klub konzervatív kincstárnoka akkurátusan úgy fordított le, hogy „csavargó és ingyenélő”.

De Clive volt az is, aki egyből hozzátette, Finch műveli a legelegánsabban ezt a játékot: könnyed volt, művészi, és könnyörtelen, akár egy kígyó. „Simon magas szintű oktatása nem múlt el nyomtalanul”, jegyezte meg Clive epésen. „Csak kárba veszett.”

A vezetékneve igazán nem illett rá^. Hátközépig érő, egyenes barna hajával, drótkeretes szemüvegével - nagyon elszánt tekintetet kölcsönzött neki - úgy nézett ki,

mint egy forradalmár.

A hirdetőtáblára Finch érkezésekor most egy negyedik szöveg is felkerült, egy köszönetnyilvánítás a Regent Hali-templomtól, melyben megköszönik a klubnak, hogy megtartotta az Üdvhadsereg első sakkbajnokságát, amelyet a hajléktalanok számára rendeztek. Finch leviharzott a széles folyosón az ideiglenes ruhatár felé, ahol felakasztotta a kabátját egy görgős fogasra. A konyhafülkében bedobott egy húszpennyst a malacperselybe, és kiöntött egy pohár langyos kávé a „sakk-klub” feliratú ezüsttermoszból. Az ifjú Tom Blakemore – akit ugyan helytelenül hívtak így mivel az ifjú Tom nyolcvanöt éves volt – beleütközött, ahogy Finch kilépett a kávéval. Úgy tűnt, Finch észre sem vette. Később, ahogy egy MI5-osnak elmondta, az ifjabb Tom nem vette ezt sértésnek. Végül is, nem egy klubtag adott esélyt Finchnek, hogy megnyerje a kupát, hanem egy kívülálló. „Úgy nézett ki, mint akit akasztani visznek” – mondta az ifjabb Tom. „Csak a fekete csuklya hiányzott róla.”

Finch belépett a raktárba, és a megrakott polcokról összeszedett egy táblát, egy doboz papírt, egy hagyományos versenyórát és egy pontozólapot. Egyik kezében kávéval, a másik kezében a meccs kellékeivel egyensúlyozva belépett a sekrestye legnagyobb helyiségébe. A mustárszínű falon négy koszos ablak volt, három a Little Russel utca járdájáig ért fel, a negyedik az udvarra nézett.

Az egyik falon egy kis fészület alatt lógott a versenytábla, melyen már csak egy mérkőzés kiírása maradt: S. FINCH kontra G. BULGANOV.

Finch megfordult, és végignézett a termen. Hat x-lábú asztalt állítottak fel az esti játékokhoz, egyet a bajnoksághoz, a többi a szokott meccsekhez – a „baráti találkozókhoz”, a klub kifejezésével élve. Mint hithű ateista, Finch a legtávolabbi helyet választotta a fészulettől, és módszeresen készült a mérkőzésre. Megnézte a ceruzája hegyét, felírta a dátumot és a tábla számát a pontozólapra. Behunyta a szemét, és elképzelte a játszmat, ahogy az majd reményei szerint kibontakozik. Majd tizenöt percnyi üldögélés után felpillantott az órára: 6:42.

Grigorij késett. Különös, gondolta Finch. Az orosz sohasem szokott késni.

Finchnek beindult a képzelete – egy királyt látott maga mellett, amint lemond; Grigorijt, ahogy szégyenében lehorgasztja fejét – majd az órát bámulta, ahogy könyörtelenül múlik az idő.

18:45... 18:51... 18:58.

Hol vagy, Grigorij? Hol a pokolban vagy?!

***

Végül is Finch szerepe igen kevés volt az ügyben. Voltak néhányan, aki ugyan szerették volna közelebbről is megvizsgálni származási kapcsolatait, de a többség úgy ítélte meg, hogy Finch semmit sem élvezne jobban, mint egy jó kis nyilvános botrányt a titkosszolgálattal. Az egyetlen bűne pedig, a fair play hiánya, eleve elrendeltetett. Mivel pontosan 19:05-kor – az időt feljegyezte a hivatalos pontozólapra – élt azzal a jogával, hogy győztesnek nyilvánítsa magát az ellenfél visszalépése okán, ő lett az első versenyző a klub történetében, aki anélkül nyert meg egy bajnoki döntőt, hogy akár egyetlen bábút is megmozdított volna. És ezt az etikailag kétes értékű győzelmet az a bizonyos sakkozó brit értelmiség soha nem is bocsátotta meg.

Ari Samron, a legendás izraeli kémfőnök később, az egész történet lezárta után úgy nyilatkozott, hogy a pályája kezdete óta nem látott ilyen vérontást. És bár Samronról azt tartották, hogy szeret túlozni, ezzel most még meg sem közelítette a valóságot. Az eseményeknek, amelyek ezek után bekövetkeztek, nem Grigorij eltűnése volt a kiváltó oka, hanem az a viszály, amelyet maga Samron teremtett. Grigorij viselkedése csak elismerést érdemelt. Jelzőtűz volt az éjszakában. De ő volt a csalétek is, melyre Gabriel ráharapott az események kezdetekor.

A következő este a pontozólap már az MI5 birtokában volt, a verseny összes jegyzőkönyvével egyetemben. Az amerikaiak huszonnégy órával később értesültek Grigorij eltűnéséről, viszont bizonyos okokból kifolyólag, amire sohasem adtak magyarázatot, a brit titkosszolgálat négy teljes napig várt, mire értesítette az izraelieket is. Samront,

aki az izraeli függetlenségi háborúban harcolt, és nemigen kedvelte mostanában a briteket, a késlekedés egyáltalán nem lepte meg. Perceken belül már Uzi Navotot hívta telefonon, hogy berendelje. Navot vonakodva ugyan, de tudomásul vette a parancsot. Mert ez volt az, amihez Navot a legjobban értett.

3

UMBRIA, OLASZORSZÁG

GUIDO RENI KÜLÖNÖS EMBER VOLT és különös művész, aki csupán kabátja védelmébe burkolózva dolgozott. Hajlamát a szorongásos rohamokra latens homoszexualitása, illetve a tehetségében való bizonytalansága miatt érzett büntudata magyarázhatta. Szokatlanul erős hitet táplált Szűz Mária iránt, miközben taszították a nők, olyannyira, hogy nem engedte, hogy a fehérneműjéhez hozzáérjenek. Úgy érezte, hogy boszorkányok lesnek rá. Arcát a szégyen pírja öntötte el, ha csak meghallott bármiféle obszcenitást.

Apja tanácsát követve Reninek csembalóznia kellett volna. Ehelyett kilencévesen egy flamand mester, Denys Calvaert műtermébe jelentkezett, és festészetet kezdett tanulni. Inaséveit befejezve elhagyta otthonát, Bolognát, és 1601-ben Rómába utazott, ahol hamar megnyerte a pápa unokatestvérének a bizalmát, hogy oltárképet készíthessen Szent Péter megfeszítéséről, a San Paolo alle Tre Fontane-templom részére. Befolyásos patrónusa kívánsága szerint Reni a Santa Maria del Popolo-templomban függő képről vette az inspirációt. A festmény készítője - egy ellentmondásos, különöc festő, akit Caravaggióként ismertek - nem volt elragadtatva az utánzásától, és megesküdt, hogy megöli Guido Renit.

***

Mielőtt Reni oltárképén elkezdett volna dolgozni, a restaurátor elment Rómába, hogy még egyszer lássa a Caravaggiót. Reni láthatóan komolyan vette riválisa utánzását - legfőképpen a fény-árnyék hatás technikáját alkalmazta a képen megjelenő alakjain, hogy lélettel töltsen meg azokat, és hogy drámaian kiemelje őket a háttérből, de jelentős különbségek is akadtak a két festmény között. Amíg Caravaggio átlósan helyezte el a fordított keresztet a színen, Reni a középpontba, függőlegesen helyezte el. Míg Caravaggio megmutatta a haláltusáját vívó Péter arcát, addig Reni ügyesen elrejtette azt. Ami leginkább megragadta a restaurátort, az a gesztus, ahogy Reni megfestette Péter kezét. Caravaggio oltárképén a kezek már megfeszített állapotban vannak. Reninél a kezek viszont szabadok, és a jobb az ég felé mutat. Talán attól szenvedett Péter, hogy a szöveget éppen a lábán ütik keresztül? Vagy kegyelemért Istenhez könyörög, hogy szörnyű fájdalmától megszabadítsa?

A restaurátor több mint egy hónapig dolgozott a festményen. Visszahelyezve a sárga lakkot a képre, a munka végső és legfontosabb fázisához érkezett: ki kell javítania azokat a sérült részeket, melyeket az idő és a különböző megpróbáltatások okoztak. A kép jelentős károkat szenvedett négy évszázad alatt, amióta Reni megfestette. A restauráció középső szakaszában készült fotók, melyeket a tulajdonosnak küldtek, még nem voltak éppen szívdertőek. Normális körülmények között a restaurátor visszatartotta volna a fényképeket, melyek azt a bizonyos köztes állapotot, nyers valóságot mutatva sokkolóak lehetnek, de a jelen helyzet aligha volt normálisnak nevezhető. A Reni-festmény a Vatikán birtokában volt. Tekintettel erre, a restaurátor - aki a világon az egyik legjobb volt a maga területén, emellett személyes barátja a pápának és jelentős befolyással bíró személyi titkárának - a Szentszék otthonában szabadon dolgozhatott, és maga választhatta meg munkatársait.

Sőt még azt is megengedték számára, hogy ne Vatikán állam művészeti laboratóriumában, hanem egy elzárt birtokon, Dél-Umbriában vezesse a restaurálást.

Ez a birtok, a Villa dei Fioriként ismert helység ötven mérföldre északra feküdt Rómától, egy fennsíkon a Tiberis és a Nera között. Egy szarvasmarhatelep és egy hatalmas lovasközpont is található arra, amely sok remek lovast nevelt ki szerte Olaszországban. Kedvtelésből tartott disznók és kecskék népesítették be a területet, nyáron a táj tele volt napraforgóval. Maga a villa egy kavicsút végén áll, melyet toronymagas pínéák szegélyeznek. Atizenegyedik században egy kolostor állt itt, amiből egy kis kápolna és egy kemence maradványa még most is megvolt, a kemencében süttötték a szerzetesek a

mindennapi kenyerüket. A villa lábánál egy úszómedence terült el és egy zárt kert, amelyben rozmaring és levendula nőtt, végig az etruszk falak mentén. És mindenhol kutya. Négy vadászkutya, melyek többnyire a legelőkön szaladgáltak, és egypár ideges terrier, melyek az istállók körül járőröztek egy keresztes lovag öntudatával. Bár a villa egy idős itáliai nemes tulajdona volt, Gasparri grófé, a napi ügyeket egy négyes csapat felügyelte: Margherita, egy fiatal háziasszony; Anna, a tehetséges szakács; Isabella, egy félig svéd éteri lány, aki a lovakat gondozta; és Carlos, egy argentin cowboy, aki a marhatelepen dolgozott, valamint felügyelte a terményeket és a nem túl jelentős szőlőskertet. A restaurátor és csapata egyfajta csendes békében léteztek a villában. Mindenki úgy tudta a környéken, hogy a restaurátor neve Alessio Vianelli, és egy olasz diplomata fia. A restaurátor neve azonban nem Alessio Vianelli volt, és nem is volt egy diplomata fia, még csak olasz sem volt. Az igazi neve Gabriel Allon volt, és a Jezréel völgyéből, Izraelből érkezett.

Valamivel alacsonyabb volt, mint az átlagos termet, és szikár volt, mint egy biciklista. Magas homlok, széles áll, a hosszú, szögletes orrot pedig mintha fából faragták volna ki. Szemei súlyos smaragdzöld árnyalatúak voltak; rövid, sötét haja őszesnek tűnt a templomban. Egyformán remekül festett mind a bal, mind a jobb kezével. Most éppen a ballal. Letörölte karóját, amely lassan éjfél mutatott. Azon gondolkodott, hogy folytassa-e a munkát.

Úgy számolt, még egy óra, és kész a háttérrel. Jobb, ha még most megcsinálja. A Vatikán Galéria igazgatója nagyon szerette volna Reni képét a szenthéten újra kiállítani, még a zarándokok és a turisták szokásos tavaszi ostroma előtt. Gabriel biztosította, hogy minden tőle telhetőt megtesz, de nem ígérte száz százalékra. Igazi perfekcionista volt, aki minden munkájára úgy tekintett, mint elismertsége zálogára. Ismert volt világos ecsetkezeléséről, hitt abban, hogy a restaurátornak a lelkéből kell dolgoznia, amelynek azonban nem szabad nyomot hagynia, csak a festmény kapja vissza ezáltal eredeti szentségét, amelytől az évszázadok megfosztották.

A villa korábbi nappaliját használta műhelyként. Elvitette a bútorokat, csak szerszámai, felszerelései hevertek szanaszét, néhány erős halogénlámpa világított, meg egy hordozható rádió zenélt. A Bohéméletet konferálta fel a műsorvezető, a hangerő a suttogás erősségéhez volt beállítva. Gabrielnek rengeteg ellensége volt, és nem csak képzelet szülte, mint Reninek. Ezért hallgatta ilyen halkán a zenét, és ezért hordott magánál csőre töltve egy 9 milliméteres Berettát.

A markolat festékes volt: egy kevés Tiziano, valamennyi Bellini, egy csepp Raffaello és Veronese.

***

A kései óra ellenére energikusan és koncentráltan dolgozott. Ahogy az opera utolsó hangjai a csöndbe veszttek, sikerült is befejeznie a munkát. Kimosta az ecseteket és a palettát, majd lejjebb vette egy kicsit a lámpa fényerejét. A félhomályban a háttér a sötétbe vesztett, a négy figura enyhén felizzott. Gabriel a kép előtt állva, egyik kezét az állához támasztva, fejét félredöntve kicsit a következő fázist tervezte. Holnap reggel a legfontosabb fegyverhordozón kell dolgoznia, egy piros sapkás figura szöggel és fakalapáccsal a kezében. Egyfajta ijesztő hasonlóságot érzett önmaga és a hóhér között. Egy másik korban, (egy másik) álnéven, hasonló szolgálatot teljesített tel-avivi főnökeinek.

Lekapcsolta a lámpát, és a kőlépcsőn felment a szobájába. Az ágy üres volt, Chiara, a felesége három napra Velencébe ment, hogy meglátogassa a szüleit. A munkájuk miatt egyébként is sokszor és sokat voltak távol egymástól, de ez a saját választásuk volt. Így aztán egy ilyen természeténél fogva magányos, munkájában mániákus embernek, mint

Gabriel, könnyen kellett volna viselnie a nő rövid távollétét. Valójában szörnyen érezte magát nélküle, ha nem is voltak ismeretlenek számára az ehhez hasonló fájdalmak. Természetes, ha egy boldog házasságban élő ember hiányolja a feleségét. De Gabriel Allonnak - aki holokausz-túlélők gyermeke volt, tehetséges művész és restaurátor, bérgyilkos és kém - az élet minden volt, csak nem természetes.

Leült Chiara oldalára az ágyon, és felmarkolt egy adag olvasnivalót az

éjjeliszekrényéről. Divatlapok, lakáskultúra-magazinok, olasz kiadású amerikai krimik, gyereknevelésről szóló könyvek. Gabriel úgy tudta, nincs gyerekük, és legjobb tudomása szerint nem is vártak babát. Chiara korábban megpróbálta óvatosan felvetni a dolgot; Gabriel akkor attól tartott, ez a vita lesz házasságuk próbatétele. Már maga az újránősülés is meglehetősen fájdalmas volt számára.

A gondolat, hogy másik gyereke legyen, még ha egy olyan nőtől is, mint Chiara, akit annyira szeretett, egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt. A fiát egy terrorista bombája ölte meg Bécsben, és az Olajfák hegyén temették el, Jeruzsálemben.

Lea, az első felesége túlélte a robbanást, egy pszichiátriai intézetben élt a Herzl-hegy tetején, bezárva emlékei börtönébe, egy megégett testbe. Ez volt az az ok, amiért Gabriel munkáját a végzet beárnyékolta, és amiért megfogadta, nem akar újabb gyereket, akit bármikor megölhetnek ellenségei.

Kibújt a szandáljából, és átment az íróasztalhoz. Egy boríték formájú ikon kacsintott rá a laptop képernyőjéről. Az üzenet jó pár órája érkezett. Gabriel minden tőle telhetőt megtett, hogy ne gondoljon rá, mivel pontosan tudta, honnan küldték. Csakhogy jobb volt túl lenni rajta. Kelletlenül rákattintott az ikonra, mire egy sor értelmetlen szöveg jelent meg a képernyőn. Ahogy azonban begépelte a jelszót a megfelelő ablakba, a szóáradat eltűnt, és ennyi maradt csupán:

MALACHI TALÁLKOZNI AKAR.

ELSŐBBSÉGET ÉLVEZ.

Gabriel felhúzta a szemöldökét. Malachi a speciális ügyek osztálya vezetőjének fedőneve volt.

Az „elsőbbséget élvez” a rendkívül sürgős ügyekben használatos kifejezés, ha élet-halál a tét. Egy darabig gondolkodott, majd begépelte a választ. Kilencven másodperc múlva érkezett a válasz:

MALACHI NAGYON VÁRJA A TALÁLKOZÁST.

Gabriel lekapcsolta a gépet, és befeküdt az üres ágyba. „Malachi nagyon várja a találkozást.” Kétségei voltak, hogy ez tényleg így lett volna, mivel Malachi és ő már jó ideje nem voltak beszélő viszonyban. Becsukta a szemét, és egy kezét látott, amely a vasszög felé nyúl. Belenyomta az ecsetet a palettájába, és festett, míg álomba nem merült. Aztán tovább festett.

4

AMELIA, UMBRIA HA AZ EMBER MEGTESZI AZ UTAT a Villa dei Fioritól a dombon fekvő városig, Ameliáig, láthatja Olaszországot mindenestül: ókori pompájában és modern nyomorúságában, gondolta Gabriel szomorúan. Felnőtt életének nagy részét Olaszországban töltötte, és tanúja volt, ahogy a vidék lassan, de szisztematikusan borult a feledés homálya. A nyilvánvaló hanyatlás jelei mindenütt mutatkoztak: a kormányzati hivatalok tele voltak korrupcióval és alkalmatlan emberekkel; a gazdaság gyenge volt ahhoz, hogy elegendő munkát adjon a fiataloknak, a valaha tündöklő tengerpartot szemét és szennyvíz árasztotta el. Ezek a tények valahogy elkerülték az útikönyvszerkesztők figyelmét, akik minden évben számtalan jelzővel dicsőítették Olaszország kiválóságát és szépségét. Az olaszok maguk is érzékelték a romló állapotokat, ha másból nem, a házasságkötések számának csökkenéséből és a népesedési ráta alapján. Olaszország születési rátája a legrosszabb lett Nyugat-Európában. Demográfiai mérföldkő volt a történelmükben, hogy a hatvan felettiek aránya meghaladta a húsz év alattiakét. Olaszország az öregek országa lett, ami, ha folytatódik, olyan csökkenést eredményezhet a népességben, ami nem volt a nagy pestisjárvány óta.

Amelia, Umbria legősibb városa, látta a fekete halál utolsó nagy pusztítását, és minden valószínűség szerint mindazt, ami azelőtt történt. A várost umbriai törzsek alapították jóval a szövetségi korszak kezdete előtt, aztán megszállták az etruszkok, rómaiak, gótok majd lombardok, míg végül a pápák birtokába nem került. Szürkésbarna falai ma is több mint tíz láb vastagságúak, és a legtöbb ódon utca csak gyalogosan járható. Néhány ameliái megpróbált továbbra is a biztonságos falak között maradni. A nagy részük azonban az új városrészben lakik, a piszkossárga panelházak lelketlen labirintusában és a

régi bevásárló utcák között, melyeket leromboltak a déli városrész dombján.

Az amerikaiak idejük nagy részét a főutcán, a Via Rimembranzén töltik. Késő délután összezsúfolódnak az utcasarkokon, cseverészve üzletelnek, és az Orvieto felé menő forgalmat lesik.

A Villa dei Fiori titokzatos bérlője a beszélgetések leggyakoribb témái között szerepelt. Egy idegen élt köztük, aki udvariassen intézte ügyeit, de mégis távolságtartóan - nem csoda, hogy a bizalmatlanság megtestesült tárgya lett, és nem kevés irigységé is. Az a hír terjedt róla, hogy megtiltotta a villa lakóinak, hogy bármit is eláruljanak a munkájuk természetéről. A kérdezősködő többnyire azt a kitérő választ kapta, hogy „művészetekkel foglalkozik”, vagy „jobban szeret inkább egyedül lenni”. Néhány öregasszony véleménye az volt, hogy gonosz szellem lakozik benne, amit ki kell űzni, amíg nem késő. Néhány fiatal lány titokban szerelmes volt a smaragdszemű idegenbe, és szemérmetlenül flörtöltek vele azon kevés alkalommal, amikor bemerészkedett a városba.

Lelkes rajongói között volt az a lány is, aki a Massimo cukrászda pénztárosaként ült a csillogó kirakat mögött. Macskaszem alakú szemüveget viselt, mint egy könyvtárosnő, és mosolyában mindig enyhe rosszallás bujkált.

***

Gabriel rendelt egy kapucsínót, néhány süteményt, és elindult a terem végében lévő legtávolabbi asztalhoz. Az asztalnál már ült valaki. Egy vörösesszőke férfi, akinek akkora háta volt, mint egy birkózónak. Úgy tett, mint aki egy helyi lapot olvas - de csak úgy tett. Gabriel ismerte jól, olaszul pont nem beszélt a férfi.

- Valami érdekes, Uzi? - kérdezte Gabriel németül.

Uzi Navot szúrósan ránézett, mielőtt újra az olvasásba temetkezett volna.

- Ha nem csal a megérzésem, úgy tűnik, politikai válság robbant ki Rómában - válaszolta ugyancsak németül.

Gabriel leült az üres helyre. - A miniszterelnök egy igencsak mocskos pénzügyi botrányba keveredett.

- Már megint?

- Valami botrány történt néhány északolasz óriás beruházás körül. Várhatóan az ellenzék a lemondását követeli majd. De ő megesküszik, hogy hivatalban marad és továbbra is harcolni fog.

- Az talán jobb lenne, ha az egyház sietne a segítségére.

- Támogatnád az egyházi állam visszaállítását?

- Jobb egy pápa, mint egy playboy miniszterelnök, cipőkefehajjal. Már-már művészi szintre emelte a korrupciót.

- A mi utolsó miniszterelnökünknek is komoly etikai hiányosságai voltak.

- Ez igaz. De szerencsére nem ő az egyetlen, akinek az országot meg kell védeni az ellenségektől. Ez a feladat a Saul király utcára tartozik.

A Saul király utca volt az izraeli kémelhárítás főhadiszállása. A szolgálatnak szándékosan hosszú és félrevezető elnevezése volt, ami nemigen tükrözte a valóságos feladatát.

***

Azok, akik ott dolgoztak, úgy emlegették: „a Hivatal”.

A lány lerakta a kapucsínót Gabriel elé, a süteményeket meg az asztal közepére. Navot megnyalta a száját.

- Mi a baj, Uzi? Nem azt mondta Bella, hogy megint diétázni kéne?

- Honnan veszed, hogy abbahagytam a fogyókúrámat?

- A növekvő derékbőrségedből.

- Mi nem vagyunk megáldva a te csodás alkatoddal és fantasztikus anyagcseréddel, Gabriel. Az én őseim kövérkés osztrák zsidók voltak.

- Akkor miért harcolsz a természet ellen? Vegyél egyet, Uzi - ha másért nem, az őseid védelme érdekében.

Navot kiválasztott egy trombita alakú, krémes süteményt, és két harapással el is tüntette. Tépelődött, hogy kivegyen-e még egy édes mandulával töltöttet is. El is tűnt, azalatt, míg egy kis zacskóból Gabriel beleöntötte a cukrot a kávéjába.

- Nem volt alkalmam enni a repülön - mondta Navot zavartan. - Rendelnél nekem egy kávé?

Gabriel kért még egy kapucsínót, aztán Navotot figyelte, aki nekikezdett még egy süteménynek.

- Gyerünk, Uzi. Bella sose fogja megtudni.

- Azt te csak hiszed. Bella mindig mindent megtud.

Bella analitikusként dolgozott annál a bizonyos Hivatalnál a szíriai részlegen, mielőtt elfogadta a tanári állást a Ben Gurion Egyetemen, ahol keleti történelmet tanít.

Navot, a veterán ügynök és kém, aki kijárta a manipuláció magasiskoláját, képtelen volt Bellát becsapni.

- Igaz a hír? - kérdezte Gabriel.

- Milyen hír?

- Egyrészt, hogy te és Bella összeházasodtok. Másrészt, hogy csendes esküvő lesz a tengernél Caesarében, néhány kedves barát és a család jelenlétében. Meg persze az Öreg jelenlétében. Lehetetlen, hogy a különleges ügyek osztályának a főnöke megházasodhatna Samron áldása nélkül.

A Különleges Ügyek a legsötétebb részlege volt ennek az egyébként is sötét hivatalnak. Munkatársait olyan feladatokkal bízták meg, amit senki más nem lett volna hajlandó elvégezni, vagy senkinek se lett volna elég bátorsága, hogy megtegye, amit kérnek. Az ügynökeik bérnyilkosok és emberrablók voltak; pederaszták, zsarolók, intelligens és kreatív bűnözők, a köztörvényesekénél jóval nagyobb gyakorlattal. Több nyelven beszélő átváltozó művészek, akik úgy alakultak át, akár a kaméleon: egyaránt otthon voltak Európa legelőkelőbb szállodáiban, de Bejrút és Bagdad legmocskosabb kocsmáiban is. Navot sohasem tudta megbocsátani, hogy Gabriel nem teljesítette a parancsát. Elismerte Gabriel nagyszerűségét, különösen bizonyos esetekben tanúsított vakmerőségét. Más országban, más szolgálatnál biztosan sztár lett volna. És azért a Hivatalnál is értékelték az olyan ügynököket, mint Gabriel, aki kreatív volt és minden előítélettől mentes. Navot volt az első, aki bevallotta, hogy ő egy egyszerű kétkezi munkás hozzá képest, és egész pályáját kizárólag Gabriel árnyékában dolgozta végig.

- Bella kérte, hogy a Hivatal személyzete minél kisebb létszámban vegyen részt - mondta Navot, némi büntudattal a hangjában. - Nem akarta, hogy kémek bulija legyen az ünnepségből.

- Ezért nem hívtatok meg?

Navot jó pár másodpercet szentelt annak a feladatnak, hogy apró morzsákat seperjen rá egy fémtányérkára.

Gabriel magában analizálta. Hivatalos viselkedéskutatók ezt a fajta halogató taktikát háritó cselekvésnek hívják.

- Gyerünk, Uzi. Nem bántasz meg.

Navot leseperte a tenyerén maradt morzsát a padlóra, és egy pillanatig némán nézett Gabrielre. - Azért nem hívtunk meg az esküvőmre, mert nem akartam, hogy ott legyél. Az után a nagyszerű moszkvai húzásod után.

A lány lerakta a kávé Navot elé, majd megérezve a feszültséget, visszamenekült üvegbarikádja mögé. Gabriel kibámult az ablakon, nézte, ahogy három öreg megy lassan a

járdán, erősen bebugyolálva magukat a kemény hideg ellen. A gondolatai egy esős moszkvai augusztusi nap eseményei felé kalandoztak. Egy unalmas sarkon álldogált szemben a sztálinista stílusban épült blokkházzal, amit csak a „folyóparti ház” néven emlegetnek Moszkvában. Navot a karját szorongatta, és a fülébe suttogott. Arról beszélt, hogy a küldetésük, hogy ellopják az orosz fegyverkereskedő, Ivan Harkov aktáit, kudarcba fulladt. És az a bizonyos Ari Samron, főnökük és mentoruk, azt parancsolta nekik, hogy meneküljenek vissza a Seremetyevóra, és szálljanak fel egy ott várakozó izraeli gépre, amely Tel-Avivba indul. Gabrielnek nem volt más választása – vagy Navot utasítását hagyja figyelmen kívül, vagy Ivan Harkov feleségét hagyja ott a biztos halál tudatában.

- Újra csak azt tudom mondani, Uzi, ez volt az egyetlen módja, hogy Jelenát élve kivigyem.

- Megszegted Samron közvetlen utasítását, és az enyémet is, ha úgy tetszik, a közvetlen felettedet. Veszélybe sodortad az egész csapatot, a feleségedet is beleértve. Mit gondolsz, minek tűnhettem a csapat többi tagja szemében?

- Mint egy jó intuícióval rendelkező parancsnok, akinek helyén van az esze, amikor egy hadművelet kudarcba fulladt.

- Nem, Gabriel. Olyannak tűntem, mint egy gyáva ember, aki inkább hagyja meghalni egyik ügynökét, mint hogy kockára tegye a saját életét és a karrierjét. - Navot beleszórt három zacskó cukrot a kávéjába, és idegesen megkavarta egy ezüst kiskanállal. - És tudod, mit? Még igazuk is van, a gyávaságot kivéve. Nem vagyok gyáva.

- Senki sem vádolhat azzal, hogy valaha is elmenekültél volna a harc elől, Uzi.

- De be kell vallanom, hogy nagyon erős a túlélési ösztönöm. Valakinek az is kell, hogy legyen a munka folyamán, és nemcsak terepen, hanem a Saul király utcában is. Nem mindegyikünk van megáldva ilyen tehetséggel, mint a tiéd. Néhányunknak egyszerűen csak a munka kell. Néhányunknak meg csak az előléptetés a fontos.

Navot hozzáütögette a kanalat a csésze széléhez, és az alátétre helyezte.

- Mintha forgószél kapott volna el, amikor visszamentem Tel-Avivba aznap éjjel. Ahogy megérkeztünk, vittek egyenest a Saul király utcába. Mire odaértünk, te már órák óta eltűntél. A miniszterelnöki hivatal minden percben friss információ után érdeklődött, Samron olyan volt, mint egy ámokfutó. Még jó, hogy Londonban volt; másképp pusztá kézzel ölt volna meg. Azt feltételezték, hogy meghaltál. És ezért kizárólag engem tartottak felelősnek. Órákig ültünk ott, és egyetlen szóra vártunk. Borzalmas éjszaka volt, Gabriel. Senkinek sem kívánom azt az éjszakát.

- Én sem, Uzi.

- Nem kétkem. - Navot a Gabriel jobb szeméhez közeli forradást nézte. - Hajnalra már mindannyian lemondtunk rólad. Aztán a rádiós tiszt kirobbant a hadműveleti szobából, és azt mondta, éppen most jelentkezted be a megadott csatornán, minden valószínűség szerint Ukrajnából. Mikor először meghallottuk a hangodat, pokoli lárma támadt. Nemcsak hogy élve kijöttél Oroszországból, Ivan Harkov legmocskosabb titkaival, de áthoztál egy teherautónyi dezertőrt, köztük Grigorij Bulganov ezredest, a legmagasabb rangú FSB-tisztet, aki valaha is átjutott a vasfüggönyön. Nem rossz, egy este alatt. Moszkva lett életed legfontosabb pillanatainak egyike. De nekem örök szégyenfolt, egy egyébként makulátlanul tiszta életraizon. Amit te szennyeztél be, Gabriel. Ezért nem hívtalak meg az esküvőmre.

- Sajnálom, Uzi.

- Mit sajnálsz?

- Hogy ilyen nehéz helyzetbe hoztalak.

- Azt nem, hogy megtagadtál egy egyértelmű parancsot?

Gabriel nem szólt semmit. Navot lassan megrázta a fejét.

- Te egyszerűen gazember vagy, Gabriel. El kellett volna törnöm a karodat Moszkvában, és berángatni az autóba.

- Most mit akarsz, mit mondjak, Uzi?

- Azt akarom, hogy ígérd meg, hogy soha többé nem csinálsz ilyet.

- És ha mégis?

- Először is eltöröm a karodat. Majd lemondok, mint a Különleges Ügyek parancsnoka, amely esetben nem tehetnek mást, mint hogy kineveznek téged főnöknek. Mert tudom, mennyire vágysz erre.

Gabriel felemelte a jobb kezét. - Soha többé, Uzi - sem terepen, se máshol.

- Szavadon foglak.

- Sajnálom, ami köztünk történt Moszkvában. És esküszöm, soha többé nem szegem meg a parancsodat.

Navot láthatóan megenyhült. A személyes konfliktusok kezelése sosem volt erős oldala.

- Ennyi, Uzi? Azért jöttél keresztül Umbrián, hogy bocsánatot kérjek?

- És az ígéretért, Gabriel. Ne feledd, mit ígértél.

- Nem felejttem.

- Jó - Navot rákönyökölt az asztalra, és előre hajolt. - Akkor nagyon figyelmesen hallgass végig. Visszamegyünk a te Villa dei Fioridba, és összecsomagolsz.

***

Aztán Rómába megyünk, hogy az éjszakát a nagykövetségen töltsük. Holnap reggel, amikor a tízórás tel-avivi járat felszáll a Fiumicino reptérről, mi azon leszünk, az első osztályon, a második sorban, egymás mellett.

- És miért tesszük mindezt?

- Mivel Grigorij Bulganov ezredes elment.

- Hogy érted, hogy elment?

- Úgy értem, hogy eltűnt, Gabriel. Már nincs többé közöttünk. Eltűnt az áttetsző levegőben. Nincs.

5.

AMELIA, UMBRIA

- Mikor tűnt el?

- Körülbelül egy hete.

- Pontosabban?

- Grigorij Bulganov ezredest utoljára akkor látták, amikor beszállt egy fekete Mercedes hátsó ülésére a Harrow utcában 18:12-kor, kedden este.

Alkonyatkor sétáltak a széles macskaköves utcán, Amelia óvárosában. Néhány lépéssel mögöttük két őzikeszemű testőr lépkedett. Ez rossz jel. Navot rendszerint hat leveyahával utazott, egy női kísérővel, a biztonsága érdekében. De az a tény, hogy két képzett gyilkost hozott, azt jelezte, Gabriel élete komoly veszélyben van.

- Mikor közölték végül is az angolok?

- Küldtek egy diszkrét jelzést a londoni állomásunkra, szombat délután, négy nappal a történetek után. Mivel szombat volt, az ügyeletes tiszt egy kölyök volt, aki nem pontosan értette a jelentését. A kölyök kitepte a táviratot, és átküldte a Saul király utcába, elsőbbségi utalás nélkül. Szerencsére az ügyeletes tiszt az európai részlegen pontosan értette, miről van szó, és azonnal küldött egy értesítőt Samronnak.

Gabriel a fejét csóválta. Évek teltek el azóta, hogy

Samron átadta a Hivatal felügyeletét, de valójában még mindig a saját otthona volt. Olyan tisztekkel volt tele, mint Gabriel vagy Navot, akiket ő hozott oda, ő képezte ki

Őket, az ő nyelvét beszélték, az ő fejével gondolkodtak. Izraelben Samront úgy ismerték, mint a Memunehet, a kijelölt férfit - aki az is marad mindaddig, míg azt nem érzi, hogy az ország annyira biztonságban van, hogy már meghalhat.

- Feltételezem, Samron meg téged hívott - mondta Gabriel.

- Azt tette, bár ez minden udvariassági formát mellőzött. Azt mondta, küldjünk neked üzenetet. Aztán azt mondta, szedjünk össze pár fiút, és repüljünk oda érted. Úgy tűnik, ez már az én sorsom... A szolgálatkész fiatalabb fiú, akit elküldenek a vadonba olykor, hogy felhajtsa a tékozló idősebb testvért.

- Grigorij még felügyelet alatt volt, amikor beszállt az autóba?

- Úgy tűnik, nem.

- Akkor honnan tudják olyan biztosan a britek, hogy mi történt?

- A kis elektronikus segítők figyeltek.

Navot a CCTV-re utalt, a mindenütt jelen lévő, tízezer zárt láncú jeladóból álló kamerarendszerre, ami a londoni városi rendőrségnek lehetővé tette, hogy figyelje a bűnügyi és egyéb történéseket, gyakorlatilag London minden utcájában. A jelenlegi kormány tanulmánya szerint a rendszer nem érte el elsődleges célját: elriasztani és elfogni a bűnözőket. Csak a három százalékát derítették fel a rablásoknak a CCTV-t használva, és a bűnözési ráta az egekbe szökött. A rendőrség azzal magyarázta a kudarcot, hogy a bűnözők már számoltak a kamerákkal, így taktikát váltva például símaszkat húztak a fejükre, meg sapkát, hogy elrejtsek a személyazonosságukat.

***

Nyilvánvalóan egyetlen felelős beosztásban lévő hivatalnok sem gondolkodott el ezen, mielőtt fontok millióit költötték el a rendszerre, ami mellel fittyet hányt a személyiségi jogokra. Az Egyesült Királyság, a nyugati demokrácia bölcsője egy orwelli világban élte mindennapjait, ahol az emberek életének minden pillanatát figyelemmel kísérte az állam.

- Mikor vették észre a britek, hogy eltűnt? - kérdezte Gabriel.

- Csak másnap reggel. Valószínűleg minden este tízkor bejelentkezett telefonon. Mikor kedden nem telefonált, a felügyelője nem foglalkozott vele. Grigorij minden kedden sakkozni járt egy kis klubba Bloomsburybe. A múlt kedden volt a szokásos éves bajnokság. Grigorij könnyedén megnyerte volna.

- Sose gondoltam, hogy sakkozik.

- Nyilván nem volt alkalma, hogy megemlítse azon az éjszakán, amit a lubjankai[^] kihallgató-szobában együtt töltöttek. Túlságosan lefoglalta az a gondolat, hogy egy középvezető az Izraeli Kulturális Minisztériumból vajon hogyan tudott lefegyverezni és megölni két csecsen bérgyilkost.

- Hadd emlékeztesselek, Uzi, nem lettem volna a lépcsőházban, ha te és Samron nem vagytok ott. Ez amolyan ölbe pottyant munka volt. Ti ketten mindig arról álmodoztok, hogy makulátlanul dolgozzunk, és lehetőleg senki ne sérüljön meg. De úgy tűnik, ez sohasem működik.

- Néhány ember nagynak születik. Mások csak megkapják a nagy feladatokat a Saul király utcából.

- A megbízás az volt, hogy hozzam ki őket a Lubjanka alagsorából. És ha Grigorij Bulganov ezredes nem segít, nem jöttem volna ki élve onnan. Megmentette az életemet. Másodszor.

- Emlékszem - mondta Navot keserű gúnnyal. - Mindannyian emlékszünk erre.

- Miért nem közölték a britek hamarabb?

- Talán azt gondolták, Grigorij egyszerűen már nem tart igényt a biztonsági szolgálatra. Vagy leruccant pár csajjal egy kis tengerparti hotelbe. Biztosak akartak lenni abban, hogy eltűnt, mielőtt riadót fújnának. Elment, Gabriel. És az utolsó hely a világon, ahol még látható volt, az a bizonyos autó. Ez a pont, ha valóban így történt, a

felejtés kapuja.

- Biztos vagyok benne, hogy így történt. Van már valami elképzelésük?

- Van. Attól tartok, neked nem fog tetszeni. A brit szolgálat mandarinja szerint Bulganov visszadezertált.

- Visszadezertált? Ezt nem mondod komolyan!

- De igen. Sőt mi több, meg vannak róla győződve, hogy mindvégig kettős ügynök volt. Azt gondolják, átjött Nyugatra, hogy megetessen velünk egy adag orosz baromságot, és beszerezzen némi információt a Londonban élő orosz disszidensközösségről. És most, hogy sikerrel járt, kibújt a kalitkából, és hősként tért vissza a hazájába. Most azt találgatják, ki hibáztatható ezért a katasztrófáért.

- Először is az, aki Grigorijt Nyugatra hozta.

- Pontosan. Vagyis te.

- Így a legegyszerűbb. De Grigorij Bulganov ugyanúgy nem kettős ügynök, mint ahogyan én sem. A britek összetákolták ezt a nevetséges hipotézist, hogy eltereljék a figyelmet a felelősségükről Grigorij szem előtt tévesztése miatt, és most rám akarják hárítani az egészet. Az oroszok sohasem engedték volna, hogy Londonban a nyilvánosság előtt mutakozzon. Az utóbbi időben viszont soha nem tudtam úgy bekapcsolni a BBC-t vagy a CNN-t, hogy ne az ő arcát láttam volna.

- Akkor szerinted mi történt vele?

- Megölték, Uzi. Vagy annál is rosszabb.

- Mi lehet annál rosszabb, hogy elkap egy orosz rohamosztag?

- Hogy elrabol Ivan Harkov. - Gabriel megállt, és Navot felé fordult az üres utcán.

- De ezt már te is tudod, Uzi. Máskülönben nem lennél itt.

6.

AMELIA, UMBRIA

FELMÁSZTAK A SZÉLES UTCÁN A PIAZZÁIG , a város legmagasabb pontjáig, és lenéztek a völgy aljában topáz-ként csillogó fénycseppekre.

A két testőr a tér másik oldalán várakozott, jóval hallótávolságon kívül. Az egyik egy rádióadót tett a füléhez, a másik egy öngyújtót a cigarettájához. Ahogy a lángra pillantott, Gabrielnek bevillant egy emlék. Nyugat-oroszországi ködös sztyeppén utazik hajnalban egy Volgában, a vezető melletti ülésen. A feje lüktet, a jobb szemére nem lát az eleven sebtől. Hátrul, mint a gyerekek, két gyönyörű lány alszik. Az egyik Olga Sukova, Oroszország legismertebb ellenzéki újságírója. A másik Jelena Harkov, Ivan Boriszovics Harkov felesége; az oligarcha, fegyverkereskedő és gyilkos Harkové. A csomagtérben Grigorij Bulganov, hüvelyk - és mutatóujja között egy égő cigarettával. Halkan beszél, nehogy felébressze a nőket, a szeme az orosz út végtelenjét fürkészi.

Tudod, mit csinálnak az árulókkal, Gabriel? Beviszik őket egy kis szobába, és letérdeltetik őket. Aztán tarkón lövik egy nagy kaliberű pisztollyal. Biztosítják, hogy az arcukból semmi se maradjon, nehogy a családjuk felismerje őket. Aztán a testüket egy jeltelen sírba dobják. Sok minden megváltozott Oroszországban a kommunizmus bukása óta. De az árulásért járó büntetés maradt a régi. Egy valamit ígérj meg nekem, Gabriel. Nem egy jeltelen sírban végzem.

Gabriel hirtelen szárnyzuhogást hallott, és felnézett. Egy csapat ijesztő csuhás kerekezett körbe a Campanile piazzán.

- Egyben biztos lehetsz, Gabriel. Az egyetlen ember, aki még Grigorijnál is fontosabb célpont volt Ivan Harkov számára, az te vagy. Először is elloptad a titkos anyagát. Majd elraboltad a feleségét és a gyerekeit.

- Én nem raboltam el senkit. Jelena akart disszidálni. Én csak segítettem neki.

- Kétlem, hogy ezt Ivan is így látná. És a Memuneh sem. A Memuneh szerint Ivan visszatért az életbe. A Memuneh úgy véli, Ivan megtette az első lépést.

Gabriel hallgatott. Navot felhajtotta kabátja gallérját.

- Emlékezhetnél, hogy jelentéseket fogtunk el tavaly ősszel egy speciális egységről, amelyet Ivan szervezett a saját biztonsági szolgálatából. Az egység egyszerű feladatot kapott. Keresse meg Jelenát, vegye vissza a gyerekeit, és öljön meg mindenkit, aki részt vett az ellene folytatott akcióban. Lehúthetjük éppen azzal a gondolattal magunkat, hogy Ivan nyugton van. De Grigorij eltűnése nem erre utal.

- Ivan sose talál meg engem, Uzi. Itt biztosan nem.

- Feltennéd erre az életedet?

- Öt ember tudja, hogy itt vagyok: az olasz miniszterelnök, a titkosszolgálat főnöke, a biztonsági szolgálat főnöke, a pápa, és a pápa személyi titkára.

- Túl sok ez az öt ember. - Navot hatalmas kezét Gabriel vállára tette. - Azt akarom, hogy figyelmesen hallgass végig. Hogy Bulganov önként, vagy egy orosz pisztolycsővel szembenézve hagyta el Londont, az egyáltalán nem számít. Te benne vagy a történetben, Gabriel. És ma este el kell utaznod innen.

- Én már előtte is benne voltam. Mellesleg, Grigorijnak nincs tudomása az én védettségemről, vagy hogy hol élek. Nem tud elárulni, és Samron tudja ezt. Grigorij eltűnését használja fel, ürügyként, hogy visszavigyen Izraelbe. És ha egyszer ott leszek, magánzárkába dug. És biztos vagyok benne, hogy egy idő után felajánl egy kiutat. Vagyis én lehetek az igazgató, te pedig a Speciális Ügyek vezetője. És Samron végre békében távozhat az élők sorából, tudva, hogy két legkedvesebb fia felügyelete alatt áll az ő imádott Hivatala.

- Ez lehet Samron távlati terve, de ebben a pillanatban csak a biztonságod érdekli. Nincs semmi egyéb titkos szándéka.

- Samron az egyéb titkos szándékok megtestesítője. És te is, Uzi.

Uzi elvette a kezét Gabriel válláról. - Azt hiszem, ezen nincs mit vitatkozni, Gabriel. Lehet, hogy egyszer te leszel a főnök, de most azt parancsolom, hogy hagyd itt Olaszországot és gyere haza. Ugye nem fogod még egyszer a parancsot megtagadni? Vagy igen?

Gabriel nem válaszolt.

- Túl sok ellenséged van ahhoz, hogy egyedül legyél, Gabriel. Azt hiszed, a pápa a barátod, és majd vigyáz rád, de tévedsz. Neked legalább annyira szükséged van ránk, ahogy nekünk rád. Mellesleg, mi vagyunk az egyetlen család, amely befogad.

- Navot szarkasztikusan elmosolyodott. A számtalan óra, amelyet a Saul király utca tanácskozáirodájában eltöltött, meglehetősen kiélezte a vitakészségét. Nehéz ellenfél volt, akit óvatosan kellett kezelni.

- Egy festményen dolgozom - felelte Gabriel.

- Nem hagyhatom itt, amíg be nem fejeztem.

- Meddig tart?

Három hónap, gondolta Gabriel. De azt mondta, „három nap”.

Navot sóhajtott egyet. Több száz magasan képzett operatív tiszt szempontjait kellett már figyelembe vennie, de csak egy akadt köztük, akinek részvételét egy idős mester képének bizonytalan ideig tartó restaurálása határozta meg.

- Felteszem, a feleséged még Velencében van.

- Ma éjjel jön vissza.

- Jeleznie kellett volna nekem, hogy elmegy. Lehet, hogy te szabadúszó vagy, Gabriel, de a feleséged főállású alkalmazottja a különleges ügyek osztályának. És mint ilyen, kötelessége a felettesével, azaz velem egyeztetnie minden megmozdulását, a személyesét és a szakmait is. Remélem, elegendő lesz, ha te emlékezteted erre a tényre.

- Megpróbálom, Uzi, de sosem érdekli, amit én mondok.

Navot a karórájára nézett. Rozsdamentes acél szerkezet, ami mindent tud, csak a

pontos időt nem. Egy újabb modellje volt annak a típusnak, amit Samron hordott, leginkább ezért vette meg Navot.

- Van pár elintéznivalóm Párizsban és Brüsszelben. Itt lesznek három nap múlva, hogy felvegyeiek téged és Chiarát. Együtt szépen visszamegyünk Izraelbe.

- Biztos vagyok benne, hogy egyedül is megtaláljuk a repteret, Uzi. Mindketten remekül képzett ügynökök vagyunk.

- Ez az én dolgom. - Navot megfordult és a testőrökre nézett. - Ja, és mellesleg ők itt maradnak veled. Képzeld azt, hogy jól felfegyverzett vendégeid vannak.

- Nincs rájuk szükségem.

- Nincs más választásod - felelte Navot.

- Feltételezem, nem beszélnek olaszul.

- A fiúk Júdeából és Samariából jöttek. Épphogy beszélnek angolul.

- És hogy magyarázzam meg őket a személyzetnek?

- Ez már nem az én problémám. - Navot három vaskos ujját Gabriel arca elé tartotta. - Három napod van, hogy befejezd azt az átkozott képet. Három nap. Aztán te és a feleséged hazajöttök.

7.

VILLA DEI FIORI, UMBRIA

GABRIEL MŰTERME FÉLHOMÁLYBAN DERENGETT, az oltárkép sötétbe burkolózott. Nem volt képes egyszerűen elsétálni mellette - a munka vonzása, hogy haladni kell, sokkal erősebb volt. Felkapcsolt egy különálló halogénlámpát, bámulta a sápadt kezét, ahogy az oltárkép csúcsa felé nyúl. Egy pillanatra úgy tűnt, nem Szent Péteré, hanem Grigorij Bulganové. És nem Isten, hanem Gabriel felé nyúl.

Ígérj meg egy dolgot, Gabriel. Nem egy jeltelen sírban végzem.

A látomást valami éneklés zavarta meg. Gabriel lekapcsolta a lámpát, és felment a kőlépcsőn a szobájába. Az ágyat bevetetlenül hagyta, mikor elment, most mintha egy profi stylist készítette volna elő egy fotózáshoz.

Chiara befejezte az utolsó simításokat az ágyon, elhelyezte a két kör alakú, fehér szegélyes díszpárnát, amelyeket Gabriel mindig teljesen haszontalannak talált és ledobott a padlóra, mielőtt bebújt volna a takaró alá.

Egy kis utazótáska hevert a lába előtt, mellette egy 9 milliméteres Beretta. Gabriel berakta a fegyvert a táska felső zsebébe, és lehalkította a rádiót.

Chiara felkapta a fejét. Meglepődött, hogy a férfi itt van. Kopott kék farmert viselt, egy bézs színű szvettert és hasított bőr csizmát, amelynek a sarka miatt még két centivel magasabbnak látszott. Kócos fekete haját egy pánt fogta össze a nyakszírt alatt, a hajköteg az egyik vállán hullott keresztbe. Karamellszínű szeme most sötétebbnek tűnt. Ez nem jót jelent. Chiara szeme kedvének abszolút megbízható barométere volt.

- Nem hallottam, hogy felértél.

- Nem kellene olyan hangosan hallgatni a rádiót.

- Miért nem ágyazott meg Margharita?

- Azt mondtam neki, ne jöjjön be ide, amíg te távol vagy.

- Téged meg persze nem érdekel.

- Nem találtam a használati utasítást.

A nő lassan megcsóválta a fejét, hogy kifejezze a csalódottságát. - Ha régi mesterek képeit tudod restaurálni, Gabriel, akkor az ágyadat is be tudod vetni. Mit csináltál kisfiú korodban?

- Anyám mindig megpróbált rávenni.

- És?

- Inkább az ágynemű tetején aludtam.

- Nem lep meg, hogy Samron téged választott.

- A Hivatal pszichológusai alapvető fontosságú ténynek találták. Azt mondták, független lelkialkatra utal, és remek problémamegoldó készségre.

- Ezért nem csináltad meg most? Mert a függetlenségedet akartad vele bizonyítani?

Gabriel egy csókkal válaszolt. Chiara szája forró volt.

- Milyen volt Velence?

- Egész tűrhető. Mikor az idő hideg és esős, egészen olyan, mintha valóságos város lenne. A Szent Márk tér persze tele turistákkal. Isszák a kapucsínójukat, és fényképezkednek azokkal a szörnyű galambokkal. Milyen nyaralás az ilyen, Gabriel?

- Én úgy tudom, a polgármester kitiltotta a madáreleség-árusokat.

- A turisták etetik őket leginkább. Ha ennyire szeretik a galambokat, hazavihetnék szuvenírként. Tudod, mennyi turista jött idén Velencébe?

- Húszmillió.

- Pontosan. Ha mindegyik csak egyet vinne haza ezekből az undorító galambokból, pár hónap alatt meg is oldódna a probléma.

Furcsa volt, hogy Chiara ilyen nyersen beszél Velencéről. Volt idő, nem is olyan régen, amikor el sem tudta képzelni az életét a patinás város festői csatornái és széles sikátorai nélkül. A város főrabbijának a lányaként gyerekkorát a régi gettó zárt világában töltötte, csak annyi időre kiszakadva, hogy megszerezze a Pádúai Egyetemen a PhD-fokozatot történelemből. Aztán visszatért, és egy kis zsidó múzeumban kapott állást, a Campo del Getto Nuovó-ban. Örökre ott is maradt volna, ha nem szúrja ki a Hivatal egyik ügyes fejvadásza egy izraeli útja alkalmával. Az ügyes fejvadász bemutatkozott egy tel-avivi kávézóban, és megkérdezte Chiarát, nem akar-e esetleg többet tenni a zsidó népért annál, mint hogy egy múzeumban dolgozik a haldokló gettóban. Chiara igent mondott, és belecsöppent a Hivatal egyik titkos kiképzőprogramjába. Egy év múlva folytatta régi életét - mint az Izraeli Titkosszolgálat egyik ügynöke.

Első feladatai között szerepelt, hogy titokban megfigyelje a magánéletét egy makacs hivatali bérgyilkosnak, Gabriel Allonnak, aki azért jött Velencébe, hogy restaurálja Bellini Szent Zakariás oltárképét. Chiara Rómában fedte fel a kilétét Gabriel Allonnak, egy fegyveres összetűzés után, melyben az olasz rendőrség is részt vett. Kettesben kerültek csapdába, egy biztonságos lakásban, ahol Gabriel reménytelenül próbált a közelébe férközni. Aztán kivárta, míg el nem ül az ügy, és mindkettőjüknek vissza kellett térnie Velencébe. Ott, egy lagúna melletti házban, Cannaregióban szeretkeztek először, egy ropogós vászonlepedővel borított ágyon, akár két, Veronese festette alak egy képen. Most ugyanaz a női alak vonta fel mérgesen a szemöldökét, ahogy a férfi levette a bőrkabátját és áthajította a szék háttámláján. Látványos mozdulattal beakasztotta Gabriel helyett a szekrénybe, majd széthúzta utazótáskája cipzárját, és elkezdett kipakolni belőle. Minden ruha tisztán és gondosan összehajtogatva feküdt egymáson.

- Édesanyám ragaszkodott hozzá, hogy kimossa a szennyesemet, mielőtt visszaindulok.

- Nem feltételezte, hogy van mosógépünk?

- Ő velencei, Gabriel. Nem hiszi, hogy egy tanya megfelelő hely egy lány számára. A legelők meg istállók kifejezetten idegesítik.

Chiara elkezdte bepakolni a ruháit a fiókokba. - Szóval, miért nem voltál itt, amikor megjöttem?

- Egy találkozóm volt.

- Találkozód? Ameliában? Kivel?

Gabriel mindent elmesélt.

- Azt hittem ti már nem beszéltek egymással.

- Megállapodtunk abban, hogy ami megtörtént, az megtörtént.

- Milyen bájos - mondta Chiara hűvösen. - Az én nevem is felmerült?

- Uzi nem vette jó néven, hogy nem tájékoztattad az osztályt arról, hogy Velencébe indulsz.

- Ez magánügy.

- Tudod jól, hogy nincs magánügy, ha a Hivatalnál dolgozol.

- Miért őt véded?

- Én nem védek senkit. Ez csak egy egyszerű megállapítás.

- Mikor kritizáltad te valaha a Hivatal szabályzatát és utasításait? Te mindig azt csinálod, amit akarsz, és amikor akarod, és senki se mer egy ujjal se hozzád nyúlni.

- És Uzi rengeteg előjogot biztosított neked, mert hozzám jöttél feleségül.

- Én még nem tudom megbocsátani, hogy Moszkvában hátrahagyott.

- Nem Uzi hibája volt, Chiara. Meg akart menteni, csak éppen nem hagytam.

- És te végül majdnem ki is nyírattad magad. Meg is öltek volna, ha nincs ott Grigorij. - Hirtelen elcsöndesedett egy pillanatra, míg újabb két ruhát bepakolt.
- Ettetek valamit?

- Uzi megevett vagy száz süteményt Massimónál. Én ittam egy kávét.

- És mi van a súlyával?

- Úgy tűnik, van rajta némi lakodalom utáni boldogságháj.

- Te semmit se híztál az esküvő után.

- Valószínűleg ez totális boldogtalanságot jelez.

- Az vagy?

- Jaj, ne hülyéskedj, Chiara!

Chiara becsúsztatta a hüvelykujját a farmerja derekába. - Szerintem én felszedtem valamennyit.

- Gyönyörű vagy.

Chiara megsértődött. - Nem azt kellett volna mondanod, hogy gyönyörű vagy. Hanem meg kellett volna nyugtatnod, hogy semmit se híztam.

- Régen valahogy nem volt ilyen feszes a blúz rajtad.

- Anna főztje miatt. Ha továbbra is ilyeneket fogok enni, úgy fogok kinézni, mint azok az öregasszonyok a városban. De az is lehet, hogy csak vennem kellene egy nagy, fekete, bő ruhát, és meg is lenne oldva a probléma.

- Estére kimenőt adtam neki. Azt gondoltam, a változatosság kedvéért kettesben lehetnénk.

- Hála istennek! Majd én főzök neked valamit. Te túl sovány vagy.

Chiara bezárta a fiókot. - És mi hozta a városba Uzit?

- A szokásos félévi birtokszemle Európában. Vállveregetés, zászlólengetés.

- Mintha némi neheztelést éreznék a hangodban.

- Mi a fenéért neheztelnék?

- Mivel neked kellene megtenni a nagy körutat az európai kirendeltségeken Uzi helyett.

- Az utazás már nem olyan, mint régen. Mellesleg nem is érdekel ez a munka.

- De sose tudtál belenyugodni, hogy Uzinak adták, miután te visszautasítottad. Nem hitted, hogy elég intelligens és kreatív ehhez a munkához.

- Samron és tanítványai a Saul király utcában ezt nem épp így látják. És ha a

helyedben lennék, Chiara, Uzi oldalán maradnék. Egyszer valószínűleg igazgató lesz belőle.

- Moszkva után biztos nem. Azt mondják, jó, hogy az állását megtarthatta.

Chiara leült az ágy sarkára, és tett egy erőtlen kísérletet, hogy levegye a csizmáját. - Segíts! - nyújtotta a lábát Gabriel felé. - Semmi erőm.

Gabriel megfogta a sarkánál és az orránál a csizmát, majd könnyedén lehúzta.

- Legközelebb te is így próbáld meg.

- Te sokkal erősebb vagy. - A másik lábát is felemelte. - Szerinted meddig várjak még, Gabriel?

- Mire?

- Hogy elmondd, Uzi miért jött hozzád Umbriába. És miért követtek a Hivatal testőrei hazáig.

- Azt mondtad, nem hallottad, hogy megjöttem.

- Hazudtam.

Gabriel lehúzta Chiara másik csizmáját is.

- Sose hazudj nekem, Chiara. Abból csak rossz dolgok következnek, ha szerelmesek hazudnak egymásnak.

8

VILLA DEI FIORI, UMBRIA

„LEHET, HOGY AZ ANGOLOKNAK van igazuk. Lehet, hogy Grigorij csak visszament az oroszokhoz. És lehet, hogy Guido Reni ma késő este felfedi magát, hogy befejezzem az oltárképet.”

Chiara kivett egy tojást a papírdobozból, fél kézzel megtörte, és becsurgatta az üveg keverőedénybe. A ház rusztikus konyhájának közepén álló pultnál tevékenykedett, Gabriel vele szemben, a faasztalra egy üveg umbriai merlot-t tett fel.

- Meg fogsz ölni ezekkel a tojásokkal, Chiara.

- Idd a borodat. Ha bort iszol, annyit eszel, amennyit csak akarsz.

- Ez képtelenség.

- Pedig így van. Mit gondolsz, miért élünk mi, olaszok örökké?

Gabriel úgy tett, ahogy Chiara mondta, és ivott egy kis bort. Chiara még egy tojást feltört az edény oldalán, de most egy tojáshéjdarabka is belekerült a tálba.

Mérgelődött, majd ügyesen kihalászta az ujjával, és bepöccintette a szemetesbe.

- Egyébként mi lesz ebből?

- Frittata krumplival és hagymával, és spaghetti alla carbonara di zucchini.

A figyelmét a három fröcskölő, fortyogó edényre meg serpenyőre összpontosította a régimódi konyhában. Természetes velencei esztétikai érzékkel megáldva, művészi tehetséggel válogatott össze maga körül mindent, különösen a konyhában. Főztje, akár az ágya, túl tökéletesnek tűnt ahhoz, hogy akár hozzáérjen az ember. Gabriel gyakran feltette magának a kérdést, hogy Chiara vajon miért vonzódik egy ilyen sérült, törődött romhalmazhoz, mint amilyen ő. Talán úgy tekintett rá a nő, mint egy lelakott szobára, amely felújításra szorul.

- Anna mást is hagyhatott volna a tojáson és a sajton kívül.

- Azt képzeled, hogy úgy akar megölni, hogy koleszterinnel torlaszolja el az artériádat?

- Régebben nem tartottam volna meg ilyen szakácsnőt. Gyűlöl engem.

- Próbálj kedves lenni vele.

Egy hajtincs szabadult ki Chiara hajpántja alól, és az arcába hullott. A füle mögé rakta, és egy csintalan mosollyal próbálta megnyugtatni Gabrielt.

- Úgy tűnik, kaptál egy esélyt - mondta. - Egy esélyt a jövőre. Esélyt az életedre.

- Nem vagyok valami jó az élethelyzetek eldöntésében.

- Igen, észrevettem. Emlékszem egy bizonyos délutánra Jeruzsálemben, nem is olyan rég. Belefáradtam abba, hogy arra várjak, hogy feleségül vegyél, végül annyira kiborultam, hogy úgy döntöttem, lelépek. Amikor kiviharzottam a lakásodból, a kocsiban vártam jó darabig, hogy utánam rohansz majd, és könnyörögni kezdesz, hogy maradjak. De nem tetted. Lehet, hogy megkönnyebbültél, hogy én vagyok az, aki elmegy. Így egyszerűbb volt.

- Hülye voltam, Chiara, de ez egy régi történet.

A nő felszúrta egyet a sülő krumplik közül, és megkóstolta, majd megsózta egy kicsit.

- Tudom, Lea miatt. Még a feleséged volt. - Chiara elhallgatott, majd hozzátette. - Még mindig őt szereted.

- Hogy jön ez az egész most ide?

- Olyan ember vagy, Gabriel, aki nagyon komolyan veszi a fogadalmait. Esküt tettél Leának, és képtelen vagy megszegni, annak ellenére, hogy ő már nem lehet melletted. Tettél egy esküt a Hivatalnak is, és láthatólag ezt sem tudod megszegni.

- Az életem több mint a felét szenteltem már nekik.

- És akkor most? Nekik adod a másik felét? Úgy akarod végezni, ahogy Samron? Nyolcvanéves, és nem tud aludni, mert aggódik az állam biztonsága miatt. Ül a teraszán éjjel a Galileai-tengernél, Kelet felé mered, és figyeli az ellenségeit.

- Nem lenne Izrael, ha nem lettek volna olyan férfiak, mint Samron. Ott volt a megalakulásakor. És nem akarja látni a pusztulását.

- Rengeteg rátermett ember van, akik tudnak Izraelre vigyázni.

- Próbáld ezt Samronnak is elmagyarázni.

- Hidd el, Gabriel, megtettem.

- És akkor mit tanácsolsz?

- Hagyd őket ott - egyszer és mindenkorra. Restaurálj festményeket. Éld az életedet.

- Mégis hol?

A nő felemelte a kezét, körbemutatva, hogy a jelenlegi körülmények tökéletesen alkalmasak erre.

- Ez csak átmeneti megoldás. Hamarosan visszaveszik a villát.

- Akkor találunk egy újat. Vagy Rómába költözünk, akkor közelebb lennél a Vatikánhoz. Az olaszok megengedik, hogy ott lakj, ahol csak akarsz, addig, amíg nem élsz vissza az útlevéllal és az új személyazonossággal, amit a Pápa életének megmentéséért kaptál.

- Uzi azt mondta, soha nem leszek képes többé a saját utam járni. Csak a Hivatal lehet az egyetlen családom.

- Alapíts egy újat, Gabriel. - Majd némi szünet után hozzátette: - Velem.

Megkóstolt egy szelet cukkinit, és lezárta a tűzhelyt. Ahogy megfordult, Gabriel az állát fogva, mélyen elgondolkodva bámulta őt.

- Miért nézel így rám?

- Hogy nézlek?

- Mintha az egyik festményed lennék.

- Csak azon gondolkodom, miért hagytad a gyereknevelésről szóló könyvet a szobánkban, ahol tudtad, hogy észre fogom venni. És vajon miért nem ittál egyetlen kortyot sem a borból, amit kitöltöttem neked.

- Ittam belőle.

- Nem ittál, Chiara. Figyeltem.

- Egyszerűen nem vetted észre.

- Akkor igyál most, lássam.

- Gabriel, mi jár a fejedben? - A nő felemelte a poharat, és belekortyolt a borba.

- Most elégedett vagy?

Gabriel nem tűnt annak. - Terhes vagy, Chiara?

- Nem, Gabriel, nem vagyok terhes. De szeretnék a közeljövőben az lenni.

- Feltartotta a kezét. - Tudom, hogy tartasz ettől, a Danival történtek miatt. De a legjobb tisztelgés az emlékének, ha még egy gyereked lenne. Zsidók vagyunk, Gabriel. Gyászoljuk a halottakat és megtartjuk őket a szívünkben. De éljük tovább az életünket.

- Nem a saját nevünkkel, bujkálva, mint az üzőtt vad.

Chiara fájdalmasan felsóhajtott, és még egy tojást tört fel az edény szélén. Ezúttal a héja összeroppant a kezében.

- Most nézd meg, miattad milyen ügyetlen lettem. - Chiara felszedte a tojást egy papírtörülkövel. - Három napod van, amíg Uzi vissza nem jön. Mit akarsz tenni?

- Londonba kell mennem, hogy megtudjam, valójában mi történt Grigorij Bulganovval.

- Grigorij nem a te problémád. Foglalkozzanak vele a britek.

- A briteknek kisebb gondjuk is nagyobb annál, mint hogy egy eltűnt dezertőrrel bajlódjanak. Grigorijt a szőnyeg alá separték. Átléptek az ügyön.

- És ezt kéne tenned neked is. - Chiara még egy tojást tett az edénybe, és elkezdte felverni. - Az oroszoknak jó az emlékezőképességük, Gabriel, majdnem olyan jó, mint az araboknak. Ivan mindent elveszített azzal, hogy Jelena elhagyta: az angliai és a franciaországi lakásait, és a mocskos vagyonától duzzadozó bankszámláit Zürichben és Londonban. Az Interpol vörös körözési listáján van, ki se teheti a lábát Oroszországból. Semmi más nem érdekli, csak hogy a halálozat lássa. És ha most Londonban repülsz, tálcán kínálad az alkalmat neki.

- Majd szép csendben megyek oda, aztán hazajövök. És elkezdjük a közös életünket.

Chiara megint felemelte a karját. - Soha nem mondasz igazat, Gabriel. Azt reméltem, most nem fogsz hazudni. - Sohase hazudtam neked, Chiara. És soha nem is fogok.

- És mi lesz a testőrökkel?

- Itt maradnak veled.

- Uzi nem lesz valami boldog.

Gabriel a fény felé tartotta a bort. - Uzi sose boldog.

9.

VILLA DEI FIORI, LONDON

„HA A MEGTÉVESZTÉS SIKERÜL , csatát nyertél." Ez volt a Hivatal mottója. A megtévesztés általában Izrael ellenségeire vonatkozott, de néha egymást is muszáj volt becsapni.

Gabriel sajnálta őket; remek srácok voltak, fényes jövő állt előttük. Csak rossz helyre vezette őket a sorsuk, rossz időben. A nevük Lior és Motti - Lior volt az idősebb, és jóval tapasztaltabb, Motti a fiatalabb, kezdő, épphogy csak kikerült az akadémiáról. Mindkét fiú tanult a „legenda" hőstetteiről, így aztán ugrottak a lehetőségre, hogy biztonsági kíséretben részesíthetik, és visszavihetik Izraelbe. Uzi Navottal ellentétben a két fiú úgy tekintett a három napra a gyönyörű villában, mint valami váratlan szerencsére. Készségesen beleegyeztek Chiara kérésébe is, hogy halkan járjanak az épületben, hogy Gabriel befejezhesse a képet, mielőtt hazaindulnának. Hálások voltak, hogy egyáltalán Gabriel közelében lehetnek, és figyelhetik a megfelelő távolságból.

Ezt az éjszakát egy huzatos kis vendégházban töltötték, felváltva aludtak, és állandóan a műterem ablakát figyelték, amely vakító fehérén világított. Ha figyelmesen hallgatóztak, bágyadt zene hallatszott ki - először a Tosca, aztán a Pillangókisasszony, majd legvégül, hajnaltájt, a Bohémélet. Amikor nyolc körül az élet beindult a villában, felmentek a konyhába, ahol három nőt találtak - Chiarát, Annát, Margharitát -, ahogy éppen a reggelit készítették a konyhapultnál. A nappali ajtaja zárva volt, és két házőrző kutya feküdt előtte összegömbölyödve. Lior elfogadta a gőzölgő kávét, és arról érdeklődött, hogy vajon láthatják-e őt.

- Nem lenne jó - mondta Chiara sotto voce. - Ha határidő szorítja, nagyon mogorva tud lenni.

Lior, maga is egy íróember fiaként, tökéletesen megértette a helyzetet.

A testőrök a nap hátralevő részét azzal töltötték, hogy elfoglalják magukat valahogyan. Kimentek egy érdekes felderítési feladatra, és elköltöztek egy remek ebédet a személyzettel, de a nap legnagyobb részében a kis, stukkós házikójuk fogságában maradtak. Pár óránként felkapták a fejüket, hátha legalább egy futó pillantást vethetnek az élő legendára. Ehelyett a központi villa zárt ajtajait látták csak, amelyeket a kutyák őriztek. - Lázasan a munkába temetkezett - magyarázta Chiara késő délután, mikor Lior újra vette a bátorságot, hogy engedélyt kérjen bemenni a műterembe. - Jobb, ha nem részletezem, mi történik, ha most megzavarják, nem gyenge idegzetűeknek való.

Mint jó katonák, a fiúk visszatértek külső őrhelyükre, és egy kis verandára ültek ki, amíg be nem állt az éjszaka. Csüggedten bámulták a fehér fényt, és hallgatták az elhaló zenét. És várták a legendát, hogy felbukkanjon a barlangjából. Reggel hatkor jöttek rá, hogy átverték őket. Nem volt bátorságuk, hogy bemenjenek a műterembe, hogy gyanújukat ellenőrizzék is. Inkább azon veszekedtek, ki mondja el a dolgot Uzi Navotnak.

Végül Lior volt, az idősebb és tapasztaltabb, aki vállalta a telefonhívást. Remek srác volt, fényes jövő állt előtte.

Csak most rosszkor volt rossz helyen.

***

Egy bujkáló dezertőr számára a Bristol köz volt a lehető legrosszabb hely, ahol utolsó napjait eltölthette. Egy sétányról lehetett elérni a Bristol-kert felől, szomszédságában egy Pilates-stúdióval, amely hajlékonyságot és erőnlétet ígért vendégeinek, a másik oldalán meg ott állt egy vigasztalan kicsi étterem. Az udvara hosszú volt és szögletes, szürke macskakővel kirakva, vörös téglával díszítve. A Szent Megváltó-templom csúcsa látszott északról, egy nagy terasz ablakai keletről. A 8-as számú, csinos kis házikó ajtaja, ahogy a hetesé is, vidám sárgával volt lekenve. A földszinti ablakra árnyék vetődött, ennek ellenére Gabriel valami fényt látott belülről.

Kora délután érkezett Londonba, hamis útlevelét használva Rómából repült ide, a jegyet egy vatikáni barátja vette meg. A szokásos felderítés után az Oxford Circusön belépett egy telefonfülkébe, és emlékezetéből a Thames House-t tárcsázta, az MI5 főhadiszállását. Az utasítás szerint harminc perc múlva újra telefonált, és kapott egy címet egy időponttal együtt; Bristol köz 8., 19:00. Immár 19:30 volt. Szándékosan késett. Gabriel sose akkor ment oda valahova, amikorra várták.

Gabriel a csengő felé nyúlt, de mielőtt megnyomhatta volna, az ajtó kinyílt. Graham Seymour, az MI5 helyettes vezetője várta az előszobában. Tökéletes szabású fényes szürke öltönyt és burgundi vörös nyakkendőt viselt. Finom vonalú, markáns arcának és haja ezüstös fényének köszönhetően úgy nézett ki, mint egy férfi modell, aki valami sürgősen kis vacakot reklámoz egy hirdetésben - az a fajta, aki méregdrága karórát visel, drága töltőtollal ír, aki nyarait a görög szigeteken tölti egy egyedi készítésű jachton, rengeteg fiatal lánnyal a fedélzeten.

Seymourból sugárzott a magabiztosság és a nyugalom. Még a kézfogásával is ezt akarta demonstrálni, és hogy a másik emberére akadt benne. Azt híresztelték róla, hogy a legjobb iskolákba járt, a legjobb klubok tagja, és még mindig a tenispályák egyik nagygúja. Nem könnyen lehetett a közelébe férkőzni, és a vele kapcsolatos szóbeszédekben nem volt semmi túlzás. A teniszt kivéve.

De egy hátfájás erősen visszavetette a játékban, és eldöntötte, hogy lerakja az ütőjét. A munkái miatt is csak igen kevés idő maradt a sportolásra. Graham Seymour azt a nem valami irigylésre méltó feladatot kapta, hogy megvédje az Egyesült Királyság biztonságát. Ezt a munkát még Gabriel sem vállalta volna. A nap már ugyan régen lenyugodott a Brit Birodalom fölött, de a világ száműzöttjeinek, kutasítottjainak, forradalmárainak még mindig minden út Londonba vezetett.

***

- Késett - mondta Seymour.
- Szörnyű nagy a forgalom.
- Ne mondja.

Seymour visszazárta a rezeszt, és bevezette Gabrielt a konyhába. Kicsi, de nemrég felújított helyiség volt. Olasz márványpadló, német berendezés.

Gabriel sok ilyet látott Chiara lakberendezési magazinjaiban. - Szép - jegyezte meg, miután teátrálisan körbenézett. - Kíváncsi vagyok, Grigorij vajon miért hagyta mindezt itt, amikor visszament abba a szegényes, szomorú Moszkvába.

Gabriel kinyitotta a hűtőszekrényt, és belenézett. A tartalma kevés kétséget hagyott afelől, hogy a tulajdonosa olyan középkorú férfi, aki nem fogad gyakran vendégeket, különösen nőket nem. Az egyik polcon egy sózotthering-konzerv és egy nyitott paradicsomszószos üveg; a másikon egy nagy darab pástétom és egy háromszögnyi igen érett camembert sajt hevert. A mélyhűtőben csak egy üveg vodka. Gabriel becsukta, és Seymourra nézett, aki belesett egy kávéfőzőfilter tartójába, és az undortól felhúzta az orrát. - Attól tartok, valóban ide kell küldenünk valakit, aki kitakarít. - Kiürítette a tartót a szemetesbe, és a kávézóasztal felé mutatott. - Szeretnék valamit mutatni magának. Ez minden kétséget eloszlat Grigorij hűségével kapcsolatban.

Az asztal üres volt, csak egy aktatáska feküdt rajta, melyet kombinációs zárral láttak el. Seymour az ujjával mozgatni kezdte a zárat, és ezzel egyidejűleg a nyitószervezetet nyomogatta. Két dolgot vet ki belőle: egy japán gyártmányú hordozható DVD-lejátszót és egy műanyag tokban lévő lemezt. Bekapcsolta a készüléket, és belehelyezte a lemezt. Tizenöt másodperccel később egy kép jelent meg rajta: Grigorij Bulganov menedéket keres a szemerkélő eső elől, a Bristol köz sarkán.

A bal felső sarokban volt a CCTV-kamera, amely felvette a képet: Bristol-kert.

Jobboldalt, felül a dátum, január 10., alatta az idő: 17:47:39, és pörög a számláló. Grigorij meggyújt egy cigarettát, eltakarja a lángot a bal kezével. Visszateszi a gyújtót a zsebébe, az utcát fürkészi, mind a két irányban. Látszólag megnyugszik, hogy nincs veszély, eldobja a cigarettát és elindul.

Minden mozdulatát veszi a kamera, a Formosa utcáig megy, ott át a Grand Union csatornán egy gyalogosforgalomra kialakított fémhídon, amelyet fehér, gömb alakú lámpák szegélyeznek. Négy csuklyás fiatal settenkedett a másik oldalon; Grigorij egy pillantást se vetve rájuk keresztülmegy köztük, majd tovább a Delamare Terrace szigorú önkormányzati lakásainak tömegén. Pár perccel hat után lemegy egy kőlépcsősoron egy hajókikötőbe, ami Browning's Poolként ismert. Ott betér a Waterside Caféba, pontosan két perc tizenöt másodperc múlva felbukkan, kezében egy műanyag tetős papírpohárral. Nem sokkal több mint egy percig áll kint a kávézó előtt, majd bedobja a poharat egy szemetesbe, és továbbmegy a rakparton egy másik lejárattig, amely a Warwick Crescenthez vezetett. Egy pillanatra megáll a csendes utcán, hogy megint cigarettára gyújtson, aztán elszívja, míg a Harrow utcai hídig nem ér. Lépései most láthatóan gyorsabbak, végigmegy a Harrow utcán, ahol pontosan 18:12:32-kor egyszer csak megáll és a szembejövő forgalom felé fordul. Egy fekete Mercedes hirtelen lefékez, és kicsapódik az ajtaja. Grigorij bemászik hátra, a kocsí nehézkesen imbolyogva elindul. Öt perccel később egy férfi jön arra, esernyője hegyével a járdát érintgetve, ahogy tovahalad. Aztán a másik oldalon jön egy fiatal nő. Bőr autós kabátot visel, az eső ellenére sem esernyő nincs nála, sem kalap a fején.

MAIDA VALE, LONDON

A KÉP SZÜRKE-FEHÉR PONTOKRA VÁLTOTT. Graham Seymour megnyomta a stop gombot.

- Amint látja, Grigorij önként szállt az autóba. Semmi zavar. Semmi jele szorongásnak vagy félelemnek.

- Ő profi, Graham. Arra lett kiképezve, hogy sohase mutasson félelmet, még akkor se, ha szinte belehal.

- Valóban profi. Mindannyiunkból hülyét csinált. Magából is sikerült hülyét csinálnia, Gabriel. Pedig én azt hallottam, magának fantasztikus érzéke van, hogy kiszűrje a hamisítványt.

Gabriel nem vett tudomást a megjegyzésekről.

- Nyomon tudták követni az autó útvonalát a CCTV-vel?

- Balra fordult az Edgware utcán, aztán jobbra a St. John's Wood utcában. Valószínűleg bement egy föld alatti garázsba a Primrose Hillnél, ahol ötvenhét percig tartózkodott. Amikor újra előkerült, a hátsó utastér üresnek tűnt.

- Nincsenek kamerák a garázsban?

Seymour nemet intett a fejével.

- Más jármű nem távozott a Mercedes előtt?

- Négy személykocsi meg egy Ford Transit kisteherautó. A személyautók mind ellenőrizve. A furgon egy szőnyegtisztító autó, Battersea-ből. A tulaj azt mondta, nem volt arra munkájuk éjjel. Sőt a regisztrációs szám sem egyezett azokkal a járművekkel, melyek a cégnél vannak.

- Tehát Grigorij a Forddal távozott.

- Ez csak munkahipotézis. Miután elhagyta a garázst, északkelet felé vette az irányt, Brentwood felé, ami egy külvárosi rész, így kívül esik az M25 hatókörén. Ettől a ponttól nem követi a CCTV, így kikerült a látóterünkből.

- És mi lett a Mercedesszel?

- Délkelet felé ment. Shooter's Hillnél vesztettük el. Másnap egy kiégett autót találtunk a Temze torkolatánál, Greavsendtől keletre. Aki felgyújtotta, nem törődött azzal, hogy eltüntesse az alvázszámot. Egyeztették a számot egy két hete vásárolt autóéval, amit valami orosz vett meg, zavaros címmel. Szükségtelen megemlítenem, hogy minden kísérlet a vevő személyének kinyomozására eredménytelennek bizonyult.

- Az autó ajtaját láthatóan belülről nyitották ki. Nekem úgy tűnt, legalább egy ember ült hátul.

- Valójában kettő.

Seymour egy nagyítást mutatott a kocsiról. Bár szemcsés és erősen árnyékos a kép, kivehető két figura a hátsó ülésen. Gabriel érdeklődését viszont sokkal inkább felkeltette egy közelebbi kép, a vezető melletti ablakról. Egy nő ült ott.

- Feltételezem, nincs képük róluk, mielőtt beültek volna az autóba.

- Sajnos nincs. Az oroszok szándékosan átszaladtak a kamerák csapdáján, nem messze a Heathrow repülőtértől. Senkit se láttunk be - vagy kimenni. Úgy tűnik, köddé váltak, ahogy Grigorij.

***

Gabriel elkezdte nézni a képet egy pillanattal korábbról. - Egy csomó előkészületet tesznek ennél sokkal egyszerűbb ügyek esetében is. Ha Grigorij azt tervezte, visszatér, miért nem adtak neki útlevelet, repülőjegyet, és változtatták meg a külsejét? Reggel felszáll Londonban, és mire a borscs és a csirke elkészül, már Kijevben van.

Seymournak kész válasza volt erre is. - Az oroszok azt feltételezték, Grigorijt megfigyelés alatt tartjuk. Az ő szempontjukból az a jobb, ha csinálnak egy olyan

színjátékot, amely teljesen ártatlannak tűnik a CCTV- kamerák előtt. - Seymour a képernyő felé mutatott sápadt, hosszú kezével. - Ön is láthatta, Gabriel. Ez a megfigyelőknek készült. Mikor biztosak voltak benne, hogy nem követjük, küldött valamilyen jelzést. Aztán a régi elvtársai felszedték.

- Moszkvai parancs.

- Pontosan.

- Feltételezem, önök már ellenőrizték Grigorij útvonalát, nem küldött-e valamilyen jelet.

- Valóban.

- És?

- Semmi. De mint profi terepszakértő, tudhatja, hogy ezer módja van, hogy az ember jeleket küldjön. Van sapkája, nincs sapkája. Van cigaretta, nincs cigaretta. Karóra jobb kézen, karóra bal kézen.

- Grigorij jobbkezes. És az óráját a bal csuklóján viselte, mint ahogy máskor. És egyébként ez egy másik óra, nem az, amit ősszel hordott Oroszországban.

- Micsoda éles szeme van!

- Igen, éles. És ahogy a CCTV felvételét nézem, mást is látok. Egy embert, aki fél valamitől, és átkozottul próbálja palástolni. Van valami mögötte, ami hirtelen megállásra készteti. És valami pedig arra, hogy beszálljon az autóba. Ez nem visszatérés, Graham. Ez kényszer. Az oroszok az önök orra előtt rabolták el.

- A Thames House nem így látja. És a mi kollégáink sem a folyó másik partján. A Downing Street és a Külügyminisztérium hajlik arra, hogy elfogadja az álláspontunkat. A miniszterelnökünknek nincs kedve egy újabb magas szintű konfrontációhoz Oroszországgal. Főleg nem a Litvinyenko-ügy után. És nem a küszöbönálló G8- csúcs előtt.

A globális gazdaság legfontosabb képviselői, az iparilag fejlett országok nyolcas csoportjának vezetői megegyeztek abban, hogy februárban válságértekezletet tartanak monetáris politikájuk koordinálása céljából, az érintett hivatalnokok és újságírók legnagyobb megrökönyödésére éppen Moszkvában.

Gábrielt viszont nem érdekelte, mi dől el a G8-as csúcson. Ő csak Alekszandr Litvinyenkóra gondolt, a korábbi FSB-ügynökre, akit radioaktív polónium-210-essel mérgezték meg.

- Az ön vezetése Litvinyenko meggyilkolása után meggyőzte az oroszokat, hogy bármikor megtehetnek egy ilyen aljas lépést, és meg is úszhatják. Mindenesetre az oroszok kipróbálták, milyen London szívében nukleáris terrorizmust alkalmazni, maguk meg egy diplomáciai legyintéssel elintézték az egészet.

Seymour elgondolkodva szájához tette ujját. - Ez egy érdekes teória. De attól tartok, hogy ez az ön elmélete a Litvinyenko-gyilkosságra, amely mellesleg igen nehezen bizonyítható, és nincs összefüggésben a Grigorij-üggyel.

***

Gabriel tudta, hogy értelmetlen tovább keménykedni: Graham Seymour megbízható partner és alkalmi szövetséges, de elsődleges feladata, hogy a szolgálatát és a hazáját védje.

- Emlékeztethetem arra, hogy Grigorij segített önöknek és az amerikaiaknak, hogy megtalálják Ivan Harkov rakétáit? Ha nem segít, még aznap egy csomó polgári gépet szednek le az égről.

- Valóban minden szükséges információt tartalmazott a felvétel, amit ön és Jelena loptak el Ivan irodájából. Épp ezért lehetett a miniszterelnöknél kieszközölni, hogy Grigorij menedékjogot és brit útlevelet kapjon. London már így is sok prominens orosz disszidensnek ad otthont, beleértve egy rakás milliárdost, akik hanyatt-homlok menekültek a rezsimből. Ő csak egy újabb száлка Moszkva szemében.

- És mi késztette arra, hogy meggondolja magát?

- Mi magunk. Az amerikaiak vállalták Jelenát és a gyerekeket. Mi meg úgy gondoltuk, ez a legkevesebb, amit megtehetünk. Grigorij megígérte, hogy jó fiú lesz és szerény. És így is tett. - Seymour elhallgatott, majd folytatta. - Egy ideig.

- Aztán ünnepelt dezertőr és disszidens lett.

Seymour egyetértően bólintott.

- Be kellett volna zárni egy kis vidéki házikóba, és el kellett volna hajítani a kulcsot.

- Grigorij ragaszkodott Londonhoz. Az oroszok imádják Londont.

- Ez leginkább önöknek kedvezett. Sosem akarták Grigorijt, és most az oroszok voltak olyan szívesek és vissza is vették őt.

- Mi nem így látjuk a helyzetet.

- Akkor hogyan látják?

Seymour úgy tett, mint aki nagyon elgondolkodik. - Ahogy ön is elképzelheti, Grigorij motivációi komoly vita tárgyát képezik most. És nyilván megoszlanak a vélemények. Vannak, akik azt gondolják, kezdettől fogva gonosz volt. És vannak, akik szerint szint váltott.

- Szint váltott?

- Mint az a Jurcsenko nevű fickó, aki a nyolcvanas években ment át az amerikaiakhoz. Emlékszik Vitalij Jurcsenkóra? Pár hónappal azután, hogy dezertált, egy borzalmas kis francia étteremben vacsorázott Georgetownban, amikor a CIA-ügynöknek azt mondta, elmegy egy kicsit sétálni. Soha többé nem jött vissza.

- Grigorijnak honvágya lett volna...? - Gabriel megrázta a fejét. - Szinte elspriccelt Oroszországból. Kizárt, hogy valaha vissza akart volna térni.

- Az ő szavaiból más derül ki. - Seymour kivett egy sima sárga borítékot a táskából, és feltartotta a két ujja között. - Meg kellett volna hallgatnia, mielőtt egy olyan emberhez ragaszkodik, mint Grigorij. Ő kevésbé ragaszkodó típus.

11.

MAIDA VALE, LONDON

A LEVÉL JANUÁR 12-ÉRE, VOLT DÁTUMOZVA és Grigorij MI5-ös összekötőjének címezték. A szöveg rövid volt, ötmondatnyi angolul - Grigorij jól beszélt angolul, legalábbis elég jól ahhoz, és erre Gabriel igen pontosan emlékezett, hogy levezessen egy borzalmas kihallgatást a Lubianka egyik cellájában. Graham Seymour hangosan felolvasta a levelet. Majd odaadta Gá브리elnek, aki maga is elolvasta.

Sajnálom, hogy nem beszéltem arról a tervemről, hogy hazatérek, Monty, de biztos vagyok benne, hogy megérted, miért érzem őket még mindig magaménak. Remélem, hogy ez a tettem nem hagy kitörölhetetlen foltot a szakmai életrajzodon. Te túl érzékeny vagy ahhoz, hogy olyan ügyekben vegyél részt, mint amilyen ez is. Köszönöm az együtt töltött napokat, különösen a sakkot. Szinte elviselhetővé tetted londoni ittléteimet.

Üdvözlettel, G.

- Zürichben adták fel egy MI5-os postafiókba címezve, Camden Townba. A címet csak pár személy ismerte Grigorijon és a kíséretjén kívül. Folytathatom?

- Kérem.

- Szakértőink megtalálták az eredeti A4-es lap gyártási helyét, mely Németországban van, egy hamburgi cég munkája. Még azt is meg kell említenem, hogy a borítékot ugyanaz a cég készítette, bár van egy kis különbség közöttük. Szakértőink alapos elemzésnek vetették alá a kézírást is, számtalan ujjlenyomattal egyetemben, melyeket a lap szélén lehetett fellelni, és amelyek mind egyértelműen Grigorij Bulganovéi.

- A kézírás ugyanúgy hamisítható, mint egy festmény, Graham.

- És mi van az újjlenyomatokkal?

Gabriel felemelte Seymour kezét a csuklójánál fogva, és rányomta a papírra.
- Oroszokról beszélünk, Graham. Ők nem Queensberrv márki szabályai szerint látszanak.

Seymour kiszabadította a kezét Gabriel fogásából. - A levélből nyilvánvalóan kiderül, hogy Grigorij együttműködött. A kísérője fedőnévre volt címezve, és a megfelelő címre küldték a levelet.

- Talán megkínózták. De az is lehet, hogy nem is kellett megkínózni, mivel Grigorij nagyon pontosan tudta, hogy mi történik, ha nem működik velük együtt. Ő is hozzájuk tartozott, Graham. Ismeri a módszereiket. Sőt rendszeresen használta ő is. Én aztán tudom. Láttam, milyen, amikor elemében van.

- Ha Grigorijt elrabolták, miért foglalkoztak vele, hogy összetákolják ezt a levelet?

- Az oroszok komoly bűncselekményt követtek el egy idegen ország területén. Ez csak természetes, hogy megpróbálják eltüntetni a nyomokat olyan mutatóvonalakkal, mint például ez. Nincs emberrablás - nincs bűncselekmény.

Seymour mereven bámulta Gábrielt gránitszínű szemeivel. Mint a kézfogása, ezek a szemek is titkos fegyverek voltak. - Két férfi áll egy absztrakt festmény előtt. Az egyik felhőket lát a búzamező felett, a másik bálnák párzását. Melyik az igazi? Nincs ezzel semmi baj... Érti az én nézőpontomat, Gabriel?

- Nagyon nehezen.

- A dezertőrje elment. És semmi mást nem mondhatunk, mint hogy legfeljebb nézzük más felfogásban ezt...

- A dezertőrt?

- Maga hozta ide.

- És maga egyet is értett azzal, hogy meg kell védeni.

A Downing Streetnek hivatalosan is védelmet kellett volna biztosítania, az orosz nagykövettel együtt, egy órával azután, hogy első bejelentkezését elmulasztotta.

- Hivatalos védelmet? - Seymour csak ingatta a fejét. - Valószínűleg nem tud arról, hogy az Egyesült Királyság több pénzt fektet be Oroszországban, mint bármelyik más nyugat-európai ország. A miniszterelnöknek semmi kedve veszélybe sodorni a befektetéseket azzal, hogy egy újabb frontvonalat nyit a Kremllel szemben.

- Hm, „mikor felkötjük a kapitalistákat, eladják nekünk a kötelet”.

- Sztálin? És az öregfiúnak volt némi igazsága. A kapitalizmus a Nyugat legnagyobb erőssége és a legnagyobb gyengesége.

Gabriel lerakta a levelet az asztalra, és témát váltott.

- Ha jól emlékszem, Grigorij egy könyvön dolgozott.

Seymour átadott Gábrielnek egy körülbelül húsz centi vastag, fémkapoccsal összefogott papírköteget. Gyilkos a Kremlben - Grigorij Bulganov - állt az első oldalon.

- Na, ez aztán ütős cím - mondta Seymour.

- Kétlem, hogy az oroszok is így gondolnák. Feltételezem, el is olvasta.

***

Seymour rábólintott. - Meglehetősen kemény a Kremllel szemben, és nem túl kedves a korábbi szolgálatával. Mindenféle bűnök elkövetésével vádolja az FSB-t; gyilkosság, zsarolás, kapcsolatok a szervezett bűnözéssel és az oligarchákkal. Meggyőző bizonyítékai vannak arról, hogy az FSB benne volt a lakóházrobbantásokban Moszkvában, ezeket az orosz elnök arra használta fel, hogy jogot formáljon arra, hogy a Vörös Hadsereg újra bevonuljon Csecsenföldre. Grigorij arra alapozza az állítását, hogy név szerint ismeri azokat a tiszteket, akik érintettek az ügyben. Két személyt meg is nevezett.

- Rólam tesz valami említést?

- Van egy fejezet a könyvben a Harkov-ügyről, de nem túl részletesen. Grigorij szerint ő volt az egyetlen, aki fel tudta kutatni azokat a rakétákat, melyeket Ivan adott el az al-Kaidának. Nem tesz említést magáról, vagy bárminemű izraeli kapcsolatról a kézirat.

- Mi a helyzet a kézzel írt jegyzetekkel és a komputerfájlokkal?

- Mindet átkutattuk. Ami Grigorijt illeti, maga nem létezik.

Gabriel átlapozta a kéziratot. A hatodik oldalon volt egy oldalszéli megjegyzés, melyet angolul írtak. Elolvasta, majd Seymourra nézett magyarázatért.

- Ez Grigorij szerkesztőjétől van, aki a Buckly és Hobbesnál dolgozik. Attól tartok, közölnünk kell vele, ne nagyon számítson mostanában a kézirat elkészültére...

- Olvasta a megjegyzéseit?

- Mindent elolvastam.

Gabriel újabb lapokat nézett át, majd egy másik bejegyzést is megvizsgált. Az előzővel ellentétben ezt oroszul írták.

- Ezt Grigorij írhatta - mondta Seymour.

- Nem egyezik a levélben látható kézírással.

- A levelet latin betűkkel írták. A jegyzeteket cirill betűkkel.

- Hígyen nekem, Graham. Ezt nem ugyanaz a két ember írta.

Gabriel gyorsan átlapozta a maradék oldalakat, és talált még egy csomó bejegyzést ugyanazzal az írással. Mikor újra felnézett, Seymour kiszedte a lemezt a lejátszóból. Visszatette a műanyag borítóba, és Gabriel kezébe adta. Az üzenet világos volt. A találkozásonak vége. Ha bármi kétsége maradt volna Seymour szándékait illetően, eloszlatta karórájának kényszeredett vizsgálata. Gábrielnek még volt egy utolsó kérése. Meg akarta nézni a ház többi részét. Seymour lassan felállt. - De ugye nem fogjuk felszedni a padlót és lekaparni a tapétát? - érdeklődött. - Vacsoraidő van, és már így is tízperces késésben vagyok.

12.

MAID AVALE, LONDON

GABRIEL KÖVETTE SEYMOURT a széles lépcsőkön, fel a hálósobába. Az éjjeliszekrényen a franciaágy jobb oldalán egy hamutartó állt tele elnyomott cigarettával. Mindegyik ugyanaz a márka: Sobranie White Russians, az a cigaretta, melyet Grigorij a Lubjankában szívott Gabriel kihallgatása alatt és az Oroszországból való menekülése közben. A falra rögzített réz olvasólámpa alatt egy csomó könyv hevert: Tolsztoj, Dosztojevszkij, Agatha Christie, R. D. James. - Szerette a misztikus angol krimiket - mondta Seymour. - Azt gondolta, ha P. D. Jamest olvas, jobban fog hasonlítani hozzánk, bár hogy valaki hozzánk akarjon hasonlítani, azt azért túlzásnak tartom.

Az ágy lábánál egy fehér doboz feküdt, rajta egy száraztisztító és mosoda lógója, amelyik az Elgin sugárúton működött. Felemelve a tetejét Gabriel vagy fél tucat inget látott, gondosan összehajtogatva és selyempapírba csomagolva. Az ingek tetején egy számla feküdt. A számla dátuma megegyezett Grigorij eltűnésének időpontjával. A szolgáltatás átvétele pedig 15:42-kor történt.

- Azt feltételezzük, hogy a felettesei azt akarták, hogy az utolsó napja Londonban ugyanolyannak tűnjön, mint bármelyik más - jegyezte meg Seymour.

Gábrielt nem igazán győzte meg a magyarázat. Bement a fürdőszobába, és kinyitotta a gyógyszeres szekrényt. Szétszórva a különböző arcszeszek, krémek és fésülködő eszközök között három üveg receptre adható gyógyszer állt: egy altató, egy nyugtató, és egy migrénes fejfájásra való.

- Ki írta föl ezeket?

- A nekünk dolgozó orvos.

- Grigorij nem tűnt szorongásos embernek.
- Azt mondta, a könyv leadási határideje nyomasztotta.

Gabriel kivett egy emésztési zavarokra való gyógyszert tartalmazó üvegcsét, és a címkéjét Seymour felé tartotta.

- Rossz volt a gyomra - közölte Seymour.
- Akkor nem sós heringet és tésztaszószot kellett volna ennie.

Gabriel bezárta a szekrényt, és felemelte a szennyeskosár tetejét. Üresen állt.

- Hol a szennyes?
- Kidobta aznap délután, amikor eltűnt.
- Én is pont ezt tenném, ha titokban akarnék visszaszökni.

Gabriel lekapcsolta a fürdőszobai lámpát, és követte Seymourt lefelé a lépcsőn a nappaliba. A kávézóasztal teleszórva újságokkal: Izvesztyija, Kommerszant, Komszomolszkaja Pravda, Moszkovszkaja Gazeta. Az asztal egyik sarkán egy orosz teáspohár állt, tartalma már rég elillant. A pohár mellett egy másik hamutartó, az is tele egy csomó cigarettacsikkal. Gabriel belepiszkált egy toll végével. Mind ugyanaz a márka: Sobranie White Russians.

Ebben a pillanatban nevetést hallott az utcáról. A függöny mögötti első ablak mögött, lent a közben, egy fiatal párt láttak kéz a kézben sétálni.

- Feltételezem, van kamera az udvarban.
- Seymour a járda melletti esőcsatorna felé mutatott.
- Volt olyan orosz, aki beosont, hogy szétnézzen?
  - Senki, aki a helyi rezidentúrához tartozik.

Rezidentúrának nevezték az SVR-t, az orosz hírszerzést, hogy egymás közt beszélhessenek a nagykövetségeken belüli tevékenységükről. A rezident a főnök, a rezidentúra maga a helyi szervezet. Ez még a KGB idejéből maradt. És azoknak az elnevezéseknek a nagy része most az SVR-re vonatkozik.

- Mi történik, ha valaki erre jár?
- Ha itt lakik, semmi. Ha nem ismerjük, kap egy jelölést és egy háttérvizsgálatot. Eddig mindenkit átvizsgáltunk.
- És senki sem akart bemenni az épületbe?

Seymour tagadólag megrázta a fejét. Gabriel leengedte a függönyt, és Grigorij rendetlen íróasztalához lépett. Középen egy sötét képernyőjű számítógép. A gép mellett telefon, beépített üzenetrögzítővel. A piros üzenetjelző lámpa halványan világított.

- Ez új üzenet.
- Gondolja?

Válaszra se várva, Gabriel lenyomta a playback gombot. Egy éles hang hallatszott, majd egy automata férfihang szólalt meg, jelezve, hogy három új üzenet érkezett. Az első a Sparkle tisztítócégtől jött, kérve, hogy Mr. Bulganov vegye át a ruháit. A másik a BBC Panorámától, akik el akarták hívni egy új, Oroszország újjászületéséről szóló dokumentumműsorhoz Mr. Bulganovot.

Az utolsó üzenetet egy nő hagyta, aki érezhetően orosz kiejtéssel beszélt. Mollban bűgött a hangja. C-moll, gondolta Gabriel. Az ünnepélyesség hangja. A filozofikus befelé fordulás hangja. A nő azt mondta, hogy most fejezte be a kézirat legújabb részének elolvasását, és beszélni szeretne vele, amikor Grigorijnak megfelel. Nem hagyott telefonszámot, és a nevét sem említette. De Gá브리elnek nem is volt rá szüksége. A nő hangja első találkozásuk óta visszhangzik az emlékezetében. Hogy van? - mondta azon az estén Moszkvában. A nevem Olga Sukova.

- Azt hiszem, most már tudjuk, ki írta azokat a megjegyzéseket Grigorij kéziratában.
- Attól tartok, igen.

- Találkozni akarok veled, Graham.

- Sajnos ez lehetetlen - mondta Seymour, és kikapcsolta az üzenetrögzítőt. - Róma beszélt. Az ügy lezárva.

13.

MAIDA VALE, LONDON

A DELMARE TERACCE önkormányzati háztömbjei úgy néztek ki, mintha a Szovjetunióból dobták volna át őket még a fejlődő szocializmus idejéből. Minden esztétikai elvárást nélkülöztek, és olyan neveket viseltek, amelyek békés angol vidéki jelleget sugalltak, viszont végig sárga jelzéssel voltak ellátva, jelezve, hogy a terület folyamatos ellenőrzés alatt áll. Grigorij ezek mellett az épületek mellett haladt el pár perccel az eltűnése előtt. Gabriel rekonstruálta az orosz útját, ahogy arra járt. Magának sem akarta beismerni, Seymour megingatta Grigorij ártatlanságába vetett abszolút hitét.

Valóban önként ment volna vissza? Vagy elrabolták? Gabriel biztos volt benne, hogy a választ itt fogja megtalálni, a Maida Vale-en.

Mutasd meg nekem, Grigorij! Mutasd meg, hogyan vettek rá, hogy beszállj az autóba.

Browing's Pool felé indult, és megállt a Waterside Café előtt, amely most zárva volt és a redőny is le volt húzva. A fejében visszajátszotta a videofelvételt. Pontosan 18:03:37- kor Grigorij feljegyzett egy párt, aki átment a Westbourne Terrace Road hídon a Blomfield utcáról. A férfi övvel összefogott esőkabátot viselt, a fején kalapot, és egy nyitott esernyőt a bal kezében. A nő szerelmesen bújt hozzá. Szőrmegalléros gyapjúkabátot viselt, és valamit nagyon böngészett - talán térképet, gondolta Gabriel, vagy valami útikönyvféleséget.

Gabriel megfordult, ahogy Grigorij tehetette, és a Browing's Pool sarkáig ment a Warwick Crescenthez vezető aluljáróhoz. A lejárati tetején megállt, ahogy Grigorij is, habár ő nem gyújtott rá. Ehelyett a Harrow utca felé vette útját, ahol Grigorij meglátott valamit - vagy valakit -, ami arra készítette, hogy felgyorsítsa lépteit. Gabriel is ezt tette, és folytatta útját végig az üres járdán, további kétszáz méteren át.

Az időpont ellenére a forgalom a négysávos főútvonalon még mindig iszonyúan nagy volt. Egy pillanatra megállt a Szent Mária-templomnál, pár lépést továbbhaladt, és újra megállt. Itt történt, gondolta. Ez az a pont, ahonnan Grigorij félt tovább folytatni az útját. Az a pont, ahol hirtelen felindulásában a szembejövő forgalom irányába fordult. A felvételen úgy tűnt, Grigorij egy pillanatra azon tűnődik, hogy vajon átkeljen-e a forgalmas úton. De ez, akárcsak most, egyenlő lett volna a biztos halállal.

Gabriel balra tekintett, és egy téglafalat látott, hat láb magas, teleírva graffitivel.

Majd jobbra nézett, és a Harrow utcán végighömpölygő fém- és üvegcsillogás folyamát bámulta. Miért állt meg itt? És amikor az autó váratlanul megjelent, miért szállt be minden gondolkodás nélkül? Egy megbeszélte menekülési útvonal? Vagy egy tökéletes csapda?

Segíts, Grigorij! Egy régi ellenséget küldtek, aki megfélemlített, hogy haza kell menned? Vagy egy barátot, aki kedvesen nyújtotta a kezét feléd?

Gabriel a szembejövő reflektorokba bámult. És hirtelen egy alacsony, jól öltözött férfit pillantott meg, aki felé közeledett az esernyőjével az utca követ koppintgatva. Majd egy nőt. Egy nőt bőr autós-kabátban, aki nem hordott magánál ernyőt. Egy nőt, aki kalap nélkül állt az esőben. Gábrielt súrolva haladt el mellette, mint aki egy megbeszélésről késik, és végigsietett a Harrow utcán. Gabriel megpróbálta felidézni az arcát, de nem ment. Szellemalakok voltak, foszlányok, mint az első vonások egy be nem fejezett vázlaton. És most egyedül állt, London csúcsforgalma zúgott a fülében, és nézte, ahogy a nő eltűnik a sötétben.

14.

WEST LONDON

GABRIEL HARMINCHAT ÓRÁJA nem aludt, és minden porcikája remegett a kimerültségtől. Normális körülmények között felvette volna a kapcsolatot a helyi hálózattal, és igényel egy biztonságos lakást. De erre most nincs lehetősége, hiszen ugyanebben a pillanatban valószínűleg örült hajsza folyik utána, éppen az itteni hálózat irányításával. Egy hotelben szállt meg, nem egy jó szállodában, amelyben van számítógép, és így fel lehet kutatni őt egy intelligens adatkereső programmal. Olyan hotelnek kellett lennie, amely készpénzt is elfogad, és nevetségesnek tart olyan különleges kívánságokat, mint szobaszolgáltatás, működő telefon, tiszta mosdó.

A Grand Hotel Berkshire éppen ilyen hely volt. Egy Edward korabeli ház teraszának a végében állt a West Cromwell utcában. Az éjszakai portás, egy elnyűtt férfi, hasonlóan elnyűtt szürke kardigánban, semmi meglepődést nem mutatott, amikor Gabriel azt mondta, hogy nem foglalt szállást, és még kevésbé volt meglepve, amikor azt mondta, hogy a szállásköltséget - három napig marad, ha jól mennek a dolgok, csak kettőt - teljes egészében készpénzben fizeti ki. Majd egy ropogós húszfontost nyomott a portás kezébe azzal, hogy nem akar látogatókat fogadni, sem telefonhívásokat, se szobalányt.

A férfi becsúsztotta zsebébe a pénzt, és biztosította Gábrielt, hogy ittlétét teljesen diszkréten fogja kezelni. Gabriel jó éjszakát kívánt, és felvonszolta magát a lépcsőn a szobájába.

A szoba a harmadik emeleten volt, ablaka a forgalmas utcára nyílt. Búzlott a magányszagtól és az előző vendég borzalmas kölnijétől. Ahogy Gabriel bezárta maga mögött az ajtót, hirtelen elborította a depresszió. Hány éjszakát töltött már ilyen borzalmas szobákban... Chiarának talán mégis igaza van. Talán itt az ideje, hogy végleg elhagyja a

Hivatal, és másokra hagyja ezeket a küzdelmeket.

***

Umbria hegyei közé kellene mennie, és beteljesítenie új felesége gyerek iránti vágyát, akit Gabriel annyira nem mert vállalni, amiatt, ami azon a havas bécsi éjszakán történt, még egy korábbi életében. De azt az életet nem ő akarta, mások választása volt. Jasszer Arafaté és egy palesztin terrorcsoporté, a Fekete Szeptemberé. És Ari Samroné.

Samron egy gyönyörű szeptemberi délután érkezett hozzá 1972-ben Jeruzsálembe. Gabriel akkor még csak egy sokat ígérő, fiatal festő volt, aki elhagyta az elit katonai egységében betöltött helyét, hogy folytathassa tanulmányait a Bezalel Képzőművészeti Akadémián. Samron ekkor adott parancsot az izraeli titkosszolgálat Isten Haragja elnevezésű hadműveletére, hogy levadásszák és megöljék a müncheni olimpia gyilkosait. Kereste a bosszú megfelelő eszközét, és Gabriel tökéletesnek látszott: vakmerő, de intelligens, hűséges, de önálló, hidegfejű, de valójában érzékeny fickó. Anyja berlini akcentusával folyékonyan beszélt németül, és gyerekként rengeteget utazott Európában.

Egy hónap intenzív kiképzés után Samron Rómába küldte, ahol megölt egy férfit, Wadal Abdel Zwaitert, a Piazza Annibalo apartmanházának folyosóján. Ő és az ügynökök csapata az elkövetkező három évet azzal töltötték, hogy Nyugat-Európában vadásztak a prédáikra, gyilkoltak éjjel és fényes nappal. Minden pillanatban rettegésben éltek, bármikor letartóztathatta őket valamelyik európai rendőrség, és el is ítélték volna őket.

Mikor Gabriel végre újra hazatért, a halántéka hamuszínű volt, az arca vagy húsz évvel öregebb. Lea, akit nem sokkal azelőtt vett el, hogy elhagyta volna Izraelt, alig ismerte meg. Lea is művész volt, arra kérte a férjét, üljön neki portrét. Egon Schiele stílusában festette meg, amit akkor látott: egy űzött fiatalembert, aki idő előtt került a halál árnyékába.

Ez a festmény lett az egyik legjobb, amit Lea valaha készített. Gabriel gyűlölte a képet, mert brutális őszinteséggel mutatta meg, milyen árat fizetett az Isten Haragjáért.

Lelkileg kimerülten, festés iránti kedvétől megfosztva menedéket kért Velencében, ahol restaurálást tanult a világhírű Umberto Contitól. Mikor inasévei kiteltek, Samron visszahívta az aktív szolgálatba. Titokban dolgozott, miközben profi restaurátor lett. Eltávolította Izrael legveszélyesebb ellenségeit, és végrehajtott egy sor titkos akciót, ami befolyásos barátokat szerzett neki Washingtonban, a Vatikánban és Londonban. És szert tett félelmetes ellenségekre is. Soha nem mehetett végig úgy az utcán, hogy ne kelljen

tartania valami merénylettől. Soha nem alhatott úgy egy hotelszobában, hogy előtte el ne barikádozta volna az ajtót egy székkal, ahogy ezt most is tette.

Betette a CCTV-diszket a szobai DVD-lejátszóba, és kizárólag cipőitől megszabadulva, befeküdt az ágyba. Az ezt követő órákban a biztonsági kamera anyagát újra és újra átnézte, hogy összevesse azt, amit a képernyőn lát, azzal, amit a Maida Vale utcáin tapasztalt. Képtelen volt bármilyen kapaszkodót találni, ezért ki is kapcsolta a tévét. Ahogy szeme megszokta a sötétet, Grigorij utolsó pillanatai úgy jelentek meg előtte, mint valami fényképek egy égi vetítóből. Grigorij beszáll egy autóba a Harrow utcán. Egy jól öltözött férfi esernyővel. Egy nő bőrkabátban, kalap nélkül az esőben. Az utolsó kép felolvadt egy festményben, amely elsötétült a lakkréteg alatt. Gabriel becsukta a szemét, bemártott egy rongyot az oldószerbe, és átdörzsölte a kép felszínét.

***

A választ egy órával hajnal előtt kapta meg. A távirányítóért tapogatózott a sötétben, és a képernyőre irányította. Pár pillanattal később meg is jelent a kép. 17:47, a múlt kedden. Grigorij Bulganov a járdán áll a Bristol közben. 17:48, eldobja cigarettáját, és elindul.

Követte a most már ismerős utat a Waterside Caféhoz. 18:03:37, a fiatal pár terv szerint, pontosan érkezik, övvel összefogott esőkabát a férfin, szőrmegalléros gyapjúkabát a nőn. Gabriel visszajátszotta a felvételt, újra megnézte, most már harmadszor. És benyomta a pause gombot. A kijelző szerint 18:04:25 volt, amikor a pár eléri a Westbourne Terrace Road híd végét. Ha a műveletet jól tervezték meg - és minden jel erre utalt -, rengeteg ideje volt még.

Gabriel előretekerte a videót az utolsó harminc percre, és megnézte még egyszer, utoljára, ahogy Grigorij beszáll a fekete Mercedesbe. Ahogy az autó kisiklik a képből, egy jól öltözött, alacsony férfi érkezik balról.

Majd néhány pillanattal később érkezik a nő az autós bőrkabátban. Nincs nála esernyő. Kalap nélkül sétál az esőben.

Gabriel megállította a képet, és a nő cipőjére nézett.

15

WESTMINSTER, LONDON

KICSIT HŰVÖS AZ IDŐ a Parlament előtti téren, de annyira azért nem hideg, hogy a tüntetőket távol tartsa. Egy szokásos demonstráció az izraeli bűncselekmények ellen, egy másik az amerikaiakat szólítja fel, hogy hagyják el Irakot, egy harmadik pedig azt jósolja, hogy a globális felmelegedés következtében Dél-Anglia el fog sivatagosodni. Gabriel átment a tér túlsó oldalára, és leült egy padra a Westminster-apátság északi tornyával szemben. Ugyanaz a pad, ahol az amerikai nagykövet lányának érkezését várta egyszer, akit két dzsihadista öngyilkos merénylet szállította helyszínre. Kíváncsi volt, hogy vajon Graham Seymour szándékosan választotta-e ezt a helyet, vagy egyszerűen csak nem emlékezett az esetre. Egy sofőr vezette Jaguar lassított nem sokkal három után a tér sarkánál. Seymour tűnt elő egy Chesterfield kabátban a hátsó ajtó mögül. Megvárta, amíg az autó elhúz a Victoria utcán lefelé, csak aztán sétált át a padhoz. Ez alkalommal Seymour késett.

- Ne haragudjon, Gabriel. A miniszterelnökkel való találkozó hosszabbra sikeredett, mint gondoltam.

- És hogy van?

- Szó, ami szó, ő a legnépszerűtlenebb brit vezető ebből a generációból. Inkább csak show-műsor, amit csinál. A változatosság kedvéért most némi jó hírrel tudtuk megajándékozni.

- És mi az?

- Ügyes próbálkozás...

- Na, ne csinálja már, Graham! - Gabriel az apátság homlokzatát bámulta. - Nekünk kettőnknek már történelmünk van.

Seymour hallgatott egy darabig. - Szemét egy nap volt, igaz? Nem vagyok benne biztos, hogy valaha ki tudom törölni azt a képet a fejemből, ahogy maga...

- Emlékszem, Graham. Ott voltam.

Seymour begyűrte gyapjúsáljának végét a kabát hajtókája alá. - Arról meséltünk neki, hogy a városi rendőrség tisztjei rajtaütéseket hajtottak végre Kelet- Londonban.

- Kelet-Londonban? Feltételezem, hogy nem oroszokat tartóztatnak le.

- Egy al-Kaida-sejtet figyelünk már egy ideje. Ők jelentik az igazi veszélyt. Csak egy lépés választotta el őket attól, hogy egy sor pénzügyi és turisztikai célpontot megtámadjanak. Igen jelentős áldozattal számolhattunk volna.

- Mikor jelentik be a letartóztatásokat?

- A miniszterelnök csak késő este szeretné nyilvánosságra hozni. A tízes hírekben. A tanácsadói a népszerűségi index hőn áhított emelkedésére számítanak. - Seymour felállt. - Vissza kell mennem a Thames House-ba. Kísérjen el addig.

A két férfi elindult a Parlament irányába a téren keresztül. Érdekes páros volt, Gabriel farmerban és bőrkabátban, Seymour varrott öltönyében és felöltőben.

- Elismerésem, Gabriel. A javaslata alapján egy kicsit mélyebbre ástunk, és előkerestünk néhány új CCTV- képanyagot a környező utcákról. A pár, mely átkelt a Westbourne Terrace út hídján, hat óra három perckor beszállt egy csendes mellékutcában várakozó autóba. A kocsiban az Edgware utcáig vitte őket, ahol is a nő kiszállt. Útközben lecserélte a kabátját. - Seymour elismerő pillantást vetett Gábrrielre. - Megkérdezhetem, hogy mi keltette fel a gyanúját a nővel kapcsolatban?

- Az esernyője.

- Nem is volt neki.

- Pontosan. Szép csendesen esett az eső, és a nőnél nem volt ernyő. Szabadon kellett hagynia a kezét. - Gabriel oldalról rápillantott Seymourra. - Az olyan emberek, mint én, nem hordanak esernyőt.

- A gyilkosokra gondol?

Gabriel nem válaszolt rögtön. - Ha Grigorij magától nem szállt volna be a kocsiba, a nő valószínűleg abban a pillanatban megöli. Feltételezem, Grigorij úgy döntött, inkább beszáll, így marad valamennyi esélye. Jobb eltűnt dezertőrnek lenni, mint halottnak.

- És mit vett még észre a nővel kapcsolatban?

- Nem vette át a cipőjét. Valószínűleg nem volt rá ideje.

- Mit meg nem adnék egy ilyen mindentlátó szemért!

- Szakmai ártalom.

- Melyik szakmáé?

Gabriel elmosolyodott. Elérték a Parlament déli részét, és most a Victoria Tower Gardenben sétáltak. Előttük a Thames House szürke homlokzata körvonalazódott.

Seymournak hirtelen nem volt sietős visszatérni a hivatalába.

- A felfedezése komoly dilemma elé állít. Ha ezt a főigazgató figyelmébe ajánlom, heves harcot robbant ki a szolgálaton belül. Az eretnek bélyegét nyomják majd rám. És ugye tudja, mit csinálnak az eretnekekkel?

- Nem akarom, hogy bármit is közöljön velük, Graham.

- Majd rövid szünet után folytatta. - Addig nem, amíg van esély Olgával beszélni.

- Ugye csak viccel? Az igazgató leszedi a fejemet, ha megtudja, eddig is mennyi információt adtam ki. A maga szerepe ebben az ügyben ezzel véget ért. Ha igyekszik a csomagolással, még pont eléri az utolsó Eurostart, amelyik majd Párizsba viszi. 19:39-kor indul.

- Beszélnem kell vele, Graham. Csak pár percet. Seymour megállt, és a Thames House tetején világító lámpákat figyelte. - Miért is érzem, hogy ezt még meg fogom bánni... - Gabriel felé fordult. - Huszonnégy órát adok. Aztán azt akarom, hogy hagyja el az országot.

Gabriel egyik ujjával kétszer megütögette a szívét.

- Oxfordban bújt el, a Magdalen híd sarkánál lakik. Rectory utca 24. Marina Csesznyikova néven. Orosz nyelvi tutor az egyetemen.

- Őrzése?

- Mint Grigorijnak. Az első pár hónapban állandó volt, aztán azt kérte, hagyjuk el. Van egy összekötője, és napi rendszerességgel ellenőrző hívást kap. Lehallgatjuk a telefonját, és időről időre követjük, hogy biztosak legyünk benne, nem figyelik, és ő is jól viselkedik-e.

- Hálás lennék, ha holnap nem követnék. És engem se.

- Maga itt sincs. Ahogy Csesznyikova sem. Szólok neki, hogy számítson a látogatásra. Ne okozzon csalódást.

- Seymour figyelmeztetőleg megpaskolta Gabriel hátát, és elindult egyedül a Horseferry út felé.

- Milyen típusú autó volt? Seymour visszafordult. - Melyik autó?

- Amelyik elvitte a nőt Maida Vale-től Edgware-ig.

- Vauxhall Insignia.

- Színe?

- Azt hiszem, metrókéeknek mondják.

- Melyik osztály?

- Luxuskategória. Ne feledje: holnap este a Párizs felé menő utolsó vonaton legyen.

- Pontban 7:39-kor.

16

OXFORD

ÉSZAKNYUGAT FELŐL FÚJT A SZÉL , az Evesham-völgy felől a Cotswold Hills lejtőin lefelé. Végigsüvített a Cornmarket utca boltjai mellett, kergetve a Krisztus temploma négyszögletű csobogójának vizét, és megostromolta a kis hajók flottilláját, melyek összekötve ringatóztak a Magdalen híd aljában. Gabriel megállt egy pillanatra, hogy megbámulja ezt a jellegzetes angol városképet, aztán keresztülvágott a tiszta Cowley utca felé.

Ahogy legutóbbi útja alkalmával is megállapította, Oxford nem is egy város, hanem kettő: az akadémiai kollégiumok mészáros várai a templomtornyokkal a Cherwell folyó nyugati partján, és egy vörös téglás ipari város keleten. Cowley körzetében építette meg első automobilgyárát 1913-ban egy fiatal biciklikészítő, William Moris, amivel a brit ipar egyik központjává változtatta Oxfordot. A környék ugyan hú maradt ipari jellegéhez, de manapság már színes boltok, kávézók és night-clubok népesítik be. A szűkös házak egyetemi tanároknak és diákoknak szolgálnak szálláshelyként, betelepülő pakisztániakkal, kínaiakkal, karibiakkal és afrikaiakkal együtt.

És ez a hely vált éppúgy otthonává a volt kelet európai kommunista országokból érkezők részének. Ahogy Gabriel elhaladt egy élelmiszerbolt mellett, két nőt oroszul hallott vitázni, egy-egy csomag paradicsommal a kezükben.

A Jeune utca sarkán egy idősebb asszony hasztalan erőlködött, hogy elsöpörje a port a metodista templom előkertjéből. A sálja úgy lobogott a szélben, mint egy zászló. A bejárat mellett kék-fehér felirat hirdette: A FÖLD AZ ÚRÉ, A MIÉNK, HOGY ÉLVEZZÜK, A MIÉNK, HOGY MŰVELJÜK ÉS MEGVÉDJÜK. Gabriel még egy háztömbnyit ment a Rectory utca felé, majd befordult a sarkon.

Az utca lejtett és egy kicsit balra dőlt, annyira, hogy nem láthatta a másik végét. Gabriel egészen hosszan tovább sétált, megfigyelők után kémelve. Senkit se talált, ezért visszafordult, és a 24-es számú házig gyalogolt. A járda szélén kis téglafal, melynek hasadékaiból kikelt a gyom. A téglafal mögött kis fehér homokágyban nagy szeméttartály állt. Egy bicikli is neki volt támasztva, melynek első kereke hiányzott, a nyergét egy nejlonzacskóval takarták le. A benti járda talán egy méter hosszú volt, és egy kopott faajtóhoz vezetett. A csengő úgy tűnt, nem működik, ahogy Gabriel megnyomta. Aztán háromszor keményen koppintott az ajtón. Egyszer csak lépéseket hallott az előszobából. Majd egy női hang szólalt meg angolul, érezhetően orosz akcentussal:

- Ki az, kérem?

- Natan Golani. Egymás mellett ültünk vacsoránál a múlt nyáron, az izraeli nagykövetségen. Halkan beszélgettünk a teraszon, mialatt cigarettázott. Azt mondta, az oroszok soha nem fognak tudni olyan normálisan élni, ahogy mások.

Gabriel hallotta a lánc csörgését, és az ajtót figyelte, ahogy halkan kitárul. Egy nő állt a szűkös ajtónyílásban egy sziámi macskát magához ölelve, amelynek világító szemei tökéletesen illettek hozzá. Szorosan összefogott fekete kardigánt viselt, szürke nadrágot és elegáns fekete csizmát. Haja, amely valaha hosszú volt és lenszőke, most rövid és sötét színű lett. Az arca azonban nem változott. A legszebb arc, amit Gabriel valaha látott: költői, érzékeny, akár egy művész alkotása. Egy orosz ikon kelt életre benne. Oroszország arca.

Hat hónappal ezelőtt Olga Sukova még a világ egyik legveszélyesebb foglalkozását űzte: újságíró volt Oroszországban. A Moszkovszkaja Gazetánál küzdött hétről hétre: leleplezte a Vörös Hadsereg Csecsenföldön elkövetett atrocitásait, napfényre kerültek a Kreml legmagasabb szintjén elkövetett korrupciós bűntettek, és nem rettent vissza attól sem, hogy állandó kritikával illesse az elnök demokráciával szembeni támadásait. A riportjai sötét képet festettek az országról és jövőjéről. A legnagyobb döbbenetet mégis azzal a felfedezésével keltette, mely szerint az orosz oligarcha és fegyverkereskedő, Ivan Harkov arra készül, hogy néhány, az oroszok által kifejlesztett fegyvert adjon el az al-Kaidának. Bár a cikk soha nem jelenhetett meg, Olga két kollégáját is meggyilkolták. Az egyiket, Alekszandr Lubint, egy francia síparadicsomban, Courchevelben szúrták le a hotelszobájában. A másikat, Borisz Osztrovszkij szerkesztőt megmérgezték. Gabriel kezei között halt meg a Szent Péter-bazilika kövezetén. És ha nem lett volna Gabriel és Grigorij Bulganov, Olga Sukovát is megölik.

Olgát a munkája és az állandó rettegés egy igazi kém kifinomult érzékenységeivel vértette fel. Ahogy Gabriel, Olga is lehallgató készülékkel látta el az összes szobáját, még ha a lakás a saját otthona is volt. A fontosabb beszélgetéseket viszont a közterekre szervezte. Ezért sétáltak már öt perccel Gabriel megérkezése után a szelfútta Szent Clement utcán. Gabriel a nő csizmájának kopogását hallgatta a kövezeten, és egy felhős délután jutott eszébe, amikor Moszkvában a Novogyevicsi temetőben sétáltak a sírok között, orosz ügynökök állandó figyelme alatt.

- Most talán csókoljon meg, Mr. Golani. Jobb, ha az FSB-nek az a benyomása, hogy egymásba szerettünk.

- Hiányzik? - kérdezte Gabriel.

- Moszkva? - Olga szomorúan elmosolyodott. - Szörnyen. A zaj. A szagok. A rettenetes forgalom. Néha azt veszem észre, hogy a hó is hiányzik. Januárnak mindjárt vége, és itt sehol egy árva hópehely. A BBC bemondónője azt mondta, hideg napra virradtunk. Moszkvában ezt szép tavaszi időnek hívjuk. - Gábielre nézett. - Havazott már egyáltalán, valaha Oxfordban?

- Ha havazna, akkor sem lenne olyan, mint az otthona.

- Semmi sem olyan, mint otthon. Oxford kedves város, de egy kicsit unalmas. Moszkvában mindig történik valami szörnyűség, de legalább sohase unalmas. Lehet, hogy nehéz ezt megérteni, de örülten hiányzik az orosz újságíróélet.

- Egy szép és okos asszony nekem azt mondta egyszer, hogy Oroszországban nincs újságírás - legalábbis a szó hagyományos értelmében.

- Ez igaz. A rendszer el akarja hallgattatni a kritikákat a hírekben, na nem

cenzúrával, hanem gyilkosságokkal, fenyegetésekkel, a műsorigazgató leváltásával. A Gazeta most nem egyéb, mint egy sima bulvárlap történetekkel popsztárokról, ufókról, és hogy farkasemberek élnek a Moszkva környéki erdőkben. Biztosan örömmel hallja, az újság nagyobb példányszámban foggy, mint valaha bármikor.

- Legalább nem gyilkolnak meg senkit.
- Ez is igaz. Szegény Borisz volt az utolsó.

A nő szomorúan megszorította Gabriel kezét. - Felfedeztem egy cikket Ivánról a Gazeta website-ján a múlt hónapban. Ivan éppen egy új moszkvai étterem megnyitásának ünnepségére készült. Jekatyerina, az új felesége olyan elbűvölő volt, mint mindig. És ez alkalommal Ivan is egész jól nézett ki önmagához képest. Teljesen le volt sülve. - Olga összeráncolta a homlokát. - Hol sülhetett le a tél közepén Oroszországban? Valamelyik szoláriumban? Nem hiszem. Ivan nem az az ember, aki mesterséges fénnel égetné a bőrét. Ő Saint-Tropez-ben szokott lebarnulni. Talán hamis útlevéllel átcsusszant Courchevelbe, hogy karácsony környékén síeljen egy kicsit. Vagy felkereste valamelyik régi törzshelyét Afrikában.

- Olyan jelentéseket kaptunk, melyek szerint újraépítette régi hálózatát.
- Komolyan?
- Hallott valami hasonlóról?

- Az igazat megvallva, próbálok nem gondolni Ivánra. Van egy blogom. Legalább olyan népszerű itt Angliában, mint Moszkvában. Az FSB újabb és újabb cybertámadásokat indít ellene. - Egy pillanatra elmosolyodott. - Furcsa örömmel tölt el, hogy egy cowleyi házikóból is kellemetlenséget tudok okozni a Kremlnek.

- Pedig bölcsebb lenne, ha...

- Micsoda? - szakította félbe Olga. - Csendben maradni? Túl régóta vannak csendben az oroszok. A rendszer arra használja föl ezt a csendet, hogy törvényes eszközökkel verje szét a demokráciának még a látszatát is, és az oroszokra erőltesse a diktatúrának egy enyhébb változatát. Valakinek beszélni kell erről. És ha ez a valaki én vagyok, hát legyen. Korábban is ezt csináltam.

Átértek a Magdalen híd másik oldalára: a templomtornyok, a mészkő falak és a fontos gondolatok oldalára.

Olga megállt a High utcán, és úgy tett, mintha a figyelmeztető táblát olvasná.

- Be kell hogy valljam, egyáltalán nem lepett meg, amikor tegnap este Seymour felhívott, hogy holnap eljön. Gondoltam, hogy Grigorij miatt. Eltűnt, ugye?

Gabriel bólintott.

- Ettől féltem, amikor nem válaszolt a hívásomra. Ilyet soha nem tett korábban. - Szünetet tartott, majd megkérdezte: - Hogy jött Londonból Oxfordba?

- Paddingtonból vonattal.
- A britek követték?
- Nem.
- Biztos?
- Azt hiszem.
- És az oroszok? Követték?
- Úgy tűnik, nem érdekli őket, hogy idejöttem.

- Nem hiszem, hogy ez sokáig így marad. - A nő átnézett az utca másik oldalára, az Oxfordi Botanikus Kert bejárata felé. - Folytassuk ott. Mindig is szerettem a kerteket télen.

- ISTENEM! - suttogta a nő. - Mikor lesz ennek vége? Mikor fog ez egyszer befejeződni?

- Lehetséges, Olga? Létezik, hogy Grigorij önként ment vissza?

A nő letörölte a könnyeit, és szétnézett a kertben.

- Járt már itt korábban?

Illogikusnak tűnt ez a kérdés most válaszképpen, de Gabriel tudta, Olga elég okos ahhoz, hogy nem véletlenül kérdezte ezt.

- Ez az első alkalom.

- Százötven évvel ezelőtt egy matematikus a Christ Churchből rendszeresen idejárt egy lánnyal és annak két testvérével. A matematikust Charles Lutwidge Dodgsonnak hívták. A lányt Alice Liddellnek. Ezek a séták szolgáltatták az alapot Dodgson könyvéhez, melyet Lewis Carroll álnéven írt Aliz Csodaországban címmel. Érdekes egyezés, nem?

- Hogy érti ezt?

- A britek teóriája Grigorijjal kapcsolatban Lewis Carroll meséjéhez méltó.

Egyszerűen gyűlölte az orosz politika mechanizmusát és a volt szolgálatát. Az az elképzelés, hogy hajlandó lett volna visszamenni Oroszországba, egyszerűen képtelenség.

- Leültek egy fapadra a kert közepén, egy szökőkút mellé. Gabriel nem mondta el Olgának, hogy hasonló következtetésre jutott, és ennek alátámasztására egy felvétel is a birtokában van.

- Maga dolgozott vele a könyvén?

- Igen, én.

- Sok időt töltött Grigorijjal?

- Többet, mint amennyit a britek vélhetőleg észleltek.

- Milyen gyakran találkoztak?

Olga az eget kémlelte, míg gondolkodott. - Minden második héten.

- És hol?

- Általában itt, Oxfordban. Két-három alkalommal voltam összesen Londonban, amikor valami változatosságra volt szükségem.

- Hogy értesítették egymást a találkozókkal kapcsolatban?

- Telefonon.

- Nyíltan beszélt a telefonban?

- Meglehetősen egyszerű kódot használtunk. Grigorij azt mondta, hogy az orosz szolgálatnak a lehallgatási kapacitása messze nem akkora, mint a régi szép időkben, de elegendő ahhoz, hogy megtegyük a szükséges megelőző lépéseket.

- Hogy jött ide Grigorij?

- Ahogy maga. Paddingtonból vonattal.

- Körültekintő volt?

- Azt mondta.

- Eljött a házába is?

- Néha.

- És máskor?

- A város központjában ebédeltünk. Vagy kávéztunk.

A Magdalen College tornya felé mutatott. - Arra van egy kedves kávézó, a Queen's Lane. Grigorij nagyon szerette.

Gabriel tudott erről. A Queen's Lane a legrégebbi kávézó a városban. Egy pillanatra

bár, de elkalandoztak a gondolatai. Két jócskán középkorú nő érkezett a kertbe. Az egyik egy ismertetővel birkózott a szélben, a másik a sálját kötötte az álla alá. Gabriel egy kicsit figyelte őket. Majd visszatért a kérdéseihez.

- És Londonban?

- Egy rettenetes szendvicsbárban, közel a Notting Hill Gate villamosmegállóhoz. Ő szerette, mivel közel volt az orosz nagykövetséghez. Perverz örömet érzett, ha időnként arra sétált.

Az orosz nagykövetség, amelyik úgy nézett ki, mint egy nagy, fehér esküvői torta, körbe volt kerítve mindenféle biztonsági eszközökkel, és a Kensington palota északi végében állt. Gabriel tegnap délután elsétált mellette, ahogy az időt próbálta valahogy eltölteni a Seymourral való találkozás előtt.

- Ön elment valaha hozzá?

- Nem, de ahogy mesélt az otthonáról, igen megirigyeltem. Kár, hogy én nem voltam bérgyilkos az FSB-től. Én is szerettem volna egy olyan szép londoni házat, a szép új hamis brit útlevelemhez.

- Meddig maradt általában Grigorij?

- Két-három órát. Néha egy kicsit többet.

- Itt töltötte valaha az éjszakát?

- Azt kérdezi, hogy a szeretőm volt-e? – Csak kérdeztem valamit.

- Nem, sose töltötte itt az éjszakát.

- A szeretője volt?

- Nem, nem volt a szeretőm. Sose tudnék egy olyan férfit szeretni, aki ennyire hasonlít Leninhez.

- Ez az egyetlen oka?

- Az FSB tagja volt. Ezek a gazemberek szemet hunytak afölött, hogy jó pár barátomat meggyilkolták. Mellesleg, nem is érdekeltem Grigorijt. Ő még mindig a feleségét szereti.

- Irinát? Grigorij a fülem hallatára mondta, hogy majdnem megölték egymást a válásuk előtt.

- A véleményét megváltoztatta az idő és a távolság. Azt mondta, akkor hülye volt. Túlságosan elborította őket a munkájuk. Irina egy másik férfihoz menekült, de nem volt hajlandó összeházasodni vele. Grigorij azt gondolta, el tudja tőle szakítani, és elhozza ide, Angliába. Azt akarta, hogy Irina tudja, milyen fontos személy lett belőle. Azt gondolta, újra bele fog szeretni, ha látja őt ebben az új környezetben, a csendes, modern londoni otthonában.

- Kapcsolatban maradtak?

Olga bólintott.

- Irina válaszolta kezdeményezésére?

- Úgy tűnik, igen, de Grigorij soha nem ment bele a részletekbe.

- Ha jól emlékszem, Irina utazási ügynök.

- A Tverszkaja utcában dolgozik Moszkvában a Galaxy Travelnél. Repülőutakat és szállást szervez oroszoknak Nyugat-Európába. A Galaxy klientúrája a legmagasabb körökből áll. Az új oroszok. – Majd megvetően hozzátette: – Ezek azok, akik a telet Courchevelben, a nyarat Saint-Tropez-ben töltik.

Olga előásott egy doboz cigit a kabátja zsebéből. – Gyanítom, az üzlet most nem nagyon megy a Galaxynál. A recesszió keményen beütött Oroszországban is.

Meg se kísérelte elrejteni ezen tény felett érzett örömét.

- Ez persze várható volt. Az a gazdaság, ami a természeti erőforrásoktól függ, mindig nagyon sebezhető a fellendülés és recesszió elkerülhetetlen körforgásában. Ki tudja, hogy fog erre az új helyzetre reagálni a politika.

Olga kivett egy szál cigarettát a dobozból, és a szájába vette. Mikor Gabriel emlékeztette, hogy tilos a dohányzás a kertben, válaszképp meggyújtotta cigarettáját.

- Bár brit útlevelem van, még orosz vagyok. A „tilos a dohányzás” jelzés nekünk semmit se jelent.

- És csodálkozik, hogy az oroszok többsége átlagosan ötvennyolc évesen meghal?

- Csak a férfiak. Mi, nők sokkal tovább élünk. Olga kifújta a füstfelhőt, amelyet a szél pont

Gabriel arcába terelt. A nő bocsánatot kért, majd helyet cseréltek. - Emlékszem az éjszakára, amikor négyen utaztunk összeszorulva a kis Volgában, Oroszország istentől elhagyatott útjain. Grigorij és én úgy cigiztünk, mint valami barátok. Maga nekítámaszkodott az ablaknak, azzal a kötéllel a szeme fölött, és könyörgött, hogy álljunk meg. Nem tudtunk megállni. Féltünk. És azt se tudtuk, mi lesz ezután. Iszonyúan hittünk a jövőben, Grigorij és én. Meg akartuk változtatni Oroszországot. Jelena reményei ennél sokkal szerényebbek voltak. Csak a gyerekeit akarta újra látni. - A magasba fújta ki a füstöt, és Gábrielre nézett. - Találkozott vele?

- Jelenával? - Gabriel tagadólag megrázta a fejét.

- Beszélt vele?

- Egy szót sem.

- Semmi kapcsolata nincs vele?

- Írt egy levelet. Én meg festettem neki egy képet.

Gabriel arra kérte, hogy dobja el a cigarettát. Ahogy beletaposta a csikket a kavicsba, észrevett egy csapat turistát, akik akkor érkeztek a kertbe.

- Mit gondolt, amikor Grigorij ünnepelt dezertőr és disszidens lett?

- Csodáltam a bátorságáért. De azt gondoltam, örültség, hogy ilyen komoly társadalmi életet él. Mondtam neki, hogy vissza kellene fognia magát. Figyelmeztettem, hogy még bajba kerülhet. Nem hallgatott rám. Viktor hatása alatt volt.

- Viktor?

- Viktor Orlov.

Gabriel egyből tudta, kiről van szó. Viktor Orlov volt az egyik első orosz oligarcha, aki egy kis csapat tőkés fenegyerekkel felfalta a volt Szovjetunió még használható vagyonát, és az ügyletekből milliárdokat nyertek. Míg az átlag szovjet emberek a napi megélhetésért harcoltak, Viktor királyi bevételeket szerzett az acélból és az olajból. Mígnem nézeteltérése támadta posztjelcini rendszerrel, és átcsusszant Londonba, egy perccel a letartóztatási parancsa előtt. Most ő Moszkva lehangosabb, ámbár kétes hírű kritikusa. Orlov főképp a bujaság bűnét szerette felhánytorgatni az orosz elnöknek és kremlbeli cimboráinak.

- Volt valami kapcsolata vele? - kérdezte Gabriel.

- Viktorral? - Olga elmosolyodott. - Egyszer, száz évvel ezelőtt, Moszkvában. Azután, hogy Jelcin elhagyta a hivatalát. A Kreml új dirigensei azt akarták, hogy Orlov önként adja vissza az államnak az üzleteit, természetesen áron alul. Érthető okokból Viktor nem ment ebbe bele. Erkölcstelennek találta - bár korábban ő is ugyanígy szerezte meg. A Kreml ekkor meglengette a rajtaütésszerű lefoglalás lehetőségét. De hát mindig ezt tették, ha a helyzet így követelte. A hatalom birtoklásának az alapköve.

- És Viktor azt gondolta, maga tud segíteni?

- Meghívott ebédre. Azt mondta, van egy érdekes sztorija számomra: tud egy férfit, akinek az a munkája, hogy lányokat hajtson fel az elnök szórakoztatására. Nagyon, nagyon fiatal lányokat, Gabriel. Mikor azt mondtam, nem érdekel a sztori, nagyon dühös lett. Egy hónap múlva elmenekült az országból. Az oroszok kérték a kiadatását, hivatalosan adócsalás és csalás büntettségével.

- És nem hivatalosan?

- Azt akarta a Kreml, hogy mondjon le többségi tulajdonáról a Ruszoilnál, ami egy

óriási szibériai energiatröszt. Az értéke több milliárd dollár.

- Mit akart Viktor Grigorijtól?

- Viktor ellenzékiisége nagyon átlátszó volt, és aligha nemes szándékú. Grigorijtól azt kapta, ami neki nem volt.

- Tekintélyt.

- Pontosan. Mi több, Grigorij tudott a hatalom néhány sötét titkáról is. Ezeket a titkokat Viktor olyan ügyesen forgatta, mint egy fegyvert. Grigorij volt a válasz Viktor imáira, és ezt Viktor mindenféle ajándékokkal hálálta meg. Ezt tette mindig: kihasználta az embereket. És amikor már nem voltak fontosak a számára, odadobta őket a farkasok elé.

- Beszélt erről Grigorijjal?

- Persze. De nem valami jól sült el. Grigorij azt mondta, tud magára vigyázni, és nem kért abból, hogy egy újságíró mondja meg neki, hogy mikor mire ügyeljen. Nem tudott normálisan gondolkodni, olyan volt, mint amikor egy idősebb férfi egy fiatal lányba szerelmes. Folyton Viktor körül akart lenni, szerette a csillogó kocsikat, a partikat, a házait, a drága borokat. Olyan volt ez, mint a drog, és Grigorijt beszippantotta.

- Mikor látta őt utoljára?

- Két hete. Nagyon izgatott volt. Úgy tűnt, Irina komolyan azt gondolja, hogy Londonba jön. És mégis feszült volt.

- Irina miatt?

- A saját biztonsága miatt. Észrevette, hogy figyelik.

- Kicsoda?

- Nem mondott részleteket. Ideadta a kézirat legújabb oldalait. Azt mondta, ha vele történne valami, egy barátja majd biztosan a nyomába ered. Bízott abban az emberben, és abban, hogy végül eljön Oxfordba, hogy meglátogasson engem. Úgy tűnt, nagyon szereti és tiszteli azt az embert. Mintha kötöttek volna valami megállapodást az oroszországi hosszú út alatt. - Belecsúsztatott egy levelet Gabriel kezébe, és újra rágyújtott. - Be kell vallanom, én nem emlékszem ilyen megállapodásra. Valószínűleg éppen aludtam akkor.

18

OXFORD

- SOHA NEM OLVASTA EL? - kérdezte Gabriel.

- Nem, soha.

- Nehéz elhinni.

- Miért?

- Miután maga volt valaha a leghíresebb oknyomozó riporter Oroszországban.

- És?

- Az oknyomozó riporterek mindent kikutatnak.

- Mint a kémek?

- Igen, mint a kémek.

- Nem olvasom el mások leveleit. Illetlenség.

A Queen's Lane kávézóban ültek, szemben egy rácsos ablakkal. Gabriel arccal az utca felé, Olga a zsúfolt belső teret nézte. Egyik kezében a levél volt, a másikban egy bögre tea.

- Azt hiszem, ez eloszlatja a vitát, hogy Grigorij vajon visszatért vagy elrabolták.

- Meglehetősen egyértelmű.

A levél ötmondatnyi volt, és ellentétben a hamisított levéllel, amely Grigorij Oroszországba való visszatérését próbálta elhitetni, ezt géppel írták. Nem tartalmazott

megszólítást, mert nem lett volna biztonságos. Gabriel visszavette Olgától, és újra elolvasta.

Ha ez a levél a birtokában van, Ivan... elvitt engem. Senkit sem hibáztatok, csak magamat, ezért ne érezze kötelességének, hogy betartsa, amit azon az éjszakán ígért Oroszországban. Viszont szeretném valamire megkérni; attól félek, hogy az a vágyam, hogy újra együtt élhessek a volt feleségemmel, bajba sodorhatja őt. Ha az önök tisztjei időről időre ránéznének Moszkvában, igen hálás lennék. És végül, ha adhatok egy jó tanácsot innen a sírból: legyen óvatos.

A levélhez hozzátűztek néhány fotót. Az egyik Grigorijt mutatta a feleségével egy vodkával megrakott asztalnál, még a boldogságuk idejéből. Irina Bulganova dekoratív nő volt, rövid, szőke hajjal, remek alakkal, ami atlétamúltat sejtetett. Gabriel nem látta őt korábban. Mégis volt valami ismerős az arcában.

- Elhiszi? - kérdezte Olga.

- Melyik részét?

- Az Ivánnal kapcsolatosat. Tényleg végre tudott volna hajtani egy ilyen bonyolult akciót?

- Ivan ízig-vérig KGB-s. A fegyverkereskedő-hálózata a világon a legszervezettebb, legkidolgozottabb rendszer. Volt ügynökök tucatjait alkalmazza, ahogy korábban magát Grigorijt is. Grigorij elvette Ivan pénzét. Aztán elárulta. És Oroszországban az árulásért még mindig ugyanaz a büntetés jár.

- Viszaja mera - mondta halkan Olga.

- A büntetés legmagasabb foka.

- Gondolja, hogy már halott?

- Lehet. - Gabriel elhallgatott, majd folytatta. - De kétkem.

- De már egy hete eltűnt.

- Lehet, hogy ez hosszú időnek tűnik, de Ivánnak információra van szüksége, mindenre, amit Grigorij elmondott az amerikaiaknak és a briteknek a hálózatról.

Aztán gyanítom, a fiúk a Lubjankából szeretnék egy kicsit összetörni. Az oroszok nagyon türelmesek az ellenség vallatásakor. És úgy térnek meg hozzá, mint szomjazó vad a csobogó forráshoz.

- Milyen költői!

- Ezek az emberek Dzserzsinszkij, Jezov és Berija utódai. Nem kedves fickók, különösen, ha kiderül, hogy valaki fecsegett a „család” titkairól a briteknek és az amerikaiaknak.

- Felteszem, maga is ezt szokta csinálni.

- Vallatást? - Gabriel megrázta a fejét. - Őszintén szólva, soha nem volt az erősségem.

- Meddig tart, ha jól csinálják?

- Attól függ.

- Mitől?

- Hogy az illető együttműködő-e, vagy sem. Ha igen, hetekig, hónapokig tart, amíg a vallatói megbizonyosodnak, hogy mindent elmondott, amit tudni akarnak. Csak kérdezze meg a guantánamói támaszponton őrizetbe vettek. Néhányukat évek óta könyörtelenül vallatják.

- Szegény Grigorij. Szegény, hülye Grigorij.

- Tényleg hülye volt. Nem lett volna szabad ilyen nyíltan élnie. Tartania kellett volna a száját. Kihívta maga ellen a sorsot.

- Van esély, hogy visszahozzuk?

- Nem lehetetlen. De most beszéljünk magáról.

Gabriel kinézett az ablakon. A nap lebukott a kollégiumok tetőai alá, így a High utca árnyékba borult. Egy városi busz dühögött el mellettük, melyet a tanulók biciklis felvonulása követett.

- Maga kapcsolatban állt vele, Olga. Ő mindent tudott magáról. A másik nevét, a címét. Feltételezhetjük, hogy most már Ivan is tudja.

- Van egy telefonszámom, amit veszély esetén hívhatok. A britek azt mondták, pár perc alatt felszednek.

- Én nem vagyok ennyire biztos mostanában a brit szolgálatban, mint maga.

- Az a szándéka, hogy elvigyen innen, anélkül, hogy szólna nekik?

- Erőszakkal is, ha kell. Hol az új brit útlevele?

- Az ágy melletti asztal felső fiókjában.

- Szüksége lesz rá, meg egy váltás ruhára, és amit nem akar itt hagyni.

- A számítógémem, a papírjaim. És Cassandra. Cassandra nélkül nem megyek sehova.

- Ő ki?

- A macskám.

- Hagyunk itt neki vizet meg sok ennivalót. Küldök valakit, aki majd holnap elviszi ezt a macskát.

- Cassandra lány, Gabriel, nem ez.

- Hacsak nem vakvezető macska, nem engedik fel az Eurostarra.

- Az Eurostarra?

- Párizsba megyünk. És sietnünk kell, hogy elérjük az utolsó vonatot.

- Mikor indul?

19:39-kor, gondolta Gabriel. Pontosan akkor.

19

OXFORD

AZ OXFORDI ÖTÖS BUSZ a vasútállomástól indult, a Templars tér üzletei irányába, át a Magdalen hídon a messzi, városi birtokokig, a Blackbird Leys felé. Gabriel és Olga az Ali Souls College-nál szálltak fel, és az első megállónál, a Cowley utcánál szálltak ki. Öt másik utas szállt le velük együtt. Négy ment más irányba, az ötödik, egy középkorú férfi, egy ideig mögöttük haladt, majd bement a Jeune utcai templomba. Bentről énekszó hallatszott.

- Minden szerdán esti áhítat van.

- Várjon odabent, amíg összeszedem a lakásán a dolgait.

- El akarok búcsúzni Cassandrától, és megbizonyosodni, hogy minden rendben van vele.

- Nem bízik abban, hogy megegyezem?

- Szerintem maga nem szereti az állatokat.

- Nem erről van szó, van pár maradandó nyomot hagyott emlékem...

Befordultak a Rectory utcába, és egyenesen Olga ajtajához mentek. A biciklije még oda volt kötve a szemeteshez a kis téglafal mögött. A kilincsre egy lime- zöld hirdetést akasztottak fel, egy új indiai gyorsétteremről. Olga leszedte a kilincsről, aztán betette a kulcsot a zárba, de nem tudta elfordítani. Valahol a sötét utca végében ebben a pillanatban egy autó motorját indították be. Gabriel tarkója hirtelen lüktetni kezdett.

Egy átlagembernek a két egymást követő esemény semmit sem jelentett volna. De egy olyannak, mint Gabriel Állon, világító fényként jelezték, hogy veszély közeledik. Ahogy jobbra pillantott, meglátott egy, a Szent Clement utca felől nagy sebességgel közeledő autót, lekapcsolt világítással.

A vezetőjének széles válla volt, és mindkét kezét nyugodtan a kormányon tartotta. Közvetlenül mögötte kidugtak valamit a nyitott kocsiablakból, amelynek alakja nagyon hasonlított valamire: egy félautomata pisztolyra, hangtompítóval.

Csapdába kerültek, ahogy korábban Grigorij. Csak itt most nem emberrablás készült. Hanem gyilkosság. Hogy túléljék az elkövetkezendő tíz másodpercet, Gábrielnek cselekednie kellett, és nem úgy, ahogy korábban tucatszor gyakorolta. Fegyver nélkül érkezett Oxfordba, sajnos most nem volt más választása.

Visszalépett egy kicsit, és óriási erővel belerúgott az ajtóba. Olyan kemény volt, mint a fal: meg se mozdult. Ahogy balra nézett, egy kis előkertet látott fehér kaviccsal. Amikor az első lövés becsapódott a ház elejébe, megragadta Olgát, és berántotta a zömök téglafal mögé.

A támadás öt másodpercig tartott, és a vezető nem állt meg, hogy a merénylő újra tölthessen, vagy fegyvert cseréljen. Gabriel felemelte a fejét, és látta, ahogy az autó nagy ívben bekanyarodik. Felismerte a típusát.

Vauxhall Insigna.

Luxusmodell.

Sötétkék.

Azt hiszem, metrókéknek mondják.

- Kis híján összeroppantott.

- Azért jól van?

- Azt hiszem. De emlékeztessen rá, hogy soha többé nem szabad ide hazajönnöm.

Gabriel még egyszer belerúgott az ajtóba, ez a rúgás már tele volt adrenalinna és dühvel. A zár kinyílt, az ajtó berepült, mintha valami szellőkés nyomta volna be. Ahogy óvatosan beléptek, egy pár macskaszem szegeződött rájuk a lépcső aljából. Olga felkapta a macskát, és szorosan a mellére ölelte.

- Nélküle nem megyek sehova.

- Csak siessen, Miss Csesznyikova. Úton szeretnék lenni, mielőtt ezek visszajönnek, hogy befejezzék a munkájukat.

MÁSODIK RÉSZ

Anatolij

20

MARAIS, PÁRIZS

A MARAIS-NEGYED a Szajna jobb partján fekszik Párizsban, a harmadik és negyedik kerület között. A valaha mocsaras terület divatos lakóhellyé vált a királyság idején, a forradalom után munkásnegyeddé alakult, a huszadik században pedig tarkán nyüzsgő zsidó negyed lett. A második világháború idején a nácik földig rombolták, és csak a hatvanas években tett a kormány összehangolt erőfeszítést, hogy újra életet leheljenek belé. Ma már az egyik legdivatosabb környéke Párizsnak; exkluzív boltokkal, képzőművészeti kiállítóhelyekkel, és divatos éttermekkel. Az egyik ilyen étteremben, a rue des Archives-on várakozott Uzi Navot másnap késő délután. Garbót viselt, ami nem volt túl előnyös, mert a nyaka szinte eltűnt benne, és a feje mintha közvetlenül vaskos hátából nőtt volna ki. Alig pillantott körbe, amikor Gabriel és Olga leültek egy asztalhoz. Előző éjjel érkeztek, nem sokkal tíz után. Egy kopott kis hotelbe jelentkeztek be, amely a Gare du Nordból nyíló utcában működött. Az utazás minden különösebb esemény nélkül zajlott; az orosz bérgyilkosok nem eredtek a nyomukba, és Olga macskája is nagyon szépen viselkedett az Oxford-Paddington útvonalon. Az Eurostaron érvényben lévő tilalom miatt Gabrielnek Londonban nem volt más lehetősége, mint elszállásolni valahol a macskát. Egy a St. Jamesen lévő galériában, Julian Isherwoodnál adta le. Julian évekkal ezelőtt sok aljas támadás célpontja volt, mivel titkos kapcsolatot tartott fenn a Hivatallal. Azt, hogy egy idegen macskát minden előzetes bejelentés nélkül be kell fogadnia, még egy utolsó inzultusként élte meg. A hangulata viszont egy csapásra megváltozott, amint meglátta Olgát, ahogy erre Gabriel számított is. Julian Isherwoodnak ugyanis három gyengéje volt: az itáliai festmények, a francia bor és a szép nők. Különösen az orosz nők. És ahogy Uzi Navot, ő is könnyen megbékült.

- Nem tudom, miért kellett idejönnünk - mondta Navot. - Nagyon jól tudod, mennyire szeretem a főtt csirkét Jo Goldenbergnél.

- Bezártak, Uzi. Nem hallottad?

- Tudom. De ezt most se vagyok képes elhinni. Mit ér a Marais-negyed Jo Goldenberg nélkül?!

Fél évszázaddal ezelőtt még a kóser delikatesz prominens helyet foglalt el a rue de Rosiers sarkán, a 7. szám alatt. Zsidók látogatták szerte a világból, hogy élvezzék a kaviárt, a szeletelt libamájat, a marhaszegyet és a paradicsomos húsgombócot. És ugyanezért jöttek ide francia filmsztárok, miniszterek, híres költők és újságírók is.

Épp mint ilyen kultuszhely vált a szélsőségesek és terroristák célpontjává; 1982-ben hat törzsvendéget öltek meg egy géppisztollyal és gránáttal véghezvitt támadás során, melyet a palesztin Abu Nidal terroristaosztaga hajtott végre. Végül mégsem a terrorizmus tépázta meg igazán Párizst, hanem az egyre növekvő társadalmi, etnikai és szociális feszültségek.

- Szerencsés vagy, Uzi, hogy attól a csirkétől nem pusztultál el. Isten tudja, mennyi ideig tárolták, mielőtt feltették főzni és felszolgálták neked.

- Remek volt. És a borscs is. Te is szeretted a borscsot Jo Goldenbergnél.

- Utáltam a borscsot. Mindig is utáltam.

- Akkor miért rendeltél?

- Te rendelted nekem. És aztán azt is te etted meg.

- Erre nem is emlékszem.

- Na ne mondd.

Gyorsan beszéltek egymással franciául. Majd Navot Olgához fordult, és angolul kérdezte: - Nem enne egy jó tányér borscsot, Miss Sukova?

- Orosz vagyok. Mégis mi a fenéért jöttem volna Párizsba borscsot rendelni?! Navot Gabrielre nézett.

- Mindig ilyen barátságos? - kérdezte héberül.

- Az oroszoknak ilyen fekete humoruk van.

- Hát neked legyen mondva. - Navot kibámult az ablakból a széles utcára. - Megváltozott ez a hely, mióta nem voltam itt Párizsban. Mindig ide jöttem, amikor volt pár felesleges órám. Egy darabka Tel-Avivnak tűnt, Párizs központjában. Most meg. - megrázta a fejét. - Olyan hely, mint a többi, ahol vehetsz egy retikült, vagy valami drága ékszert. Már egy jó falafelt se kapsz itt.

- Olyan, amilyennek a polgármester akarta. Takaros, rendes, sok tip-top boltocskával, jó nagy bérleti díjjal és adókkal. Pár hónappal ezelőtt még egy McDonald'sot is fel akartak ide húzni, de erre már a környék is fellázadt.

A szegény Jo Goldenberg meg már nem bírta tovább. A végén már havi háromezer eurót kellett volna fizetnie.

- Akkor nem is meglepő az a felfordulás, ami a konyháján volt.

Navot megnézte az étlapot. Amikor újra megszólalt, már jóval kevésbé volt baráti a hangja.

- Hát nézzük csak, lehet, hogy nem jól értem. Elmentem Olaszországba, és azt parancsoltam, hogy menj vissza Izraelbe, mert az életed valószínűleg veszélyben van. Erre te azt mondod, három napra van szükséged, hogy befejezd azt a festményt, és én barom, ebbe belemegyek. Majd huszonnégy órán belül megtudom, megléptél a testőrök elől, és Londonba utaztál, hogy az eltűnt dezertőr, Grigorij Bulganov után nyomozz. És ma reggel kapok egy üzenetet, amiben értesítesz, hogy Párizsba érkezel, egy másik orosz disszidenssel, Olga Sukovával. Kihagytam esetleg valamit?

- Igen, Olga macskáját. Julian galériájában kellett hagynunk Londonban. El kellene valakit küldened érte a londoni sejtéből, különben Julian képes és kirakja a Green Parkba.

Gabriel kivette Grigorij levelét a kabátja zsebéből, és az asztalra tette. Navot csendben elolvasta, az arca semmit nem árult el, majd újra felnézett.

- Mindenről tudni akarok, ami Angliában történt, Gabriel. Kihagyások, elkenések, ködösítés nélkül, érted?

Gabriel mindenről beszámolt Navotnak, a Seymourral való első találkozástól egészen az ajtóban történt támadásig, az összes részletről.

- Elrontották a zárat?

- Ez okos húzás volt.

- Szégyen, hogy a támadó nem vette észre, hogy nincs fegyvered. Egyszerűen kiszállhatott volna a kocsiból, és kinyírhatott volna.

- Ezt most nem mondod komolyan, Uzi.

- Nem, de jobban érzem magam, hogy kimondhattam. Meglehetősen hanyag munkát végeztek egy profi orosz csapathoz képest, nem gondolod?

- Mozgó járműből nem könnyű valakit lelőni.

- Hacsak nem Gabriel Allon csinálja. Mikor mi csináltuk, azért sikerült. És az oroszoknak is jól megy általában. Eszelősen jól terveznek meg és készítenek elő mindent.

Gabriel egyetértően bólintott.

- Akkor miért küldtek néhány amatőrt Oxfordba?

- Azt gondolták, egyszerű munka lesz. Hogy a második vonal is meg tudja csinálni.

- Arra gondolsz, hogy Olga volt a célpont, és nem te?

- Így van.

- Miért vagy éppen olyan biztos?

- Mindössze három napig voltam az országban. Még nekünk sem lenne egyszerű ilyen gyorsan kivitelezni egy akciót.

- És miért nem hagytak fel a tervvel, mikor látták, hogy Olga nincs egyedül?

- Lehet, hogy összetévesztettek Olga barátjával vagy valamelyik hallgatójával. Nem gondolták, hogy olyan valaki vagyok, aki tudja, hogy kell berúgni az ajtót, ha a zár esetleg nem nyílik.

Egy pincér jelent meg az asztalnál, Navot finom mozdulattal elküldte.

- Okosabb lett volna, ha néhány észrevételedet megosztod Seymourral. Megengedte neked, hogy egyedül kutassz Grigorij eltűnésével kapcsolatban. És te hogy hálálod meg neki? Eltűnsz az országából egy másik disszidenssel.

Navot keserűen elmosolyodott. - Grahammal klubot alapíthatnánk, „a férfiak, akik bíztak benned, hogy aztán szarban hagyd őket” névvel.

Navot Olgára nézett, és héberről angolra váltott.

- A szomszédai körülbelül este nyolckor vették észre a golyók nyomait és a betört ajtót. Mikor nem találták magát, felhívták a Thames Valley Rendőrséget.

- Attól tartok, tudom, mi történt ezt követően - válaszolta Olga. - Miután a címemnek speciális titkos jelzése van, az intézkedő rendőr azonnal jelezte a főnökének.

- És sejti, mit tett a főnök?

- Gondolom, a londoni Hivatalt hívta. És a Hivatal jelezte Seymournak, mi történt.

Navot Olgáról Gabrielre emelte tekintetét. - És mit gondolsz, mit tett Seymour?

- A mi helyi sejtünk főnökét hívta.

- Aki az elmúlt három napban tűvé tette érted Londont - tette hozzá Navot. - És mikor Seymour elérte a főnököt telefonon, a hatályos törvényekre hivatkozott. Gratulálok,

Gabriel, mostantól sikerült még mélyebbre süllyeszteni a britek és a Hivatal viszonyát. Teljes magyarázatot követelnek a tegnapi este Oxfordban történtek miatt. És természetesen vissza akarják kapni a disszidensüket. Graham Seymour holnap korán reggel vár minket Londonban.

- Minket?

- Téged, engem és Olgát. - Majd némi gondolkodás után Navot hozzátette: - És az Öreget is.

- Hogyhogy Samron hajlandó belekeveredni ebbe az ügybe?

- Mindig ezt csinálja. Utálja a hiátusokat. Ahol valami vákuumot érzelsz, kitölti.

- Mondd meg neki, hogy maradjon Tiberiasban. Mondd meg, hogy tudjuk mi kezelni az ügyet.

- Ugyan, Gabriel. Samron szerint mi még csak kölykök vagyunk, akik biciklizni tanulnak. És ő magától nem adja át a kormányt. Egyébként már késő, itt van.

- Hol?

- Egy biztonságos lakásban, a Montmartre-on. Olga és én itt maradunk, kicsit jobban összeismerkedünk. Samron szeretne veled váltani pár szót. Négy szemközt.

- Miről?

- Nem mondta el. Én csak a Speciális Ügyek vezetője vagyok.

Navot lenézett az étlapra, és összevonta a szemöldökét.

- Nincs főtt csirke. Tudod, mennyire szerettem a főtt csirkét Jo Goldbergnél?! Csak egy dolog volt jobb a főtt csirkénél, a borscs.

A BÉRHÁZ A MONTMARTRE KELETI SZÉLÉN ÁLLT a temető mellett. Szép belső udvara és elegáns lépcsőháza volt, kopottas szőnyeggel borítva. A lakás a harmadikon volt; a kényelmesen bútorozott nappali ablakából a fehér Sacré Coeur dómot lehetett látni, aminek látványával Samron nem tudott betelni. Amikor meghallotta az ajtónyitást, lassan odafordult, és hosszú ideig csak nézte Gabrielt, mintha azon gondolkodna, hogy lelője, vagy inkább odadobja a kutyaának, hogy széttépjék. Szürke halszálkás öltönyt viselt, és fényes ezüstszerű selyem nyakkendőt. Ez olyan kinézetet kölcsönzött neki, mintha idősödő közép-európai üzletember lenne, aki gyanús üzelmeket folytat, és sose veszít a kártyán.

- Hiányoltunk az ebédnél, Ari.

- Nem szoktam ebédelni.

- Még akkor sem, ha Párizsban jársz?

- Ki nem állhatom Párizst. Különösen télen. Samron kihalászott egy csomag cigarettát a belső zsebéből, és kinyitotta.

- Azt hittem, már leszoktál.

- Én meg azt hittem, Olaszországban maradsz, egy képen dolgozni. - Samron kivett egy cigarettát, háromszor megpöckölte a végét, és becsúsztatta a szájába. - És még csodálkozol, hogy miért nem vonultam vissza.

Fellobbant a gyújtója. Ez nem az ütött-kopott Zippo volt, amit otthon használt, hanem egy fényes ezüstszerkezet, amit a kérésére úgy alakítottak át, hogy kék fénnel világítson. A cigaretta viszont a szokásos márka volt. Mezítlábas, török, fanyar illattal, ami Samron védjegye lett, az ő hajthatatlan akaratának védjegye, amely bárkit összezúz, ha olyan bolond, hogy szembeszáll vele.

Ari Samron befolyását Izrael állam biztonsági és védelmi rendszerében úgy lehetne jellemezni, hogy egyenértékű azzal, amekkora szerepet a víz játszik a föld életében. Bizonyos szempontból Ari Samron maga volt Izrael állam. Harcolt abban a háborúban, amely Izrael újjáalakításához vezetett, és az elkövetkező hatvan évet azzal töltötte, hogy megvédje az országot a számtalan ellenségétől. Háború és krízis esetén volt igazán elemében. Az 1973-as jom kippúri háború katasztrófája után nevezték ki a Hivatal vezetőjévé, és olyan sokáig volt az élén, mint senki más előtte és utána. Mikor néhány botrány úgy megtépázta a Hivatal hírnevét és tekintélyét, hogy alig maradt valami belőle, Samront visszahívták. Gabriel segítségével elérte, hogy minden a korábbi fényében tündököljön. Második visszatérése, akár az első, akaratán kívül történt. Az az időszak több szempontból is a második jeruzsálemi szentély lerombolásához volt hasonlatos.

Samron most már csak szürke eminenciás volt. Bár nem volt hivatalos szerepe és címe, titokban jelentős befolyással bírt Izrael biztonságpolitikájára. Ha bárki benézett volna a lakásába, nem volt ritka látvány, hogy éjjel egy csomó férfi ült a konyhaasztala körül; ingujjban és a sűrű cigarettafüstben hangosan vitatkoztak, míg szegény Gilah, Samron mérhetetlen türelmű felesége a szomszédos szobában varrófoteljéből Mozartot hallgatva várta, hogy végre hozzáférjen az edényeihez.

- Sikerült egy egész frontvonalat húzni a La Manche másik oldalán, fiam. De hát ez a te specialitásod. - Samron kifújta egy füstcsíkot a mennyezet felé, ahol aztán az úgy kavargott a félhomályban, mint egy kialakulóban lévő viharfelhő.

- A barátod, Graham Seymour gyakorlatilag az állásáért küzd. Mazel tov, Gabriel. Nem rossz eredmény három nap alatt.

- Graham túléli. Mindig túléli valahogy.

- De milyen áron? - kérdezte Samron, nem is mástól, inkább magától. A Downing Streeten az MI5 és MI6 legfelsőbb vezetőivel együtt kellően kiborultak az akciód miatt. És hangot adtak a szándékuknak, hogy felfüggesztik az együttműködést jó pár kényes ügyben. Nekünk most szükségünk van rájuk, Gabriel. És neked is!

- Nekem, miért?

- Lehet, hogy elkerülte a figyelmedet, de a mullahok Teheránban lassan befejezik a

nukleáris fegyverük elkészítését. Új miniszterelnökünk és én hasonlóképpen vélekedünk. Nem akarunk tétlen ülni, míg mások a megsemmisítésünket tervezik. És amikor bizonyos emberek arról beszélnek, hogy le akarnak törölni minket a föld színéről, még a cselekvés pillanata előtt szeretnénk megállítani őket. Mindketten elvesztettük családunkat a holokausztban, és nem akarjuk elveszíteni a hazánkat egy másodikban - vagy legalábbis nem küzdelem nélkül.

Samron elővette a szemüvegét, és a szennyeződések vizsgálgatta a lencsén. - Ha arra kényszerülünk, hogy megtámadjuk Iránt, kemény válaszra számíthatunk Libanonban a hadseregüktől. Tudnod kell, hogy a Hezbollah nemrégiben titkos látogatást tett Moszkvában egy kis bevásárlás céljából. És nem matrjoska babát és szörmekucsmát vettek. A te régi barátodat, Ivan Harkovot látogatták meg. Szóval, Ivan eladott nekik háromezer Kornet típusú, járműre szerelhető tankelhárító fegyvert, és sok ezer RPG 32-est. Valószínűleg még egy kis kedvezményt is adott, amikor megtudta, hogy ellenünk fogják használni.

- Biztosak vagyunk benne, hogy Ivan volt?

- Sok lehallgatás alkalmával hallottuk a nevét.

- Samron feltette a szemüvegét, és Gabriel arcát fürkészte egy pillanatig. - Olyan ellenségekkel szemben, mint Irán, a Hezbollah és Ivan Harkov, barátok kellene, akárhol is találjuk őket, Gabriel. Ezért kell a jó viszony a britekkel. - Samron elhallgatott.

- Ezért szeretném, ha haladéktalanul befejeznéd a mézesheteidet, és hazajönnél.

Gabriel látta, hogy mire megy ki ez az egész. Elhatározta, hogy nem teszi könnyebbé Samron dolgát azzal, hogy egyenes kérdéseket tesz fel neki. Samront láthatólag idegesítette ez a kiszámított csend, elnyomta a cigarettáját egy hamutartóban, a dohányzóasztalkán.

- Az új miniszterelnökünk évek óta csodálója a hozzád hasonlóknak. Ugyanez nem mondható el a Hivatal jelenlegi főnökéhez való viszonyulásáról. Ő és Amosz rövid ideig együtt szolgáltak az AMAN-ban, Izrael katonai titkosszolgálatában. Gyűlöletük kölcsönös és rendületlen egymás iránt, mind a mai napig. Amosz nem fogja sokáig bírni. A múlt héten egy magánvacsora után a miniszterelnök megkérdezte, hogy kit javasolnék a Hivatal következő vezetőjének. Én természetesen a te nevedet mondtam.

- Jó párszor nyilvánvalóvá tettem, hogy nem érdekel ez a munka.

- Igen, hallottam már ezt, túl sokszor is. De több okból kifolyólag nem passzol a jelenlegi helyzethez. Izrael állam egy fenyegetéssel áll szemben, mint már annyiszor a történelme során. Ha nem vetted volna észre, mostanában nem vagyunk valami népszerűek. És az irániak fenyegetése a szokásosnál jóval nagyobb bizonytalanságot és erőszakhullámot gerjeszthet a régióban. Mit szándékozol tenni, Gabriel? Ülni szeretnél Olaszországban a birtokodon, és restaurálgatnád a pápa festményeit?

- Igen.

- Most nem ennek van itt az ideje.

- Lehet, hogy neked nem, Ari, de én ezt szeretném csinálni. Én odaadtam az életemet a Hivatalnak. Elvesztettem a fiamat. Elvesztettem a feleségemet. Ontottam a mások és a magam vérért. Befejeztem. Mondd meg a miniszterelnöknek, hogy válasszon mást.

- Neki rád van szüksége. Az országnak rád van szüksége.

- Kezdesz egy kicsit mániákus lenni, nem gondolod?

- Nem, csak őszinte. Az ország elvesztette a bizalmát a politikai vezetőkben. Túl zavaros most minden. Az embereknek kell valaki, akiben tudnak bízni. Akiben bízhatnak. Aki büntelen.

- Orgyilkos voltam. Hogy lennék én büntelen?!

- Katona voltál egy titkos fronton. Igazságot szolgáltatattál azoknak, akik maguk képtelenek lettek volna erre.

- És ebben az ügyben majdnem mindent elvesztettem. Kis híján magamat is.

- De restauráltad az életed, úgy, ahogy a festményeidet. Ott van Chiara. Ki tudja? Talán hamarosan újra gyereked lesz.

- Valamiről tudnom kellene, Ari?

Samron gyújtója újra felgyulladt. A következő szavakat nem Gabrielnek mondta, hanem a kivilágított Sacré Coeurnek.

- Gyere haza, Gabriel. Vedd át a Hivatalt. Erre születted. A jövőd meg lett pecsételve, amikor édesanyád Gabrielnek nevezett el.

- Ugyanezt mondtad, amikor az Isten Haragja hadműveletre osztottál be.

- Valóban? - Samron halványan elmosolyodott, ahogy visszaemlékezett. - Nem csoda, hogy akkor igent mondtál.

Samron évek óta adta elő ezeket a jeleneteket, de sohasem ilyen őszintén, mint most. Gabriel bolond lett volna, ha elfogadja az ajánlatot, mivel túlságosan is pontosan tudta, hogyan töltené ezután élete hátralevő részét. Valójában nem kellett messzebbre tekintenie, mint az előtte álló férfira.

Samron egészségét tönkretette a Hivatal, a családja romokban hevert. Az ország úgy tekintett rá, mintha nemzeti kincs lenne, de a gyerekei ezt egészen másképp látták. Olyan apa volt, aki nem létezett. Elfelejtett minden születésnapot és ünnepséget. Felfegyverzett autóban utazott, és felfegyverzett férfiak vették körül.

Gabriel, ha valamikor vágyott is rá, nem akarta ezt az életet - sem magának, sem a szeretteinek. Samronnak mindezt nem mondhatta el. Jobb volt ehelyett fenntartani némi halvány reményt, és a helyzetet a maga javára fordítani. Samron persze átlátott a szitán. Ugyanígy játszott volna ő is, ha fordított lett volna a helyzet.

- Mikor vehetnem át az irányítást?

- Ez azt jelenti, hogy elvállalod?

- Nem, ez azt jelenti, hogy megfontolom. Két feltétellel.

- Nem szeretem a feltételeket. A PLO[^] már szépen meg is tanulta ezt.

- Akarod hallani a feltételeimeket?

- Ha ragaszkodsz hozzá...

- Egy: be akarom fejezni a képet.

Samron behunyta a szemét és bólintott. - És a második?

- Kihozom Grigorij Bulganovot Oroszországból, mielőtt Ivan megölné.

- Ettől féltem. - Samron még egy utolsót szívott a cigarettájából, majd lassan berakta a hamutartóba.

- Nézd meg, van-e itt kávé. Tudod, hogy képtelen vagyok kávé nélkül megtervezni egy akciót.

22

MONTMARTRE, PÁRIZS

GABRIEL KÁVÉT KANALAZOTT A FŐZŐGÉPBE , és elmesélt mindent Samronnak, míg arra vártak, hogy felforrjon a víz. Samron mozdulatlanul ült egy kis asztalnál, ingujjban, májfoltos kezeit elgondolkodva az álla alá támasztotta. Először akkor mozdult, amikor elolvasta a levelet, melyet Grigorij Olga Sukovánál hagyott Oxfordban, majd egy pillanattal később, hogy elvegye az első csésze kávéját. A kávéjába tette a cukrot, amikor megszólalt.

- Nyilvánvaló, hogy Ivan azt tervezi, levadássza és megöli azokat, akik az ellene végrehajtott akcióban részt vettek. Először Grigorij volt soron. Aztán Olga. De leginkább téged akar.

- Akkor mit akarsz, mit tegyek? Bujkálva töltsem életem hátralevő részét? Gabriel a fejét csóválta. - Hogy a nagy Samront idézzem, nem hiszem, hogy üldögelni kéne, mikor mások a vesztetre törnek. Úgy érzem, van esélyünk. Vagy rettegésben élünk, vagy felvesszük a harcot.

- És te mit javasolsz, mit tegyünk?

- Úgy kell elbánni velük, mint a terroristákkal. Ki kell zökkenteni őket a ritmusból, mielőtt még bárkinek utána mehetnének. És ha szerencsések vagyunk, vissza tudjuk szerezni Grigorijt.

***

- És hol kezdjük?

Gabriel kinyitotta utazótáskája oldalsó zsebét, és előhúzta a Mercedes kinagyított fotóját, amelyben két ember ült hátul. Samron felcsúsztatott egy kissé viseltes, félhold alakú olvasószemüveget, és megvizsgálta a képet. Majd Gabriel egy másik képet tett elé: a kép hozzá volt kapcsolva az oxfordi levélhez. Grigorij és Irina a boldog időkben.

- Elég nyilvánvaló, hogyan szállították be az autóba ilyen simán - mondta Samron. - Ezt a brit barátainkkal is megosztottad?

- Hopp, kiment a fejemből, ahogy épp elmenekültem az országból az orosz kivégzőosztag elől.

- Graham Seymour disszidensének társaságában. - Samron egy pillanatig a képet fürkészte. - Mondd, mit forgatsz a fejedben, fiam?

- Tettem egy ígéretet Grigorijnak azon az éjszakán, amikor megmentette az életemet. Szeretném betartani.

- Grigorij Bulganovnak brit útlevele van. Tehát az angolokra tartozik.

- Graham Seymour egy dolgot világossá tett Londonban, Ari. Ami a briteket illeti, Grigorij az én dezertőröm, nem az övék. És ha én nem próbálom meg kihozni, akkor senki nem fogja.

Samron megkopogtatta a fényképet. - És azt hiszed, ez a nő segít neked?

- Ő látta az arcukat. Hallotta a hangjukat. Ha megtaláljuk, tud segíteni.

- Mi van, ha nem hajlandó segíteni? És mi van akkor, ha hajlandó részt venni a műveletben?

- Szerintem bármi lehet.

- De?

- Komoly kételyeim vannak. És ez azon alapszik, amit

Grigorij mondott nekem. Irina gyűlölte az FSB-t, és mindent, ami vele kapcsolatos. Többek között ezért ment szét a kapcsolatuk.

- És volt más oka is?

- Szégyellte magát Grigorij helyett is, hogy elfogadta Ivan Harkov pénzét. Mocskos pénznek nevezte. Hozzá sem akart érni.

- Irinának talán megváltoztak az érzelmei. Az oroszok nagyon meggyőzőek tudnak lenni, Gabriel. És az egyetlen dolog, amit megtanultam az életben, hogy mindenki megvásárolható.

- Lehet, hogy igazad van, Ari. De addig nem tudhatjuk biztosan, amíg nem beszéltünk vele.

- Egy beszélgetés? Ezt akartad javasolni?

- Valami olyasmit.

- Miért gondolod, hogy még nem ölték meg?

- Felhívtam a munkahelyét ma reggel. Ő vette fel.

Samron ivott egy kis kávé, és Gabriel szavait latolgatta. - Tisztázzunk az elején valamit. Semmilyen körülmények között nem mehetek vissza Moszkvába - sem te, sem más, aki részt vett az Ivan elleni akcióban. Semmilyen körülmények között.

- Nem is akartam visszamenni.

- Akkor, hogy akarsz a nővel találkozni?

Gabriel nagy vonalakban felvázolta tervét. Samron az öngyújtójával játszott az ujjai között, amíg hallgatta: kétszer jobbra, kétszer balra forgatta a gyújtót.

- Egy baja van a tervnek. Azt feltételezed, hogy a nő együttműködik.

- Semmit se feltételezek.

- Óvatosan kell kezelned Irinát, amíg nem vagy biztos benne, melyik oldalon áll.

- Meg azután is.

- Gondolom, a régi csapatot akarod.

- Időt spórolunk meg, ha ismerjük egymást.

- És mennyibe kerül ez nekem?

Gabriel újra kávé töltött Samron csészéjébe, és elmosolyodott. Az Öreg olyan időszakban kezdett a Hivatalnak dolgozni, amikor minden sékel számított, és máig úgy kezelte a kiadásokat, mintha a hadműveleti pénzalapot a saját zsebéből finanszírozná.

- Százezer elég lesz.

- Százezer?!

- Kétszázat akartam kérni.

- Holnap reggel átutalom a pénzt a zürichi számlára. Ahogy megalapítottad a művelet bázisát, küldöm a csapatot.

- Mit mondasz majd Amosznak?

- Minél kevesebbet.

- És a britek?

- Hagyd rám. Megbeszélem velük röviden a tervedet, és megígérem, hogy megosztok velük minden friss információt vagy újabb felfedezést. - Samron szünetet tartott. - Ugye megosztod, Gabriel?

- Hát persze!

- Fontos, hogy a britek tudjanak mindenről, megnyugszanak majd tőle. Ha valamit nem akarnak a Downing Streeten, akkor az egy újabb konfliktus az oroszokkal, ami a brit gazdaságnál is jobban számít. Sokkal fontosabb nekik, hogy biztosak legyenek abban, hogy az oroszok pénze folyamatosan London bankjaiba érkezik.

- Akkor már csak egy probléma van.

- Csak egy?

- Olga.

- Visszaviszem holnap reggel a britekhez, és kardomba dőlök a viselkedésed miatt. És viszek nekik némi engesztelő ajándékot: néhány üzenetet elkaptunk Libanonban a lehetséges londoni terrortámadások célpontjaival kapcsolatban.

- Te aztán beszélhetsz nekik a libanoni üzenetekről, Ari, de attól tartok, Olga nem egyhamar megy vissza Angliába.

- Nem hagyhatod itt Párizsban.

- Nem is akartam. Magammal viszem. Ez még mindig jobb megoldás, te is tudod.

- Valami azt súgja nekem, hogy a londoni látogatásom nem lesz valami kellemes. - Samron felhőrpintette maradék kávéját. - Jobb lenne, ha Uzival váltanál pár szót. És ha megteszed, ne említsd a beszélgetésünket a te lehetséges hivatalvezetői kinevezésedről. Nem lesz elragadtatva attól a lehetőségtől, hogy neked dolgozhat majd.

- Sose mondtam, hogy elfogadom az állást, Ari. Azt mondtam, hogy szeretném megfontolni.

- Már első alkalommal is értettem. Csak azt gondoltam, biztos nem fogsz megvezetni egy ilyen ügyben, főleg nem egy olyanban, ami ennyire fontos.

- Megtennél még egy szívességet, míg Londonban vagy?

- Mi lenne az?

- Olga macskáját Julian Isherwoodnál kellett hagynom.

Samron megint játszani kezdett az öngyújtójával. -

Utálok a macskákat. És a macskáknál már csak azt utálok jobban, ha átvernek.

23.

COMÓI-TÓ, OLASZORSZÁG

A COMÓI-TÓ Lombardia északkeleti sarkán fekszik, néhány mérföldre a svájci határtól. Fordított Y alakját egekbe nyúló alpesi hegyek veszik körül, festői városok és falvak foltocskái látszanak mellette. Európa egyik legmélyebb tava, és sajnos az egyik legszennyezettebb is. Egy olasz környezetvédő csoport szerint hatvannyolcszor nagyobb a bakteriális fertőzöttsége annál, mint ami egy fürdőzésre alkalmas természetes víznél elfogadható. Mindez az elavult szennyvízhálózat bűne. De a környező gazdaságokból és szőlőkből idevezetett szennyvíz mellett közrejátszik a csökkenő esőzés és a környező hegységek egyre olvadó hótömege, melyet jogosan vagy sem, a globális fölmelegedés számlájára írnak. A helyi turisztikai vállalkozások nyomására a kormány drámai beavatkozást ígért, de a legtöbb olasz nem hisz benne. A kormány már csak olyan, mint egy sármos szélhámos, aki tele van fantasztikus ígéretekkel, de nem olyan jó a betartásukban.

Ha az ember a Villa Teresa teraszáról nézi a csodás tavat, el is felejtji, hogy talán teljesen tönkremegy egyszer.

***

Sőt megfelelő látási és időjárási viszonyok között még a globális felmelegedés is hihetetlennek tűnik, akár a háború Irakban és Afganisztánban, nem beszélve a világméretű pénzügyi válságról. A hegyek védelmező gyűrűjében úgy érzi az ember, sehol sem kell a világban rettegni.

Egy önálló kis félszigeten állt az a villa, amelyet még egy tehetős milánói kereskedő építtetett a 18. században. A három emelet magas, homok- és narancsszínű épület csak csónakkal volt megközelíthető, amit Herr Heinrich Kiever, egy vasutakkal foglalkozó svájci technológus, igen vonzónak talált.

Herr Kiever olyan eldugott zugot keresett, ahol alkalmazottai visszavonultan dolgozhatnak egy nagyszabású projekten, minden zavaró tényezőtől távol. Némi környezettanulmány után a Villa Teresát tökéletesnek találta. A szerződést egy csésze kávé mellett írták alá Laglióban, egy amerikai molesztár otthonában, ami Comóban komoly publicitást kapott. Sok törzsvendég szerint nem érte ekkora csapás a tavat a gázolajjal működő motorok felfedezése óta. Herr Kiever kifizette zürichi bankszámlájáról a teljes bérleti díjat. Majd értesítette az ingatlant kiadó céget, hogy teljes nyugalmat óhajt, ami azt jelenti, hogy nincs szüksége házvezetői szolgálatra, szakácsra, és ellenőrző hívásokra az ügynökségtől. Azt mondta, ha valami probléma akadna, az ügynökség fog róla legelőször értesülni.

Herr Kiever két nő társaságában költözött be a villába. Az egyik erősen napbarnított volt, arca mint egy orosz ikoné; a másik egy mutatós olasz nő, hozzá illő két testőrrel. Az ingatlanügynökségnek nem kötötték az orrára, hogy a beköltözéskor Herr Kiever és a testőrök a bérleményt egy gyors, de alapos vizsgálatnak vetették alá, esetleges rejtett mikrofonok és más lehallgató berendezések után kutatva.

***

Megelégedésükre az épület megbízható volt, így nyugodtan várhatták a vendégeiket,

akik nem Zürichből érkeztek, hanem egy nevenincs cégtől a Saul király utcából, Tel-Avivból. Hatan voltak összesen, négy férfi és két nő. Külön-külön landoltak Európában álnéven, hamis útlevelemmel a zsebeikben. Hárman Rómában szálltak le, és észak felé indultak; hárman Zürichben, és dél felé vették útjukat. Kisebb csodát produkálva, csupán öt perc eltéréssel érkeztek meg a villa magánkikötőjébe. Herr Kiever ezt jó előjelnek vette, a hat férfi és a két nő nem nyilvánított véleményt. Sokat tapasztaltak már Herr Kiever keze alatt, és tudták, a legbékésebb víz is viharos tengerré tud válni olykor, minden előjel nélkül.

A teljesség kedvéért fontos megjegyezni, hogy az illusztris kémcsapattal megérkezett Olga Sukova is. A többiek ismerték a nevét, és a hírért is természetesen, de még nem találkoztak személyesen a neves orosz újságíróval. Gabriel úgy ügyelt a jelenlevők bemutatására, ahogy az a kémvilág egy veterán ügynökéhez illik. Csak a keresztnéveket használta, és a múltbeli hőstetteit senkinek nem említette. Úgy gondolkodott a részt vevő hat személyről, mint rá bízott, megbecsült eszközökről, akik egy magasabb rendű célt szolgálnak. Párosával jelentek meg előtte, és óvatosan ráztak vele kezét. A nők, Rimona és Dina jöttek először. Rimona a harmincas évei közepén járt, haja a válláig ért, színe a jeruzsálemi mészkőhöz hasonlított. Mint az IDF⁹¹ őrnagya, elemzőként dolgozott az AMAN-nál, mielőtt átirányították a Hivatalhoz, most pedig egy iráni harci különítmény tagja volt. Dina, törékeny alkatú és sötét hajú nő, a Hivatal terrorizmuspecialistája volt, személyes tapasztalatokkal annak borzalmairól. 1994 októberében a tel-avivi Dizengoff téren állt, amikor egy Hamasz-terrorista felrobbantotta magán az övére szerelt bombát az ötös buszon. Huszonegy embert gyilkoltak meg azon a napon, akik között ott volt Dina anyja és két húga is. Dina is komolyan megsérült a lábán, még most is sántikált.

Aztán jött két negyvenes férfi, Joszi és Jákob. A magas és kopaszodó Joszit nemrég irányították át a felderítés orosz részlegéhez, ami a Hivatal utasítására végzett elemző munkát. Joszi klasszikus irodalmat tanult az AH Souls College-ban Oxfordban, és kifejezetten angol akcentussal beszélt. Jákob, zömök férfi, fekete hajjal és ragyás arccal, úgy tűnt, mintha sohase foglalkozott volna könyvekkel és tanulással. Sok éven át szolgált a Shin

Betbenllaz arab ügyek osztályán, Izrael belbiztonsági szolgálatánál, hogy temetet toborozzon és információkat szerezzen a nyugati parton és Gázában. Akár Rimona, ő is nemrég terült a Hivatalhoz, és jelenleg Libanonban működött ügynökként.

Ezután egy furcsán össze nem illő pár következett, akiknek egyetlen közös tulajdonságuk volt: folyékonyan beszéltek oroszul. Az egyik Eli Lavon. Egy manósrú figura enyhén őszes hajjal és intelligens barna szemekkel, akit a legjobb utcai biztonsági szakemberként tartottak számon a Hivatal történetében. Egymás mellett dolgoztak Gabriellel számtalan bevetés során, aki közelebb érezte magához, mint ha a bátyja lenne. Mint Gabrielt, őt is vékony szálak fűzték a Hivatalhoz. A Jeruzsálemi Héber Egyetem bibliarégészeti professzora volt, akit gyakran lehetett látni derékig eltűnve egy ásatásban, ahogy átszitalja a port és a leleteket, melyek Izrael ősi múltjából kerültek elő.

Minden második évben őrzéstechnikákat tanított az akadémián, és Gabriel örökre megtiltotta neki a nyugdíjba vonulást, mert nem érezte magát igazán biztonságban, ha nem a legendás Eli Lavon fedezte őt.

A Lavon melletti alak szeme olyan volt, mint a jég, arca finom csontozató, vértelen. Mihail Abramov Moszkvában született disszidens zsidó szülőktől, mint tizenéves érkezett Izraelbe, a Szovjetunió összeomlásának heteiben. Samron egyszer úgy jellemezte, hogy „Gabriel, csak lelkiismeret nélkül”. Azután került a Hivatalhoz, hogy a Sayeret Matkal nevű különleges alakulatnál szolgált, ahol is a Hamasz és a Palesztin Iszlamista Dzsihad sok vezető terroristáját meggyilkolta. Nem csak a fegyverekhez értett; a múlt nyáron Saint-Tropez-ben beszivárgott Ivan Harkov környezetébe egy CIA-tisztal, Sarah Bancrofttal. Mindazok közül, akik a tó melletti villában voltak, csak Mihail mondhatta el magáról, hogy abban a „megtisztaltetésben” volt része, hogy közösen ebédelhetett Ivánnal. Úgy mesélte, ez volt hivatásában eddigi legborzalmasabb élménye – és ezt egy olyan férfi mondta, aki terroristákra vadászott a Megszállt Területek senki földjén.

A Saul király utcai épület folyosóin és tanácskozóiban e hat ember csoportját „Barak” fedőnéven ismerték – ami héberül villámlást jelent – azon képességük okán, hogy egy szempillantás alatt képesek voltak megjelenni valahol, és lecsapni. Emberfeletti

helyzetekben dolgoztak együtt, titkos harctereken Moszkvától Marseille-ig, vagy az exkluzív karib-tengeri Saint-Barthélemyig. Magas szintű profizmus jellemezte minden mozdulatukat, de az együttlétükbe vegyült persze némi egoizmus és kicsinyesség. Olyan triviális dolgok, mint például a hálósobák elfoglalása, néha egészen gyerekes kifakadásokat és beteges fellobbanásokat eredményeztek. Ilyenkor Gabrielhez fordultak, mint bölcs bíróhoz, aki parancsba foglalta a megegyezést, amivel ugyan senki nem volt maximálisan megelégedve, de igazságos döntésként fogadták el.

Amint kiépítették a biztonságos kommunikációs csatornát a Saul király utcával, összejöttek egy munkavacsorára. Úgy ettek, mint egy újraegyesített család, bár a beszélgetéseik most jóval kimódoltabbak voltak a szokásosnál, a kívülállóra való tekintettel. A kíváncsiskodó tekintetekből Gabriel kiolvasta, hogy hallottak valami kósza hírt a többiek Tel-Avivban. Nevezetesen, hogy Amosz lassan a múlté. Azt a hírt, hogy Gabriel végre elfoglalja megérdemelt helyét a Saul király utca vezetőjeként. Csak Samron unokahúga, Rimona merete megkérdezni - halkan és héberül, így Olga nem érthette -, hogy igazak-e ezek a szóbeszéddek. Mikor Gabriel úgy tett, mint aki nem hallja, a nő titokban jól bokán rúgta. Ezt a fajta megtorló válaszlépést csak Samron rokona engedhette meg magának.

Vacsora után az összejövétel helyszínét áthelyezték a nagy nappaliba, és a pattogó tűz előtt állva Gabriel megtartotta a hadművelet első hivatalos eligazítását. Grigorij Bulganovot, az orosz dezertőrt, aki kétszer is megmentette Gabriel életét, Ivan Harkov elrabolta és Oroszországba hurcolta, ahol minden valószínűség szerint kemény kihallgatásnak vetik alá, ami kivégzéssel ér véget. A csapat feladata, hogy visszahozza Grigorijt, mondta Gabriel, majd Ivan ügynökeit kiütni az üzletből. Azután leválasztják őket a hálózatukról, és egyenként kihallgatják őket.

Más országban, más titkosszolgálatnál egy ilyen feladatismertetést hitetlenkedve fogadtak volna, nem kevés gúnnyal. De a Hivatalnál nem. A Hivatalnál volt egy kifejezés a szokatlan gondolatokra: mesüge, ami héberül bolondot vagy eszementet jelent. A Hivatalon belül azonban nem volt olyan feltevés, amit túl mesügének tartottak volna. Olykor minél mesügébbnek hangzik valami, annál jobb. Egyfajta gondolkodásmód volt ez - és ez tette naggyá a Hivatalt.

És volt még egy dolog, ami megkülönböztette őket más szolgálatoktól: az alacsonyabb rangú tisztek szabadságot élveztek, hogy új javaslatokat tehessenek, sőt ezzel feletteseik megbecsülését is kivívták. Gabriel nem vette rossz néven, ha a csapat kérlelhetetlenül nekikezdett szétszedni a tervét. S bár a team nagyon különböző típusú emberekből állt össze - a legtöbbjük soha nem gondolta korábban, hogy titkos ügynök lesz -, a Hivatal története legvakmerőbb és legveszélyesebb műveleteinek végrehajtói voltak. Gyilkoltak és embert raboltak, megtévesztő akciókat hajtottak végre, loptak, hamisítottak. Ők voltak Gabriel másik szeme, biztonságának zálogai.

A megbeszélés egy órán keresztül tartott. A nagy része angol nyelven folyt, Olgára tekintettel, de alkalmanként, a biztonság kedvéért, vagy mert más nyelven nem tudták megbeszélni a tennivalókat, héberre váltottak. A felhevült hangulatban néha elhangzott egy kis sértegetés, de nagyrészt normális mederben folyt a beszélgetés. Mikor az utolsó pontot is átbeszélték, Gabriel kisebb munkacsoportokra osztotta őket. Jákob és Joszi szerzik meg a járműveket és biztosítják a bandát. Dina, Rimona és Chiara készítik elő a fedőszervezetet, megcsinálják a szükséges honlapokat, prospektusokat és meghívókat. Az oroszul beszélők, Mihail és Eli Lavon intézik majd magát a kihallgatást Olga segítségével, aki mint konzultáns vesz részt a műveletben. Gabrielnek nem volt külön részfeladata, ő felügyelte az összmunkát és viselte a felelősség terhét. Stimmel, gondolta, hisz ez Samron szerepe volt, amit az Öregnek már annyiszor végig kellett játszania.

Éjjel, amikor már az asztalt is lepakolták és az edényeket is elmosták, néhány órára visszavonultak felső emeleti szobáikba aludni. Gabriel és Chiara a nagy szobába mentek, és halkan szeretkeztek. Ahogy feküdtek egymás mellett a sötétben, Gabriel a mennyezetet bámulta,

Chiara pedig az ujjhegyével simogatta a férfi arcát.

- Hol jársz? - kérdezte.

- Moszkvában - válaszolta Gabriel.

- És mit csinálsz?
- Irinát nézem.
- És mit látsz?
- Nem vagyok benne biztos.

Chiara elhallgatott egy pillanatra. - Sose vagy annyira boldog, mint amikor itt vannak körülötted, Gabriel. Uzinak talán mégis igaza van. A Hivatal a te egyetlen családod.

- Te vagy a családom, Chiara.
- Biztos vagy benne, hogy ott akarod hagyni őket?
- Igen.
- Hallom, Samronnak más tervei vannak.
- Általában más tervei vannak.
- Mikor fogod neki bejelenteni, hogy nem vállalod el a munkát?
- Ahogy visszahoztam Grigorijt az oroszoktól.

- Ígérj meg valamit, Gabriel. Ígérd meg, nem kerülsz túl közel Ivánhoz. - És megcsókolta. - Ivan szereti összetörni, ami szép.

24

BELLAGIO, OLASZORSZÁG

AZ ÉSZAK-OLASZ UTAZÁSI TÁRSASÁG egy kis hivatali helyiséget foglalt el a széles sétálóutcában Bellagióban. A turizmus fejlődését kívánta fellendíteni Észak-Olaszországban, fennhangon hirdetve a terület összehasonlíthatatlan szépségét és hangulatát, megcélozva elsősorban az utazásszervezőket és az útikönyvírókat. Az ügynökség honlapja nem sokkal azután jelent meg, hogy Gabriel csapata felbukkant a tó másik oldalán, a Villa Teresában. Készítettek egy szép ismertetőt, amit Tel-Avivban nyomtattak, a szokásosan évente megrendezendő, harmadik találkozójukra és bemutatójukra szóló meghívóval együtt, amely a Grand Hotel Villa Serbelloniban kerül megrendezésre. Bár érdekes, hogy a Villa Serbelloniból senki nem emlékezett efféle első, de második találkozóra sem. Már csak hetvenkét óra volt hátra a konferencia kezdetéig, amikor a szervezők döbbenten vették tudomásul, hogy jó páran visszamondták a meghívást, ezért új résztvevőket kerestek. Egyből eszükbe jutott a moszkvai Irina Bulganova neve, a Galaxy Traveltől, a Tverszkaja utcából. Ha az Észak-olasz Utazási Társaság egy átlagos ügynökség lett volna, jogosan vetődhetett volna fel a kérdés, hogy Miss Bulganova eleget tud-e tenni ennyire utolsó pillanatban a meghívásnak.

***

Csakhowy ez az utazási iroda olyan képességek és lehetőségek birtokában volt, ami még a legmenőbb ügynökségeknek sem adatott meg. Példának okáért behatoltak Irina Bulganova számítógépébe, és átnézték a naptárát. Elolvasták az e-mailjeit, és lehallgatták a telefonját. Moszkvában lévő kollégáik pedig mindenhova követték Irinát, ahova csak ment, és még az útlevelébe is bekukucskáltak, hogy rendben van-e.

Vizsgálódásaik eredményeképp sok minden napvilágra került. Megtudták például, hogy Ms. Bulganova valami homályos okból nemrég felfüggesztette látogatásait a szerelménél. Kiderült, hogy alvási problémái vannak éjszaka, és jobban szeret zenét hallgatni, mint tévét nézni. És nemrég felhívta az FSB-főhadiszállást korábbi férje hollétét illetően, de a kérdést kurta elutasító válasz követte. Mindent egybevetve, körülményei alapján úgy gondolták, hogy Ms. Bulganova élvezné annak lehetőségét, hogy egy minden költségét térítő meghívással Olaszországba utazzék. De melyik moszkvai nem, amikor a meghívás napján az időjárás-jelentés szerint Moszkvában esni fog a hó, és körülbelül mínusz húsz fok lesz.

E-mailen küldték el a meghívót, és nem más írta alá, mint Veronica Ricci, az Észak-

Olasz Utazási Társaság titkárságának vezetője. Miután exkuzálta magát, hogy az utolsó pillanatban jelentkeznek, ígéretet tett az első osztályú repülőutazásra, a luxusszállodában való elhelyezésre, és az elsőrangú olasz étkeztetés biztosítására. Ha Ms. Bulganova hajlandó elfogadni - és ez a leghőbb vágyuk -, akkor az információs anyagot és a repülőjegyet azonnal küldik a számára, egy kis ajándékkal megtoldva. Az e-mail arról nem szólt, hogy a fent említett dolgok már Moszkvában vannak, és egy nem létező futárszolgálat fogja kiszállítani. Azt sem említették, hogy Ms. Bulganova továbbra is megfigyelés alatt áll, hogy biztosak legyenek abban, nem követik-e Ivan Harkov ügynökei. Csak egy kérésük volt: a választ olyan gyorsan várták, amint lehet, hogy ők is továbbléphessenek, ha esetleg nem tudná elfogadni a meghívást.

Szerencsére erre nem kellett sort keríteni: pontosan hét órával és tizenkét perccel az e-mail elküldése után válasz érkezett Moszkvából. A Villa Teresában rövid, de hatalmas ovációval fogadták. Irina Bulganova Olaszországba jön. És nekik addig még rengeteg a tennivalójuk.

***

Minden akció során, és ezt Samron nem győzte hangsúlyozni, van egy bizonytalansági tényező. Okosan navigálj, és a hajód könnyen vitorlázik majd a nyílt vizeken is. Ha letérsz az útvonalról, akár csak néhány fokkal, zátonyra futsz a sekély parton, vagy ami annál is rosszabb, darabokra törsz a parti sziklákon. Ebben az akcióban a bizonytalansági tényező nem volt más, mint maga Irina. Nem tudhatták előre, hogy az ég küldöttjeként száll le majd hozzájuk, vagy maga az ördög jelenik meg a bejáratnál. Ha okosan bánnak vele, ez a legsikeresebb akciók egyike lesz. Ha hibáznak, talán mindannyiuknak vége.

Ennek megfelelően gyakoroltak. Mihail oroszudása magasabb szinten állt, mint Eli Lavoné, ezért annak ellenére, hogy fiatalabb volt, a kihallgatások vezetését rá bízták. Lavon kedves arccal és bizalomgerjesztő fizimiskával volt megáldva, ezért úgy döntöttek, ő játssza majd a jóságos megértő szerepét. A kérdés, természetesen, maga Irina volt. Olga megpróbálta felkészíteni őket minden eshetőségre. Olyan volt Gabriellel az egyik pillanatban, mint egy rettegő nő, a következőben, mint egy ádáz ellenség. Kutyaként átkozta el őket, könnyek között omlott össze, ünnepélyes csendet tartott, egyszer meg vak dühvel vetette magát rájuk. Az utolsó éjjel Mihail és Lavon már biztosak voltak benne, Irina minden szóba jöhető viselkedésformájára felkészültek. Már csak a show sztárjára volt szükségük.

De áldozata vagy eszköze a nő vajon Ivánnak? Ez a kérdés izgatta őket a kezdetektől, és ez motoszkált leginkább a fejükben egészen a várakozás legutolsó, hosszú éjszakájáig. Gabriel tisztázta előttük, hogy hisz Irinának, de Gabriel volt az első, akinek azt is be kellett vallania, hogy a bizalmát közismert elfogultsága táplálja az orosz nők iránt. A nők, ismételve újra és újra, Oroszország egyetlen reménysége. A csapat más tagjai, különösen Jákob, jóval kevésbé voltak optimisták azzal kapcsolatban, ami rájuk várhat. Jákob látta, milyen szörnyeteg tud lenni az ember, és attól félt, hogy Ivan egyik ügynökét engedik be maguk közé. Szerinte maga a tény, hogy a nő még életben van, bizonyítja, hogy áruló. - Ha Irina a jó oldalon állna, Ivan már rég megölte volna - mondta. - Nem tesz kivételt.

A moszkvai és a Saul király utcai szervek segítségével fokozott figyelemmel kísérték Irina utolsó előkészületeit, hogy valamilyen, az árulására utaló terhelő bizonyítékra leljenek. Az indulása előtti éjjel lehallgattak pár telefonbeszélgetést, az egyik egy gyerekkori baráttal zajlott, a másik az édesanyjával. Hallották az ébresztőóráját, amint istentelen korán, 2:30 kor megszólalt, majd még egyszer, miközben Irina éppen zuhanyozott. És 3:05-kor hallották, amikor idegesen felhívta a taxitársaságot, hogy miért nem érkezett még meg az autó. Mihail, aki a hívást követte a titkos vonalon, nem volt hajlandó lefordítani a szöveg többi részét. Mint megállapította, Irina dühe, hacsak nem díjnyertes színésznőé, teljesen hiteles.

Mint kiderült, az autó tizenöt percet késett - ami nagy merészség januárban -, és Seremetyevó repülőtérére ért 3:45-kor. Sámuel Peled, egyik emberük a moszkvai állomásról, még látta, amint dühösen kiszállt az autóból, és elindult a terminál felé. Gépe, az Austrian Airlines 606-os járata időben felszállt, és helyi idő szerint 6:47-kor érkezett meg Bécsbe, a Schwechatra. Dina, aki előző nap repült az osztrák fővárosba, már

észrevétlenül várt rá. Diszkrét távolságot hagyva, egyszerre sétált át Irinával az indulási oldal kapujához, majd elfoglalták helyüket a gépen, az első osztály harmadik sorában. Irina az oldalfolyosó mellett ült, a 3C számú ülésen, Dina a 3A jelzésűn az ablak mellett. Amint földet értek Milánóban, üzenetet küldött Gabrielnek. A sztár megérkezett. Kezdetét veheti a show.

Mikor a gép ajtaja kinyílt, Irina kihívóan feltartott állal rögtön megindult az útlevel-ellenőrzés felé, a csarnok végébe. Mint a legtöbb orosz, ő is rettegett az egyenruhásokkal való találkozásoktól, és úgy mutatta meg úti okmányait, mint aki harcra készül. Miután gond nélkül léphetett be Olaszországba, a váróterem felé vette útját, ahol már Chiara várta egy felirattal a kezében: AZ ÉSZAK-OLASZ UTAZÁSI TÁRSASÁG SZERETETTEL ÜDVÖZLI IRINA BULGANOVÁT A GALAXY TRAVELBŐL. Lior és Motti, Chiara testőrei egy közeli információs bódénál leselkedtek, szemüket a célpontra szegezve.

Láthatóan senki sem vette észre Dinát, ahogy egyből megindult az utasfelvevő részleghez, ahol Gabriel állt egy bérelhető luxusminibusz ajtajában, fekete sofőröltönyben és napszemüveg mögé rejtve arcát. Két kocsival hátrébb Jákob ült a Lancia kormányánál, aki úgy tett, mintha a Corriere della Sera sportrovatát olvasná. Dina beszállt mellé, miközben figyelte, ahogy Irina is beszáll a buszba. Miután Gabriel villámgyorsan ellenőrizte a vendég csomagjait az esetleges lehallgató készülékek jelenléte miatt, betette őket a csomagtartóba.

Az út kilencven percig tartott. Rengetegszer elpróbáltak már mindent, reggelre már csukott szemmel is meg tudták volna csinálni. A reptérről északkelet felé vették az irányt, sok apró városon és falun áthajtva Comóig. A Grand Hotel Villa Serbellonihoz keresztbe kellett volna szelniük a tó fordított Y-ját, és Bellagio felé fordulni. Ehelyett a nyugati partvonalat követték Tremezzo felé, és egy magánkikötőben álltak meg. Egy hajó várt rájuk: Lior a kormánynál, Motti a tatnál. Ez vitte át Chiarát és Irinát az öböl sima vizén a hatalmas narancsszínű villához, amely saját félszigetének a végében állt. Az előcsarnok hatalmas bejáratánál egy jeges tekintetű férfi állt, akinek finom csontozatú és vértelen volt az arca. - Üdvözlöm Olaszországban - mondta Irinának tökéletes orosz kiejtéssel. - Megnézhetném az útlevelét, kérem?

25.

COMÓI-TÓ, OLASZORSZÁG

AZ EZUTÁN TÖRTÉNTÉKRŐL hangfelvétel készült. Egy perc, tizenkét másodperc hosszúságú, és a Saul király utcai épületben kötelező tananyaggá vált a kommunikációs órákon, de nem kevésbé pusztán szórakoztató jellege miatt is kedvelik. Gabriel ugyan mindenkit figyelmeztetett előre Irina temperamentumával kapcsolatban, de semmi sem készíthette fel őket eléggé erre a vadságra. Eli Lavon, a bibliai régész később a zsidóság heroikus harcaihoz hasonlította az esetet.

Gabriel nem volt jelen. Kicsiny fülhallgatón követte az eseményeket, amint áthajózott az öblön. Épp egy kristályváza csörömpölését hallotta, amikor besietett a villába, és bedugta a fejét az ebédlőbe. Akkorra némiképp elcsendesedett a csata, és a hadállások tarthatónak tűntek. Irina a hosszú, négyszögletes asztal egyik végében ült, erősen lihegve az erőlködéstől, miközben Jákob és Rimona lefogták a karjait. Joszi az egyik oldalán állt, szakadt ingben, kézfején végig négy párhuzamos karmolás volt látható. Dina mellette állt, bal arca szinte lángolt, mintha nemrég pofozták volna fel - ami pontosan így is történt. Mihail Irinával átellenben helyezkedett el, kifejezéstelen arccal. Lavon mellette, jóságos angyalként a földet bámulta, mint aki ezt az egész látványt valahogy mélységesen sajnálatosnak találja.

Gabriel halkan besurrant a könyvtárba. Ott ült Olga Sukova, a korábbi harcos újságíró, aki most a csapat tagjaként egy videomonitor előtt, fején fülhallgatóval követte az eseményeket. Gabriel mellé ült, felrakta a másik fejhallgatót, és a képernyőre szegezte a tekintetét. Mihail a hivatalnokok nagyképűségével lassan átlapozta Irina útlevelét.

Majd lerakta az asztalra, és egy pillanatig Irinát vizsgálgatta, mielőtt újra megszólította oroszul. Gabriel egyik füléről levette a fejhallgatót, és Olga fordítására figyelt, amint elkezdődött a kihallgatás.

- Maga Irina Joszifovna Bulganova, született Moszkvában, 1965 decemberében?

- Igen.

- Irina Joszifovna Bulganova, Grigorij Nyikolajevics Bulganov, az Orosz Szövetségi Titkosszolgálat dezertőrének volt felesége?

- Igen.

- Irina Joszifovna Bulganova, áruló és kém az Oroszországi Föderáció ellenségeinek szolgálatában?

- Nem tudom, miről beszél.

- Én viszont attól tartok, hogy tudja. Úgy gondolom, hogy nagyon is pontosan tudja.

Olga felemelte tekintetét a monitorról. - Nem kellene ilyen keménynek lennie vele. Szegény nő majd meghal félelmében.

Gabriel nem válaszolt. Mihail talán engedhet a nyomásból. De nem most. Először választ kell kapniuk néhány kérdésre. Eszköze vagy áldozata Ivánnak? Az egek küldöttét vagy az ördög ügynökét engedték be maguk közé?

26.

COMÓI-TÓ, OLASZORSZÁG

- KI MAGA? - kérdezte a nő.

- Ha valahogy szólítani szeretne, mondja azt, hogy Jevgenyij.

- Kinek dolgozik?

- Ez nem fontos.

- Maga orosz?

- Ismétlem, nem fontos. Ami fontos, az a maga útlevele. Mint az Oroszországi Föderáció állampolgára, nem léphetne az Egyesült Királyság területére vízum megszerzése nélkül. Kérem, árulja el nekem, hogy tudott mégis belépni abba az országba.

- Soha életemben nem jártam az Egyesült Királyságban.

- Maga hazudik, Irina Joszifovna.

- Igazat mondok. Maga is megmondta: az oroszoknak vízumra van szükségük, hogy belépjenek az Egyesült Királyságba. Az én útlevelem nem tartalmaz vízumot. Éppen ezért nyilvánvaló, hogy soha nem is lehettem az Egyesült Királyságban.

- Csakhogy ön egy hónappal ezelőtt Londonban járt, hogy részt vegyen az ön volt férje, Grigorij Nyikolajevics Bulganov, az Orosz Szövetségi Titkosszolgálat ezredesének elrablásában.

- Ez nevetséges.

- Kapcsolatban állt az után is a volt férjével, miután dezertált az Egyesült Királyságba?

A nő egy kicsit várt, majd öntudatosan mondta: - Kapcsolatban álltam.

- Beszéltek annak lehetőségéről, hogy újrakezdi kapcsolatukat? Hogy újra összejönnek, esetleg újra összeházasodnak?

- Semmi köze hozzá!

- Nekem mindenhez közöm van. Feleljen a kérdésekre azonnal! Grigorij azt akarta, hogy Londonba menjen?

- Én nem ígértem semmit.

- De beszéltek erről?

- Én csak meghallgattam őt.

- Az ön férje dezertőr, Irina Joszifovna. Az, hogy kapcsolatban állt vele, törvénybe

ütköző cselekmény.

- Grigorij keresett engem. Én semmi rosszat nem tettem.

Ellenállt. Gabriel fel volt készülve erre a színjátékra. Mindenre fel volt készülve. Csapjunk neki oda az ostorral, gondolta. Ismertessük meg őt a lényeggel.

Mihail három papírlapot tett az asztalra.

- Hol tartózkodott január tizedikén és tizenegyedikén?

- Moszkvában voltam.

- Hadd kérdezzem meg még egyszer. Alaposan gondolja meg, mielőtt válaszolna. Hol tartózkodott január tizedikén és tizenegyedikén?

Irina csendben maradt. Mihail rámutatott az első papírlapra.

- Az ön számítógépének a naptára teljesen üres ezeken a napokon. Se találkozók. Se ebédek. Semmilyen betervezett telefonhívások az ügyfelekkel. Totálisan üres.

- A január mindig holt szezón. És ebben az évben a válság.

Mihail félbeszakította egy rövid kézlegyintéssel, és a második papírlapra mutatott.

- A telefonjegyzék szerint több mint három tucat hívást

kapott a mobilján, de egyiket se fogadta.

Miután csak hallgatás volt erre is a válasz, rámutatott a harmadik papírlapra.

- Az e-mail-forgalma hasonlót mutat: rengeteget fogadott, egyet se küldött. Meg tudná ezt magyarázni?

- Nem.

Mihail kihúzott egy dossziét a lábánál lévő aktatáskából. Temetői ünnepélyességgel kinyitotta, és kivett belőle egy fényképet: Grigorij Bulganov ezredes beszáll egy Mercedesbe a londoni Harrow utcán, január tizedikén 18:12-kor. Óvatosan megemelte a képet a sarkainál - úgy gondolta, ez lesz a döntő bizonyíték, amely elsőpri a védekezőt -, és Irina felé fordította. A nő sztoikus nyugalma megmaradt, de az arca megváltozott. Ahogy Gabriel közelebb hajolt a monitorhoz, félelmet látott az arcon. Egy ismerős félelem, gondolta, mint egy gyerekkori traumáé. Még egy kis erőfeszítés, és megvan a nő. A kegyelemdöfést Mihail azzal vitte be, hogy még egy fényképet mutatott: az elsőnek egy felnagyított változatát. Szemcsés volt és erősen árnyékos, de baloldalt kétségkívül felismerhető volt az ablak mellett ülő nő.

- Ez a kép cinkossággal vádolja önt egy rendkívül komoly bűntény elkövetésében, brit területen.

Irina szemeit körbejártatta a szobában, mintha kiutat keresne. Mihail nyugodtan visszatette mindkét fotót a táskába.

- Újra szeretném kezdeni, ha megengedi. És remélem, most valóban válaszolni fog a kérdéseimre. Önnek nincs se érvényes, se másmilyen vízuma az Egyesült Királyságba.

Hogyan tudott mégis bejutni az országba?

A nő alig hallhatóan válaszolt. Olyannyira, hogy Mihail és Lavon sem voltak benne biztosak, hogy mit mondott. Ugyancsak nem voltak biztosak a könyvtárszobában sem, pedig a két hiperérzékeny mikrofon kristálytisztán vett minden jelet, nem messze Irinától. Olga Gabrielre nézett, és csak ennyit mondott: - Elkaptuk.

Mihail Irinára nézett, és arra kérte, hogy hangosabban beszéljen.

- Egy másik útlevelet használtam - mondta, most már hangosabban.

- Úgy érti, hogy másik névre szólt?

- Így van.

- Ki adta ezt az útlevelet?

- Azt mondták, Grigorij barátai. Azt mondták, hogy a saját védelmem érdekében kell ez az útlevel.

- Miért nem mondta el egyből mindezeket?

- Azt mondták, soha nem beszélhetek erről senkinek. Azt mondták, akkor megölnék. - Egy könnycsepp gördült az állára. Letörölte, mintha szégyellné a gyengeségét. - Azzal fenyegetőztek, hogy megölik az egész családomat. Ezek nem emberek. Ezek állatok. Könyörgöm, higgyenek nekem.

Nem Mihail válaszolt, hanem az eddig csendben ülő másik férfi mellette. Egy kedves kis ember, kócos hajjal, gyűrött zakóban. A jóságos angyal, aki egy kis levelet tartott a kezecskéjében. A levelet két héttel eltűnése előtt adta fel Grigorij Bulganov, Oxfordból. Az angyal úgy nyújtotta oda a levelet Irinának, mint egy szakadt ruhadarabot a harctérről az elesett katona özvegyének. A nő kezei remegtek, ahogy olvasta.

Attól félek, hogy az a vágyam, hogy újra együtt élhessek a volt feleségemmel, Bajba sodorhatja őt. Ha az önök tisztjei időről időre ránéznének Moszkvában, igen hálás lennék.

- Nem hinnénk, hogy meghalt - mondta Lavon. - Még nem. De gyorsan kell dolgoznunk, ha vissza akarjuk szerezni őt.

- Kik maguk?

- Barátok, Irina. Bízniuk kell bennünk.

- Mit akarnak tőlem?

- Mondja el, hogyan csinálták. Mondja el, hogy vitték el a férjét. És semmit se hagyjon ki, bármit is tett. Lehet, hogy meglepő, Irina, de néha a legapróbb részletek a legfontosabbak.

27.

COMÓI-TÓ, OLASZORSZÁG

TEÁT KÉRT, és azt, hogy rágyújthasson. Joszi és Dina a tea után néztek; Lavon, aki szintén erős dohányos volt, becsatlakozott egy cigivel. A közös dohányzásnak köszönhetően bensőséges lett köztük a kapcsolat. Irina egypár fokkal elfordította testét, és az arca elé emelte kezét, mint egy szemellenzőt, védekezésépp Mihail tekintete elől. Ami Irinát illeti, Mihail többé nem létezett. Mihailnak nem kellett kérdezősködni, hogy az az ember, aki becsapta, hogy részt vegyen volt férje elrablásában, először december tizenkilencedikén lépett vele kapcsolatba. Irina pontosan emlékezett erre a dátumra, mert ez a születésnapja. Akárcsak Leonid Brezsnyevnek, amit nagy megtiszteltetésnek kellett tartania gyerekkorában az iskolában.

Hétfő volt, ahogy felidézte, és a kollégái arra készültek, hogy meghívják pezsgőzni és szusit enni az 02 étterembe, a Ritz-Carlton Hotelbe. Az orosz gazdaság jelen állapotában ő ezt elképesztő pazarlásnak tartotta. De mindannyiuknak ürügyre volt szüksége egy alapos berúgáshoz, és erre Irina születésnapja tökéletes alibit szolgáltatott. Nyolcra már jól eláztak, és tízig együtt is maradtak, amikor is kibotorkáltak a Tverszkaja utcára, és az autókhoz indultak. Bár egyikük sem volt alkalmas arra - beleértve Irina Joszifova Bulganovát is -, hogy autót vezessen.

Néhány háztömbnyire hagyta a kocsit, egy széles úton, ahol a rendőrség némi pénzért cserébe megengedte a moszkvaiaknak, hogy büntetőcédula nélkül parkolhassanak egész nap. A szolgálatban lévő rendőr, egy pattanásos huszonéves, úgy nézett ki, mintha már jégge fagyott volna. Irina, még bőven az alkohol hatása alatt, egy maroknyi rubelt akart neki nagylelkűen átnyújtani. De a fiú odébb lépett, és feltűnően látványos mozdulattal visszautasította a pénzt. Irina először nevetségesnek találta a gesztust. Ekkor látta meg, hogy valaki áll a kocsija mellett. Pontosán ismerte ezt a típust. A szilovik. Titkos ügynök. Egy ilyen férfi felesége volt tizenkét évig. Ezek voltak élete legszörnyűbb évei.

Irina el akart menni, de tudta, hogy nincs abban az állapotban, hogy messzire jusson. Ha nem is lett volna részeg, akkor sem lett volna esélye, hogy eltűnjön. Oroszországban biztos, hogy nem. Inkább odalépett, több bátorsággal, mint amilyennel általában bír, és megkérdezte a férfitől, hogy mi a fenét akar a kocsijától. A férfi jó estét kívánt neki - orosz szokás szerint a keresztnévén és az apai néven szólítva Irinát -, és elnézést kért a találkozó szokatlan körülményei miatt. Azt mondta, fontos üzenete

van a férjétől. - Az előző férjemtől - válaszolta Irina. - Az előző férjétől - javította ki magát a férfi. És mellelleg bemutatkozott. Anatolijnak hívták.

- Gondolom, nem mutatott semmilyen igazolványt? - érdeklődött Lavon a lehető legszelídebb hangon.

- Természetesen nem.
- Lenne olyan kedves, és leírná, hogy nézett ki?
- Magas, jó felépítésű, erős állkapoccsal, őszülő szökés haj.
- Kora?
- Olyan jó ötvenes.
- Szakáll, bajusz?
- Nem volt neki.
- Szemüveg?
- Akkor nem. Később használt.

Lavon hagyta beszélni. Most már hagyta.

- El akart hívni vacsorázni. Mondtam, hogy nem szoktam idegenekkel vacsorázni. Erre azt mondta, hogy ő nem idegen, Grigorij egyik londoni barátja. Tudja, hogy ma van a születésnapom. Azt mondta, van valami ajándéka a számomra.

- És hitt neki, mivel valóban kapcsolatban állt Grigorijjal?
- Így van.
- Tehát elment vele.
- Igen.
- Hogy mentek?
- Az én autómmal.
- Ki vezetett?
- Ő.
- Hova mentek?
- A Café Puskinba. Tudja, merre van a Café Puskin?

Lavon szinte észrevétlenül bólintott, jelezve, hogy valóban ismeri a híres Café Puskit. A válság ellenére szinte lehetetlen volt ott helyet foglaltatni. De ennek az Anatolij nevű férfinak valahogy sikerült biztosítani egy remek asztalt egy külön sarokban a második emeleten.

Pezsgőt rendeltek, amire Irinának legkevésbé sem volt szüksége, és a férfi pohárköszöntőt mondott. Ekkor átadott az ünnepeltnek egy ékszeres dobozkát. Egy aranylánc volt benne, és egy írás. A férfi azt mondta, mindkettőt Grigorij küldte.

- Volt a dobozán valami név?
- Bulgari. A nyaklánc egy vagyonba kerülhetett.
- És az üzenet? Grigorij kézírása volt?
- Úgy tűnt.
- És mi állt benne?

- Hogy nem akarja többé külön tölteni a születésnapom. Azt akarta, hogy menjek Londonba ezzel az Anatolij nevű férfival. Azt is írta, hogy a pénzzel ne törődjek. Mindent Viktor fizet.

- Családnevet nem említett?
- Nem.
- De azt gondolta, hogy Viktor Orlov?

- Olvastam Grigorijról és Viktorról a neten. És láttam egy fotót, amelyen együtt vannak.

- Anatolij beszélt Mr. Orlovval való viszonyáról?
- Azt mondta, hogy a biztonsági szolgálatában dolgozik.
- Pontosán ezt mondta?
- Igen.
- És a levél? Gondolom, meghatotta?

Irina zavartan bólintott. - Minden olyan valódinak tűnt.

Hát persze, gondolta Gabriel, és Irinát bámulta a képernyőn. Természetesen minden valódinak tűnt, mivel Anatolij ugyanúgy profi, mint Gabriel, jártas a manipuláció és az átverés művészetében. És az sem volt meglepő, hogy Irina állítása szerint az est hátralevő részében nagyon kellemesen elbeszélgettek Anatolijjal. Sok mindenről beszéltek, mesélte Irina, egyik témáról a másikra ugorva, ahogy a régi barátok szoktak. Úgy tűnt, Anatolij ismeri Irina házasságának történetét, amit nem tudhatott volna, hacsak Grigorij nem mesélt róla - vagy legalábbis Irina akkor még így hitte. A desszertet követően, némi gondolkodás után megemlítette, hogy az Egyesült Királyság menedékjogot biztosítana Irinának, ha Londonba menne. A pénz nem számít, mindent Viktor intéz. Viktor majd mindent elintéz.

- És ön belement? - kérdezte Lavon.
- Én csak azt ígértem, hogy egy rövid látogatásra megyek, semmi többet.
- És aztán?

- Az utazással kapcsolatos dolgokról beszéltünk. Azt mondta, hogy Grigorij helyzetére való tekintettel nagyon óvatosnak kell lennünk. Különben az is meglehet, hogy az orosz állam nem fog kiengedni. Arra kért, hogy ne is beszéljek senkinek erről. Majd ő keres engem, ha menni kell. Aztán hazavitt. Nem is kérdezte, hogy hol lakom. Tudta.

- Beszélt erről valakinek?
- Egy hangot se.
- Mikor került vele újra kapcsolatba?

- Január kilencedikén, amint kiléptem az irodánkból. Egy férfi ment el mellettem, és azt mondta, hogy amint hazaérek, nézzek be a hálósobai szekrényembe. Táskák és bőröndök voltak ott. A bőröndök tele voltak az én méretembeli ruhákkal. A kezításka pedig különféle szokásos dolgokkal, valamint volt benne egy orosz útlevél, egy repülőjegy Londonba és egy levéltárca tele bankkártyával és készpénzzel. És egy utasításokat tartalmazó írás, melyet el kellett égetnem az elolvasása után.

- Másnap kellett utaznia?
- Így van.
- És milyen volt az útlevél?
- A fotó az enyém volt, de nem az én nevem szerepelt benne.
- Milyen néven szerepelt?
- Natalja Primakova.
- Szép név - mondta Lavon.
- Igen - válaszolta Irina. - Nekem is tetszett.

28.

COMÓI-TÓ, OLASZORSZÁG

AZON AZ ÉJSZAKÁN Irina le se hunyta a szemét. Meg se próbálta. Túlságosan feszült volt és izgatott. És, igen, talán félt is. Le-föl járt a szobákban, ahol valamikor Grigorijjal éltek együtt, és a legegyszerűbb kis emlékeit bámulta, mintha soha többé nem

láthatná. Anatolij határozott utasítása ellenére felhívta édesanyját, ami minden nagy utazás előtt szokás a családban, és pár személyes holmit is becsúsztatott Natalja Primakova bőröndjébe. Egy csomag megsárgult levelet. Egy medalliont a nagymamája arcképével. Egy kicsiny aranyfeszületet, amit az édesanyja adott neki a kommunizmus összeomlása után. És az esküvői díszszalagját.

- Úgy gondolta, hogy örökre elhagyja Oroszországot?
- Megadtam a lehetőségét.
- Emlékszik a járat számára?
- Az Aeroflot 247-es járata, amelyik Seremetyevóról indul 14:35-kor, és Londonba érkezik a Heathrow-ra 15:40- kor.
- Ez igen!
- Ez a munkám.
- Mikor hagyta el a lakását?
- Tízkor. A moszkvai forgalom szörnyű a napnak ebben a szakaszában, főleg a Leningradszkij sugárúton.
- Mivel ment a reptérre?
- Autót küldtek elém.
- Volt valami gond az útlevelemmel?
- Semmi az égvilágon.
- Első osztályon utazott?
- Igen.
- Fölsírt valakit az utasok közül?
- Senkit sem.
- És amikor Londonba érkezett? Ott sem volt semmi gond az útlevéllel?
- Semmi. Mikor a határőrtiszt megkérdezte, mi az utazásom célja, azt válaszoltam, hogy turista vagyok. Bepecsételt az útlevelembe, és kellemes pihenést kívánt.
- És amikor a váróterembe érkezett?
- Anatolij várt a korlátnál. - Majd némi szünet után hozzátette: - Bár ő észrevett engem, én először nem ismertem fel.
- Szemüveget viselt?
- És kalapot.
- El tudná mondani, milyen hangulatban volt?
- Nyugodt, mint egy üzletember. Megfogta az egyik csomagomat, és kikísért. Egy autó várt minket.
- Emlékszik, hogy milyen típusú volt?
- Egy Mercedes.
- Milyen Mercedes?
- Nem értek hozzá. Olyan nagy volt.
- Színe?
- Természetesen fekete. Azt feltételeztem, hogy Viktoré. Egy olyan ember, mint Viktor Orlov, csak fekete kocsival járhat.
- És mi történt aztán?
- Azt mondta, Grigorij egy biztonságos helyen vár engem. De először a védelmem érdekében meg kell győződnie, hogy senki sem követ engem.

- Említette, hogy ő kire gondol, aki követhetné?
- Nem, de nyilvánvaló volt, hogy az orosz titkosszolgálatra utal.
- Beszélt ezután magához?
- Nagyrészt telefonálgatott.
- Őt hívták, vagy ő hívott valakiket?
- Mindkettő.
- Oroszul vagy angolul beszélt?
- Csak oroszul. Abszolút folyékonyan.
- Megálltak valahol?
- Csak egyszer.
- Emlékszik, hogy merre?

- Egy csendes utca nem messze a reptértől, valami tavacska vagy vízgyűjtő, vagy valami ilyesmi mellett. A sofőr kiszállt, és a kocsi elején meg a végében csinált valamit.

- Talán a rendszámtáblákat cserélte le?

- Nem tudom. Akkorra már besötétedett. Anatolij úgy viselkedett, mintha mi se történt volna.

- Esetleg nem emlékszik rá, mikor történhetett mindez?

- Nem, de ezután London belvárosa felé vettük az irányt. A Hyde Park mellett mentünk el, amikor Anatolij telefonja megszólalt. Pár szót beszélt oroszul, majd rám nézett és elmosolyodott. Azt mondta, most már elég biztonságban vagyunk ahhoz, hogy meglátogassuk Grigorijt.

- És aztán?

- Gyorsan történt minden. Kicsit kirúzsóztam magam, és megigazítottam a hajam. Aztán a szemem sarkából megpillantottam valamit. Egy szerkezetet. - Irina elhallgatott egy kicsit. - Egy puska volt Anatolij kezében. A szívemnek szegezte. Ha egy szót is szólok, megöl.

Hallgatásba burkolózott, mint aki nem akar tovább beszélni. Majd Lavon gyöngéd biztatására tovább beszélt.

- Az autó hirtelen megállt, és Anatolij a másik kezével kinyitotta az ajtót. Megláttam Grigorijt a járdán. Ott volt a férjem.

- Megszólította Anatolij?

Irina könnyeivel küszködve bólintott.

- Emlékszik, mit mondott neki?

- Sose fogom elfelejteni. Azt mondta Grigorijnak, szálljon be, vagy megöl engem. Grigorij természetesen engedelmeskedett neki. Nem volt más választása.

Lavon egy kis időt adott, hogy Irina összeszedje magát.

- Grigorij mondott valamit azután, hogy beszállt az autóba?

- Azt mondta, mindent megtesz, amit csak akarnak. Nincs szükség rá, hogy bántsanak engem vagy megfenyegeessenek. - Újra csend. - Anatolij azt mondta Grigorijnak, hogy fogja be a száját. Vagy kiloccsantja az agyamat a kocsiban.

- Tudott valamikor magával beszélni Grigorij?

- Egyszer. Azt mondta, nagyon sajnálja.

- És aztán?

- Semmit se mondott. Nem is nagyon nézett rám.

- Mennyit voltak együtt?

- Pár percig. Valahol a közelbe, egy parkolóházba mentünk. Egy furgon hátuljába átrakták Grigorijt, a kocsi másik oldalán volt valami felirat. Valami tisztítócégé.

- És maguk hova mentek?

- Anatolij elvitt egy szomszédos épületbe egy föld alatti átjárón, és lifttel mentünk fel az utcára. Egy autó várakozott a közelben. Egy nő ült a kormány mögött. Anatolij azt mondta, hogy pontosan kövessem a nő utasításait. És azt mondta, ha bárkinek beszélek arról, ami történt, megöl. És aztán az édesanyámat is megöli. Aztán a két testvéremet is megöli. És azoknak a gyerekeit is megöli.

Súlyos csönd nehezedett a villa ebédlőjére. Irina újabb cigarettával nyugtatta magát; aztán iszonyú kimerülten és teljesen szenvtelen hangon beszámolt a további megpróbáltatásairól. A hosszú tengerparti útról Harwichig. Az átalvatlan éjszakáról a Hotel Continentalban. A viharos átkelésről, amelyet a Stena Britannica nevű, Hoek van Hollandba tartó kompjárat fedélzetén tett meg. Az Aeroflot 418-as járatán utazott haza, melyet a KLM légitársaság indított Amszterdamból 20:40-kor, és reggel 02:00-kor érkezett Seremetyevóra.

- A nővel együtt utazott, vagy külön?

- Együtt.

- Megemlítette valamikor a nevét?

- Nem, de hallottam, amint a légiutas-kísérő Ms. Gromovának szólítja.

- És hányra érkezett Moszkvába?

- Egy kocsi vitt a lakásomig. Még aznap reggel. És már mentem is dolgozni, mintha mi sem történt volna.

- Megkeresték ezután?

- Egyszer sem.

- Nem volt néha az az érzése, hogy figyelik?

- Ha így is tettek, én nem vettem észre.

- És amikor elfogadta a meghívást az olaszországi konferenciára, nem próbálták megakadályozni?

Irina megrázta a fejét.

- Nem habozott egy pillanatig sem, azok után, amin átment Londonban?

- Ez a meghívás is ugyanolyan valódinak tűnt, mint Anatolijé. - Csend. Majd így folytatta: - Nem hinném, hogy létezik egyáltalán ez a konferencia. Ugye nem is létezik?

- Nem létezik.

- Kicsodák maguk? - kérdezte újra Irina.

- Mi tényleg a férje barátai vagyunk. És mi mindent megteszünk, hogy visszaszerezzük őt magának.

- És most mi lesz?

- Ugyanaz, mint máskor. Visszamegy dolgozni a Galaxy Travelbe, és úgy csinál, mintha mi sem történt volna. Azután persze, hogy részt vett az Észak-olasz Utazási Társaság harmadik, éves szemináriumán és bemutatóján.

- De az előbb azt mondták, hogy nincs is ilyen.

- A valóság az elme egyfajta állapota, Irina. Bármilyen valóságos, amit csak akar.

29

A COMÓI-TÓ LONDON

AZ ELKÖVETKEZENDŐ HÁROM NAPBAN szépen végigvezették a konferencián. Leírták neki a csodálatos ételeket, amiket nem is evett, a nyüzsgő koktél partikat, amiken nem is vett

részt, és a szörnyen unalmas előadásokat, amelyeket hála az égnek, nem is kellett végigülnie. Elvitték a tóra egy hajókázásra, és egy hosszú autós kirándulásra a hegyekbe. Táskáit ajándékokkal, és a kollégáinak szánt ismertetőfüzetekkel tömték meg. És kissé szorongva várták az indulását. Nem volt közöttük olyan, aki kétségbe vonta volna a szavahihetőségét - és olyan sem, aki szívesen visszaküldte volna Oroszországba. Mikor eljött a búcsú ideje, ugyanazon az úton ment végig a repülőhöz, amelyiken három nappal ezelőtt érkezett, felszegett állal igyekezve. Az éjszakát a titkos kommunikációs csatorna mellett töltötték, arra a visszajelzésre várva, hogy biztonságban megérkezett Moszkvába. A jelzés, legnagyobb megkönnyebbülésükre, éjjél körül meg is érkezett. Sámuel Peled kísérte házáig, és jelentette, hogy tiszta a levegő. Másnap a Galaxy Travelben, az asztalánál ülve Irina e-maillt írt Veronica Riccinek az Észak-olasz Utazási Társasághoz, hogy megköszönje a csodálatos utat.

Signora Ricci meg is kérte Ms. Bulganovát, hogy maradjanak a későbbiekben is kapcsolatban.

Gabriel nem volt jelen Comóban, hogy tanúja legyen az akció sikeres befejezésének. A kihallgatást követően Olga Sukova társaságában már korán reggel Londonba repült, és azonnal besurrantak egy biztonságos lakásba a Victoria-negyedben. Graham Seymour már várta Gabrielt, és vagy tízperces dicshimnusz után engedte csak szóhoz jutni. Gabriel ragaszkodott hozzá, hogy kapcsolják le a lehallgató berendezéseket, aztán jelentést tett a tó partján történekekről, amelynek vezetője volt. Seymour azonnal felhívta egy titkos vonalon a Thames House-t, hogy választ kapjon az egyszerű kérdésre: valóban érkezett-e egy orosz nő Natalja Primakova névre kiállított útlevéllel a Heathrow repülőtérre az Aeroflot 247-es járatával január tizedike délutánján? A Thames House tíz percen belül vissza is hívta. A válasz igen volt.

- Szeretnék összehozni egy találkozót a miniszterelnökkel és az igazgatóval, de azonnal. Azt hiszem, maga a legmegfelelőbb, hogy beszámoljon a történekekről. Végül is, maga leplezte le előttünk az egész sötét ügyet. Joga van a részleteit az orrunk alá dörgölni.

- Nincs szándékomban semmit az orrunk alá dörgölni. És azt szeretném a legkevésbé, ha bármit is említene ebből a főnökének, meg a miniszterelnöknek.

- Grigorij Bulganov a britek ügye, éppen ezért minden védelem megilleti a Brit Korona fennhatósága alatt. Nincs más választásunk, mint hogy bemutatjuk az oroszoknak a bizonyítékainkat, és ragaszkodunk azonnali kiadatásához.

- Ivan Harkov komoly kockázatot vállalt azzal, hogy Grigorijt elrabolta, még akkor is, ha valószínűleg mindez az FSB és a Kreml jóváhagyásával történt. Tényleg komolyan gondolja, hogy át fogja adni maguknak, csak azért, mert a brit miniszterelnök ragaszkodik hozzá? Ezt a játékot Ivan szabályai szerint kell játszsanunk.

- Az mit jelent?

- Bulganovot vissza kell lopni.

Graham Seymour még egyszer telefonált, majd felvette a felöltőjét.

- A Heathrow biztonsági szolgálatának vannak képei. Maguk Olgával maradjanak itt. A tűzharcot próbálja lehetőleg a minimálisra szorítani. Épp elég bajom van most.

***

De Gabriel nem maradt a biztonságos lakásban túl sokáig. Sőt pár perccel Seymour után kisurrant, és egyenesen Chelsea-be, a Cheyne Walk felé vette útját.

Ez a történelmi londoni utca, amely valaha folyóparti sétány volt, most a forgalmas Chelsea rakparthoz vezetett. Néhány régi házon réz emléktábla emlékeztetett az elmúlt idők híres lakóira. Turner titokban lakott a 119. számú házban, Rosetti a 19. szám alatt, Henry James utolsó napjait töltötte a 21. számú házban, és George Eliot ugyancsak itt, a 4-es szám alatt töltötte életének utolsó időszakát. Napjainkban csak kevés művész és író engedheti meg magának, hogy itt éljen, a Cheyne Walkon. Már csak a tehetős külföldieknek elérhető ez a környék, popsztároknak és üzletembereknek, akik a Cityben dolgoznak. És történetesen itt volt londoni otthona Viktor Orlovnak is, aki mint száműzött orosz

oligarcha és a Kreml kérlelhetetlen bírálója egy ötemeletes palotát bérelt a 43. szám alatt. És ugyanez a Viktor Orlov most a Saul király utcai Hivatal titkos nyomozásának volt a tárgya.

Gabriel belépett az utcáról a kis parkba, és leült egy padra. Orlov háza magas volt, hosszan elterülő, és orgona borította. A bokrokat egy kellemes terasz mellé, jó néhány méterre az utcától, a kovácsoltvas kerítés mögé ültették. Egy páncélozott Bentley állt a ház előtt, sofőrrel a kormány mögött. Közvetlenül a Bentley mögött parkolt egy fekete Range Rover, Orlov biztonsági szolgálatának négy tagjával, akik korábban a brit elit kommandó, az SAS tagjai voltak. A Saul király utcai Hivatal kiderítette, hogy a testőrséget a Hill utcai Exton Biztonsági Szolgálatból bérelték. Az Extont a legjobb védelmi szolgálatként tartották nyilván Londonban, ami nagy szó egy olyan városban, ami tele van a biztonságukért aggódó gazdagokkal.

Gabriel már éppen menni akart, amikor három testőrt látott kiszállni a Range Roverből. Az egyik beállt a 43-as számú ház kapujába, a másik kettő a járda két irányából védte az útvonalat. Ahogy körbevették a területet, kinyílt a ház ajtaja, és két másik testőr kíséretében megjelent Viktor Orlov. Gabrielnek sikerült meglátnia a híres orosz milliárdost, legalábbis őszes túskehaját és a hatalmas Windsor-csomóval megkötött rózsaszín nyakkendőjét. Orlov beugrott a Bentley hátsó ülésére, és az ajtók gyorsan bezáródtak.

Pár pillanat múlva a konvoj elhajtott a Royal Hospitál úton. Gabriel még tíz percig várt a padon, aztán elindult a Victoria-negyed irányába.

Kevesebb mint egy órát vett igénybe, hogy a Heathrow Biztonsági szolgálat kiadja az első sorozat fotót az Anatolij néven ismert férfiről. Sajnos egyik sem volt igazán használható, de ezen Gabriel nem volt meglepve. Minden arról tanúskodott, hogy Anatolij igazi profi. És mint a többi szakmabeli, ő is pontosan tudta, hogy kell úgy mozogni a reptéren, hogy ne lehessen használható képet készíteni róla. A férfikalap többet tudott, mint hogy egyszerűen eltakarta az arcát - elrejtette a finom gesztusokat és mozdulatokat is. A kamerák egy ideig még hősiesen küzdöttek: egy röpke snitt az erőteljes állról, egy darabka a profiljából, egy közeli, egy megalkuvást nem tűrő száj. Ahogy átfutotta a képeket a Victorián lévő biztonságos lakásban, Gabrielben felébredt a gyanú. Anatolij vérbeli profi. És Ivan pénzéből űzte a játékot.

Mindkét brit szolgálat átfuttatta a képeket azokon az adatbázisokon, amelyek az orosz ügynököket tartalmazták, de egyik sem mutatott semmilyen találatot. Ezek közül kiválasztottak hat lehetséges elkövetőt, amelyekből az összesét visszautasította Gabriel még ugyanaznap késő éjjel. Ez volt az a pont, amikor Seymour úgy döntött: itt az ideje a rettegett amerikaiakat is bevonni a dologba. Gabriel önként vállalkozott az útra. Volt ott valaki, akit nagyon szeretett volna látni. Hónapok óta nem beszélt vele. A nő is csak egyszer írt neki. Gabriel pedig festett neki egyszer egy képet.

30.

A CIA FŐHADISZÁLLÁSA, VIRGINIA

A TITKOSSZOLGÁLATOK különböző módon nevezik ügynökeiket. A Hivatal gyűjtőtiszteknek nevezi őket, és azt az osztályt, ahol dolgoznak, gyűjteménynek. A CIA kémeit ügyvivő tiszteknek hívják, akik a Nemzeti Titkosszolgálatnak dolgoznak. Adrian Cartert akkor nevezték ki az NTSZ vezetőjévé, amikor azt még a régi néven nevezték: Akciófelügyelet. A szervezet egyik legtokéletesebb fegyvereként tartották számon, és Carternek az utóbbi kétgenerációnyi időszakban minden fontosabb titkos amerikai ügyön ott volt az ujjlenyomata. Trükközött a választáson, befolyásolta a szavazatokat, és több kivégzés és gyilkosság felett hunyt szemet, mint amire képes lenne emlékezni.

- Elvégeztem Isten munkáját Lengyelországban, és feltámasztottam az ördög uralmát El Salvadorban ugyanazon évben - vallotta be Gabrielnek egy együttműködés során. - Majd ismételten fegyvereket adtam a muszlimok kezébe a szent háborújukhoz Afganisztánban, tudva, hogy ugyanezek egy napon még tüzet zúdítanak rám, és a halálomat akarják.

2001. szeptember 11-e reggele óta azonban Adrin Carter csak egy dologra koncentrált: hogy megelőzze az iszlám terroristák újabb támadását Amerikában. Ezt megvalósítandó olyan módszereket használt, mint egy harcban elvadult katona - néha még saját magát is

visszataszítónak találta. A bebörtönzések, a kiadatások, az erőszakos kihallgatások mind napvilágra kerültek, és Carter ugyancsak nehéz helyzetbe került. A Capitol Hilll1111 jó szándékú újságírói és politikusai már évek óta a vérét akarták venni. Valaha még azon a rövid listán is rajta lehetett volna, amely a CIA elképzelhető igazgatóit tartalmazza. Ehelyett attól kellett félnie, hogy egy nap még bíróság elé állítják a terrorizmus ellen indított háborúban való részvétele miatt. Adrian Carter megvédte Amerika biztonságát az ellenségeitől. És ezért a kárhozat tűzére vetették.

Másnap délután ő várta Gabrielt a CIA főhadiszállásának tanácstermében a hetediken. Túlméretezett és eltúlzott fontosságú intézmény volt ez, Amerika Valhallája. Adrian Carter megjelenésében Graham Seymour antitézise volt: kusza, gyér hajzat és jelentős méretű bajusz, a diszkókorszak és a hidegháború éveinek stílusában. Egy kisebb egyetem professzorának benyomását keltette: az örök flanelnadrághoz és a burgundi kardigánhoz a nemes ügyekért versengő tanárember jelleme tartozott, afféle állandó száлка a dékán szemében. Gabrielre bámult szemüvege fölött, mintha enyhén meglepődne, majd kezet nyújtott neki. Keze hideg volt, mint a márvány, és száraz tapintású.

Gabriel az elutazása előtti napon vette fel vele a kapcsolatot, egy titkosított sürgöny útján, melyet a londoni amerikai nagykövetségről adott fel, ahol a CIA egyik állomása is van. A távirat csak nagy vonalakban ismertette az ügyet Carterrel. Gabriel most belement a részletekbe. A beszámoló végén Carter átvette a kézzelfogható bizonyítékokat, Grigorij Oxfordban hagyott levelétől egészen a Heathrow reptér biztonsági kamerái által készített fotókig, melyek az Anatolij nevezetű férfiről készültek.

- Őszintén szólva - mondta Carter -, mi soha nem láttuk reálisnak azt a verziót, hogy Grigorij meggondolta volna magát, és visszaszökött volna a szülőföldjére. Ha visszaemlékszel, volt rá alkalmam, hogy némi időt töltssek vele, aznap éjjel, amikor átjöttek Oroszországból.

Gabriel természetesen jól emlékezett. Egy logisztikai bravúrral, melyre csak a CIA képes, Carter egy akciócsoportot küldött a Golf-áramlat nevű légidesszant- egységtől Kijevbe, nem sokkal azután, hogy Gabriel és a három orosz menekült autóval átlépték az ukrán határt. Gabriel Izraelbe indult, Olga és Grigorij pedig Angliába emigráltak. Carter személyesen szállította Jelena Harkovot az Egyesült Államokba, ahol menekültstátust kapott. Jelenlegi életét olyan titokban tartották, hogy Gabrielnek fogalma sem volt, hogy a CIA hova rejthette.

- Egy csapatot küldtünk a Grigorij angliai megérkezését követő huszonnégy órán belül, hogy kikérdezzék-folytatta Carter.

- A résztvevők közül senki sem adott hangot kétségének Grigorij szavahihetőségét illetően. Az eltűnése után utasítást adtam, hogy nézzék át az összes felvételt és a feljegyzést, hátha nem vettünk észre valamit.

-És?

- Grigorij tiszta volt, mint a hó. Ezek után, gondolom, érthető, hogy minket is meglepett, amikor a britek nem így gondolták. Ami Langleyt^ illeti, úgy tűnt, rád akarják kenni Grigorij eltűnését. Pedig csak magukat vádolhatják. Nem lett volna szabad hagyni, hogy a londoni ellenzékbe belekeveredjen, így csak idő kérdése volt, hogy Ivan mikor kapja el.

- Ivan még az NTSZ figyelmének célpontjában áll?

- Feltétlen.

- Tudsz róla, hogy most adott el pár ezer tankelhárító lövedéket és RPG-t a Hezbollahnak?

- Hallottunk erről valamit. De ebben a pillanatban nem Ivan üzleteinek szemmel tartása az elsőrendű feladatunk. Fontosabb, hogy a volt feleségét és a gyermekeit megvédjük a bajtól.

- Tett rá kísérletet, hogy visszaszerezze őket?

- Pár hónappal ezelőtt az orosz nagykövet felhozta ezt a témát egy szokásos államtitkári találkozó alkalmával. Az államtitkár meglepődést mutatott, és megígérte, hogy utánanéz a dolgoknak. Remek pókerjátékos a hölgy Egy ügynököm se csinálta volna

jobban. Egy héttel később azt mondta a nagykövetnek, hogy Jelena Harkov és gyermekei jelenleg nem tartózkodnak az Egyesült Államokban, és soha nem is tartózkodtak itt. A nagykövet megköszönte a nagyvonalú segítséget, és többet nem is említette az ügyet.

- Ivan tudja, hogy itt vannak, Adrian.

- Persze hogy tudja. De ő és a barátai a Kremlből semmit se tehetnek. A te akciód a múlt nyáron Saint Tropez-ben csodásan sikeredett. Elszakítottad a gyerekeket Ivántól, a törvényesség tökéletes látszatával. Sőt mi több, mikor Ivan elvált Jelenától az orosz bíróság előtt, minden törvényes lehetőséget is elvesztett, hogy visszaszerezze őket. Most már csak úgy szerezheti vissza a családját, ha elrabolja őket. És ez nem történhet meg. Mi jobban vigyázunk a disszidensekre, mint a britek.

- Remélem, biztonságban vannak.

- Nagyon biztos helyen. De megengeded, hogy egy tanácsot adjak neked, mint egyik barát a másoknak? Gondold meg, mit üzent Grigorij. Felejtsd el, amit azon az éjszakán Oroszországban ígértél. Mellesleg azt gyanítom, hogy Harkov már rég golyót küldött a tarkójába. Ivánt ismerve, ő maga tette meg. Menj haza a feleségedhez, és hagyd, hogy a britek takarítsák el a maradványokat.

- Szeretem betartani az ígéreteimet. És azt gondolom, hogy te is ilyen vagy, Adrian. - Carter összerakta ujjait, és az állához emelte őket. - Szerintem a te gondolkodásod gyerekesen naiv. De miután ezt az utat választottad, azt mondd meg, hogy tud La ngley segíteni.

- Add át ezeket az Anatolijról készült fotókat a Központi Nyilvántartóba. Hátha tudnak valami nevetés háttéranyagot adni hozzá.

- Megkérem a főnököt, hogy személyesen maga vegye kézbe az ügyet. - Carter összeszedte a fotókat. - Hogy tervezted, meddig maradsz a városban?

- Ameddig kell.

- Egyik ügynökünk egy tengeren túli küldetésre készül. Érdeklődött a hölgy, hogy szabad vagy-e az este folyamán egy vacsorára.

Gabriel meg se kérdezte a nő nevét.

- Hova megy?

- Ez szigorúan bizalmas.

- Nem hiszem, hogy emlékeztetnem kellene téged, hogy részt vett az Ivan elleni akcióban.

- Nem, valóban nem kell.

- Akkor miért engeditek, hogy elhagyja az országot?

- Megható, hogy aggódsz a biztonsága miatt, de teljesen felesleges. Mit mondjak neki az estével kapcsolatban?

Gabriel elgondolkodott. - Majd meglátom. Ez így problémás.

- Miért? Mert jár a csapatod egyik tagjával?

- Te most miről beszélsz?

- Ő és Mihail jóban vannak. Meglep, hogy ezt senki se említette neked.

- És mióta?

- Nem sokkal a saint-tropez-i akció után kezdődött. Amióta Mihail is tagja a titkosszolgálatnak, a nőnek be kellett jelentenie a kapcsolatát a személyzetisnek. A személyzetis nem volt elragadtatva tőle, de én közbenjártam az érdekükben.

- Micsoda segítőkészség, Adrián. Rendben van, vele vacsorázom.

Carter feljegyezte az időpontot Gabrielnek egy papírdarabkára. - Légy kedves vele, Gabriel. Azt hiszem, most boldog. És Sarah nagyon régen volt már boldog.

GEORGETOWN, WASHINGTON D.C

Az 1789-es ÉTTERMET, Georgetown nevezetességét, az egyik legjobb helyként tartják számon, és egyike azon kevés éttermeknek, ahol kötelező a zakó viselete az urak számára. Ezzel a megjegyzéssel küldte Gábrielt Carter a Brooks Brothershez, ahol tíz perc alatt kiválasztott egy gabardinnadrágot, egy oxfordi szövetből készült inget és a kötelező kék zakót. De a nyakkendők sora mellett elhúzott. Mint a legtöbb izraeli, Gabriel is csak kényszerből viselt nyakkendőt, vagy álcázás végett. Mellesleg ha nyakkendőbe menne, Sarah-ra rossz benyomást tenne. A zakó épp elég volt neki.

Gabriel pár perccel korábban érkezett, de a hosztesz azzal fogadta, hogy a vacsoravendége már várja. Nem volt meglepve; személyesen felügyelte Sarah Bancroft gyakorlati foglalkozását, és az egyik legjobb ügynöknek tartotta, akit valaha megismert. Sok nyelven beszélő, világot látott, magasan iskolázott nő volt; a Phillips Collectionnél dolgozott kurátorasszisztensként, amikor Gabriel elhívta, hogy segítsen megtalálni a terroristák egyik agytrösztjét, aki a szaúdi milliárdos Zizi al-Bakari kíséretében bujkált.

***

Az akció után Sarah főállásban a CIA tagja lett, és a terrorelhárító központba osztották be. A múlt nyáron aztán Gabriel ismét igénybe vette a szolgálatait, hogy egy festmény másolatát juttassa el Jelena Harkovnak. A saint-tropez-i akció alatt Mihail Sarah amerikai-orosz barátjaként szerepelt, és jó néhány éjszakát töltöttek együtt a hotelben. Gabriel úgy vélte, akkor alakulhatott ki köztük a vonzalom.

Több okból sem örült ennek, legfőképp azért nem, mert áthágták a szabályt, hogy csapatának tagjai nem létesíthetnek egymással szexuális kapcsolatot. De tudta, hogy ebben a szakmában a stressz és az unalom sajátos kombinációja könnyen vezet romantikus bonyodalmakhoz. Saját tapasztalatból tudta. Húsz évvel ezelőtt egy komoly tunéziai orgyilkosságra való készülés során belegabalyodott egy kapcsolatba saját női testőrével, ami Leával való házasságának majdnem a végét jelentette.

A hosztesz most a bensőséges hangulatú ebédlőn keresztül a kandalló melletti sarokasztalhoz vezette. Sarah az asztal szélénél ült, és úgy fordult, hogy diszkréten beláthassa az egész teret. Fekete ujjatlan ruhát viselt, és kétsoros gyöngy nyakláncot. Világos árnyalatú haja lazán omlott a vállára, és a vad, kék szemében a gyertyák meleg fénye tükröződött. Egyik keze egy martinis pohár nyakán pihent. A másikkal könnycsepp alakú állát támasztotta. Mikor Gabriel megcsókolta az arcát, orgonaillatot érzett.

- Kérhetek neked is egy ilyet? - kérdezte, és megkocogtatta manikűrözött körmével a pohara talpát.

- Szívesebben innám meg a körömlakkle mosód, mint azt.

- Jéggel, keverve? - Majd ránézett a hoszteszre. - Egy pohár pezsgőt kérnék. Valami jobb fajtaból. Nehéz napja volt az úrnak.

A hosztesz visszaindult. Sarah elmosolyodott, és a szájához emelte a martinit.

- Azt mondják, hogy nem szabadna az elutazásod előtti éjjel innod, Sarah.

- Ha egyszer túléltem a te akciódat, akkor túl fogok élni egy atlanti-óceáni repülést, némi ginnel az ereimben.

- Szóval Európa? Oda küldött Carter?

- Adrián felhívta a figyelmemet, hogy legyek résen veled. Nem szeded ki belőlem.

- Szerintem jogom van tudni.

- Valóban? - A nő lerakta a poharát, és áthajolt az asztal fölött. - Lehet, hogy nehéz megértened, de én nem a Hivatalnak dolgozom, hanem a Nemzeti Titkosszolgálaton belül a CIA-nek, tehát nem te, hanem kizárólag Carter adhat nekem utasításokat.

- Nem beszélnél egy kicsit hangosabban? Attól félek, a szakácsok és a mosogatófiúk nem elég jól hallják.

- Nem te mondtad, hogy az összes igazán fontos szakmai megbeszélést nyilvános helyen kell megtartani?

Ez így igaz. A biztonságos szoba akkor biztonságos, ha nincs lehallgatva.

- Legalább néhány helyet zárj ki nekem. Jobban aludnék, ha tudnám, hogy Langley végtelen bölcsességében nem küldött Szaúd-Arábiába vagy Moszkvába.

- Nyugodtan alhatsz, Langley semmi ilyet nem kívánt tőlem.

- Tehát Európa.

- Jaj, Gabriel...

- És milyen jellegű munka?

Sarah elkeseredetten sóhajtott egyet. - Kapcsolatos a kormányunk folyamatos erőfeszítésével, amelyet a globális terrorizmus ellen folytat.

- Milyen előkelő! Gondoltad volna, hogy ilyeneket fogsz mondani, amikor négy éve összehoztál egy kiállítást. Az impresszionisták télen" címmel?

- Remélem, ezt bóknak szántad.

- Természetesen.

- Nyilvánvalóan nem helyesled, hogy nélküled megyek terepre.

- Elmondtam a véleményemet. Adrián a főnököd, nem én. És ha Adrián ezt tűzte ki feladatul, akkor ki vagyok én, hogy megkérdőjelezzem a döntését?

- Gabriel Állon vagy, éppen ez az.

Megjelent a pincér az étlappal, és röviden elmondta az aznapi ajánlatot. Amint a pincér elment, Gabriel átolvasta a kezdőlapot, majd a tőle telhető legkisebb elfogultság nélkül megkérdezte, hogy Sarah esetleg Mihailt is tájékoztatta-e az utazásáról.

Csend fogadta a kérdést. Sarah Gábrielre bámult, alabástromarca most szinte lángolt.

- Azért még jó, hogy nem ilyen rosszul játszottál, amikor Zizi vagy Ivan közelében voltál - jegyezte meg Gabriel.

- Mihail mondta el neked?

- Nem. A Nemzeti Titkosszolgálat vezetője ejtett el egy megjegyzést a beszélgetésünk során.

Sarah semmit nem reagált.

- Szóval igaz? Együtt jársz a csapatom egyik tagjával?

- Féltékeny vagy, vagy dühös?

- Mi a fenéért lennék féltékeny, Sarah?

- Nem tarthatom örökké a gyertyát neked. Tovább kellett lépnem.

- És nem találhattál volna valaki mást, aki nem az én csapatom tagja?

- Olyan furcsán alakult az egész. Azt hiszem, találtam valamit Mihailban, ami hasonló hozzám.

- Viszonyt kezdeni egy idegen ország titkosszolgálatának tagjával nem valami bölcs döntés a karriered szempontjából.

- Langleyben komoly gond a fiatal tehetségek megtartása. Még a szigorúbb szabályokon is hajlandóak lazítani az érdekében.

- Halkan megjegyezném, talán más okuk is van erre.

- Ne erőlködj, Gabriel. Semmi jogod beleavatkozni a magánéletembe.

Sarah magánélete, ezt pontosan tudta Gabriel, azóta van romokban, amióta 2001. szeptember 11-én a United Airlines 175-ös járata belecsapódott a Világkereskedelmi Központ déli tornyába, reggel 9:00-kor. A halálra ítélt gép fedélzetén tartózkodott Ben Callahan, a Harvardon végzett fiatal jogász. Bennek még alkalma volt pár perccel a vég

előtt felhívnia feleségét, Sarah-t. Azóta csak egyetlen férfi volt, aki megindította az érzelmeit. Sajnos ez a férfi Gabriel volt.

- Alaposan és hosszan meg kellene gondolnod, mielőtt úgy döntesz, hogy egy olyan férfival állsz össze, aki hivatásból gyilkol. Mihail sok borzalmas dolgot művelt a hazája megbízásából. - Gabriel elhallgatott, majd folytatta. - Olyan dolgokat, amelyek megnehezítik, hogy kitartson mellette valaki.

- Ismerek ilyet.

- Ez nem vicc, Sarah. Ez az életed. Mellesleg az izraeli férfiak kifejezetten megbízhatatlanok. Kérdezd csak meg bármelyik izraeli nőt.

- Az izraeli férfiak csodálatosak.

- A legjobbak között is a legjobbak vagyunk.

- Mihailt is beleértve?

- Nem lenne a csapatomban, ha nem lenne ilyen. Egyébként mennyi időt töltöttél vele?

- Párszor idejött, és egyszer találkoztunk Párizsban.

- Nem túl biztonságos neked egyedül lenni Párizsban.

- Nem egyedül vagyok, hanem Mihaillal. - Rövid szünet után folytatta. - Majdnem olyan, mintha veled lennék.

Szavai jó pár pillanatig köztük lebegtek.

- Szóval erről szól ez az egész, Sarah?

- Kérlek, Gabriel.

- Rosszulesne, ha Mihail valahogy megbántódna.

- Én lennék az utolsó, aki megbántja őt. - Most először mosolyodott el, mióta Mihail neve felmerült. - Úgy terveztem, hogy ma este mondom el. Addig vártunk, amíg azt nem éreztük, hogy... - Sarah hangja elakadt.

- Hogy...?

- Igazi.

- És tényleg az?

Sarah felemelte a kezét. - Ne légy ideges, Gabriel. Abban bíztam, hogy ez ünnepi alkalom lesz.

- Nem vagyok ideges.

Sarah a pezsgőspohárra nézett. Gabriel hozzá se nyúlt.

- Esetleg valami mást innál?

- Igen. Körömlakklemosót. Jéggel és keverve.

***

Amióta Gabriel a CIA tudtával Washingtonba érkezett, a házigazdák egy nem túl biztonságos lakást utaltak ki neki a Tunlow úton, Georgetown északi részén.

Valami furcsa véletlen folytán az ablaka az orosz nagykövetségre nézett. Ahogy Gabriel átment az előszobán, megrezzent kabátja zsebében a titkos mobilja. Adrian Carter hívta.

- Merre vagy?

Gabriel elmondta.

- Van valami, amit feltétlen látnod kell. Mindjárt felveszünk.

A hívás megszakadt. Tizenöt perccel később Gabriel beszállt a New Mexico sugárúton Carter fekete kocsijának hátsó ülésére.

Carter átadott neki egy papírlapot: egy jegyzet volt a Nemzeti Titkosszolgálatról,

egy moszkvai idő szerint előző este elfogott üzenetről. Ivan Harkovnak szólt. Az FSB- központból beszélgetett valakivel, a Lubjankából. Bár kódolt orosz szöveg volt, ki lehetett venni, hogy Ivan valamit átadott az FSB-nek, amit most szeretett volna visszakapni. És ez a valami Grigorij Bulganov volt.

- Igazad volt, Gabriel. Ivan átadta Bulganovot az FSB-nek, hogy ők is leszámolhassanak vele. De valószínűleg az FSB-s kihallgatás túl lassú Ivan ízlésének. Egy csomó pénzt költött arra, hogy visszaszerezze. És most már elege van a várakozásból. De a jó hír az, hogy Grigorij még életben van.

- Nem tudtok esetleg valami nyomást gyakorolni az FSB-re, hogy maguknál tartsák?

- Semmi esély. A viszonyunk az orosz szolgálattal napról napra rosszabb. Kizárt, hogy elfogadnák, hogy egy szigorúan belügyi kérdésbe beleavatkozzunk. És az igazat megvallva, fordított esetben mi se tennénk másként. Az ő szempontjukból Grigorij dezertőr, áruló. Legalább annyira ki akarják nyírni, mint Ivan.

- Van a CIA-nek valami eredménye a számomra?

- Egyelőre semmi. Ki tudja? Lehet, hogy a barátod, Anatolij egy szellem.

- Én nem hiszek a szellemekben, Adrián. Azt biztosan tudjuk Ivánról, hogy nem bízta volna Grigorij elrablását valakire, akit nem ismer.

- Ez Ivan stílusa. Mindenkinek megvannak a maga szokásai.

- Tehát lehetséges, hogy ha valaki számottevő időt töltött Ivan közelében, az találkozhatott ezzel az emberrel. - Gabriel elhallgatott. - És van egy nő, Adrián, aki sokat volt mellette. És az a nő talán még a nevét is tudja annak, akit keresünk.

Adrián szólt a sofőrnek, hogy forduljon vissza Gabriel lakása felé, majd Gábielre nézett.

-A kocsí reggel hatkor fog felvenni. Attól tartok, nagyon bizalmasan kell kezelnünk az ügyet. Nem tudhatod, hova megyünk, amíg fel nem száll a gép.

- És hogy öltözzek?

Carter elmosolyodott.

- Melegen. Nagyon melegen.

32

NEW YORK ÁLLAM ÉSZAKI RÉSZE

AZ ADIRONDAC PARK egy hatalmas vadon, ami hozzávetőleg hatmillió hektáron terül el New York állam északkeleti részén, és a legnagyobb nyilvános rezervátum az egész Egyesült Államokban. Nagyjából Vermont méretű, lekörözt hét amerikai államot - elférne benne együttvéve a Yellowstone, a Yosemite és a Glacier Nemzeti Park, a Grand Canyonnal és a Great Smoky hegységgel együttvéve. Gabriel e tényekről mit sem tudott még a felszálláskor, egészen addig, amikor is a pilóta, a CIA egyik veterán prezentációfelelőse, elmesélt mindent a helyről. Az időjárás igencsak csípős volt: tiszta ég, a pilóta jelentése szerint nulla fok körüli hőmérséklettel. Gabriel abban bízott, hogy tekintettel külföldi utasára, a pilóta Celsiusban mondta be, de a szám sajnos Fahrenheitet jelentett.

Nem sokkal tíz után ért földet a gép, az Adirondack repülőtéren, Saranac Lake-en kívül. Carter egy Ford Explorerről gondoskodott korábban, amit a parkolóban hagytak számukra. Csodálatos módon a motor az első kísérletre beindult. Gabriel felkapcsolta a fűtést, és jó pár nyomorúságos percet töltött azzal, hogy lekaparja a jeget a szélvédőről.

Mikor újra beszállt az autóba, már nem is érezte az arcát. Az Explorer hőmérője mínusz nyolc fokot mutatott. Ez lehetetlen, gondolta. Biztos rossz a hőmérő.

Carter a szokásos előrelátással olyan helyet keresett, ahova semmilyen jel nem ér el, de innen nem is lehetett küldeni. Még a GPS sem volt használható. Gabriel egy kinyomtatott utasítást követett, amit még a repülőgépen kapott. Amint elhagyta a

repteret, jobbra fordult, és a 186-os úton Clear Lake felé indult el. Később újra jobbra fordult a 30-as útra, és Uppers St. Regis Laké felé vette az irányt. Spitefire Laké következett, majd Lower St. Regis és Paul Smiths, egy kis egyetemi város. Az egyetem előtt vezetett el a Keese Mills út, amely kelet felé tartott, a rezervátum egyik legeldugottabb szöglete irányába. Az Adirondack Parknak ebben a részében állt az a hatalmas nyári lak, amelyet a Rockefellererek építettek. Saját vasútvonal tartozott hozzá saját vasútállomással, hogy fogadhassa a család vonatát. Bár kisebb birtokkal, de Gabriel hasonlóan eldugott lakhelyre vágyott. A bejárat az út bal oldalán volt, és Carter figyelmeztette, hogy könnyű elvéteni. Gabriel el is hajtott mellette, és jó néhány kilométert kellett megtennie, míg egy olyan szakaszt talált, ahol vissza tudott fordulni a jeges úton. Egy széles sáv vezetett a sűrű fák között körülbelül száz méteren át, míg elért egy fém biztonsági kaput. Bár nem volt semmilyen látható kerítés vagy korlát, Gabriel tudta, hogy a terület tele van kamerákkal, mozgás- és hőérzékelő eszközökkel. Valami érzékelte a jövetelüket, mert a kapu kinyílt, mielőtt megálltak volna előtte. Egy Grand Cherokee Jeep tartott feléjük a tisztáson keresztül.

Egy jó ötvenes férfi ült a volán mögött, katonai felszerelésben. Ed Fielding a CIA Speciális Akciócsoportjának volt a tisztje, akit most ennek a háznak a védelmével bíztak meg.

- Mondtuk, hogy nehéz megtalálni a bejáratot - szólt ki a kocsí lehúzott ablakán.

- Figyelt?

Fielding csak mosolygott. - Azt elmondták, hogy ne hozza el a mobilját?

- Elmondták, igen.

- BlackBerry?

- Nem szeretem az ilyen eszközöket.

- Elektronikus toll, röntgenszemüveg?

- Az egyetlen elektronikus eszköz az óráim. De hajlandó vagyok az első tőba behajítani, ha attól jobban érzi magát.

- Ha nem valami titkos izraeli kütyű, ami jeleket tud küldeni és fogadni, megtarthatja. Egyébként minden tő befagyott.

Fielding újra beindította a motort. - Még egy kicsit autóznunk kell. Maradjon közel, mert különben lőnek az orvlövészek.

Fielding gyorsan áthajtott a tisztáson. Mire a következő fák vonalát elérték, Gabriel beérte. Ötszáz méter után az út egy meredek dombra vezetett. Bár korábban felszántották és felszórták homokkal, a felszíne már teljesen megfagyott. Fielding gond nélkül felment, de Gabrielnak erőlködni kellett. Magasabb fokozatba kapcsolta a négykerék-meghajtást, és még egyszer megkísérelte a feljutást. A kerekek megkapaszkodtak a jégen, és a kocsí lassan elindult a dombon. Csupán tíz másodperces késedelem volt, de közben Fielding el is húzott. Gabriel egy perc múlva érte el egy elágazásnál, ahol Fielding bevárta.

Balra fordultak, és további két kilométer után elérték egy tisztásra, ami a birtok legmagasabb pontja volt. Egy jellegzetes helyi házikó állt a közepén, magasan ívelt tetővel; bágyadt napfényben sütkérező, déli fekvésű, hatalmas terasza a St. Regis befagyott tavaira nézett. Az erdő szélén egy kisebb ház is állt, mely az előbbi méreteihez képest tűnt csak kisebbnek. A két épület közötti mezőn két jól beöltöztetett gyerek éppen hóembert épített, akikre egy sötét hajú, gyapjúkabátos nő vigyázott. Amint meghallotta a járműveket, egy megriadt vad éberségével kapta oda a fejét, majd néhány pillanattal később kezét drámaian a levegőbe emelte.

Gabriel Fielding mögé állt a kocsival, és leállította a motort. Mire kinyitotta az ajtót, a nő már eszeveszetten rohant felé a térdig érő hóban. A férfi nyakába ugrott, köré fonta a kezét, és arcát elhalmozta a csókjaival. - Isten hozott a föld egyetlen pontján, ahol Ivan nem találhat meg - mondta Jelena Harkov. - Istenem, Gabriel, nem is hiszem el, hogy itt vagy.

A HATALMAS, RUSZTIKUS EBÉDLŐBEN ettek, a tradicionális csillár alatt. Jelena a tóra néző ablakkal szemben ült, jobbán Nyikolaj, balján Anna. Habár Gabriel végrehajtott miattuk egy emberrablást a múlt nyáron Dél- Franciaországban, előtte sose látta az ikreket személyesen. Most éppolyan meglepett volt, mint Sarah Bancroft az első alkalommal, amikor megpillantotta őket. Anna nyurga volt és sötét hajú, maga a született elegancia, mint az anyja kicsiben; Nyikolaj szőke, magas homlokú fiú, markáns arccal, és elképesztően hasonlított hírhedt apjához. A csodás étel ellenére Gabriel végig azzal a kellemetlen érzéssel evett, hogy Ivan Harkov minden mozdulatát lesi az asztal másik végéből.

Nem volt kevésbé megdöbbenő, amikor a gyerekek megszólaltak. Kiválóan beszéltek angolul, alig észlelhető orosz akcentussal. Ez nem meglepő, gondolta Gabriel. A Harkov gyerekek sok tekintetben alig voltak oroszoknak nevezhetők.

Életük nagy részét a Knightsbridge palotában töltötték, és egy exkluzív londoni iskolába jártak. A téli szünetük Courchevelben telt; nyáron a Villa Soleilbe költöztek, Ivan Saint-Tropez melletti nyaralójába. Ahogy a többi gazdag orosz, minden évben itt töltöttek pár hetet, ami alkalmas volt a kapcsolattartásra a honfitársaikkal. Anna, aki a két gyerek közül beszédesebb volt, úgy beszélt a szülőhazájáról, mintha valami tankönyvben olvasottakat mondana vissza. Nyikolaj halk szavúbb volt. Úgy bámult Gábielre, mintha azt gyanítaná, valamiképp a váratlan vendég az oka annak, hogy Nyugat-London és Dél- Franciaország helyett itt kell most élniük.

Mikor befejezték az evést, a gyerekek megpuszították az édesanyjukat, és kötelességtudóan elvitték a tányérjaikat a konyhába.

- Hamar megszokták, hogy cselédek nélkül kell élniük - mondta Jelena, miután a gyerekek kimentek. - És jobb is, ha úgy élnek, mint a többi normális gyerek. - Egy pillanatra elmosolyodott mondata abszurditásán. - Majdnem normális az ő életük is.

- Hogy bírják ezt a helyzetet?

- Ahogy lehet a jelen körülmények között. A korábbi életük egy pillanat alatt semmivé lett, miután az orosz testőröket gyorsraállításért megállították, amikor elhagyták a saint-tropez-i partot. Gyanítom, ők voltak az egyetlen autósok, akiket megállítottak ezen a nyáron Dél- Franciaországban gyorsraállításért.

- A francia csendőrség kiszámíthatatlanul ellenőrzi az utakat.

- A letartóztatás alatt is nagyon kedvesen törődtek a gyerekekkel. Nyikolaj a mai napig szívesen emlegeti a saint-tropez-i csendőrségen eltöltött időt. És az Alpokban fekvő kolostort is. Ami a gyerekeket illeti, ez a menekülés számukra csak egy nagy kaland volt. És ezt meg szeretném köszönni neked, Gabriel. Te tetted számukra ilyen könnyűvé.

- Mennyit tudnak abból, hogy mi történt az apjukkal?

- Az tudják, hogy némi baj lett az üzleti ügyei körül. És hogy elvált tőlem, hogy elvegye a barátnőjét, Jekatyerinát. Ami a fegyverkereskedelmet és a gyilkosságokat érinti... - Itt elakadt Jelena hangja. - Sokkal fiatalabbak, mintsem hogy megérthessék. Még várok vele, amíg egy kicsit idősebbek nem lesznek. Aztán majd ők maguk ítélik meg az apjukat.

- Biztosan tudni akarják, mi is történt valójában.

- Persze. Hat hónapja nem látták és nem is beszéltek Ivánnal. Főleg Nyikolajnak nehéz. Az apja a példaképe. Szerintem engem hibáztat, hogy nincs itt.

- És azt hogy magyarázod meg nekik, hogy elszigetelten, testőrökkel körbevéve élnek?

- Ez a része nem gond. Anna és Nyikolaj egy oligarcha gyermekei. Egész eddigi életüket fegyveres, adóvevős férfiakkal körbevéve töltötték, szóval ez természetes a számukra. Az elszigeteltséggel kapcsolatban meg azt mondtam, ez csak átmenetileg van így Nemsokára ugyanúgy lehetnek barátaik és járhatnak iskolába, mint a többi amerikai gyerek. Most még van egy nagyon kedves magántanáruk a CIA-től. Kilenctől háromig foglalkozik velük. Aztán az időjárástól függően kint játszhatnak. Több ezer holdunk van, tavaink,

folyóink. Ez remek a gyerekeknek. Maga a mennyország. De én nem is tudnék ilyen helyet biztosítani nekik, ehhez a ti segítségetek kellett.

Jelena a Hivatal komputerspecialistáiról beszélt, akik a szökés másnapján kifosztották Ivan számláját Moszkvában és Zürichben, és több mint húszmillió dollárt szedtek össze készpénzben.

A nem hivatalos átutalási megbízás, ahogy eufemisztikusan emlegették a Saul király utcában, azon sok akció egyike volt, amelyek a törvényesség határát súrolták.

De ettől függetlenül Ivánnak nem volt lehetősége, hogy az eltűnt pénzét visszaszerezze, vagy a gyermekei elrablását számon kérje. A Nyugat azzal vádolta, hogy orosz fejlesztésű légelhárító rakétákat adott el az al-Kaidának, bár az is igaz, hogy a Kremlnek és magának az orosz elnöknek a tudtával.

- Adrián az mondta, hogy a CIA csak két évig biztosítja számotokra a védelmet.

- Ugye nem hiszed, hogy ez elég hosszú idő?

- Nem, egyáltalán nem hiszem.

- Az amerikai adófizetők nem finanszírozhatják ezt örökké. Ha elmegy a CIA, majd felfogadok a saját pénzemből testőröket.

- És mi lesz, ha elfogy a pénz?

- Majd eladok azokból a képekből, amiket nekem hamisítottál - mosolyodott el Jelena.
- Meg akarod nézni?

Egy nagy szobába vezette, ahol megálltak Mary Cassatt Két gyermek a parton című képének pontos mása előtt. Ez a második változata volt Gabriel másolatának. Az elsőt Ivan Harkov vette meg két és fél millió dollárért, amely most a francia vádhatóságok birtokában van.

- Nem hiszem, hogy illik itta helyi dekorációhoz.

- Nem foglalkozom ezzel. Nekem jó látni. Gabriel kezével megtámasztotta az állát, és félrebillentette a fejét.

- Szerintem jobb lett, mint az első, nem gondolod?

- Az első variációnál talán túl impasto volt az ecsetkezelés. Ez tökéletes.
- Ránézett Gábrielre.

- De, gondolom, nem azért jöttél, hogy a gyerekeimről érdeklődj, és hogy meghallgasd a véleményemet egy munkádról.

Gabriel hallgatott. Jelena a képet nézte.

- Tudod, Gabriel, neked inkább művésznek kellett volna lenned. Nagy lehettél volna. És egy kis szerencsével a férjemet is elkerülöd.

***

Több mint száz titkos ügynök volt érintett négy országból a Harkov-ügyben, akik kivétel nélkül mindannyian választ szerettek volna kapni arra a kérdésre, hogyan lehet, hogy Jelena Varlamova, egy kommunista gazdasági szakember intelligens és kulturált lánya Leningrádból, feleségül ment egy olyan gengszterhez, mint Ivan Harkov.

A házasságkötés idején Ivan a KGB hírhedt ötödik igazgatóságán dolgozott, és fényes karrier előtt állt. A nyolcvanas évek végén, amikor a Szovjetunió már utolsó óráiban zihált, szerencséje hirtelen meglepő fordulatot vett. Egy kétségbeesett kísérlettel, hogy életet leheljenek a haldokló szovjet gazdaságba, Mihail Gorbacsov gazdasági reformokat vezetett be, melyek lehetővé tették a tőke bizonyos mértékű megjelenését az országban. Felettesei biztatására Ivan megalapította az első orosz magánbankot. Régi barátai láthatatlan kezeinek segítségével a bank remekül prosperált, és amikor a Szovjetunió végképp kilehelte a lelkét, Ivánnak módjában állt jó néhány értékes ingatlant és vagyontárgyat megszereznie. Ezek között szerepelt egy teljes hajó- és repülőflotta, melyeket a világ egyik legnagyobb szállítmányozási cégévé fejlesztett fel. A flották azelőtt afrikai, közel-keleti és latin-amerikai területeken kereskedtek, azon kevés

termékek egyikével, amelyekben az oroszok jók voltak: fegyverrel.

Ivan szeretett azzal büszkélkedni, hogy bármit meg tud szerezni, és bárhova el tudja juttatni egy éjszaka alatt. Semmilyen erkölcsi akadály nem számított, csak a pénz. Bárkinek bármit eladott, ha meg tudták fizetni. És ha nem, fel tudta ajánlani bankja pénzügyi segítségét. Vásárlói éppúgy voltak diktátorok és lázadók, törvényességért harcoló forradalmárok és tömeggyilkosok, Ivan Harkov specialitása volt a törvényen kívüli rezsimok kíségetése, akiknek semmilyen törvényes lehetőségük nem volt a fegyverek beszerzéséhez. Művészi fokon gyakorolta, hogyan adjon el fegyvert egyszerre egy adott konfliktus ellenfeleinek, szakszerűen adagolva: ha tovább tart a háború, tovább tart a profit. Országokat pusztított el. Egész népeket. És mocskosul meggazdagodott az ügyleteken. Évekig titokban tudta tartani halálos gépezetét. A világ szemében Ivan Harkov testesítette meg az Új Oroszországot, a ravasz befektetőt és üzletembert, aki ügyesen lavírozik Kelet és Nyugat között, és közben gyönyörű házakat, fantasztikus jachtokat tart fenn, elbűvölő barátnőkkel veszi körül magát. Jelena elmondta Gabrielnek, hogy ő csak azért kellett, hogy a csalásait lebonyolíthassa. De elvakította a romantikus udvarlás, és még akkor is makacsul tudatlanságot színlelt, amikor már valójában sejtette, mi az igazság.

De az élet néha a feje tetejére áll. Gábrielé azon az éjszakán, amikor plasztikbombát raktak Bécsben a kocsija alá, hogy felrobbantsák. Jelena Harkové pedig akkor, amikor véletlenül kihallgatott egy beszélgetést a férje és a titkosszolgálat vezetője, Arkagyij Medvegyev között.

***

Szembesülnie kellett azzal a ténnyel, hogy több ezer ember halhat meg a férje kapzsisága miatt, ezért azt választotta, hogy inkább elárulja, mintsem hagyja a dolgokat tovább folyni. Az akciója egy dombon álló titkos saint-tropez-i villába vezette, ahol felajánlotta Gabrielnek, hogy elrabolja Ivan titkos anyagát. Az ügylet majdnem mindkettőjük életébe került. Egy bizonyos kép örökre belevésődött Gabriel emlékezetébe: Ivan raktárában ül a székhez kötözve Jelena Harkov, miközben Arkagyij Medvegyev pisztolyt szegez a fejének. Arkagyij azt akarta, hogy Gabriel mondja meg, hol vannak Anna és Nyikolaj, mivel Jelena inkább meghalt volna, mintsem elárulja.

Jobb, ha elsütöd a fegyvert, Arkagyij. Mert Ivan soha nem kapja meg a gyerekeket.

Most az adirondacki házban ültek a tűz előtt egy nagy szobában, és Gabriel elmondta a hírt, hogy Ivánnak sikerült elrabolnia Grigorij Bulganovot, aki azon az éjjelen megmentette az életüket. Valamint hogy Olga Sukova, Jelena régi barátja Leningrádból, gyilkossági kísérlet célpontja lett Oxfordban. Jelena nyugodtan fogadta a híreket, mint aki egy régóta esedékes halálhírt vesz tudomásul. Aztán átvett egy fotót, ami egy férfit ábrázolt, aki a Heathrow reptéren áll, a várócsarnokban. Arcának hirtelen elsötétülése egyértelműen jelezte Gabrielnek, hogy útja nem volt hiábavaló.

- Láttad már valaha?

Jelena bólintott. - Moszkvában, még régen. Rendszeres látogatója volt a házunknak, Zsukovkában.

- Egyedül szokott jönni? Megrázta fejét. - Mindig Arkagyijjal.

- Bemutatkozott?

- Nekem sose mondták meg a nevüket.

- És nem is hallottad véletlenül?

- Sajnos nem.

Gabriel próbálta csalódottságát palástolni, és megkérdezte Jelenát, nem emlékszik-e esetleg bármilyen más részletre. A nő lenézett a fényképre, mintha megpróbálná leporolni az emlékezetét.

- Emlékszem, hogy a jelenlétében Arkagyij mindig nagyon tiszteletteljes volt, és ezt azért találtam különösnek, mert egyébként sosem volt tisztelettudó. Gábrielre nézett. - Túl gonosz, hogy meg tudd ölni. Legalább a nevét megmondta volna neked.

- A világ sokkal jobb lenne, ha nem lennének Arkagyij Medvegyevék.

- Ez így van. Néha azt is gondolom, bárcsak megöltem volna. - Majd elfordította tekintetét, és a festményt bámulta. - Az a kérdés, hogy Ivan vajon ezt az embert bérelte-e fel, hogy elrabolja a gyerekeimet.

Gabriel megfogta Jelena kezét, és biztatóan megszorította. - Személyes tapasztalatom van Adrian biztonsági szolgálatáról. Semmi esélye Ivánnak, hogy megtalálja téged és a gyerekeket.

- Jobban érezném magam, ha te is itt lennél. - Gábrielre nézett. - Nem maradnál velünk? Csak egy-két napra.

- Nem hiszem, hogy Grigorij egy-két napot tudna várni.

- Grigorij? - Elkecseregetten nézett a tűzbe. - Nagyon jól tudom, hogy a férjem és az FSB-s barátai mit csinálnak azzal, aki elárulja őket. Felejtse el Grigorijt. Jobb, ha inkább az élőkkel foglalkozol.

34

UPSTATE NEW YORK

GABRIEL BELEMENT, hogy az estét itt töltse, és másnap reggel induljon vissza Washingtonba. Miután elfoglalta a második emeleti hálószeróját, elindult telefont keresni. Biztonsági okokból Ed Fielding minden telefont eltávolított a főépületből. Valójában csak egyetlen telefon tartotta az egész birtokon a kapcsolatot a külvilággal. Az egyetlen telefon a másik épületben, Ed irodájában, az asztalán volt. Egy apró jel mutatta a hívásokat, és mindegyiket, tekintet nélkül, honnan jött, felvették és lehallgatták. - Ez nem vicc - mondta Ed, amikor átadta a kagylót Gabrielnek. - Mint egyik profi a másiknak.

Ed kilépett, és bezárta az ajtót. Miután Gabriel nem akarta elárulni a Hivatal titkos kommunikációs vonalát, az üzleti vonalon hívta Uzi Navotot a Saul király utcából. Beszélgetésük rövid volt, és olyan héber nyelven folyt, melyet egyetlen NSA-szuperkomputer se tudna megfejteni. Az éteren keresztül néhány pillanat múlva Navot új információkkal látta el Gábrielt. Irina sértetlenül földet ért Moszkvában, Gabriel csapata visszatért Izraelbe, és

Chiara is útban van testőrei társaságában Umbria felé.

***

- De az eltelt időt figyelembe véve - tette hozzá Navot -, most már meg is érkeztek.

Gabriel megszakította a kapcsolatot, és azt kívánta, bárcsak felhívhatná Chiarát.

De úgy ítélte meg, hogy nem lenne biztonságos. Más dolog a Hivatal felhívni az üzleti vonalon, és egészen más Chiarát otthon vagy a mobilján keresni. Meg kell várnia, míg kikerül a CIA burkából, hogy elérhesse őt. Amikor visszahelyezte a kagylót, Jelena szavai jutottak eszébe. El kellene felejtetni Grigorijt. Az élőkkel kellene foglalkozni. Talán igaza van. Talán olyan ígéretet tett, amit nem tud betartani. Talán ideje lenne hazamenni a feleségéhez.

Kilépett az ajtón a folyosóra. Ed Fielding várta, a falnak dőlve.

- Minden rendben?

- Minden oké.

- Van kedve egy kis kalandtúrához?

- Hova?

- Tudom, hogy Jelena miatt aggódik. Arra gondoltam, hogy megkönnyíteni a helyzetét, ha megmutatom a birtok technikai felkészültségét.

- Annak ellenére, hogy egy másik szolgálatnál dolgozom?

- Adrian azt mondta, családtag. Nekem ennyi elég.

Gabriel tehát követte Fieldinget a zord késő délutáni hidegben. Azt hitte, a jeeppel mennek körbe, ehelyett egy melléképületbe mentek, ahol két motoros szán csillogott a lámpák alatt. Egy fémszekrényből a CIA-s elővett két bukósisakot, két anorákot, két neoprén arcvédőt, és két motoros kesztyűt. Öt perccel később, némi gyors technikai ismertető után, Gabriel már a fák között követte Fielding hóviharszerűen kavargó hullámain, a birtok homályosan látszó horizontja felé.

Először a birtok legnyugatibb sarkát vizsgálták meg, aztán a déli oldalt, melyet a St. Regis folyó vonala jelzett. Két héttel ezelőtt egy barna medve cammogott be a birtokra a túloldaltól, beindítva a mozgásérzékelőket és a hőérzékelő kamerákat. Fielding két emberét küldte ki, hogy intézkedjenek, és pár perc múlva meg is látták. A mackó szembe találva magát azzal a lehetőséggel, hogy egy kandalló előtt végzi szőnyegként, bölcsen visszahátrált a birtokhatár túloldalára, és azóta nem is látták errefelé.

- Más vadállatok miatt nem kell aggódniuk?
- Szarvasok járnak erre, hiúzok, hódok, és néha farkasok.
- Farkasok?
- Valamelyik nap erre jött egy. Szép nagy példány.
- Nem veszélyesek?
- Nem. Csak ha hirtelen lepi meg az ember őket.

Fielding meghúzta a gázkart, és eltűnt egy fehér felhőben. Gabriel követte a patakmeder széles partján, a birtok keleti széle felé. Sodronykerítés szegélyezte, szögesdróttal a tetején. Körülbelül ötvenméterenként táblák jelezték, hogy ez a terület magánbirtok, és ha valaki mégis olyan bolond, hogy bejön, arra a törvény minden szigorával lesújt. Ahogy egymás mellett haladtak a kerítés mellett, észrevette, hogy Fielding a rádión keresztül beszél valakivel. Mire elérték az utat, nyilvánvalóvá vált, hogy valami baj van. Fielding megállt, és ezt jelezte Gabrielnek is.

- Telefonon kerestek.

Nem kérdezte, ki hívta, hiszen csak egy ember tudja pontosan, hogy hol van, és hogy hogyan lehet elérni.

- Mi történt?

- Nem mondta. De azonnal beszélni akar veled. Fielding a lehető legrövidebb úton vezette vissza

Gábrielt a házba. Alkonyodott, mire megérkeztek, így két háznak csak a sziluettjét látták a vöröslő horizonton. Jelena Harkov a nagy ház tornácán állt, karját összefonta a mellén, és haja lobogott a fagyos szélben. Gabriel és Fielding egy szó nélkül elsöpörtek mellette, és a kisebb, szolgálati házba mentek. A telefonkagyló már a készülék mellett feküdt Fielding szobájában. Gabriel gyorsan felemelte a füléhez: Adrian Carter beszélt a vonal másik végén.

Ha valóban felvették ezt a beszélgetést, hát nem tartott sokáig rögzíteni. Carter soha nem beszélt erről később, csak annyit, hogy pályája legnehezebb beszélgetései közé tartozott. A másik tanú Ed Fielding volt. Nem hallotta, miről beszélnek, de érezte, hogy valami szörnyűség történt. Azt látta, hogy Gabriel annyira szorítja a telefonkagylót, hogy elfehéredett a csuklója. És látta a szemeit. A máskor szokatlanul csillogó szeme iszonyú indulattól izzott. Ahogy Fielding kiment a szobából, arra gondolt, hogy még soha életében nem látott ilyen borzalmas indulatot. Nem tudta, hogy a barátja, Adrian Carter mit mondott a legendás híró izraeli kémnek, Gabriel Allonnak. De egy dologban biztos volt.

Hamarosan vér fog folyni. És sokan fognak meghalni.

HARMADIK RÉSZ

Minden világos

35.

TIBERIAS, IZRAEL

ARI SAMRON MÁR RÉGÓTA nem élvezte az alvás jótékony hatását. Mint a legtöbb férfit, őt is élete alkonyán érte el az alvászavar, de nála ez sajátos okokra volt visszavezethető. Élete során rengeteget kellett hazudnia, csalnia, már meg sem tudta különböztetni, mi a valóság és mi a képzelet, mi az igaz és mi a hamis. Munkája átká volt az örök éberség. Samron éjszakákat töltött azzal, hogy szakadatlan kutakodott emlékezete irattárában, újra megélt régi helyzeteket, régi hadszíntereken járt, és addig csatázott az ellenséggel, míg nem győzedelmeskedett.

Na meg ott volt a telefon. Samron hosszú és kanyargós karrierje során a legváratlanabb időpontokban szólalt meg, általában szó szerint halálosan fontos ügyekben. Mivel életét Izrael állam, és természetesen a zsidó emberek védelmének szentelte, a hívások a legválogatottabb szörnyűségekről adtak hírt. Háborús és terrorcselekményekről, géprablásról, öngyilkos merényletekről, nagykövetségek és zsinagógák lerombolásáról.

És egyszer, sok évvel ezelőtt, arra a hírre kellett ébrednie, hogy egy férfi, akit úgy szeretett, mint a saját fiát, elvesztette a családját egy bécsi bombatámadás során. De Uzi Navot hívása, amely most szintén késő este érkezett, egyikhez sem volt fogható.

Samront a sírás fojtogatta dühében, és iszonyú fájdalmat érzett a mellkasában. Gilah, aki mellette feküdt, bevallotta később, attól félt, hogy újra szívinfarktust kap. Samron gyorsan összeszedte magát, és elhadart magában pár utasítást, mielőtt finoman letette a kagylót.

Egy ideig meg se mozdult, csak gyorsan és kapkodva lélegzett. Volt egy régi szokásuk a Samron-házban. Az ilyen telefonok végén Gilah feltett egy kérdést: - Most hányan haltak meg? - De az asszony férje reakciójából látta, ez a telefonhívás egyik korábbihoz sem hasonlítható. Amikor a sötétben kinyúlt a keze, és megtapogatta a férfi arcán pergamenszerű bőrét, érezte, hogy - házasságuk alatt másodszor - könnyes a férje arca.

- Mi van, Ari? Mi történt?

Amikor Samron elmondta, Gilah kezébe temette arcát, és ő is zokogni kezdett.

- Hol van most?

- Amerikában.

- Tudja már?

- Most mondták el neki.

- Hazajön?

- Reggelre itt lesz.

- Tudjuk, ki tette?

- Igen, nagyvalószínűséggel.

- Mit fogsz tenni?

- Amosz nem akarja, hogy részt vegyek ebben. Attól fél, hogy nem leszek beszámítható állapotban.

- Ki az az Amosz, hogy megmondja, mit tegyél?! Gabriel olyan, mintha a fiad lenne. Mondd meg Amosznak, hogy menjen a pokolba! Mondd meg, hogy bemész a Saul király utcába.

Samron egy darabig csendben maradt. - Lehet, hogy nem is akarja, hogy ott legyek.

- Kicsoda?

- Gabriel.

- Most ezt miért mondod, Ari?

- Mert ha én nem... - Elakadt a hangja.

- Mert ha nem veszed fel sok évvel ezelőtt, mindez nem történt volna meg? Ezt akartad mondani?

Samron nem válaszolt.

- Gabriel jobban szeret téged, semhogy ezt gondolná. Nem volt más választása, mint harcolni. Egyikünk se tehet másként. - Gilah letörölte Ari könnyeit az arcáról. - Kelj fel. Menj Tel-Avivba. És biztosítsd, hogy a Ben-Gurionon leszel, mikor megérkezik. Kell, hogy egy baráti tekintetet lásson. - Elhallgatott egy pillanatra. - Kell, hogy lássa abbáját.

Samron felült, és lóbálta a lábát.

- Csináljak valamit enni, vagy esetleg egy kávé?

- Nincs rá idő.

- Készítek ki tiszta ruhát.

Gilah felkapcsolta a lámpát, és felkelt az ágyból. Samron újra felkapta a kagylót, és felhívta az autóbejáratnál lévő őrbódét. Rami vette fel, aki az állandó biztonsági szolgálatát vezette már nagyon régóta.

- Készítsd elő az autót.

- Valami baj van?

- Gábrielről van szó. A többi időben megtudod. Samron letette a kagylót és felállt. Addigra Gilah az ágy végébe tette a ruháit: kirakott egy khakiszínű nadrágot, egy oxfordi szövetből készült inget, egy bőr bomberdzsekit, melynek jobb mellrészén egy hasadás volt. Samron lenyúlt érte, és finoman felemelte.

„Még egyszer együtt harcolunk - gondolta. - Az utolsó akció.”

Meggyújtott egy cigarettát, és lassan felöltözött, mintha páncélt öltene az utolsó csatához. Amíg belebújt a dzsekibe, kiment a konyhába, ahol Gilah főzte a kávé.

- Mondtam, hogy nincs rá idő.

- Magamnak csinálom, Ari.

- Vissza kéne feküdnöd, Gilah.

- Most képtelen lennék aludni. - Az égő cigarettát nézte a férfi sárgás ujjai közt, és azt gondolta, még az is jobb, ha zsörtölődik vele. - Ne cigarettázz sokat. Az orvos azt mondta...

- Tudom, hogy mit mondott.

Gilah megcsókolta az arcát. - Ugye felhívsz, amikor lehet.

- Igen. Persze.

Samron kilépett az utcára. A ház kelet felé, a Galileai- tenger felé nézett, és a távolban a Golan-fennsík körvonalai tűntek fel. Több évvel ezelőtt vette ezt a házat, amely lehetővé tette, hogy szemmel tarthassa Izrael ellenségeit. Ma éjjel az ellenség a horizont mögött maradt. De az akcióikkal hadat üzentek a Hivatalnak. És most a Hivatal fog hadat üzeni nekik.

Samron felfegyverzett autója a bejáratnál várt. Rami besegítette a hátsó ülésre, mielőtt ő maga előreült volna. Ahogy az autó megindult, a testőr hátrapillantott a válla fölött, és megkérdezte, hova mennek.

- A Saul király utcába.

Rami biccentett a fejével. Samron felvette a titkosított telefonját, és benyomta a gyorshívás gombot. A vonal másik végén megszólaló hang egy fiatal férfié volt, és igen

pimaszul csengett. De hamarosan Samron fogai között ficáncolt.

***

Fasírtot csinálni az ilyen fiúcskákból, ez volt az egyik kedvenc időtöltése.

- Most azonnal beszélnem kell vele.

- Alszik.

- Ne aludjon!

- Azt mondta, csak akkor keltsem fel, ha valami nemzeti katasztrófa történt.

- Akkor melegen javaslom, hogy keltse fel.

- Remélem, tényleg fontos.

Nem érdemes egy asszisztensnek feltartóztatnia Samront. Harminc perc múlva egy másik hang szólalt meg a vonal másik végén. A rendkívül álmos hang az izraeli miniszterelnöke volt.

- Mi van, Ari?!

- Két emberünket elvesztettük Olaszországban ma éjjel - mondta Samron. - És Gabriel felesége eltűnt.

***

Margarita, a házvezetőnő volt, aki felfedezte a történeteket. Később, amikor az olasz hatóság kikérdezte, úgy saccolta, huszonkét óra után öt perccel történhetett, de nem nézte meg a karóráját. A mobilhívásai alapján lehetett pontosabban meghatározni. Az első hívást 22:07-kor kezdeményezte. Több szemtanú látta, ahogy Margarita a robogójával elhagyta az Amelia Cafét körülbelül 21:50-kor, és nem sokkal később megérkezhetett a Villa dei Fioriba.

Az első gyanús jel Margarita szerint a biztonsági kapu előtt álló autó, egy fának szaladt Fiat volt, lekapcsolt lámpákkal.

Először azt gondolta, hogy valami kisebb baleset történt a kocsival, és itt hagyták. De ahogy az autóhoz közeledett, és a robogója lámpája megvilágította, már jól látszódott, hogy a betört üvegek kristályszilánkjai mindenfelé szétszóródtak a földön. És az autó is ismerősnek tűnt. A restaurátor két barátjáé volt, azé a két, furcsa nevű fiatalemberé, akik valami ismeretlen nyelven beszélnek. Margarita azt mondta a rendőröknek, hogy igazából soha nem hitte el, amit neki mondtak a két férfi ittlétéről. Az ő apja katona volt, és látta ezeken a férfiakon is, hogy valószínűleg biztonsági őrök lehetnek. Leszállt a motorról, és megnézte, hogy nem sérült-e meg valaki. És amit akkor meglátott, már egyáltalán nem balesetre utalt. Mindkét férfi rengeteg lövést kapott, és hatalmas vértócsában feküdtek.

Bár Margaritát kérdezték ki először a rendőrök, nem ő volt az egyetlen, akit beidézték. Mint a személyzet többi tagja, ő is szigorú utasítást kapott arra, hogy mit kell tenni, ha a restaurátort és a feleségét esetleg valami baj érné. Az utasítás szerint Gasparri grófot kellett hívni először, a villa távol lévő tulajdonosát. A grófnak haladéktalanul fel kellett hívnia Monsignor Luigi Donátit, VII. Pál pápa személyi titkárát, Donátinak pedig a Vatikán biztonsági szolgálatát kellett értesítenie. Húsz percen belül megérkezett a helyszínre a rendőrség és a katonaság is, és lezárták a területet. Mivel az autó kulcsait nem találták, feltörték a csomagtartót. Három táskát találtak benne, az egyik egy nő holmijaival volt tele, a másik a kézitáskája volt. A parancsnok ebből arra következtetett, hogy nem csak kettős gyilkosságról van szó. Úgy tűnt, egy nő is ült a kocsiban, aki eltűnt.

A helyszínen lévő tisztek tudta nélkül a Vatikánból már diszkrétan fel is hívták a nő munkáltatóit Tel-Avivban. A tiszt, aki vette a hívást, azon nyomban hívta Uzi Navotot, aki éppen hazafelé tartott a külvárosba, Petah Tikvába. Uzi abban a pillanatban visszafordult, és örült tempóban hajtott a Saul király utcába. Az úton három telefonhívást bonyolított le: egyet Adrian Carternek Langleybe, a következőt a Hivatal

vezetőjének, és a harmadikat a Memunehnek, az egyetlen embernek, aki mindig szolgálatban volt. A vészkészültség óriásivá vált. Nagyjából akkor, amikor Samron éppen a miniszterelnökkel fejezte be a telefonbeszélgetést, még maga Gabriel nyugtatgatta a szinte megzavarodott Jelena Harkovot. A két gyerek, Anna és Nyikolaj a mellettük lévő szobában játszottak csendesen, tudomást se véve arról, ami éppen történt. Hogy pontosan miről beszélt Jelena és Gabriel, sohasem derült ki. Nem sokkal később, amikor együtt léptek ki a szobából, Jelena sírt, Gabriel pedig sztoikus nyugalommal feldobta vállára az utazótáskáját. Mire kiért az adirondacki reptérre, már feltankolták a gépét, és készen állt a felszállásra. A gép egyenesen az Andrew légi támaszpontra vitte, ahol már egy másik gép, egy Gulfstream G500-as várta. A legénység később azt jelentette, hogy a tízórás repülőút alatt Gabriel semmit sem evett, semmit sem ivott, és egyetlen szót sem szólt. Csak ült a helyén, mint egy szobor, és az ablakon át a sötétbe bámult.

36.

BEN-GURION REPÜLŐTÉR, IZRAEL

VAN EGY SZOBA A BEN-GURION REPÜLŐTÉREN , melyről csak néhány embernek van tudomása. Az útlevél ellenőrző pultok bal oldalán, egy jelzés nélküli ajtó mögött bújik meg, amelyet mindig zárva tartanak. Jeruzsálemi mészkőből készült falak veszik körül, és a szokásos reptéri bútorokkal van berendezve: fekete kanapé és székek, egy változtatható hosszúságú asztal, olcsó, modern lámpák, szörnyű hideg fénnyel. Két ablaka közül az egyik a leszállópályára néz, a másik a váróteremre. Mindkettő modern, foncsorozott üveggel van ellátva. A Hivatal embereinek fenntartott hely ez, az ügynökök első megállója a titkos külföldi bevetések után. A levegőben áporodott cigarettafüst, odaégett kávé és izzadság szaga terjeng. A takarítószemélyzet már minden elképzelhető szert kipróbált, hogy eltávolítsák ezt a szagot, de csak megmaradt. Mint Izrael ellenségeit, ezt sem lehet a szokásos eszközökkel megsemmisíteni.

Gabriel már minden létező helyzetet átélt ebben a szobában. Lépett be mint győztes, és mint szörnyű kudarcot vallott ügynök. Ünnepezték már itt, és gurították be hordágyon, a mellkasában golyóval. Most, életében másodszor azért jött ide, mert a terrornak, ami nem válogat, a felesége lett a célpontja.

Csak Ari Samron fogadta. Sok mindent mondhatott volna. Például hogy mindez nem történik meg, ha Gabriel hazatér Izraelbe. Vagy hogy micsoda bolondság olyan ember után kutatni, mint Grigorij - egy orosz dezertőr után.

De ehelyett semmit sem mondott. Egy darabig nem is szólaltak meg. Samron megfogta Gabriel arcát, és a zöld szemekbe bámult. Véraláfutásosak és karikásak voltak, harag és zaklatottság süttött belőlük.

- Biztosan nem tudtál semmit aludni.

A szemek feleltek.

- Gondolom, nem is ettél. Enned kell, Gabriel.

- Majd eszem, ha visszahoztam.

-A profi azt mondatja velem, hogy valaki mást kellene küldeni, hogy visszahozza. De tudom, hogy ez fel sem merülhet. - Samron megfogta Gabriel könyökét. - Vár rád a csapatod. Alig várják, hogy elkezdhessék az akciót.

Nagyon sok dolgunk van, és nagyon kevés időnk.

***

Ahogy kiléptek, kellemetlen eső fogadta őket. Gabriel felnézett az égre: nincs hold és csillagok, csak terpeszkes, ólmos felhők a tengerparti síkságtól a júdeai hegyekig. - Jeruzsálemben havazik - mondta Samron. - Itt lent csak esik. - Elhallgatott.

- És rakéták is hullanak. Múlt éjjel a Hamasz elengedett néhány nagy hatótávolságú rakétát. Öten meghaltak Askelonban - egy teljes családot taroltak le. Az egyik gyerek fogyatékos volt. Nyilván nem volt elég idő, hogy az óvóhelyre vigyék.

Samron autója a járdaszegélyen állt a biztonsági VIP- részen.

Rami a nyitott ajtónál várta, vigyázzállásban, komor arccal. Ahogy Gabriel beszállt az autóba, a testőr biztatóan megszorította a kezét, de egy szót se szólt. Egy pillanattal később már a reptér kihajtóján haladtak az esőfüggönyben. Az út végén kék-fehér jelzés mutatta: jobbra Jeruzsálem, a hívők városa, balra Tel-Aviv, a küzdelem városa. Az autó balra tartott. Samron meggyújtott egy cigarettát, és tájékoztatta Gábrielt.

- Simon Pazner felállított egy irodát az olasz rendőrség főhadiszállásán belül. Folyamatosan, percről percre követi az olasz rendőrség kutatásra irányuló erőfeszítéseit, és rendszeresen továbbítja az információkat a Hivatal számára.

Pazner a római sejtet vezette. Ő és Gabriel éveken át mindenféle mellékes szakmai dolgokon civakodtak, de Gabriel bármikor rábizta volna az életét. És Chiara is.

- Simon ezenfelül mindkét szolgálat vezetőjével folytatott titkos beszélgetéseket. Mindkettő őszinte sajnálatát fejezte ki, és biztosították, hogy minden erejükkel segítenek a felkutatásában.

- Remélem, nem érzi majd szükségét, hogy a legutóbbi comói utamról is beszámoljon nekik. Abban egyeztem meg az olasz szervekkel, hogy az ő felségterületükön semmilyen akciót nem hajtok végre.

- Nem beszélt erről. De én nem aggódnék az olaszok miatt. Nem hiszem, hogy egyhamar visszamennél Olaszországba.

- És mivel magyarázta, hogy Chiarát testőrök kísérték?

- Azt mondta, hogy néhány neked szóló fenyegetés miatt. Nem ment bele részletekbe.

- Erre az olaszok?

- Sejtheted, hogy nem örültek, ha így volt, miért nem jeleztük azonnal. De az elsődleges feladatuk, hogy megtudják, Chiara hol van most. Elmondtuk, hogy az oroszok lehetnek a dolog mögött. Ivan neve nem merült fel. Egyelőre, legalábbis.

- Fontos, hogy az olaszok bizalmasan kezeljék az ügyet.

- Úgy tesznek. Ha valamit nem szeretnének, hogy kiderüljön, azaz, hogy te Umbriában egy farmon a pápának festményt restauráltál. Az olasz rendőrök és a csendőrség úgy kezeli az ügyet helyi szinten, mintha egy átlagos olasz nőről lenne szó. A felsőbb körök persze tudják, hogy titkosszolgálati vonatkozásai is vannak. Csak a két vezető és azok felettesei tudják a teljes igazságot.

- Milyen lépéseket tesznek?

- A villa környékén kutatnak, és a határátkelőknél is vannak embereik. Nem ellenőrizhetnek mindenkit, de félreállítanak minden gyanúsnak tűnő járművet. Sőt a Svájc felé tartó teherautó-forgalmat több mint egy óráig feltartották az alagutaknál.

- Tudnak bármit is arról, hogy folyt le az akció?

Samron megrázta a fejét. - Senki sem látott semmit.

Úgy vélik, Lior és Motti már jó pár órája halott volt, amikor házvezetőnő rájuk talált. Bárki csinálta, ügyes volt. Lior és Motti eddig még soha nem kapott egy lövést se.

- Hol vannak a holttestek?

- Rómába szállították őket. Az olaszok ma reggel adják át nekünk. Abban bíznak, hogy titokban tudják tartani, de szerintem nem tudják sokáig leplezni. Valaki a sajtóban nyilvánvalóan hamarosan meg fogja szellőztetni az ügyet.

- Azt akarom, hogy hősként temessék el őket. Nem ilyen halált érdemeltek. Ha én nem...

- Azt tetted, amit helyesnek véltél, Gabriel. És ne aggódj. Ezek a fiúk hősként lesznek eltemetve az Olajfák hegyén. - Gondolkodott, hogy folytassa-e.

- Nem messze a fiadtól.

Gabriel kinézett az ablakon. Hálás volt az olaszoknak, de attól félt, ez csak elvesztegetett idő. De ki sem kellett mondania, Samron látta rajta, mit gondol. Elnyomta a cigarettáját, és azonnal egy másikat gyújtott meg.

- Van valami elképzelésed, hogy találhatta meg Ivan?
- Semmi más gondolatom nincs, Ari, csak hogy vissza kell őt szereznem.
- Talán Irinát követték, amikor Olaszországba hoztad.
- Lehetséges...
- De?

- Nem nagyon valószínű. A moszkvai sejt több napon keresztül figyelte, mielőtt eljött volna Oroszországból. Teljesen tiszta volt.

- Talán volt egy csapatuk, amelyik a milánói reptérről követett titeket?

- Megfigyelőket telepítettünk. Kizárt, hogy ne vettük volna észre az orosz kíséretet.

- Talán elektronikus nyomkövetővel.
- Valami jeladóval? - Gabriel megrázta a fejét.

- Átvizsgáltuk, mielőtt egyáltalán elhagytuk volna a repteret. A csomagjai nem tartalmaztak adóvevőt. Mindent a forgatókönyv szerint csináltunk, Ari. Azt gyanítom, hogy Ivan és az ő orosz titkosszolgálatnál dolgozó barátai már régóta tudtak a hollétemről.

- Akkor miért nem öltek meg és tekintették ezzel befejezettnek az ügyet?
- Biztos vagyok benne, hogy hamarosan ezt is megtudjuk.

Az autó a kijárat felé hajtott, majd egy pillanattal később már észak felé száguldottak a 20-as főúton. Balra Tel-Aviv felé, annak is a külvárosába.

Jobbról egy szürke fal magasodott fölénk, amely Izraelt választja el a nyugati parttól. Voltak néhányan Izrael védelmi és biztonsági szolgálatában, akik Samron-kerítésnek nevezték, mivel az Öreg éveket töltött azzal, hogy felügyelte az elkészülését. Ez az akadály segített abban, hogy drasztikusan csökkenjenek a terrorakciók, de jelentős károkat okozott az ország külföldi megítélésében. Samron sohasem engedte, hogy fontos ügyekben a döntést külföldi hatalmak véleménye befolyásolja. Egy egyszerű elv vezette: Tedd meg, ami haladéktalanul fontos, és utána foglalkozhatsz a takarítással. Gabriel is eszerint cselekedett most.

- Felvettük mára kapcsolatot az oroszokkal?

- Beidéztük a nagykövetet a Külügyminisztériumba múlt éjjel, és tiltakozó jegyzéket adtunk át neki. Tudtára adtuk, hogy Ivan Harkovot tartjuk felelősnek Chiara eltűnéséért, és tisztáztuk, hogy bízunk az azonnali kiadatásában.

- Hogy reagált erre a nagykövet?

- Azt mondta, biztos benne, hogy tévedünk, de megígérte, hogy utánanéző. A hivatalos visszautasítás ma reggel érkezett.

- Ivánnak, természetesen, semmi köze hozzá...

- Természetesen, nem. De ennél még cifrább a helyzet. Az FSB felajánlotta, hogy segít Chiara felkutatásában.

- Igazán? És mit kérnek ezért cserébe?

- Az eltűnésével kapcsolatos összes információt, és az összes érintett nevét, akik részt vettek az Ivan elleni akcióban múlt nyáron.

- Ez azt jelenti, hogy Ivan a Kreml áldásával tevékenykedik.

- Kétségkívül. És azt is jelenti, hogy az orosz szolgálatokat csak ellenséggként kezelhetjük. Szerencsére vannak barátaid Londonban és Washingtonban. Graham Seymour azt mondta, a brit szervek minden tőlük telhetőt megtesznek.

- Adrián Carter pedig már le is adta az információt az összes állomásnak és

támaszpontnak, hogy legyenek rajta az ügyön. És továbbít minden információt, amit a CIA esetleg elfog.

- Szükségem van minden jelentésre Ivan kommunikációjával kapcsolatban.

- Már meg is van. Minden aktuális lehallgatott MSA- anyagot átadtak a washingtoni csoportvezetőnknek. - Szünetet tartott. - Az a kérdés, vajon Ivan mit akar. És mikor fogja ezt tudatni velünk.

Az autó lefordult a 20-as főútról, és az eső áztatta sugárútra tért Észak-Tel-Aviv felé. Samron rátette kezét

Gabriel karjára. - Nem így akartam, hogy visszatérj, fiam, de üdvözöllek itthon.

Gabriel kinézett, egy utcanévtábla mellett suhantak el: SDEROTSAUL HAMELECH.

Saul király utca.

37.

SAUL KIRÁLY UTCA, TEL-AVIV

AZ MI5 SZÉKHELYE, az impozáns, gránitköves, méltóságteljes épület a Thames House névre hallgat. A CIA üveg-fém objektumát Langley néven ismerik. A Hivatal a Saul király utcában hétköznapi, jellegtelen, és legfőképpen anonim épületben lakik. Semmilyen címer nem lóg a bejárat fölött, semmilyen réztábla nem jelzi a tulajdonost. Semmi sincs, ami arra utalna, hogy a világ egyik legfélelmetesebb és legelismertebb titkosszolgálatának főhadiszállása található itt. A házszerkezetének tüzetesebb vizsgálata azonban feltárja az épület erényeit: saját víz-, elektromos és szennyvízhálózattal rendelkezik, és egy rendkívül magas színvonalú, titkosított kommunikációs rendszerrel. A dolgozók két kulccsal járnak: az egyik egy jeltelen ajtót nyit az előcsarnokban, a másik a liftet működteti. Azokat, akik azt a megbocsáthatatlan bűnt követik el, hogy egyik vagy mindkét kulcsot elhagyják, száműzik a Júdeai-sivatagba, és soha többé senki nem hall róluk. Gabriel egyszer ment végig ezen a folyosón, a Samronnal való találkozás másnapján. Ettől a pillanattól fogva csak a hátsó bejáraton, a föld alatti garázson keresztül jött az épületbe.

***

Ugyanezt tette most Samronnal. Amosz Saret, az igazgató az előcsarnokban várta Uzi Navottal az oldalán. Gabriel viszonya Amossal hűvösnek volt mondható, de most ez nem számított. Gabriel felesége, a Hivatal ügynöke eltűnt, és feltehetőleg valódi gyilkosok kezében van, akik bosszút esküdtek. Miután együttérzésükről biztosították Gábrielt, Amosz kijelentette, hogy a Hivatala teljes állománya, mind a technikai, mind a humánerőforrás a rendelkezésére áll. Aztán egy várakozó liftbe kísérte, ahova Samron és Navot is követte őket.

- Kiürítettem számodra egy irodát a felső emeleten - mondta Amosz. - Onnan tudsz majd dolgozni.

- Hol a csapatom?

- A szokásos helyükön.

- Akkor én miért dolgozom a felső emeleten?

Amosz megnyomta a lift gombját, és a lift elindult lefelé.

***

Sok évvel ezelőtt ez volt az elavult számítógépek és az elhasznált bútorok lerakata, és az éjszakai személyzet romantikus légyottjainak színhelye.

Most a 456C jelű szoba volt, egy szűk kamra három emelettel az előcsarnok alatt, melyet „Gabriel barlangjaként” ismertek. Egy elhalványult feliratú papír volt felragasztva az ajtóra: IDEIGLENES BIZOTTSÁG A NYUGAT-EURÓPAI TERRORFENYEGETETTSÉG TANULMÁNYOZÁSÁRA. Gabriel letépte a feliratot, majd beütötte a kombinációt az elektromos

zárba. A szoba, ahova beléptek, tele volt a múltbeli akciók emlékeivel, melyek az általa megjárt hadszínterekről származtak. A közös tárgyalóasztalnál ültek Gabriel csapatának tagjai, Dina és Rimona, Jákob és Joszi, Eli Lavon és Mihail.

További öt tiszt csatlakozott hozzájuk: két, mindenfajta munkára tökéletesen alkalmas kém, Oded és Mordeháj, és három fiatal a technikai részlegről, akik valóságos zsenijei a számítógépes kémtevékenységnek. Ők hárman fosztották ki Ivan bankszámláját a felesége külföldre szökése után. Az elmúlt néhány napban félelmetes tudásuk arzenálját egy másik orosz oligarcha, Viktor Orlov pénzügyi állományára összpontosították. Gabriel a bejáratnál állt, és végignézett a vele szemben lévők arcán. Csak dühöt és eltökéltséget látott. Ezek a nők és férfiak a Hivatal történetének legvakmerőbb és legveszélyesebb akcióiban vettek részt. És ebben a pillanatban egyikük számára sem volt kétséges, hogy megtalálják és visszahozzák Chiarát. Ha valamilyen oknál fogva elhibáznák, lesz alkalmuk sírni. De nem most, és nem Gabriel előtt. Csendben ültek, és figyelték, ahogy parancsnokuk faltól falig lassan járkál a halott emberek arcképei előtt: Haled al-Kalifa, Ahmed bin Safik, Zizi al-Bakari, Juszuf Ramadán... És ennél még sokkal több is volt, szinte több, mint amire emlékezni lehetne. Mind gyilkosok voltak, akik halálos ítéletet érdemeltek, és amelyeket Gabriel hajtott végre. Ivánt is meg kellett volna ölnie. És most Ivan elvette a feleségét. Történjen bármi, ezért élete végéig vadászni fognak rá. És természetesen mindazokra, akiknek bármilyen köze van ehhez az üggyhez. Semmi esélyük a túlélésre, Gabriel megtalálja őket, nem számít, meddig tart. És egyenként végez velük.

De most még várni kellett a bűnösök megbüntetésével, a legfontosabb feladat Chiara megtalálása volt. Meg kell találni azt az embert, aki megtervezte és végrehajtotta az emberrablást. Azt a férfit, aki Anatolij néven mutatkozott be Irina Bulganovának, és Viktor Orlov barátja. És ez a férfi most élete legnagyobb hibáját követte el.

Gabriel fel is akasztotta a halottak közé a fényképét.

Majd elmondott egy történetet a csapatának.

***

Van egy emlékhely, nem messze a Saul király utcától. Azoknak állít emléket, akik a hazájuk szolgálata közben estek el, titokban. Sima homokkőből formázták, és alakja az emberi agyhoz hasonlatos, mivel Izrael alapítói abban hittek, hogy csak az ész erejével képesek megvédeni ezt a kis országot azoktól, akik a pusztulását akarják.

A falba csak az elesettek neve van bevésve, és a haláluk dátuma. A többi adat az életükkel és munkájukkal kapcsolatban az irattárban hever. Több mint ötszáz, különböző titkosszolgálatoknál dolgozó tiszt neve szerepel itt. Hetvenötén a Hivatalhoz tartoztak. És az elkövetkezendő napokban két további név kerül oda - két jóra való fiú neve, akik azért haltak meg, mert Gabriel megpróbálta betartani az ígéretét. Chiara Zolii nem lehet ott felírva harmadikként- mondta Gabriel.

Aztán nyugodt hangon elmondta, hogy bár az olasz hatóságok óriási erőfeszítést tettek a felesége felkutatása érdekében, nem jártak sikerrel. Chiarát minden valószínűség szerint kivitték olasz területről, még mielőtt a keresés megkezdődött volna. Ebben a pillanatban bárhol lehet. Most kelet felé tarthat, a volt szovjet birodalom bármelyik egykori tagországa felé, amelyeket az oroszok egyszerűen csak „környező országoknak” hívtak. Vagy az is lehet, hogy valahol Oroszországban van. - És az is, hogy nincs Oroszországban - tette hozzá Gabriel. - Ivan ellenőrzi a világ legnagyobb hajózási és légiforgalmi vállalatát. A földön bárhová képes eljuttatni Chiarát. Bármikor és bárhová viheti, és ezt folytathatja a végtelenségig. Ez azt is jelenti, hogy Ivánnak mérhetetlenül nagy előnye van velünk szemben.

És mégis behatárolható a mozgástere. Ivan nem csupán azért vitte el Chiarát, mert meg akarja ölni. Biztosan mást is akar. Ez valamelyest szűkíti a teret és az időt. Nem sok időt hagy számukra, mondta Gabriel, és csak kevés, nagyon kevés teret.

A terv az volt, hogy először is megpróbálják megtalálni az Ivan emberrablási akciójához eszközül használt férfit. Most még csak pár vonásként létezett egy szénrajzvázlatból, egy fakó festmény volt. De ki fogják egészíteni a képet, és nem a levegőből. Annak az embernek van neve, családja, múltja. Él valahol. Egy létező személy. Minden arra utal, hogy korábban a KGB-nél dolgozott, és arra specializálódott, hogy olyan

embereket találjon meg, akik nem akarták, hogy megtalálják őket. Egy személy, aki minden nyom nélkül el tud tűntetni valakit. És aki most gazdag oroszoknak dolgozik, olyanoknak, mint Ivan Harkov.

Egy ilyen ember nem légüres térben él. Tudni kell róla, hogy megrendelhessék a szolgálatait. Ilyen embert kell találniuk. Ott fogják kezdeni a keresést, ahol az ügy kipattant, és ezt az orosz várost néha úgy emlegetik: London.

38.

BÁR GABRIEL NEM RENDELKEZETT pontos információkkal, egy dologban legalább biztos lehetett: Chiara már nem tartózkodik Olaszországban. A valós helyzet az volt, hogy a feleségét órákkal elrablása után egy Le Marche nevű halászfaluba vitték, keleti irányba. Majd egy halászhajó fedélzetén szállították egy másik hajóig, ami az Adrian dolgozott az éjjel. Reggel 02:15-kor, amikor a rendőrség a határokat kezdte ellenőrizni, egy Anastasia nevű magánjachtra rakták át. Hajnalra már Montenegró egyik álmos kis kikötőjébe értek. Montenegró, hajdan Jugoszlávia egyik tagországa, most az orosz száműzöttek ezreinek volt a hazája és az orosz maffia fontos központja. Ebben az országban sem tartózkodott sokáig Chiara. Kora reggel, az idő tájt, amikor Gabriel gépe földet ért a Ben- Gurion repülőtéren, a feleségét Montenegró fővárosán kívül egy szállítógépre rakták. A fedélzeti jegyzőkönyv szerint a gép egy bahamai székhelyű fuvarozási vállalat, a Luko Tranz tulajdonába tartozott.

Arról nem szól a jegyzőkönyv, hogy a Luko Tranz egy nagy tröszt egyik leányvállalata, melynek egyik tulajdonosa nem más, mint Ivan Harkov. És ezzel a montenegrói vámtisztek sem foglalkoztak. A kenőpénz, amiért cserébe nem vizsgálták át a repülőgépet és rakományát, háromszorosa volta hivatalos havi fizetésüknek.

Chiara minderről semmit sem tudott. Az utolsó tiszta emlékei arról az éjszakáról voltak, amikor a Villa del Fiori kapujánál álltak. Sötét volt, mire megérkeztek. A comói akciótól kifáradva Chiara el elbóbiskolt a hosszú út alatt, és arra ébredt, hogy Lior a biztonsági kapu előtt lelassít. Hogy kinyissa, egy hat számjegyű kódot kellett beütnie. Lior éppen beütötte, amikor fekete csuklyás alakok bukkantak fel a fák közül. Fegyvereik olyan halkán osztották a halált, mintha csak suttognának. Motti esett el először, aztán Lior. Chiara éppen a Berettájáért nyúlt, amikor a homlokára egy lefegyverző erejű csapás sújtott le. Majd egy döfést érzett a jobb combjában, egy nyugtató injekciót, amitől megfordult körülötte a világ, és a végtagjai halálosan elnehezültek. Az utolsó dolog, amire emlékezett, egy föléje hajló női fej volt. Angolul beszélt, orosz akcentussal. Viselkedj rendesen, és akkor talán életben maradsz. Majd a nő arca szétfolyt, és Chiara elvesztette az eszméletét.

Most egy olyan világban hanykolódott, melynek egy része álom volt, a másik emlékek halmaza. Legutoljára órákon át vándorolt a régi Velencében, és a térde körül a megemelkedett tenger kavargott, az aqua alta. Cannaregióban egy templomban találta Gábrielt, amint egy állványzat tetején áll, közben Szent Jeromossal és Szent Kristóffal társalog. Elvitte egy régi csatorna melletti házba, a régi gettóba, és egy vér áztatta leplen szeretkeztek, mialatt Lea, a felesége nézte őket egy tolószékből, az árnyékból.

Képek sokasága jelent meg a múltból. Voltak, melyek lidércnyomásként nehezedtek rá, az álmok örült logikája szerint, és voltak, melyek pontosan idézték a múltat. Újra átélte azt a napot, amikor Gabriel azt mondta neki, hogy sohasem veheti feleségül őt. És azt a napot, amikor azzal lepte meg, hogy Samron Galileai-tengerre néző teraszán elvette feleségül. Sétált Treblinka hófödte kivégzőhelyein Gábriellel, és térdelt összetört teste fölött egy felázott angol legelőn, könyörögve neki, hogyne haljon meg.

Végül egy umbriai kertben látta Gábrielt, ahogy etruszk kövekből épült fal veszi körül. És egy gyerekkel játszott - nem azzal a gyerekkel, akit Bécsben elveszített, hanem azzal, akivel Chiara ajándékozta meg. A gyermekkel, amely most növekszik benne. Hülye volt, hogy hazudott Gabrielnek. Ha elmondta volna neki az igazságot, soha nem ment volna Londonba, hogy betartsa ígéretét Grigorij Bulganovnak. És Chiara nem lenne egy orosz nő foglya.

Annak a nőnek a foglya, aki most felette áll. Fecskendővel a kezében. Tejfehér a bőre, áttetsző kék szeme van, és úgy tűnik, hogy alig tudja megtartani az egyensúlyát. Ez

nem is álom, és nem is hallucináció. Ebben a pillanatban ugyanis Chiarát és a nőt elképesztő nagy szellőkés érte az Adria közepén.

Chiara természetesen nem tudott minderről. Csak annyit érzékelt, hogy egy nő billeg fölötte, miközben bead neki egy injekciót, jóval nagyobb erővel döfve belé a tűt, mint amennyire szükséges lenne. Ahogy újra öntudatlanságba álmódta magát, Chiara újra az umbriai kertbe ért. Gabriel búcsút mondott a gyerekeknek. Egy napraforgómezőre indult, majd eltűnt.

***

Chiara még egyszer felébredt az utazás alatt, ezúttal egy repülőgép zúgására, és a saját hányadékának a szagára.

A nő újra fölötte állt egy újabb fecskendővel. Chiara megígérte, hogy rendesen viselkedik, de a nő megrázta a fejét és beledöfte a tűt. Ahogy a szer elkezdett hatni, Chiara ismét a napraforgómezőn találta magát, ahogy tébolyultan keresi a gyereket. Az éjszaka mint egy függöny hullott rá, hisztérikusan sírt, és senki sem vigasztalta meg.

Amikor megint eszméletre tért, az első dolog, amit érzett, valami szörnyű hideg volt. Először azt hitte, megint csak hallucinál. De aztán észrevette, hogy a saját lábán áll, és sétál valahol a hóban. A keze hátrahúzza és a testéhez kötözve ragasztószalaggal, a bokái összebilincselve. A bilincsek olyan szorosak voltak, hogy lépni nem is nagyon tudott, csak csoszogni. Úgy tűnt, az a két férfi, akik a karját tartják, nemigen törődnek ezzel. Úgy tűnt, a világ összes idejének birtokosai. Akárcsak a tejfehér bőrű nő.

Pár lépést tett előre, egy kis nyírfával körbevett házikó felé. Két Mercedes parkolt a ház előtt. A leülő alváz alapján páncélozottak lehettek, golyóálló ablakokkal. Az egyiknek nekidőlt valaki: fekete bőrkabát, őszes haj, a feje, mint egy lövegtorony. Chiara sosem találkozott vele személyesen, de sokszor látta az arcát a hivatalos fotókon. Még ebben a jeges időben is úgy lengte körül aftershave-je illata, mint valami kód. Szantálfa és füst. A hatalom szaga. Az ördög szaga.

Az ördög nyugtatólag megsimította arcát és mosolygott. Chiara undortól vezérelve elhajolt tőle. Parancsára a két férfi bevitte a házba, és levonszolták egy széles falépcsőn. Az aljában egy nehéz fémajtó, retesz zárral. Mögötte egy kis szoba, betonpadlóval és meszelt falakkal. Belökték a szobába, és bezárták az ajtót. Chiara érzéketlenül elnyúlt, halkan zokogott, és remegett az elviselhetetlen hidegtől.

Egy pillanattal később, amikor a szeme hozzászokott a sötéthez, észrevette, hogy nincs egyedül. Az egyik sarokban támaszkodva ült egy férfi, akinek keze-lába össze volt kötözve. A gyenge fény ellenére Chiara látta, hogy már napok óta nem borotválkozott. És hogy kegyetlenül elverték.

- Sajnálom, hogy itt kell látnom önt - mondta halkan. - Ön biztos Gabriel felesége.
- Ki maga?
- Grigorij Bulganov. Többet ne beszéljen. Ivan lehallgat minket.

39

SAUL KIRÁLY UTCA, TEL-AVIV

A HIVATAL MINDIG IS BÜSZKE VOLT arra a képességére, hogy egy-egy krízishelyzetre milyen gyorsan tudott reagálni. Ebben az esetben azonban még a harcedzett tisztek is csak a fejüket csóválták arra a hirtelenségre, ahogy Gabriel csapata belevágott az akcióba. A kutatóselemzőket sürgették, hogy nézzék át még egyszer az aktákat, és keressék fel az adatgyűjtő tiszteket, hogy azok gyakoroljanak nyomást a forrásaikra, mert a legkisebb információ is számít. Egy bankügylettel negyedmillió eurót raboltak, és figyelték a gazdasági ügyleteket, hogy biztos helyet találjanak a pénznek, minél kisebb feltűnést keltve. Majd végül annyi elektromos eszközzel és fegyverrel látták el magukat, hogy egy kisebb háborút is indíthattak volna Európában. De hát végül is, erre készültek.

Gabrielnek szerencséire ebben két erős szövetségese is volt, jelentős befolyással és komoly anyagi háttérrel: egy Washingtonban, a másik pedig Londonban. Adrian Cartertől

kölcsönkapott egy ügynöknőt, akit nemrég küldtek egy kisebb, Európában végrehajtandó feladat lebonyolítására.

Graham Seymourtól pedig egy éjszakai rajtaütést rendelt.

A célpont az a személy volt, aki azzal dicsekedett, hogy jobban tudja, mi történik Oroszországban, mint maga az orosz elnök. Seymour biztosította a technikai hátteret és a logisztikai feltételeket. Olga Sukova volt a lesújtó kard pengéje.

Samron pedig azt a szerepet játszotta, ami régóta neki volt fenntartva. Most sem volt más feladata, mint nagy aggodalommal ügyelni a különböző szakterületek összmunkájára, vagy olykor felbőszülni, amivel többnyire csak magát hergelte fel. Mindenkinek a körmére nézett, fülekbe sugdolózott, és a legkülönbélebb okokból ráncigálta be a szobájába Uzit és Gabrielt, miközben tömzsi mutatójával böködve őket kérte számon a részleteket. Időről időre persze ugyanazt a választ kapta. Igen, Ari, tudjuk. Gondoltunk erre. És tényleg gondoltak mindenre. Mivel Samron képezte ki őket. Mivel a legjobbak között is a legjobbak voltak. Mert olyanok voltak, mintha a fiai lennének. És végig tudtak vinni egy ilyen munkát egy idős ember segítségével nélkül is.

Így hát Samron azzal töltötte ezeknek a borzalmas napoknak nagy részét a Saul király utcában, hogy bebarangolta a felső emeleteket, ajtóréseken dugta be a fejét, megújított régi barátságokat, kibékült régi riválisokkal. De mégis belengte valami halotti hangulat a termeket; túlságosan emlékeztette Bécsre. Samron nyugtalan volt. Engedélyt kért Amosztól, hogy kimenjen a Ben-Gurionra, fogadni Lior és Motti holttestét. Olyan titokban tértek vissza Izraelbe, ahogyan szolgálták korábban, csak a szüleik voltak jelen és Samron. Bár semmit nem mondhatott a szülőknek a halál körülményeiről, mégis lelki támaszt jelentett, akinek a vállán kisírhatták magukat. Samront nagyon megviselték a történetek, és szokatlanul nyomott hangulatban tért vissza a Saul király utcába. Egy kicsit jobb kedve lett, amikor bement a 456C szobába, ahol Gabriel csapata lázasan dolgozott. Gabriel azonban nem volt bent.

Éppen Jeruzsálem felé tartott, a hívők városába.

***

Szép egyenletesen esett a hó, amikor Gabriel a Mount Herzl Pszichiátriai Klinika bevezető útjához ért. A bejáratnál lévő tábla azt jelezte, hogy a látogatási idő véget ért; Gabriel nem is törődött vele, bement az épületbe. A kórházzal kötött megállapodás szerint akkor mehetett látogatni, amikor csak akart. Ritkán tért be olyankor, amikor más betegek barátai és családtagjai voltak látogatóban. Izrael a maga ötmillió lakosával sok tekintetben olyan volt, mint egy nagy család. Még Gabriel is, aki titokban végezte küldetéseit, nehezen tudott olyan helyre menni, ahol bele ne akadt volna egy ismerősbe a Bezalel Képzőművészeti Akadémiáról vagy a hadseregből.

Lea orvos, kövérkés figura rabbiszakállal, az előtérben várta. Ahogy sétáltak a csendes folyosón, tájékoztatta Gabrielt Lea állapotáról. Gabrielt nem lepte meg, hogy nem sok változás történt legutóbbi látogatása óta. Lea leginkább egy akut pszichotikus depresszió és poszttraumatikus stressz kombinációjától szenvedett. Fejében, mint egy végtelenített filmszalag pergett a bécsi bombatámadás. Időnként voltak világos pillanatai, de főleg a múltban élt, egy olyan test foglyaként, amely már nem is működött. A fia elvesztése miatt büntudat gyötörte.

- Felismer valakit?
- Csak Gilah Samront. Hetente egyszer jön. Néha többször is.
- Most hol van?
- A rekreációs szobában. Kettesben is tud vele ott találkozni.

Az asszony egy tolószékben ült, közel az ablakhoz, és üres tekintettel bámulta a kertet, ahol a hó hullott az olajfák ágaira.

A haja, amely korábban hosszú és sötét volt, most rövid és őszes. Kezeit, melyet eltorzított és sebekkel borított a tűz, az ölében nyugtatta. Mikor Gabriel mellé ült, úgy tűnt, észre sem veszi őt. Aztán lassan feléje fordult, és a felismerés fénye csillant meg a szemében.

- Csakugyan te vagy, Gabriel?
- Igen, Lea. Én vagyok az.
- Azt mondták, lehet, hogy eljössz. Attól féltem, elfelejtesz engem.
- Nem, Lea. Nem felejtelek el. Soha egyetlen pillanatra sem.
- Sírtál, Gabriel. Látom a szemedben. Valami baj van?
- Nem, Lea. Minden rendben.

Kibámult a kertbe. - Nézd a hóesést, Gabriel. Nem olyan, mint ha...

Befejezetlen maradt a gondolat. A rettegés sűrűsödött újra a szemében; Gabriel tudta, újra Bécsben jár. Megfogta a nő összeroncsolt kezeit, és beszélt. A festményről, amit restaurál. A villáról, amelyben Olaszországban lakik. Gilahról és Ari Samronról. Mindenről, csak Bécsről nem. Mindenről, csak Chiaráról nem. Végül még egyszer visszatért Lea tekintete, megérkezett a szobába.

- Tényleg te vagy az, Gabriel?
- Igen, Lea, én vagyok.
- Attól féltem.
- Soha, Lea.
- Fáradtnak tűnsz.
- Sokat dolgozom.
- És nagyon sovány vagy. Nem akarsz enni valamit?
- Nem, Lea, jól vagyok.
- Meddig maradsz, szerelmem?
- Nem sokáig.
- Hogy van a feleséged?
- Jól.
- Szép?
- Nagyon.
- És jól bánsz vele?

Gabriel szeme megtelt könnyekkel. - Igyekszem, Lea. A távolba meredt. - Nézd a hóesést, Gabriel. Nem gyönyörű?

- De igen. Gyönyörű.

- A hó feloldozza Bécset bűnei alól. Hó esik Bécsre, miközben Tel-Avivra golyózápor hull. - Ismét Gabrielre nézett. - Nézd meg jól, hogy Dani szorosan be van-e kötve az ülésébe. Csúszósak az utak.

- Persze, Lea.
- Csókolj meg.

Gabriel Lea sebhelyes szájához nyomta ajkát. Lea odasúgta: - Egy utolsó csók.

Tel-Avivban és belvárosában a Hivatal biztonságos lakások egész hálózatát működteti, „ugródeszka” néven. Ezek azok a helyek, amelyek a hagyományok alapján egy utolsó éjszakára befogadják a külföldi bevetésre induló, Izraelt elhagyó ügynököket. Sem Gabriel, sem a többiek nem foglalkoztak vele, hogy a saját lakásukba menjenek, és ott töltsék az éjszakát. Erre most nem volt idő. Egész éjjel dolgoztak, és olyan későn érkeztek a Ben-Gurionra, hogy az El Al tisztjeinek is gyorsan át kellett őket engedni a szokásos részletes biztonsági vizsgálaton. Megszegtek egy másik előírást is: a csapat tagjai egyetlen repülővel indultak, az El Al 315-ös londoni járatával. Csak Gabrielnek volt még egy eljátszandó szerepe; a megérkezés után, a Heathrownál elvált a többiektől, és Chelsea-be, a Cheyne sétány felé indult.

Hat után pár perccel befordult a Cheyne Garden sarkán, kétszer megkocogtatta egy jeltelen fekete kisteherautó hátoldalát, amit Graham Seymour nyitott ki, és intett Gabrielnek, hogy szálljon be. A célpont a helyén volt. A kard készen állt. Az éjszakai rajtaütés kezdetét vette.

40.

CHELSEA, LONDON

VIKTOR ORLOVRÓL ÚGY TARTOTTÁK, kétféle embertípus létezik körülötte: akik hagyják, hogy kihasználja őket, illetve a hülyék, akik észre sem veszik, hogy kihasználják őket. Állítólag egy harmadik csoport is ismeretes: akik azt is hagyják, hogy Viktor ellopja a pénzüket. Nem csinált titkot belőle, hogy egy ragadozó tolvajfejedelem. Sőt éppolyan büszke volt a hivatására, akár tízezer dolláros olasz öltönyére, vagy a márkás csíkos ingjeire, melyeket külön neki készítettek Hongkongban. A kommunizmus összeomlása lehetővé tette Orlov számára, hogy rövid idő alatt sok pénzt keressen, és ő élt is ezzel a lehetőséggel. Ritkán kért bocsánatot, legkevésbé azért a helyzetért, hogy meggazdagodott. - Ha angolnak születtem volna, biztos, hogy tisztán jutok a pénzhez - mondta egy újságírónak nem sokkal azután, hogy Londonba költözött. - De én Oroszországban születtem. Így az orosz lehetőségekkel éltem. Komoly matematikai képességekkel megáldva, fizikusként dolgozott az orosz katonai atomprogramban a birodalom összeomlásáig. Bár a legtöbb kollégája még fizetés nélkül is tovább dolgozott, Orlov elhatározta, hogy üzleti vállalkozásba kezd. Némi szerencsével számítógépeket, alkatrészeket, és egyéb nyugat-európai termékeket hozott be az éppen kialakulóban lévő orosz piacra. Igazán nagy vagyona később tett szert, amikor megszerezte a legnagyobb acélműveket és a Ruszoilt, a szibériai olajtrösztóriást.

A Fortune magazin Oroszország leggazdagabb embereként és a világ egyik legbefolyásosabb üzletembereként emlegette. Nem rossz eredmény egy korábban állami szolgálatban álló fizikustól, akinek nem is olyan rég még egy szolgálati lakást kellett megosztania másik két szovjet családdal.

De ebben az ököljogra épülő rablócsászáros orosz kapitalizmusban az efféle nagy szerencse komoly veszélyeket is rejthet. Ami gyorsan jött, az egy szempillantás alatt el is tud tűnni. És a vagyon birtokosa a legkevésbé sincs biztonságban. Orlovnak legalább három merényletkísérletet kellett túlélnie, és a híresztelések szerint jó néhány ember meggyilkolására adott utasítást.

De a legkomolyabb fenyegetést a vagyona számára mégsem az életére törők jelentették, hanem a Kreml. A hivatalban lévő orosz elnök szerint az ilyen emberek, mint Orlov, ellopták az ország legértékesebb vagyontárgyait, amit vissza is kell venni tőlük. Nem sokkal azután, hogy átvette a hatalmat, behívatta Orlovot a Kremlbe, és két dolgot követelt: az acélműveket és a Ruszoilt. - És ne üsse bele az orrát a politikába - tette hozzá. - Máskülönben én ütöm ki onnan. Orlov belement, hogy feladja érdekeltségét az acélműveknél, de az olajvállalathoz ragaszkodott. Az elnök azonban nem sokat teketóriázott. Elrendelte a nyomozást csalás és vesztegetés vádjával, és egy héten belül el is készült a végzés Orlov letartóztatásáról. Viktor Orlov bölcsen Londonba menekült. Az orosz igazságszolgáltatási szervek követelték a kiadatását, mivel továbbra is névleges ellenőrzést gyakorolt a Ruszoil-részvényeken, mintegy tizenkét milliárd dollár értékben. Csakhogy az összeg be volt fagyaszttva, mind Orlov, mind az orosz elnök számára.

Orlov Londonba érkezésének első időszakában a brit sajtó minden mondatára lecsapott. Megbízható forrásokra alapozott beszámolója a Kreml fejjavadászatáról egy egész termet megtöltött újságírókkal. De aztán mind a sajtó, mind az olvasók elunták lassan Viktor Orlovot, s vele együtt az oroszokat. Keveseknek maradt ideje és türelme végigülni újabb és újabb hosszadalmas szónoklatait, melyek ősellensége, az orosz elnök ellen szóltak. Ezért nem lepte meg Gabrielt és csapatát, amikor Orlov készségesen elfogadta Olga Sukova felkérését egy interjúra, aki korábban a Moszkovszkaja Gazeta harcos riportereként dolgozott, és most ugyanolyan menekült volt, mint ő. Tekintettel saját biztonságára, Olga arra kérte Orlovot, hogy éjszaka, és Orlov lakásában készülhessen az interjú. Viktor Orlov, az agglegény és fáradhatatlan nőfaló, azt javasolta, hétkor kezdjenek. - És kérem, egyedül jöjjön - tette hozzá végül.

Olga a hét órát természetesen tartotta. Azt már nem lehetne állítani, hogy egyedül érkezett volna. Egy szobalány lesegítette a kabátját, és felkísérte a második emeleti szobába, ahol Orlov ékes orosz nyelven üdvözölte. Gabriel és Graham Seymour fülhallgatón keresztül követték a szinkrontolmács fordítását.

„Csodás, hogy újra láthatom, annyi év után, Olga. Megkínálhatom egy teával, vagy esetleg valami erősebbet inna?”

41.
CHELSEA, LONDON

- A TEA REMEK LESZ, köszönöm.

Orlov nehezen tudta palástolni csalódottságát. Kétségtelenül bízott benne, hogy egy-két üveg Chateau Petrus-vel megfogja Olgát, amit ő maga úgy védelt, mintha csapvíz lenne. Teát és ízesítőt rendelt a szobalánytól, majd meglehetősen elégedettséggel konstataálta, hogy Olga mennyire csodálja a háztartását. A rossz nyelvek szerint a Buckingham-palota olyan erős hatással volt Orlovra az első alkalommal, hogy belsőépítészek egész seregét bízta meg, hogy a Cheyne Walkon is ugyanazt a hangulatot teremtsék meg. Az a szoba, amelyben éppen tartózkodtak, háromszor akkora volt, mint Olga moszkvai lakása, és jelentősen befolyásolta kialakítását a királynő magánlakosztályának stílusa.

Hogy Olga elviselje az unalmas öntetszelgést, magában összehasonlította, mennyire különbözik az ő élete Viktorétól. Megszabadulva a kommunizmus igájától, Viktor a pénzt kezdte hajtani, Olga meg az igazság nyomába eredt. Olga szakmai élete nagy részében azzal foglalkozott, hogy a Viktorhoz hasonlók visszaélései után nyomozott, és biztos volt abban, hogy ezek az emberek már unják az állandó szemrehányást, hogy ők a felelősek a szabadság és a demokrácia haláláért a hazájukban.

***

Az „Orlovok” mohósága segítette megteremteni azon egyedülálló feltételeket, melyek lehetővé tették a Kreml számára, hogy visszatérjenek az ország autorista hatalomgyakorlási szokásaihoz. Mert az már csakugyan nem Viktor Orlov és társai számlájára írható, hogy az orosz elnök a szentpétervári városi tanács egyik funkcionáriusa is volt egyben. S miközben a világ egyik legnagyobb államát irányította vasmarokkal, vélhetően Európa egyik leggazdagabb embere is volt. Gazdagabb, mint maga Viktor Orlov.

A tea megérkezett. A hatalmas dívány két szélén foglaltak helyet, szemben az ablakkal, melyet pompázatos, a mennyezettől a padlóig érő függöny díszített. Valószínűleg Chelsea rakpartját és a Temzét is megcsodálhatták volna, ha a függönyök nem lettek volna az orvlövészek miatt elővigyázatosságból szorosan összehúzva, ami elég nevetséges, ha arra gondolunk, hány millió fontot költhetett Orlov, hogy megszerezze London egyik legjobb kilátással rendelkező házát. Kék öltönyt viselt, és csíkos inget. Egyik karját a dívány háttámláján pihentette, mellyel felfedte a felbecsülhetetlen értékű, aranyból és gyémántból készült karóráját. A másikkal a karfának támaszkodott. Fáradhatatlanul vizslatta az előtte ülőt. Gyakorlott Orlov-szakértők már ismerték kényszerességét. Orlov ugyanis akkor is mozgásban volt, ha látszólag nyugodtan ült.

- Kérem, Olga, felidézné, mikor is találkoztunk utoljára?

Az Orlov-szakértők ezt is ismerik. Orlov nem az a fajta, aki olyasmiket fecseg, hogy „Én sose felejték el egy arcot, ha már egyszer láttam”. Kialakította azt a modort, hogy úgy tesz, mintha nem is emlékezne a másikra. Ez a fölényeskedő taktika azt jelzi, a másik fél nem is érdemes arra, hogy megjegyezzék. Érdem és jelentőség nélküli. Olga nemigen foglalkozott azzal, hogy Orlov mit gondol róla, így készségesen válaszolt a kérdésre. Egyszer találkoztak csupán, emlékeztette. A találkozóra Moszkvában került sor, nem sokkal azelőtt, hogy Viktor Londonba szökött.

***

- Ó, igen, most már emlékszem. Nagyon bosszús voltam, mert nem érdekelte egy nagyon fontos információ, amelyet a rendelkezésére bocsátottam.

- Ha megírtam volna, amit kért, biztosan megölnek.

- A megfélemlíthetetlen Olga Sukova félt volna? Korábban nemigen rettentette vissza semmi. Ha jól tudom, csoda, hogy egyáltalán még életben van. A Kreml sosem tette közzé, mi történt a múlt nyáron abban a lépcsőházban, de én tudom az igazságot. Ivan Harkov után nyomozott, és ezért el akarta magát hallgattatni. És még most is ezt szeretné.

Olga nem válaszolt.

- Szóval nem is tagadja, hogy ez történt.

- Mindig kiválóak a forrásai, Viktor.

Némi szemrángással vette tudomásul a dicséretet. - Nagyon szégyellem, hogy nem volt alkalmunk azóta találkozni. Gondolhatja, milyen nagy érdeklődéssel követtem a magával történeteket. Meg is próbáltam kapcsolatba kerülni magával, miután közzétették, hogy ön is disszidált, de rendkívül nehéz volt megtalálni. A brit titkosszolgálatnál lévő barátaimat kértem meg, hogy adjanak át egy üzenetet, de megtagadták.

- Miért nem kérdezte meg Grigorijt, hol vagyok? A tekintete csak néhány másodpercig maradt nyugodt. - Megtörtént, de ő se árulta el. Tudom, maguk barátok. Azt hiszem, nem akarta önt kiadni.

Olga megjegyezte a kifejezést: Tudom, maguk barátok. Úgy tűnt, nem tud Grigorij eltűnéséről, hacsak nem hazudik, ami szintén nem lenne különösebben meglepő. Viktor Orlov genetikailag képtelen igazat mondani.

- A jó öreg Viktor nem kérdezősködött volna. Csak egyszerűen követi Grigorijt, míg el nem vezeti hozzám.

- Ne gondolja, hogy ez nem fordult meg a fejemben.

- És mégsem tette?

- Hogy Grigorijt követtem volna? - Megrázta a fejét. - A britek nagyvonalúan engedték a testőrségem létrehozását, de sohase mentek volna bele, hogy magánnyomozást folytassak. Ne feledje, hogy én még jelenleg is orosz állampolgár vagyok. És még mindig a kiadatásomat követelik. Próbálok nem túlságosan felingerelni brit házigazdáimat.

- Másfelől bármikor szidhatja a Kreml politikáját.

- Nem kértek tőlem némasági fogadalmat. Amikor igazságtalanságról értesülök, úgy érzem, beszélnem kell. Ilyen a természetem. Ezért jöttünk ki mi Grigorijjal olyan jól. - Szünetet tartott. - Mellesleg, most mi van vele?

- Grigorij? - Olga beleszürcsölt a teájába, és azt mondta, már hetek óta nem beszélt vele. - És ön?

- A napokban kértem meg éppen egyik titkáromat, hogy hívják fel őt. Nem értük el. Gondolom, most nagyon lefoglalja a könyve.

Orlov cinkosán Olgára kacintott. - Néhány emberem titokban segít Grigorijnak. Nyilván sejti, hogy szeretném, ha nagy siker lenne ez a könyv.

- Miért is nem lep meg ezzel, Viktor.

- Ilyen a természetem. Szeretek másokon segíteni. Ezért is örülök annak, hogy maga is itt van. Mesélje el, min dolgozik mostanában. És hogyan segíthetnék önnek.

- Egy dezertőrrel írok. Aki nyomtalanul eltűnt.

- És mi a neve ennek a dezertőrnek?

- Grigorij Nyikolajevics Bulganov.

***

Az álcázott teherautóban Graham Seymour lekapta a fejhallgatóját, és Gabrielre

nézett.

- Remekül játszik.
- Nagyon jól, Graham. Igazán nagyon jól!
- Megtarthatnám, miután végzett ezzel a munkával?

Gabriel a szájához emelte az ujját. Viktor Orlov ismét megszólalt. Egy váratlan kifakadás hallatszott orosz nyelven, melyet a tolmács egyből le is fordított.

„Mondja el, mit tud, Olga. Mindent mondjon el.”

42.

CHELSEA, LONDON

ORLOVNAK EGYSZERRE minden testrésze beindult. A szemüvegét pörgette, az ujjai doboltak a brokátkanapé hátulján, a bal szeme pedig idegesen rángatózott. Ez a rángás gyerekkorában a gúny és csúfolódás céltáblájává tette. Szégyent és gyűlöletet ébresztett benne ez a gúny, és a gyűlölet vezette a siker felé. Orlov mindenkit maga alá akart gyűrni. És mindez azért volt, mert a bal szeme időnként rángatózott.

- Biztos benne, hogy eltűnt?
- Igen.
- Mikor tűnt el?
- Január tizedikén. Hat óra tizenkettőkor. Amikor éppen sakkozni indult.
- Honnan tud erről?
- Olga Sukova vagyok. Én mindenről tudok.
- A britek tudnak erről?
- Természetesen.
- Ők mivel magyarázzák az eltűnését?

- Az gondolják, hogy hazaszökött. Viisszament Lubjankába, hogy a feletteseinek beszámoljon arról, amit az ön működésével kapcsolatban megtudott.

Orlov szeme úgy rángatózott, mint egy gyorstüzelésű fényképezőgép optikája.

- Miért nem szóltak nekem erről?

- Nem hiszem, hogy ön lett volna elsőként illetékes ebben, Viktor. De ne aggódjon. Nem igaz, hogy hazaszökött. Elrabolták. - Engedte, hogy ülepedjen a hír, majd hozzátette: - Ivan Harkov akciója.

- Honnan tudja?
- Olga Sukova vagyok.
- És maga mindenről tud.

- Nem éppen mindenről. De ön talán segíthetne pár hiányzó részlet kiderítésében. Nem tudom, ki az, akit megbízott Ivan Harkov az emberrablással. Csak annyit tudok, hogy az illető nagyon jó a szakmában. Egy igazi profi. - Egy kis szünetet tartott. - Olyanfajta szakember, akit maga is használt még a moszkvai nehéz időkben, amikor már nem volt más választása.

- Csak óvatosan, Olga!

- Én mindig óvatos vagyok. Soha egyetlen helyreigazítást se kellett közölnöm, amíg a Gazetánál dolgoztam. Egyet sem.

- Mert ön sohasem írt rólam.
- Ha megtettem volna, az makulátlan és támadhatatlan cikk lett volna.
- Ha maga mondja...

- Nagyon jól tudom, honnan szerezte a pénzét, Viktor. És nagy szívességet tettem

azzal, hogy nem közöltem az ezzel kapcsolatos információimat a Gazetában. És most maga tegyen nekem egy szívességet. Segítsen megtalálni, hogy ki rabolta el a barátomat. És ha nem segít, akkor mindent megjelentetek, amit magával kapcsolatban gyűjtöttem, egy kellemetlen leleplezés kíséretében.

- Én pedig beperelem magát.

- Beperel? Gondolja, hogy tartok a brit igazságszolgáltatástól?

Benyúlt a táskájába, és elővett egy fényképet: egy férfi áll a Heathrow repülőtér várójában. Orlov felvette szemüvegét. A szemek idegesen rángatóztak. Megnyomott egy gombot az asztalon, és a szobalány jelent meg. - Hozzon egy üveg Petrus-t, de azonnal.

***

Orlov természetesen megpróbált szabadulni a hurokból, de Olga nem engedte. Szép nyugodtan felsorolt neveket és időpontokat, és a részleteit néhány tranzakciónak, amelyek Viktor korábbi vállalkozásaihoz kapcsolódtak - eleget ahhoz, hogy meggyőzze a férfit: nem légből kapott a fenyegetés. Viktor gyorsan kiitta az első pohár bort, majd egyből egy újabbat töltött magának.

Olga korábban soha nem látta, hogy Viktor bármitől is megijedne. De most igazán félt. Mint gyakorlott riporter, felismerte a viselkedésében az egyértelmű jeleket: a hitetlenség felkiáltásait, a félrevezetésre irányuló kísérleteket, és az erőfeszítést, hogy másokra kenje a felelősséget. Oroszországot hibáztatta mindenért. De ezzel most csak kábította Olgát.

- Önnek emlékeznie kell, mi volt a kilencvenes években nálunk. Megpróbáltuk megvetni a lábunkat, és Oroszországot el akartuk indítani egy kapitalista fejlődés útján. De ez lehetetlennek tűnt. Egy utópiának. Épp úgy, mint a kommunizmus.

- Emlékszem, Viktor. Én is ott voltam.

- Akkor nyilván arra is emlékszik, mit jelentett ez az olyan embereknek, mint én, akik megpróbáltunk egy kis pénzt keresni. Mindenki ki akart harapni valamit. Az életünk állandóan veszélyben forgott. És a családtagjaink élete is. Ott volt a maffia, persze, de néha veszélyesebbnek tűntek a riválisaink. Mindenki magánhadsereget tartott fenn, hogy megküzdhessen az ellenfeleivel. Ez maga a vadkelet volt.

Orlov a fény felé tartotta a bort. Nehéz és sötét volt, mint a frissen kifolyt vér.

- Katonában aztán nem volt hiány. Senki se akart az államnak dolgozni, mivel a magánszektorban lehetett csak rendes pénzt keresni. A tisztek falkákban hagyták el az orosz titkosszolgálatot. Jó néhányan simán abbahagyták az addigi munkájukat. Egy-két órát ugyan eltöltöttek naponta valami hivatalban, de aztán leléptek.

Olga erről is írt egyszer - néhány tisztről, akik nappal az orosz maffia ellen nyomoztak, este meg azoknak gyilkoltak. Az FSB ezt határozottan tagadta. Olgát megfenyegették, hogy megölik, ha megjelenteti a cikket.

- Jó pár közülük nem valami képzett fickó - folytatta Orlov. - Csak egyszerű munkákat vállaltak, utcai kivégzések, meg ilyesmi. De néhányan igen képzett titkos ügynökök voltak. - Orlov a képet nézegette. - Ő az utóbbi kategóriába tartozik.

- Találkozott már vele?

Kicsit tétovázott, majd bólintott. - Ez még Moszkvában történt. A korábbi életemben. Nem szeretnék a találkozás körülményeiről beszélni.

- Nem érdekelnek a körülmények, Viktor. Ki ez az ember?

Ivott még egy pohárral, majd megszólalt. - A KGB-s fedőneve Zirlov elvtárs volt. - A szakterületei az orgyilkosság, az emberrablás, és hogy felkutasson olyanokat, akik nem akarták, hogy a nyomukra bukkanjanak. És valószínűleg értett a különböző mérgekhez és más toxikus anyagokhoz. Az önálló szakmai életében jó hasznát vette ezeknek. Azokat a munkákat vállalta, amelyeket mások túl veszélyesnek ítélték. Ez tette gazdaggá. Pár évig Oroszországban dolgozott, majd külföldre tette át a székhelyét.

- Hova ment?

- Nyugat-Európába. Sok nyelven beszél, és tele van útlevelekkel még a KGB-s időkből.
- Hol lakik?
- Ki tudja? De nincs kétségem afelől, hogy a híres Olga Sukova megtalálja. Valójában erősen lebeszélném erről. Vagy ezzel alá is írja a saját halálos ítéletét.
- Jelenleg is árulja szolgáltatásait a szabadpiacon?
- Én így tudom. És állítólag az árai drasztikusan megemelkedtek. Csak az Ivan Harkovhoz hasonlóak engedhetik meg maguknak.
- Vagy maga, Viktor.
- Én ilyesmiben sohase vennék részt.
- Senki nem is vádolja ezzel. De tegyük fel, hogy valaki egy ilyen embert akar megszerezni. Hogy lehetne vele kapcsolatba kerülni? Hova kellene menni?

Viktor hallgatásba süllyedt. Orosz volt - és mint minden orosz, feltételezte, hogy valaki más is hallja a beszélgetést. És ebben az esetben történetesen igaza is volt. Egy pillanatra a két férfi, akik az álcázott teherautóban ültek, attól félt, hogy nem meri megtenni az utolsó lépést. Majd egyszer csak egy szót hallottak, amit nem kellett lefordítani.

Genf.

- Van ott egy ember - mondta Orlov. - Tehetős oroszok biztonsági tanácsadója. Egy üzletember. Közvetítő. Azt hiszem, Csernovnak hívják. Igen, most már biztosan emlékszem, Csernov.

- Mi a keresztnéve?
- Talán Vlagyimir?
- Esetleg nem tudja, hol van az irodája?
- Közel a rue du Mont-Blanc-hoz. Azt hiszem, a címe is megvan.
- Esetleg a telefonszáma is?
- Persze, egy mobilszám.

***

Normális körülmények között Gabriel nem írta volna le a címet és a telefonszámot. De most, hogy a felesége Ivan kezében van, még a tökéletes memóriájában sem bízott. Mire lejegyezték az adatokat, Olga már ki is surrant Viktor kovácsoltvas kapuján. Egy taxi vette fel, és elvitte a Cheyne Garden sarkára. Gabriel beült mellé, és elindultak a London City reptérre, ahol egy amerikai felségjelű Gulfstream G-500-as várta őket. A csapat többi tagja már a gépen várakozott az új taggal, Sarah Bancrofttal együtt.

A repülésirányítók naplója szerint 22:18-kor indult a gép. És bizonyos okokból, amelyeket nem magyaráztak meg később, nem jelölték meg az útirányt.

43.

SAUL KIRÁLY UTCA, TEL-AVIV

NEM TŰNIK SOKNAK ennyi adat - egy név, a vállalkozás címe, néhány telefonszám - de egy olyan titkosszolgálat kezében, amilyen a Hivatal, pontosan elég ahhoz, hogy feltérképezzenek valakit lépésről lépésre. Samron átadta az adatokat a kutatótiszték vérebeinek, és átküldte az Atlanti-óceán túloldalára, Langleybe.

Majd Rami társaságában hazaindult Tiberiasba.

Éjfél után ért haza. Sötétben vetkőzött le, és csendesen bebújt az ágyba, hogy Gilahot ne ébressze fel. Meg se próbálta lehunyni a szemét. Ritkán jött álom a szemére, főleg nem ilyen helyzetben. Inkább megpróbálta átgondolni az elmúlt két napot, és a múltjának nehezebb periódusaiba is elkalandozott. Azon töprengett, vajon mikor lesz

lehetősége valami igazán értékes dolgot tenni, azon kívül, hogy kellemetlenségeket okoz magának, vagy üzeneteket fogad Londonból. De leginkább két kérdés furdalta: Hol van Ivan? És miért nem hallat magáról?

Ez épp elég volt ahhoz, hogy alvás helyett csak erre tudjon koncentrálni, amikor 4:13-kor megszólalt mellette a telefonja.

***

Szokásától eltérően az órájára pillantott, amikor beszélni kezdett. Attól félt, hogy már megint egy halálesetet közölnek vele, ezért egy pillanatig csak tartotta a kagylót, mielőtt beledörmögte volna a nevét. A hang rendkívül ismerősen csengett. Egy régi rivális hangja. Egy alkalmi szövetségesé. Ari Samronnal akart személyesen pár szót váltani. Érdeklődött, hogy el tudna-e jönni Párizsba. Valójában az lenne a legjobb, ha elérné a kilenc órás gépet a Ben-Gurionon. Igen, mondta a hang, sürgős. Nem tűr halasztást. Samron visszarakta a kagylót, és felkapcsolta az éjjeliszekrény lámpáját. Gilah felkelt, hogy kávéfőzőnek.

***

Ivan. körültekintően választotta ki a követeket. Volt néhány embere, akik régebben voltak a szakmában, mint Ari Samron, és Szergej Korovin egyike volt ezeknek. Miután az ötvenes éveket kelet-európai szolgálattal töltötte, a KGB arab nyelven taníttatta, és elküldte, hogy a Közel-Keleten tevékenykedjen. Először Bagdadba ment, majd Damaszkuszba, utána Tripoliba, végül Kairóba. Ez volt az a bizonyos nyár, 1973-ban, amikor útjaik keresztezték egymást. Az Isten Haragja hadművelet végigsöpört

Európán, a Fekete Szeptember14 ott gyilkolta az izraelieket, ahol tudta, és Samron egyedül volt azzal a meggyőződéssel, hogy Egyiptom háborúra készül. De akadt egy kém Kairóban, aki megerősítette ezt - egy kém, akit aztán le is tartóztatott az egyiptomi titkosszolgálat. Órákkal a kivégzése előtt Samron elérte Korovint, akit megkért, hogy járjon közbe az emberéért. Hetekig tartó tárgyalások után a foglyot elengedték, aki végül áttántorgott a Sinai-félszigeten az izraeli határon.

Többször megkínozták, összeverték, de életben maradt.

***

Egy hónappal később, mialatt az izraeliek a jom kippurra készültek, az egyiptomiak meglepetésszerű támadást indítottak.

A hetvenes évek közepére Korovin visszament Moszkvába, és egyre magasabb posztokat töltött be a KGB-ben. Elsőként a 18-as osztályhoz helyezték, amely az arab világgal foglalkozott, majd az R-Igazgatáshoz került, ahol a tervezést és az elemzést végezték. 1984-ben a teljes első számú igazgatási részleg vezetője lett, és ezt a pozíciót töltötte be egészen addig, amíg Borisz Jelcin fel nem oszlatta a KGB-t. Szergej Korovin akár meg is ölhetné volna az orosz elnököt, ehelyett elégette a legfontosabb anyagait és csendben visszavonult. De Samron nagyon jól tudta, hogy ez lehetetlen, főleg Oroszországban. A Kard és Pajzs151 harcosai közt volt egy mondás: egy KGB-s tiszt mindig KGB-s tiszt marad. Csak a halála után szabad. Néha még azután sem.

Korovin és Samron éveken át fenntartották a kapcsolatot. Információkat cseréltek és osztottak meg, alkalmi szívességeket tettek egymásnak. Nem barátok voltak, inkább rokon lelkek. Ismerték a játékszabályokat, és egészséges cinizmussal szemlélték azokat, akiket szolgáltak. Korovin azon kevesek közé tartozott, akik elfogadták Samron dohányzási mániáját. És akár Samronnak, neki is kevés türelme volt az olyan hétköznapi dolgokhoz, mint az evés, a divat vagy a pénz. - Kár, hogy Szergej nem Izraelben született - mondta egyszer Samron Gabrielnek. - Jó lett volna, ha a mi oldalunkon áll.

Samron tudta, hogy az idő múlása hirtelen szokta a jeleit rajta hagyni az oroszokon. Szempillantás alatt éveket öregednek - egyik pillanatban valaki még fiatal és életteli, a következőben már egy összegyűrt papír. De az az ember, aki nem sokkal délután három után belépett a Hotel de Crillonba, ugyanaz a magas, szálfagyenes férfi volt, akivel Samron

sok-sok évvel ezelőtt először találkozott.

***

Két testőr követte, a másik kettő egy órával korábban érkezett, és nem messze foglaltak helyet Samrontól. Teát ittak; Samron ásványvizet. Rami hozott neki egy üveggel, miután arra kérte a csapost, hogy ne vegye le a kupakját, és hozzon két tiszta poharat is. Samron sötét öltönyt és ezüstszínű nyakkendőt viselt: a titokzatos üzletember volt, aki remekül bakkarázik. Ahogy Samron, úgy Szergej Korovin is több nyelven tárgyalt, ha kellett. Találkozóik nagy része németül zajlott, akárcsak ezúttal. Korovin, ahogy kényelembe helyezte magát egy széken, kinyitotta ezüst cigarettatárcáját. Samron emlékeztette, hogy Párizsban tilos dohányozni az éttermekben. Korovin csak morgott. - És vodkát lehet még inni?

- Ha szépen kéri.

- Én rád hasonlítok ebben, Ari. Kérni soha nem kérek. - Rendelt egy vodkát, majd Samronra nézett. - Öröm volt hallani a hangodat a múlt éjjel. Attól féltem, már meghaltál. A legrosszabb az öregségben a barátok elvesztése.

- Sose tudtam, hogy neked valaha lettek volna.

- Barátok? Azért volt néhány. - Halványan elmosolyodott. - Te mindig jól játszottál, Ari. Sokan csodáltak Jasenevóban. Tananyag volt az általad tervezett egy-két akció. És tanultunk is belőle pár dolgot.

Jasenevó volt a régi főhadiszállása az Első Igazgatóságnak, amit néha a moszkvai központként emlegettek. Most ez az SVR főhadiszállása.

- Hol az anyagom? - kérdezte Samron.

- Jó helyen. Egy időben attól féltem, hogy az összes szennyesünket kitergegetik. Szerencsére azonban az új vezetés zárolta ezeket. Az elnökünk megértette, hogy aki a múltat kézben tartja, az kézben tartja a jövőt is. Sőt elismerően nyilatkozott a volt Szovjetunió vezetéséről, amiért minimálisra szorította vissza a bűnözést és a visszaéléseket.

- És ezt te is helyesled?

- Természetesen. Oroszországnak nincsenek demokratikus hagyományai. Oroszországban a demokrácia olyan lenne, mintha Izraelben bevezetnék az iszlám törvényeit. Ugye értesz engem, Ari?

- Azt hiszem, igen.

A pincér elegánsan szervírozta a vodkát, majd visszavonult. Korovin egyből bele is ivott.

- Ari, most azért vagyunk egyedül.

- Egyedül lennénk?

- Ezek csak a testőreim. - Csend. - Részedről?

Samron Ramira pillantott, aki a díszes szalon bejárata előtt ült és úgy tett, mint aki a Herald Tribune-t olvassa.

- Egyedül van?

- Bízz bennem, Szergej, nekem egy is elég.

- Én nem így tudom. Azt hallottam, két embered megölték, és az olaszok megpróbálják a kérésedre titokban tartani az ügyet. Csakhogy ez nem nagyon fog menni, Ari. A forrásaim szerint a sajtó holnap reggel az egészet kitergegeti a legnagyobb olasz lapokban.

- Valóban? És mit hoznak le még az üggyel kapcsolatban?

- Hogy két ügynökötöket lelőtték az országúton.

- De arról semmit, hogy egy harmadik ügynököt el is raboltak?

- Arról nem.

- És az elkövetők?

- Arra következett, hogy az irániak voltak. - Némi szünet után hozzátette. - De mindketten tudjuk, hogy nem ez az igazság.

Korovin belekortyolt a vodkába. Már a főtémánál voltak. Mostantól mindkettőjüknek óvatosan kellett előrehaladni. Samron tudta, hogy Korovin a maga helyzetében csak nagyon keveset beszélhet. De ez nem baj feltétlenül. Az oroszok néha többet fejeznek ki egy szemöldökfelhúzással, mint mások egy hosszú mondattal. Samron ezért így folytatta.

- Mi mindig tisztességesen játszottunk egymással, Szergej.

- Már amennyire ebben a szakmában két ember ezt megteheti.

- Akkor hadd legyek most is őszinte veled. Azt feltételezzük, hogy Ivan Harkov rabolta el az ügynökünket. És azt feltételezzük, hogy ez a legutóbbi akciókkal van összefüggésben, amit ellene hajtottunk végre.

- Erről az akcióról mindent tudok. És persze az egész világ is. De Ivan Harkovnak semmi köze annak a nőnek az eltűnéséhez.

Samront hidegen hagyta Korovin válasza; egy szót kivéve. A nőnek. Ezt kellett tudnia. Az orosz ezzel a szóval jó szándékáról biztosította a másik felet. A tárgyalás kezdetét vehette. Mindketten tudták, sajátos forgatókönyv szerint zajlik majd. Téves információkkal, hamis nyomokkal, féligazságokkal megtűzdelve. Samron és Korovin mindketten jól beszélték ezt a nyelvet is: a beszédes hazugságok nyelvét.

- Biztos vagy benne, Szergej, hogy Ivan keze nincs benne a dologban?

- Személyesen beszéltem Ivan embereivel erről. Csend. Majd. - Hallottál valamit tőlük a nő állapotáról?

- Csak annyit, hogy életben van és vigyáznak rá.

- Ezt jó tudni, Szergej. Ha ez így maradna, igen hálásak lennénk.

- Minden tőlem telhetőt megteszek. De, tudod, Ivan nagyon feszült a jelenlegi helyzetben.

- Erről csak ő maga tehet.

- Ivan nem így látja. A Nyugat ellene felhozott vádjai mind hazugságok és pusztá kitalációk. Soha nem lenne olyan bolond, hogy a rakétáinkat az al-Kaidának adja el. Sőt, kifejezetten biztosított arról, hogy nem vesz részt a fegyverkereskedelemben.

- Ezt akkor az amerikaiakkal is tudatnom kell.

- Mást is tudatnod kell velük.

- Bármit, Szergej.

- Ivan azt feltételezi, hogy törvénytelenül vették el a gyerekeit a múlt nyáron Franciaországban. Vissza akarja kapni őket.

Samron megvonta a vállát, mint akit meglep az ügy. - Arról nem tudok, hogy az amerikaiaknál lennének.

- Pedig mi úgy gondoljuk, így áll a helyzet, az ország hivatalos állításával ellentétben. Talán szólhatna valaki Ivan érdekében is pár szót. - És most Szergej vonogatta a vállát. - Nem állíthatom biztosan, de talán ez segíthetne abban az ügyben, hogy visszakapjátok az elveszett ügynököt.

Korovin egy újabb lépést tett az ajánlat megtétele felé. De Samron egyelőre a terelés taktikáját választotta.

- Nekünk nincs olyan erős szervezetünk, mint nektek, Szergej. Mi egy kis család vagyunk. Vissza akarjuk kapni az ügynökünket, és hajlandók vagyunk minden tőlünk telhetőt megtenni. De igen kevés befolyással bírnak az amerikaiakra. Ha valóban az amerikaiaknál vannak a gyerekek, nem hinném, hogy hajlandók lennének Ivan kezére adni őket, főleg ebben a jelenlegi helyzetben.

- Túlságosan leértékeled magad, Ari! Menj el az amerikaiakhoz. Próbálj hatni rájuk. Vedd őket rá, hogy tegyék fel a gyerekeket egy gépre.

Ha már egyszer Oroszországban lesznek, ahova valók, akkor talán az ügynökök is előkerül.

Korovin letette a szerződést az asztalra. Samron lelkesnek mutatkozott.

- Épen és egészségesen?

- Épen és egészségesen.

- Van itt egy másik probléma, Szergej. Grigorij Bulganovot is akarjuk.

- Grigorij Bulganov ügye nem tartozik rátok. Samron nem firtatta tovább ezt a kérdést. - És ha meg tudom győzni az amerikaiakat, hogy átadják a gyerekeket, mikor rendezhetnék le ezt az egészet?

- Biztosat nem mondhatok, de nem tartana túl soká, az biztos.

- Tudnom kell, Szergej.

- Az én válaszom, természetéből fakadóan, csak feltételezés lehet.

- Rendben, akkor beszélj feltételes módban; mikor lehetne nyélbe ütni?

Korovin beleivott a vodkába. - Hetvenkét órán belül.

- Ez nem valami hosszú idő.

- Annyi, amennyi kell hozzá.

- Hogy érhetlek el?

- Ne keress. Kedden újra találkozunk, délután négykor. És barátilag határozottan azt javaslom, legyen addigra válaszod.

- Hol találkozunk?

- Lehet még dohányozni a Tuileriák kertjében?

- Most még igen.

- Akkor ott. A Jeu de Paume-hoz közel egy padon.

- Négykor?

Korovin bólintott. Tehát négykor.

44.

HOTEL BRISTOL, GENF

A PÁRIZSI HÍREK HAMAR ELÉRTEK a föld több pontjára is: a Saul király utca operatív osztályára, a Thames House-ba Londonba, és a CIA főhadiszállására, Langleybe. És a híres Bristol Hotelbe, mely Gabrielnek és csapatának ideiglenes főhadiszállása volt. Bár elmondhatatlanul megkönnyebbültek, hogy Chiara életben van, nem volt semmiféle ünneplés. Ivan ajánlata természetesen elfogadhatatlan volt. Elfogadhatatlan Samron számára. Elfogadhatatlan az amerikaiaknak. És természetesen elfogadhatatlan Gabriel számára. Senki sem volt hajlandó azt követelni Jelena Harkovtól, hogy áldozza fel a gyerekeit, főleg az nem, aki már egyszer elvesztette a sajátját. Ennek ellenére Ivan ajánlata bizonyos szempontból használható is volt. Egy kis időt és teret engedett a manőverezéshez. Bár kevés teret és csupán hetvenkét órát. Chiarát és Grigorijt két párhuzamos vonalon próbálják visszaszerezni. Az egyik a tárgyalás, a másik az erőszak. Gabrielnek gyorsan kellett lépnie, és esélyt kellett teremtenie. Jelenleg egyetlen ember lebegett a szeme előtt: Vlagyimir Csernov.

- Mindent ellenőrzünk, amit Viktor Orlov mesélt - mondta Navot késő délután, kávézás után a zongorabárban. - Lehallgatjuk Csernov telefonját, megfigyeljük a hivatalát, a lakását. A Hivatal be akar jutni a számítógépes rendszerébe is. Remek biztonsági szoftverei vannak, de nem hiszem, hogy sokáig megóvnák őt a cyberfiúktól.

- Mennyit tudunk a múltjáról?

- Nyilvánvalóan KGB-s. A kilences ügyosztályon dolgozott, amelyik a szovjet vezetők védelmét látta el. A végén Csernovra ruházták át Gorbacsov egész testőrszolgálatát.

- És a KGB után?

- Egy kis ideig önállóan dolgozott. Egy biztonsági szolgálatot alapított, és az újjgazdagokat látta el tanáccsal, hogy hogyan védjék meg magukat és a vagyonukat. Remekül csinálta.

- Mikor alapított itt üzletet?

- Öt évvel ezelőtt. Langleynek volt némi kapcsolata vele. Nem ejtenének könnyeket, ha véletlen valami baleset érné.

- Mennyi idős?

- Negyvenhat.

- Gondolom, kiváló fizikai állapotban.

- Masszív, mint a Lenin-mauzóleum. És tartja a formáját.

Navot átadta a PDA-ját. Egy délutáni felvétel volt látható rajta. Csernov éppen a hivatalába megy be. Nagydarab, majd kétméteres ember, erősen hátrafésült haj, húsos arc, kis szemek.

- Van saját biztonsági szolgálata?

- Egy Audival közlekedik a városban. Az üvegek nyilván golyóállóak. Meg az is, aki mellette ül. Szerintem a sofőr és a két biztonsági igen jól fel vannak fegyverezve.

- Család?

- A volt felesége és a gyereke visszatért Moszkvába. Van itt egy barátnője.

- Svájci?

- Orosz. Egy vidéki kislány. Kesztyűt árul a Csernov hivatala melletti sarkon.

- Mi a neve ennek a vidéki lánynak?

- Ludmilla Akulova. Vacsorázni mennek ma este. A Les Armures-ba.

Gabriel ismerte a helyet. Az Hotel de Ville mellett van, az óvárosban.

- Mikor?

- Nyolc harminc.

- Milyen messze van a lakása az étteremtől?

- Nincs messze. A székesegyház mellett lakik.

- Milyen házban?

- Kicsi, hagyományos. Az utca felől van egy elektromos kaputelefon. A bérlő beüti a kódját, vagy a kulcsát használja. Szétnéztünk ma a lépcsőházban. Van egy lift is, de Csernov az elsők lakik.

- A környék?

- Még napközben is csendes. Éjszaka pedig. - Navot lehalkította a hangját -...halott.

- Ettél már a Les Armures-ban?

- Nem mondhatnám, hogy nagy élvezet volt.

- Ha nyolc harminckor ülnek le vacsorázni, későn fognak hazaérni. Akkor kapjuk el őket.

- Úgy gondolod, Ludmilla vele lesz?

- Igen, úgy gondolom.

- Mit csinálunk a lánnyal?

- Ijessz rá, aztán engedd el.

- A sofőr és a testőrök?

- Még szükség lesz rájuk.

- Valamiféle elterelő hadműveletre lesz szükségünk.

- Az elterelő hadműveletet a 702-es szobában találod, a felső szinten. Irene Moore néven jelentkezett be. A valódi neve Sarah Bancroft.

- Hová akarod vinni őket?

- A határ túlsó oldalára, félreeső helyre, van ott egy ház. Szólj a takarítószolgálatnak, hogy rájuk is szükség lesz. Elég nagy disznóság várható.

***

Sokan hiszik tévesen, hogy Genf unalmas és provinciális, mint egy kálvinista szolgálólány, aki túl szemérmes ahhoz, hogy megszabaduljon a blúzától. De akik így gondolják, még nem hallották a harangok játékát egy hideg téli éjszakán, és nem látták, ahogy a hópihék serege borítja be lágyan a macskaköves utcákat. És még nem vacsoráztak a Les Armures-ban, egy csendes sarokasztalnál egy gyönyörű orosz nővel. A saláta ropogósán friss volt, a borjú pompás, és a bor egy 2006-os évjáratú Batard-Montrachet, Joseph Drouhintól, amit tökéletes hőfokon szervírozott a figyelmes sommelier. Aztán egy kis konyak, ahogy az már szokásos egy havas februári genfi éjszakán, majd tizenegy felé megfogták egymás kezét, és beszálltak az odakint parkoló Mercedesbe. Minden jel arra utalt, hogy remek estéjük lesz abban a székesegyház melletti lakásban. Ha nincs az a hóban álldogáló nő, a lakás bejárata előtt.

A bőre alabástromszínű volt, bőrkabátot viselt és combközépig érő harisnyát. Ha a sírástól nem kenődött volna el a sminkje, még jól is nézett volna ki. A Mercedesből kiszálló pár először nem méltatta különösebb figyelemre. Szerencsétlen nyomorult, gondolhatták. Egy melóscsaj, vagy egy drogos. Nem valami félelmetes alak egy Csernov-félenek, aki az utolsó szovjet elnök biztonsági embere volt.

Csernov minden létező helyzetet megoldott már. Legalábbis ő így gondolta.

A nő hangja először panaszosan csengett, mint egy kisgyereké. A keresztnévén szólította Csernovot - tiszta örület! -, és csúnya bűnökkel vádolta. Hogy mi a helyzet a jövőjükkel kapcsolatban tett ígéreteikkel. És hogy legalább anyagilag támogathatná, ha már egyedül hagyta a közös gyerekükkel. Ludmilla kis híján szétrobbant, Csernov meg egyre azt magyarázta, hogy biztosan összetéveszti valakivel. A nő válasza a mentegetőzésre egy hatalmas pofon volt, amire már a testőrök is kiszálltak a Mercedesből.

Az elkövetkező események pontosan huszonzét másodpercig tartottak. A videofelvételt a mai napig használják oktatási célból. Egy kívülálló szemével nézve az orosz testőrök meglepően visszafogottan reagáltak. Megpróbálták ugyan leszerelni a hölgyet, de mivel az nyilvánvalóan valami zavart állapotban volt, inkább finoman odébb tuszkolták. A fiatal nő válasza erre két kemény rúgás volt a sípcsontjukra. Ettől kicsit felgyorsultak az események. Ráadásul négy fiatalember - akik történetesen éppen arra jártak a kihalt utcán - nem tudott ellenállni, hogy beavatkozzon. Négyük közül a legnagyobb, egy széles vállú szőke lépett a képbe először, őt egy sötét hajú, himlőhelyes arcú követte. Némi szóváltás után fenyegetőzések következtek, majd pofonok csattantak. De ezek nem amatőr csapkodások voltak. Pontosak, brutálisak, olyanok, amikkel akár súlyos sérüléseket lehet okozni.

Bizonyos körülmények között azonnali halált is.

De most nem ez volt a cél. A négy férfi úgy hajtotta végre a támadását, hogy áldozataik csupán az eszméletüket veszítsék el. Mikor a két testőr már tehetetlen volt, a támadók beindították a közelben parkoló két autó motorját. Csernovot az egyikbe, a két testőrt a másikba dobták. Ami Ludmilla Akulovát illeti, némi szóbeli figyelmeztetés után elmenekülhetett, amit folyékony orosz nyelven intézett hozzá egy vértelen arcú, jéghidegkék szemű férfi. - Ha ezt elmondod valakinek, megölünk. És megöljük a szüleidet. Aztán megöljük a családot minden tagját.

Amikor a kocsik elindultak, Gabriel úgy érezte, képtelen levenni tekintetét a nő fájdalmas arcáról. Hitt ezekben a nőkben. A nők, mondta, az oroszok egyetlen reménysége.

A HÁZ EGY ELSZIGETELT VÖLGYBEN állt Franciaországban, Haute-Savoie megyében, az Annecy-tó partja felett. Tiszta, rendes kis épület volt, meredek tetővel. A legközelebbi szomszéd is több mint egy kilométerre lakott. Joszi az előző éjszaka költözött be ide mint misztikus történeteket író brit szerző. A kihallgató helyiségeket már megfelelően előkészítette. Odakint állt, amikor a két autó lassan felkapaszkodott a szélfúttá úton, a reflektorok sugarában hópelyhek táncoltak.

Gabriel egyedül szállt ki az első autó, egy Renault első üléséről, és bement Joszival a ház nappalijába. A bútorok az egyik sarokba voltak felhalmozva, és a kövezett padlót nejlon borította be teljes egészében. A nyitott kandallóban, ahogy Gabriel kérte, hatalmas lánggal égett a tűz. Még két hasábot dobott rá, mielőtt újra kiment. A harmadik autó éppen beállt a házhoz. Eli Lavon ült a kormány mögött.

- Követtek minket? - kérdezte Gabriel.

Lavon megrázta fejét.

- Biztos vagy benne, Eli?

- Igen.

- Vedd magadhoz Joszit, és menjetek vissza Genfbe. Várjatok ott a többiekkel. Nem maradunk sokáig.

- Itt maradok veled.

- Te megfigyelő vagy Eli, a létező legjobb. Ez a munka viszont nem neked való.

- De neked sem.

Gabriel nem vette tudomásul a megjegyzést, és Navotra nézett, aki a Renault kormánya mögött ült. Egy pillanattal később már három orosz támol ygott benyugtatózva és megkötözve a ház bejárata felé. Lavon Gabriel vállára tette a kezét.

- Légy óvatos! Különben nem csak a feleséged veszíted el.

Majd Lavon beült az autóba, és minden további megjegyzés nélkül elindult lefelé a völgybe. Gabriel még nézte egy darabig az autó hátsó vörös világítását a hőiesen át, aztán visszaindult a házba.

***

Alsóneműre vetkőztették és beültették őket három kerti fémszékbe. Gabriel mindhármuknak beadott egy-egy élénkítőt, a testőröknek kevesebbet, Csernovnak valamivel többet. Csernov feje lassan megemelkedett a mellkasáról, és sűrű pislogások közepette felmérte környezetét. Két testőre pontosan szemben ült vele, szemük rémülettel volt tele. Előttük egy vonalban állt Gabriel, Jákob, Mihail, Navot. Gabriel bal kezében egy 45-ös hangtompítós fegyver, a jobb kezében egy fénykép: a képen egy férfi a Heathrow repülőtér halljában.

Gabriel Jákobra pillantott, aki letépte a Csernov szájára és nyakszirtjére körbetekert ragasztószalagot. Mivel nem kevés haját is kitépett a mozdulattal, Csernov fájdalmában felüvöltött. Gabriel szemöldökön csapta fegyverével, és rászólt, hogy fogja be a pofáját.

- Tudod, hogy ki vagyok, Vlagyimir?

- Sose láttam életemben. Kérem, ez biztos csak valami.

- Nem, ez nem tévedés. Nézd meg jól az arcom, Vlagyimir. Láttad te már. Biztos vagyok benne.

- Nem, soha nem láttam.

- Rosszul kezdjük a dolgot. Hazudsz. És ha ezt a hazudozást folytatod, nem hagyod el élve ezt a helyet. Mindent be kell vallanod, és akkor te és az embereid életben maradtok.

- Az igazat mondtam. Soha nem láttam még!

- Még fényképen sem? Csak adtak rólam egy fényképet.

- Kicsodák?

- Azok az emberek, akik eljöttek hozzád, hogy felbéreljék Zirlov elvtársat, hogy találjon meg engem.

- Sose hallottam ezt a nevet. Én egy törvényesen működő biztonsági szakértő vagyok. Követelem, hogy engedjen el engem és az embereimet, különben.

- Különben mi. Vlagyimir?

Csernov elhallgatott.

- Nagyon kevés lehetőséged maradt, Vlagyimir. Nagyon kevés. Én most kérdezek tőled valamit, és te az igazat válaszolod rá. - Gabriel Csernov arca elé tartotta a fényképet. - Hol találom meg ezt az embert?

- Sose láttam ezt az embert.

- Biztos, hogy ezt akartad mondani, Vlagyimir?

- Ez az igazság.

Gabriel szomorúan ingatta a fejét, és Csernov sofőrje mögé állt. Gabrielnek megmondták a nevét, de már elfelejtette. Nem számít a név. Ott nem kell a név, ahova indul. Csernov pimaszul nézett, úgy gondolta, Gabriel csak blöfföl. Nyilván az oroszok nem ismerték Samron tizenkettedik parancsát: Mi nem lóbáljuk értelmetlenül a fegyverünket a banditák orra előtt. Mi csak egyetlenegy okból emeljük föl.

Pisztolyát a férfi tarkójának nyomta, és egy kissé lefelé célzott. Majd Csernov szemébe fúrva tekintetét meghúzta a ravaszt.

46.

HAUTE-SAVOIE, FRANCIAORSZÁG

VAN EGY KÖZKELETŰ FÉLREÉRTÉS a hangtompítóról. Egyáltalán nem halkítja le a fegyvert, főleg nem, ha egy 45-ös Glockról van szó. Az üreges belsejű töltény nagy hanggal csapódott be a sofőr koponyájába, és ahogy elhagyta a fejét a száján keresztül, az állkapocsból és az állából is kiszakított több darabot. Ahogy elsült a fegyver, a töltény akár továbbhaladhatott volna Csernov felé, de csak a kövezetbe csapódott. Csernov mégsem úszta meg makulátlanul. Izmos felsőtestére vér fröcskölt, agyvelődarabok és csonttörmelék. Pár pillanattal később távozott is belőle a gyomra tartalma: az a bizonyos finom vacsora, amit Ludmilla Akulovával költöttek el pár órával korábban a Les Armures-ban. Ez jó jelnek mutatkozott. Bár Csernovnak már jócskán volt tapasztalata a gyilkolásban és az erőszakban, de úgy látszott, egy kis vértől mégis rosszul lesz. Némi szerencséivel hamar meg fog törni. Gabriel újra az arca elé tartotta a fényképet, és feltette ugyanazt a kérdést: - Ki ez az ember, és hol találom? - Sajnos Csernov válasza is ugyanaz maradt.

- Biztos vagyok benne, hogy hallottál a vizes trükkéről, Vlagyimir. Rengeteg különböző módszerünk van, hogy gyorsan kiszedjük az információt valakiből.

Gabriel a tűzbe bámult egy pillanatra. - Mi tüzes trükként ismerjük.

Majd újra Csernovra nézett. - Láttál már tüzes trükkel vallatott embert, Vlagyimir?

Miután Vlagyimir nem válaszolt, Gabriel a többiekre nézett. Navot és Jákob kétoldalt megragadták a testőrt, aki a székhöz volt kötözve, és arccal a tűz irányába döntötték. Csak tíz másodpercig tartották ott. Amikor kiemelték, a haja füstölt, az arca fekete lett és felhólyagzott. És önkívületben sikoltozott.

Csernovval szembe ültették le, így az orosz pontosan láthatta a szörnyű eredményt. Majd Gabriel a testőr fejének szegezte fegyverét, és véget vetett a szenvedésének. Csernov fürdött a vérben, és rettegve bámulta az előtte fekvő két halottat. Mihail beragasztotta a száját, és visszakézből keményen arcul csapta. Gabriel az ölébe rakta a fényképet, és azt mondta, öt perc múlva itt lesz.

Négy perc ötvenkilenc másodperckor ért vissza, letépte a ragasztót Csernov szájáról, majd egy ajánlatot tett. Beszélgethetnek kellemes körülmények között, mint egyik profi a másikkal, vagy a tűzben végzi, mint az a másik halott testőr. De ez nem gyors eltűnés lesz, figyelmeztette Gabriel. Lassú megpörkölés. Egyszerre csak egy végtag kerül be a tűzbe. És a végén nincs töltény a koponyába, hogy megkíméljék a szörnyű fájdalomtól.

Gabriel nem sokáig várt a válaszra. Éppen tíz másodpercig, nem tovább. Csernov ekkor azt mondta, beszélni akar. Azt mondta, segíteni fog.

47.

HAUTE-SAVOIE, FRANCE

ADTA NEKI RUHÁT, HOGY FELÖLTÖZZÖN , és kapott nyugtatót is. Megengedték, hogy átüljön egy kényelmes székbe, kioldozták a kezét, de a széket olyan irányba fordították, hogy látnia kellett a két halott társát, félelmetes mementóként, ami rá is várt abban az esetben, ha esetleg visszalépne az értetlenség állapotába. Néhány órán belül ezek a holttestek el fognak tűnni a föld színéről, és Vlagyimir Csernov velük együtt fog eltűnni. Az, hogy ez fájdalom nélkül történik majd meg, vagy iszonyú kínok között, egy dologtól függött: hajlandó-e őszintén válaszolni Gabriel minden egyes kérdésére.

A nyugtató hatására megeredt Csernov nyelve, és Gabriel legenyhébb ösztökélésére beszélni kezdett. Azzal kezdte, hogy elismerését fejezte ki Gabrielnek, ahogy a kapuja előtt elkapták őt. - A KGB se csinálta volna jobban - mondta némi iróniával a hangjában.

- Ha lehet, én nem viszonzom az elismerést.

- Épp most ölt meg két embert Allon, hidegvérrel. Nincs joga, hogy gúnyolódjon a korábbi munkámon.

- Szóval tudja a nevemet.

Csernov enyhén elmosolyodott. - Tudnának adni esetleg egy szál cigarettát?

- A cigaretta árt az egészségnek.

- Nem szoktak az elítéltnak cigarettát adni?

- Beszéljen, Vlagyimir, és életben hagyom.

- Azok után, amit ma este láttam? Teljesen hülyének hisz, Allon?

- Nem, csak egy ex-KGB-ügynöknek, aki valahogy megpróbál kikecmeregni a gödörből. De most ezt kezeljük magánügyként, oké? Éppen arról akart beszélni, hogy mikor találkozott azzal az emberrel, akit a fényképen mutattam. - Majd némi szünet után hozzátette: - Akinek Zirlov elvtárs a fedőneve.

Egy adag nyugtatókoktól áramlott át Csernov erein, amitől képtelen lett újra a tagadásba menekülni. És azt a meglepetését sem tudta leplezni, amit afölött érzett, hogy Gabriel vajon honnan tudhatja a KGB legtitkosabb ügynökének a fedőnevét.

- Kilencvenöt, kilencvenhat tájékan történt. Egy kis biztonsági szolgálatot vezettem. Nem az Ivan Harkov- és a Viktor Orlov-féle területen, de jól ment a dolog. Aztán egyszer Zirlov beállított egy üzleti ajánlattal. Neki már komoly híre volt akkor Moszkvában. De az túl veszélyesnek tűnt, hogy közvetlen kapcsolatot tartson fenn a megrendelőkkel. Szóval gyakorlatilag kellett neki egy közvetítő- vagy megrendelő iroda, ahogy tetszik. Különben nem tudná élvezni munkái gyümölcsét.

- És maga önként belement nem kevés jutalékért cserébe.

- Tíz százaléért. Ha valakinek szüksége van rá, hozzám jön el, és velem köt üzletet. Ha elvállalja, mond nekem egy összeget, amit én közlök a vevővel.

Majd én visszatérek a vevőhöz, és én beszélem meg a végső részleteket. Az összes pénz rajtam folyik keresztül. Én tisztára mosom a pénzt a biztonsági szolgálaton keresztül, és mint szolgáltatási díj fizetem ki Zirlov elvtársat. Bár nehezen hihető, de

ő így rendszeren adózik a gyilkolásból és emberrablásból származó bevétele után.

- Ez csak Oroszországban történhet meg.

- Elmebeteg időket éltünk akkor, Allon. Könnyű most a bíró szerepében tetszelegni, de maga nem látta az országát és annak egész vagyonát egy szempillantás alatt eltűnni. Az emberek bármit megtettek, hogy túléljék ezeket az időket. Ott a dzsungel törvényei uralkodtak. Igazi dzsungel volt.

- Ha lehet, fejezzük be ezt a szomorú históriát, Vlagyimir. Nem lett volna dzsungel, ha a magához hasonlók nem tekintik annak az országot. De bocs, hogy elkalandoztam, hiszen éppen Zirlov elvtársról beszélt. Sőt el akarta mondani az igazi nevét is.

- Kérnék egy cigarettát.

- Nincs abban a helyzetben, hogy kívánságai lehetnének.

- Könyörgöm, Allon. Van a zsebemben egy doboz az előző estéről. Nem hiszem, hogy gondot okozna, ha egyet kivehetnék belőle. Esküszöm, hogy nem csinálok semmit.

Gabriel Jákobra pillantott. Mire szájához ért a cigaretta, már meg is gyújtotta. Csernov mélyen leszívta a füstöt, és elmondta azt a nevet, amit Gabriel hallani akart. Petrov. Anton Dimitrijevics Petrov.

***

Egyébként nem számít, tette hozzá Csernov gyorsan. Évek óta nem használja ezt a nevet. Az apját, aki a KGB tisztje volt, az NDK-ba vezényelték, és ő már ott született, a hidegháború legsötétebb éveiben. Egyedüli gyerekként együtt játszhatott a német gyerekekkel, így kiskorától két nyelven beszélt. Sőt olyan szinten, hogy Berlin utcáin született németnek adhatta ki magát.

A KGB igencsak támogatta Petrov nyelvi fejlődését azzal, hogy lehetővé tette számára, hogy az NDK-ban folytassa tanulmányait, és nem kellett visszatérnie a Szovjetunióba. Miután becsülettel végigjárta a német középiskolát, felvették a híres lipcsei egyetemre, ahol kémikusként végzett. Petrov komolyan folytatni szeretne volna tanulmányait egy magasabb szinten, vagy gyógyszerészként szeretett volna tovább tanulni. De a moszkvai központnak egészen más tervei voltak vele.

Ahogy megszerezte a diplomáját, visszarendelték Moszkvába, és a KGB-nél ajánlottak neki munkát. Voltak olyan ostoba fiatalok, akik visszautasították az ajánlatot, de Petrovnak, akinek családja is kapcsolatban állt a KGB-vel, meg se fordult ilyesmi a fejében. Miután elvégzett egy kétéves tanfolyamot a Vörös Zászló kiképzőközpontban, Jasenevóban, megkapta a Zirnov elvtárs fedőnevet, és visszaküldték Berlinbe. Egy hónappal később egy szovjet kém segítségével, aki a keletnémet titkosszolgálatnál dolgozott, átszökött a vasfüggönyön keresztül, és mint szökött ügynök jelentkezett Nyugat-Németországban, Hamburgban.

Petrov létezéséről csak néhányan tudtak a központ vezető tábornokai közül. Viszont neki nem az lett a feladata, hogy Amerika és annak NATO-csatlósai után kémkedjen, hanem hogy levadássza a disszidenseket, dezertőröket és más egyéb bajkeverőket, akik meg merték kérdőjelezni a szovjet állam létjogosultságát. Fél tucat útlevelemmel és korlátlan anyagi támogatással ellátva aratta áldozatait, miután aprólékos gondossággal cserkészte be őket. A mérgekre és egyéb toxikus anyagokra specializálta magát, melyek közül az egyik azonnali halált okozott, a másik csak hetek, hónapok múltával fejletté ki hatását.

Mivel maga is kémikus volt, ő tervezte meg ezeket a fegyvereket, amelyeket aztán be is vetett. A kedvence egy gyűrű volt, amelyet a jobb kezén viselt. Kis adag idegölő mérget juttatott az áldozatba. Egy kézfogás, egy hátba veregetés, és az illetőnek vége volt.

- Sejtheti, hogy a Szovjetunió szétesését nem fogadta igazán lelkesen Petrov. Semmiféle lelkiismeret-furdalást nem érzett a disszidensek és árulók kivégzése miatt. Ő valóban hitt az eszmében.

- Mi történt a KGB-s útlevelekkel?

- Megtartotta őket. Jól jöttek neki, amikor Nyugatra költözött.

- Maga meg vele jött.

- Pontosabban, én jöttem először. Petrov egy-két hónappal később követett, és feleleveníttük a kapcsolatunkat. Az üzlet szállítható. Az oroszok lassan átszivárogtak Nyugatra, és a régi szokásaikat is magukkal hozták. Pár hónap múltán már több megrendelésünk volt, mint amit teljesíteni tudtunk.

- És az egyik ilyen megrendelő volt Ivan Harkov.

Az orosz zavartan hallgatott egy darabig, majd bólintott.

- Ivan tökéletesen megbízott benne. Mindkettőjük apja KGB-s volt, akárcsak ők maguk is.

- Maga találkozott már magával Ivánnal is?

- Nem, soha, csak Arkagyij Medvegyeven keresztül tárgyalt velem.

- Majd Arkagyijt is megölték?

- Nem, Ivan valaki mást küldött. Malenszkijnek hívják.

- Emlékszik, hogy ez mikor történt?

- Valamikor a múlt októberben.

- Azután, hogy Ivan fegyverüzlete nyilvánosságra került?

- Igen, pontosan azután.

- Genfben találkoztak?

- Attól tartott, hogy Genfben megfigyelnek. Ezért azt kérte, hogy Bécsben találkozzunk.

- És munkát ajánlott.

- Pontosabban, két munkát. Nehéz munkát. Rengeteg pénzért.

- Az első Grigorij Bulganov.

- Igen.

- A második pedig én.

- Nem, nem maga, Allon. A második célpont a felesége volt.

48

HAUTE-SAVOIE, FRANCIAORSZÁG

GABRIEL ÉREZTE, hogy előnti a harag. Meg akarta ütni az orosz. Olyan erővel, hogy soha többet ne bírjon felkelni. Ehelyett nyugodtan ült a Glockkal a kezében, halottakkal a háta mögött, és arra kérte Csernovot, hogy mondja el, hogyan tervezték meg Grigorij elrablását.

- Egy életnyi tapasztalat kell ahhoz, ahogy Petrov csinálta. Ivan azt akarta, hogy Bulganovot Londonból Oroszországba vigyük. Sőt úgy kellett hogy tűnjön, hogy Bulganov önként megy haza. Máskülönben Ivan kremlbeli barátai nem adnak zöld utat az akciónak. Nem akartak még egy olyan konfliktust a britekkel, mint a Litvinyenko-ügy után.

- Mennyit kaptak?

- Húszmilliót és a felmerülő költségek. Petrov mindent ugyanúgy csinált, ahogy a KGB-s időkben. Megszervezett egy tapasztalt emberekből álló csapatot, és együtt dolgozták ki a terveket. Minden azon múlt, hogy Bulganovot feltűnés nélkül tudják berakni a kocsiba. Ezt nem lehetett erőszakkal megtenni a CCTV-kamerák figyelmének a kereszttüzeiben. Ezért kapcsolták be a történetbe Bulganov volt feleségét.

- Most azokról beszéljen, akik neki dolgoznak.

- Mind korábbi KGB-s. És mind olyan kiváló szakember, mint Petrov.

- Őket ki fizette?

- Petrov irányítása alatt álltak, és ő is fizetett nekik. Úgy hallottam, igen nagylelkű az embereivel. Sose volt konfliktusa az alkalmazottaival.

Csernov végigszívta a cigarettáját. Még egy utolsó slukk, majd helyet keresett a csikknek. Jákob kivette a kezéből, és bedobta a tűzbe. Gabriel nem volt hajlandó még egyet adni neki, és visszatért a kihallgatásra.

- Valaki másnap rálőtt egy orosz újságírónőre Oxfordban.

- Olga Sukovára gondol?

- Igen. És nem hiszem, hogy Petrov lett volna ott azon az éjszakán.

- Ha ő lett volna, Sukova már nem élne. Ez egy rohammunka volt. Petrov elküldte néhány társát, hogy kézre kerítsék neki.

- Ezalatt hol volt Petrov?

- Olaszországban, hogy előkészítse a maga felesége elrablását.

Gabriel újabb gyűlölethullámot érzett. Nagy nehezen legyűrte, és feltette a következő kérdést.

- Hogy talált meg minket?

- Sehogy. Az SVR találta meg. Hallottak arról, hogy állítólag Olaszországban bújt el, és megpróbálták felgöngyölíteni a kapcsolatait az olasz titkosszolgálatnál. Aztán feltehetően valamelyik olasz ügynök pénzért feldobta.

- Nem tudja, ki volt?

- Fogalmam sincs.

Nem támadt az oroszra. Úgy érezte, igazat mond.

- Rólam miket tudtak meg?

- A nevét, és hogy hol lakik.

- Miért vártak olyan sokat az akcióval?

- A vevő kérése volt. Az akció csak akkor indulhatott, ha Bulganov elrablása simán megy, és ha a vevő még egyszer megerősíti a következő lépés végrehajtását.

- És mikor kaptak parancsot?

- Egy héttel Bulganov elrablása után.

- Malenszkijtől jött az utasítás?

- Nem, magától a vevőtől. Ivan felhívott a genfi irodámban. Virágnyelven közölte, hogy Petrov a második célpontot is hozhatja. - Csernov szünetet tartott. - Láttam egy fényképet a feleségéről, Allon. Különlegesen szép nő. Sajnálom, hogy el kellett vinnünk, de az üzlet.

Gabriel arcul csapta a fegyverével, amitől újra felszakadt a seb a szeme fölött.

- Most hol van Petrov?

- Nem tudom.

Gabriel a tűzbe bámult. - Emlékezzen a megállapodásunkra, Vlagyimir.

- Leégetheti a húst a csontomról, Allon, akkor sem tudom. Nem tudom, hol lakik, és sose tudom, éppen hol lehet.

- Hogy veszi fel vele a kapcsolatot?

- Én sehogy. Ő keres mindig engem.

- Hogyan?

- Telefonon. Ne is próbálják lenyomozni. Mindig lecseréli a telefonjait, egyet se tart meg.

- Anyagilag hogy állapodtak meg?

- Mint régen Moszkvában. A vevő fizet nekem. Én neki.
- A biztonsági szolgálatán keresztül mossá át a pénzt?
- Az európaiak túl körülményesek ehhez. Készpénzben fizetett.
- Hova vitte a pénzt?

- Több számlánk is van Svájcban. Egy trezorban hagytam a pénzt, és akkor veszi fel, amikor akarja.

- Mikor tett le pénzt ott utoljára?

Csernov hallgatott. Gabriel a tűzbe nézett, és megismételte a kérdést.

- Ötmillió eurót hagytam Zürichben tegnapelőtt.
- Hánykor?
- Zárás előtt. Akkor szeretek menni, amikor üres a bank.
- Mi a neve a banknak?
- Becker és Puhl.

Gabriel ismerte. És történetesen a címét is tudta. De megkérdezte, csak hogy ellenőrizze Csernov nem hazudik-e. Az orosz jól válaszolt. Becker és Paul, Tal utca 26.

- Számlaszám?
- 9-7-3-8-3-6-2-4.
- Ismételje meg!

Csernov újra elmondta. Pontosan ugyanúgy, ahogy az előbb.

- Jelszó?
- Balzac.
- Milyen költői.
- Petrov ajánlotta. Szeret olvasni. Nekem erre nincs időm. - Majd Gabriel fegyverére nézett. - És már nem is lesz.

Aznap még egy lövés hallatszott az Annecy-tó feletti villából. De Gabriel ezt már nem hallotta. Akkor már Uzi mellett ült a Renault-ban, és lefelé hajtottak a völgyben, a kora reggeli homályban. Genfben csak annyi időre álltak meg, hogy felvegyék Sarah Bancroftot a Bristol Hotelből, majd Zürich felé indultak.

49.

A KIS DÁCSA PINCÉJÉBEN lévő szoba nem volt teljesen elvágva a külvilágtól. Kicsi ablakát belülről százévnnyi mocskok borította, kívülről meg a hó. Néhány pillanatra, mikor a nap az épülettől jobbra járt, a hó vörösés színben játszott, és a szobát meleg fény simogatta. Úgy gondolták, ilyenkor éppen napkelte lehet, de nem voltak biztosak benne. A szabadságukkal együtt az időérzésüket is elrabolta tőlük Ivan.

Chiara igyekezett kiélvezni minden pillanatát ennek a kevés fénynek, még ha mást nem is láthatott ekkor, mint Grigorijs összevert arcát. Vágások, horzsolások, szörnyű duzzanatok: már nem is hasonlított egy emberhez. A nő gondoskodott róla, ahogy csak tudott, sőt egyszer vakmerően még kötést és valami fájdalomcsillapítót is kért Ivan embereitől. Ők ezt a kérést igen szórakoztatónak találták. Nagyon sokat kellett dolgozniuk azért, hogy Grigorijs ebbe az állapotba hozza, és nem voltak hajlandók az új fogoly kedvéért gézzel és kenőccsel tönkretenni eddigi munkájuk gyümölcsét. A foglyok kezét végig megkötözve hagyták, a lábukat megbilincselve. Párnát, takarót nem kaptak, és a kemény hideg éjszakák ellenére a helyiségben semmi fűtés nem volt.

Naponta kétszer kaptak ételt - fekete kenyeret, néhány szelet zsíros kolbászt, valami kis teát papírpohárban -, és naponta kétszer mehetek ki egy bűdös és sötét mosdóba. Az éjszakát egymás mellett töltötték a hideg betonpadlón. Az első éjszaka Chiara azt álmodta, hogy a gyereket keresi egy hóborította nyírfaerdőben. Fel akart ébredni, és

azt látta, hogy Grigorij kedvesen próbálja megnyugtatni őt. A következő éjjel arra ébredt, hogy valami forróság önti el a lába közét. Ezúttal nem lehetett megvigasztalni vagy megnyugtatni. Éppen ekkor vesztette el Gabriel gyermekét.

Ivan poloskáira tekintettel nem beszéltek semmilyen fontos dologról.

Végül azonban együttlétük harmadik napján, az alatt a lélegzetvételenyi idő alatt, míg a fény beszívárgott a kicsiny helyiségbe, Grigorij Chiara elfogásának körülményei felől érdeklődött. Chiara gondolkodott egy darabig, majd szavait óvatosan átgondolva belevágott, mi is történt akkor. Elmondta, hogy Olaszországban az országúton kapták el, és hogy a két kísézőjét, azt a két fiatalembert, akik előtt fényes jövő állt, meggyilkolták, miközben azok megpróbálták őt megvédeni. Azt már nem említette, hogy az elfogása előtt három nappal a Comói-tónál vett részt Grigorij korábbi feleségének, Irinának a kihallgatásán. Illetve hogy azt is tudja, hogyan használták fel Ivan emberei Irinát Grigorij elfogásához. Szívesen elmondta volna, hogy Gabriel csapata annyira megkedvelte Irinát, hogy alig bírták visszaküldeni Oroszországba - mindenkit meghatott a helytállása a kihallgatás alatt. De minderről nem lehetett szólni. Ivan figyelte őket.

Grigorij már nem fogta vissza magát ennyire. Ugyanazt mesélte el, amit pár nappal azelőtt Chiara a Comói-tónál hallott, csak egy másik nézőpontból.

A Simon Finch elleni mérkőzésre indult, aki lelkes marxistaként végső csapást akart mérni az oroszokra itt Nyugaton. Mikor egy pillanatra megállt a Waterside Cafénál, észrevette, hogy egy nő és egy férfi követi.

Azt gondolta, biztos MI5-osok, még jó is, hogy a nyomában járnak. De pár pillanattal később észrevett egy másik férfit is, egy orosz, aki árnyékként követte végig a Harrow úton. Aztán egy nő jött vele szembe, akinél az eső ellenére nem volt esernyő és kalapot sem viselt, és Grigorij rájött, hogy ezt a nőt már látta pár perccel ezelőtt. Attól félt, hogy meg akarják ölni, ezért átvillant az agyán, hogy örült lépésre szánja el magát, és átvág a csúcsforgalomban a Harrow úton. És ekkor hirtelen egy Mercedes állt meg mellette. Az ajtaja kicsapódott.

- Láttam, hogy a volt feleségem fejéhez pisztolyt szegeznek. Petrov volt. A legtöbben, akik találkoztak vele, nem éltek túl. Azt mondták, hogy Irina kihagyható a dologból, ha együttműködök velük. Mindent úgy tettem, ahogy kérték. De néhány nappal később, amikor fogságban tartottak és kihallgattak a Lubjanka egyik cellájában, egy férfi, aki egykor barátom volt, azt mondta, hogy Irinát megölték. Ivan ölte meg, és eltemette egy jeltelen sírba. Azt mondta, most már én jövök.

Ekkor eltűntek a fények, amelyek a hórétegen át beszűrődtek az ablakon, és a szoba még egyszer sötétbe burkolózott.

Chiara némán zokogott. Mindenképp el akarta mondani, hogy Irina él. De nem tehette. Ivan figyelte őket.

50 ZÜRICH

VOLT EGY KELLEMES MEGLEPETÉS az ügyben, az egyetlen, amit később ekként emlegethetett Samron. Minden egyébben Gabrielnek a nehezebb út jutott, azaz a gyilkolás. Konrad Beckerrel más volt a helyzet. Becker olyan ajándék volt, amit becsomagolva, selyem masnival átkötve tálaltak neki.

Konrad Becker bankja nem azon svájci pénzügyi katedrálisok egyike volt, amelyek a Parade téren vagy a Bahnhof utcában működtek. Csak egy privát kis kápolna volt, ahol a kliensek szabadon imádkozhattak és gyónhatták meg bűneiket. A svájci törvények tiltották, hogy az ilyen bankokban az ügyfelek letétet helyezhessenek el. Ezek a pénzügyi intézetek kérhették banki minősítésüket, de nem volt kötelező. Némelyik több tucat hivatali alkalmazottat és befektetési tanácsadót tartott; mások csak néhányat.

A Becker és Puhl a második kategóriába tartozott. Egy ódon hivatali épület földszintjén működött, a Tal utca egyik csendes háztömbjében. A céget csak egy kis réztábla jelezte a bejáratnál, amely könnyen elkerülhette az ember figyelmét - és épp ez volt a célja Konrad Beckernek.

Az alacsony, kopasz kis alak már reggel héttől a homályos előszobában várt. Olyan sápadt volt, mint aki egész napját a pincében tölti. Mint általában, most is egy gyászosan sötét öltönyt viselt, szürke nyakkendővel.

***

Szemei érzékenyek voltak, ezért fényre sötétedő szemüveget hordott. A rövid kézfogást kisebb inzultusként élte meg.

- Micsoda kellemetlen meglepetés. Mi hozta Zürichbe, Herr Allon?

- Az üzlet.

- Akkor a legjobb helyre jött.

Egy szó nélkül megfordult, és levezette Gabrielt egy vastag szőnyeggel borított bejárón. A hivatal, ahová beléptek, szerény méretű volt, és alig derengett benne fény. Becker lassan megkerülte az asztalát, és megkísérelt leülni az igazgatói bőr karosszékbe, úgy, mintha csak először próbálná ki. Egy pillanatra idegesen nézett Gabrielelre, majd megfordította iratait az asztalon.

- Herr Samron arról biztosított, hogy nem lesz semmilyen kapcsolat közöttünk a későbbiekben. Én teljesítettem az egyezségünk rám vonatkozó részét, és azt várom, hogy ön is tartsa a szavát.

- Szükségem van a segítségére, Konrad.

- Mégis, milyenfajta segítséget kíván tőlem, Herr Allon? Hamasz-célpontok elleni rajtaütéshez segédkezzek a Gáza-övezetben? Vagy Irán nukleáris potenciáljának megsemmisítésében vegyek részt?

- Jaj, ne legyen már ilyen melodramatikus!

- Már miért lennék melodramatikus? Én csak egy szerencsés ördög vagyok, hogy egyáltalán életben maradtam. - Becker összetette kis kezeit, és óvatosan az asztalra rakta őket. - Én egy gyenge idegzetű, érzékeny típusú ember vagyok, Herr Allon. És ezt nem is szégyellem. És azt sem szégyellem bevallani, hogy még most is rémálmaim vannak a legutóbbi bécsi kalandunk miatt.

Chiara elrablása óta most először mosolyodott el Gabriel. Maga is nehezen tudta elhinni, hogy ez a kis svájci hivatalnok milyen jelentős szerepet játszott a Hivatal egyik legnagyobb hadműveletében, amelyet valaha is terveztek, a náci háborús bűnös, Erich Radek elfogásában.

***

Becker a részvételével valójában megszegte a szent és sérthetetlen svájci banktitokra vonatkozó törvényt. Ha nyilvánosságra került volna az ügyben betöltött szerepe, szigorú felelősségre vonás várt volna rá, vagy ami még rosszabb, teljes anyagi csőd. Ez volt az, amiért Gabriel biztos volt abban, hogy Becker segíteni fog, némi tiltakozás után. Nem volt más választása.

- A figyelmünk középpontjába került egy számla, amelyet magánál nyitottak meg. Egy trezor is tartozik a folyószámlához, amely egy rendkívül fontos üggyel kapcsolatos. Nem túlzás azt állítani, hogy élet-halálról van szó.

- Mint tudja, a svájci banktörvénybe ütközik, hogy információt szolgáltatassak róla.

Gabriel nagyot lélegzett. - Micsoda szégyen lenne, Konrad...

- Micsoda?

- Ha a múltkori közös akciónk nyilvánosságra kerülne.

- Maga egy közönséges zsaroló, Herr Allon.

- Zsaroló, de nem közönséges.

- A zsarolókkal az a baj, ha egyszer engedsz nekik, legközelebb még többet kérnek.

- Mondhatom a számla számát?

- Ha muszáj.

Gabriel gyorsan elmondta. Beckernek nem volt szüksége rá, hogy leírja.

- Jelszó? - kérdezte.

- Balzac.

- A folyószámlához tartozó név?

- Vlagyimir Csernov, Regency Biztonsági Szolgálat, Genf. Nem tudjuk, hogy a folyószámla az ő nevén van-e, vagy csak aláírási joggal bír.

A bankár meg se mozdult.

- Nem kéne megnéznie a bejegyzéseit, Konrad? Nem kellett. - Vlagyimir Csernov az első név a számlán. Egy másik személynek is van a trezorhoz hozzáférési jogosultsága.

Gabriel megmutatta Anton Petrov fotóját. - Ez az az ember?

Becker bólintott.

- Ha hozzá tartozik, gondolom, szerepel az aktáiban egy név is.

- Igen. De nem hiszem, hogy ez az.

- Megmondaná?

- Wolfénak hívja magát. Otto Wolfénak.

- Beszél németül?

- Kifogástalanul.

- Akcentussal?

- Nem sokat beszélt, de szerintem kelet-európai.

- Valami cím vagy telefonszám szerepel az aktáiban?

- Van, de kötve hiszem, hogy ezek érvényes adatok lennének.

- És maga ennek ellenére trezort biztosított a számára?

Becker nem válaszolt, Gabriel pedig eltette a képet.

- Legjobb tudomásom szerint Vlagyimir Csernov itt hagyott valamit a trezorban két nappal ezelőtt.

- Hogy pontos legyek, Herr Csernov hozzáfért a trezorhoz két nappal ezelőtt. Vagy otthagyt, vagy kivett valamit, én erre nem tudok válaszolni. A kuncsaftok teljesen egyedül vannak az értékszobában.

- Hacsak maga nem látja a rejtett kamerán keresztül, mi történik odabent. Hagyott ott pénzt, vagy sem?

- Rengeteg pénzt.

- Wolfe itt volt már érte?

- Még nem.

Gabriel szíve nagyot dobbant.

- Rendszerint mennyi idővel Csernov után érkezik?

- Mára várható. Esetleg holnap. Nem az a fajta ember, aki hagyja elfeküdni a pénzét.

- Szeretném látni az értékszobát.

- Attól tartok, ez nem lehetséges.

- Kérem, Konrad. Most erre nincs idő.

A külső rozsdamentes acél ajtón egy hajókormányhoz hasonló zár volt. Belül egy második ajtó szintén rozsdamentes acélból volt, a közepén egy vastag üvegű kisablakkal. A külső ajtó csak éjjel van zárva, magyarázta Becker, mivel a belsőt hivatali időben használják.

- Hogyan fér hozzá a trezorhoz a tulajdonosa?

- Miután a Tal utcán át beengedtük hozzánk, a recepción bejelentkeznek. Ezek után a recepciós küldi át hozzám, az irodába. Én foglalkozom egyedül a folyószámlákkal. Az illetőnek két adatot kell megadnia.

- A számlaszámot és a jelszót.

Becker bólintott a kopasz fejével. - A legtöbb esetben ez csak formalitás, mivel gyakorlatilag én minden üzletfeletem ismerem. Bejegyzem a naplóba az érkezést, és bekísérem az illetőt az értékszobába. Két kulcs kell a trezor kinyitásához, az enyém és a kliensé. Általában kiveszem a dobozt, és az asztalra helyezem. Ezek után távozom.

- Becsukja maga után az ajtót?

- Természetesen.

- És be is zárja?

- Így van.

- Egyedül mennek be oda, ön és a kliense?

- Nem, mindig kísér egy biztonsági őr.

- A biztonsági őr is elhagyja a szobát?

- Igen.

- És mi történik, amikor a kliense távozni akar?

- Egy csengő megnyomásával jelzi a biztonságiaknak.

- Csak a Tal utcai ajtón keresztül lehet távozni?

- Van egy szolgálati ajtó, ami a sikátorok és a parkolók felé vezet. A ház többi lakójával közösen használjuk, de ők mind be is vannak jelentkezve.

Gabriel végignézett a csillogó dobozkákon, majd Becker felé fordult. A szemüveg sötét lencséje visszaverte a világítás éles fényeit, láthatatlanná téve kis, sötét szemeit.

- Egy szívességet szeretnék kérni öntől, Konrad. Egy nagy szívességet.

- Mivel szeretném megtartani a bankomat, mondja, miben segíthetek magának.

- Hívja be a biztonsági szolgálatát és a titkárságát, és közölje velük, hogy pár napig nem kell bejönniük.

- De feltételezem, majd vissza is helyezi őket?!

- Nem hagyom bajban, Konrad.

- Lesz valaki, akit ismerek?

- A titkárság új emberekből fog állni, de a biztonságiakra emlékezhet az élete egy korábbi szakaszából.

- Felteszem, Herr Lángéról van szó?

- Milyen remek a memóriája, Konrad!

- Ez valóban így van. De nem is könnyű elfelejteni egy olyan embert, mint Oskar Lange.

51 ZÜRICH

GABRIEL NEM SOKKAL NYOLC UTÁN hagyta el a bankot és egy forgalmas kávéházba tért be

a Bahnhof utcában, ami tele volt depressziós kinézetű svájci üzletemberekkel. Egy szűkös kis helyre ült le a helyiség hátsó részében, ahol Navot és Sarah már vártak rá. Sarah kávét ivott, Navot éppen egy tányér tükörtojással és pirítóssal próbálta átküzdeni magát a tömegen. Az étel illatától nagyot kordult Gabriel gyomra, ahogy leült. Nagyon régóta nem érzett már ilyesmit.

- A takarítók egy órával a távozásunk után már ott voltak - dűnnyögte héberül Navot.
- A testeket elvitték, a teljes házat kisuvickolták.

- Mondd meg az embereinknek, hogy úgy tűntessék el a holttesteket, hogy sose kerülhessenek elő. Nem szeretném, ha Ivan megtudná, hogy Csernovot kivontuk a forgalomból.

- Ivan semmit se fog megtudni. És Petrov sem. - Navot egy villányi tojást tett a pirítóásra, és héberről németre váltott, melyet némi bécsi akcentussal beszélt. - Hogy van Becker, az én öreg barátom?

- A legjobbakat kívánja neked.

- Készségesen segít?

- Hogy készséges, erős kifejezés, de valahogy meglesz a dolog.

Gyorsan elmondta németül, hogy az ügyfelek hogyan juthatnak be a trezorhoz a Becker és Puhlnál.

Ahogy befejezte a beszámolót, intett a pincérnek, és egy kávét kért. Majd kérte, hogy vigyék el Navot tányérját. Navot az utolsó pillanatban még lelopott egy morzsát, mielőtt a tányért elvitték volna előle.

- Melyik lányé lesz a titkárnői munkakör?

- Franciául, angolul és németül is kell tudnia, így csak egy személyről lehet szó.

Navot egy pillanatra Sarah-ra nézett. - Azt hiszem, előtte jó lenne Langleyből is megkérni az engedélyt.

- Carter szabad kezét adott, bármilyen akcióba bevonhatom Sarah-t. Mellesleg már tegnap este Genfben is részt vett.

- Akkor csak egy kacér szeretőt kellett alakítania. Most viszont egy volt KGB-s bérnyilkos közelében kellene dolgoznia.

Sarah most először szólalt meg. - Kézben tudom tartani a helyzetet, Uzi.

- De elfelejtetted, hogy Ivánnak van egy képe rólad a házából, az elmúlt nyárról, Saint-Tropez-ből. És elképzelhető, hogy ezt a barátjának, Petrovnak is megmutatta.

- Beraktam egy sötét parókát és egy pár kontaktlencsét. Mikor felrakom ezeket, még én is alig ismerek magamra. És más sem, főleg ha még soha az életben nem találkozott velem személyesen.

Navot azonban még mindig szkeptikusnak tűnt. - Még valami azért volna, Gabriel...

- Micsoda?

- A fegyverrel való tapasztalat. Pontosabban annak hiánya.

- Én oktattam neki. És az ügynökség is.

- Nem, te egy alapfokú kiképzésben részesítetted. Az ügynökség pedig a Terrorelhárító Központban elvégzendő irodai munkára oktatta. A tűzpárbaj nem jellemző egy átlagos napjára a Langleynek.

Most már Sarah is felemelte hangját a saját védelmében: - Értek a fegyverekhez, Uzi.

- De nem úgy, mint Dina és Rimona. Ők mindketten a seregben szolgáltak. És ha valami rosszul sül el, ők...

- Nem vonakodnak fegyvert használni?

Navot nem felelt.

- Én sem fogok, Uzi.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

A pincér kihozta Gabriel kávéját. Navot visszaadta neki a csésze melletti kis zacskó cukrot. - Akkor, azt hiszem, a titkárnői hely ezzel el is kelt.

- Én is így gondolom.

- És milyen legyen a testőr?

- Neki is kéne tudni franciául, angolul, németül. És valamelyest kigyúrt legyen.

- Ezzel igen leszűkítettük: te lehetsz vagy én. És mivel nincs kétségem, hogy Petrov ismer téged, te még a bank közelébe sem mehetsz.

- Ha te nem...

- Én csinálom - vágta rá Navot. - Majd én vigyázok.

- Te vagy a legerősebb ember, akit valaha ismertem, Uzi.

- De nem erősebb, mint egy orosz méreg.

- Csak ne fogj vele kezét. És emlékezz, nem vagy egyedül.

- Ahogy Petrovot beengedted a terembe, Sarah jelez nekünk, és mi bemegyünk. Ha újra kinyitod az ajtót, hogy kijöhessen, már egy csomó emberrel találja szembe magát.

- Hol visszük ki?

- A hátsó ajtón, egy furgonba. Egy kicsit kezelésbe vesszük, hogy aztán nyugodtabb legyen az út.

Navot megvizsgálta az öltözkését. Ahogy Gabriel, ő is pulóvert és bőrkabátot viselt.

- Egy kicsit elegánsabb ruhára lenne szükség. - Majd megsimította az állát. - És meg is kéne borotválkoynom.

- Elmehetsz vásárolni itt a Bahnhof utcában. De siess, Uzi. Nem szeretném, ha elkésnél az első munkanapodon.

A Hivatal nagy öregjei azt mondják, hogy egy ügynök élete állandó utazásból áll, valamint agyzsibbasztó unalomból, amit néha megszakít egy kis rettegés.

És a várakozás. Várni a repülőre vagy a vonatra. Várni a hírforrásra. Várni a napfelkelte az éjszakai gyilkolás után. És várni egy orosz bérgyilkosra, hogy felvegye egy zürichi trezorból a pénzét: ötmillió eurót. A várakozás Gabriel számára még elviselhetetlenebb lett azáltal, hogy úgy villantak fel az agyában képek, mintha egy galériában lenne. A képek elrabolták a nyugalmát. Kiborították. Megrémítették. És megfosztották a józan higgadtságától, ami annyira rokonszenves volt Samron számára, amikor még Gabriel huszonkét éves fiú volt csupán. Ne gyűlöld őket. Mondta Samron a Fekete Szeptember terroristáiról. Csak öld meg őket. Hogy ne ölhessenek újra. Gabriel engedelmeskedett. Most is megpróbált engedelmeskedni, de nem tudott. Gyűlölte Ivánt. Annyira gyűlölte, ahogy még soha senkit.

A végeérhetetlenül hosszúnak tűnő várakozásban azért volt pár vidámabb pillanat is. Főleg a két adóvevőnek köszönhetően, melyet Navot telepített a Becker és Puhl irodában, nem sokkal a megérkezése után. A csapat hallhatta, amint Miss Irene Moore, egy mutatós, fiatal amerikai lány, akit egy zürichi ügynökség küldött, behozta Herr Becker kávéját. És lejegyezte, amit Herr Becker diktált. És válaszolt Herr Becker telefonjaira. És fogadta Herr Becker bókjait ittléte alkalmából. És ügyesen visszautasított egy ebédmeghívást Herr Beckertől, amit egy a zürichi tóra néző étteremben költöttek volna el. És azt is hallották, ahogy Herr Becker és Oskar Lange eltölt pár kellemetlen percet az újraismerkedéssel. És azt is, ahogy Herr Becker elmagyarázta az értékszoba kinyitásának és bezárásának bonyolult működési rendjét. És hallották, amint késő délután Herr Becker lehordta Herr Lángét, amiért nem elég gyorsan nyitotta ki az értékszobát, amikor Mr. al-Hamdali Dzsiddából hozzá akart jutni a trezorjához. Mivel kár lett volna egy ilyen kiváló lehetőséget veszni hagyni, utasítást adtak Miss Moore-nak, hogy készítsen másolatot Mr. al-Hamdali aktáiról, aztán gyorsan csináltak is pár képet Mr. al-Hamdalirol, ahogy elhagyja az épületet.

Harminc perccel később a Becker és Puhl lehúzta az árnyékolókat és lekapcsolta lámpáit. A biztonsági szolgálat és a titkárnő jó éjszakát kívántak Herr Beckernek, és mindenki elindult a maga útján. Herr Lange a Baren sétány felé, Miss Moore a Bleicher út irányába. Gabriel, aki Lavonnal együtt egy parkoló autóban várakozott, nem bírta palástolni a csalódottságát. - Holnap visszajövünk - próbálta vigasztalni Lavon Gábrielt. - Aztán holnapután is, ha kell. - De ahogy Gabriel, úgy Lavon is tudta, hogy nincs ennyi idejük. Ivan hetvenkét órát adott csupán. Már csak egy napjuk maradt Zürichre.

Gabriel utasítást adott a csapatnak, hogy térjenek vissza szállodai szobáikba, és pihenjenek.

Bár iszonyúan szüksége lett volna alvásra, nem törődött a saját teste parancsával, és bemászott a megfigyelőkocsi hátsó részébe, mely a Tal utcában parkolt. Ott töltötte az egész éjszakát egyedül, szemét a Becker és Puhl bejáratára szegezve, és várta Ivan bérnyilkosát. Ivan testvérét a KGB-től. Ivan régi barátját a kilencvenes évek Moszkvájából. A régi, csúf időkből, amikor semmi sem állíthatta meg Ivan Harkovot, hogy hullákon át feljusson a csúcsra. Ennek az embernek tudnia kell, hol szereti Ivan elvégezni a piszkos munkát. Ki tudja? Talán maga is gyilkolt már ott.

Kilenc előtt pár perccel, másnap reggel, Sarah és Navot megérkeztek a munkába. Joszi felébresztette Gabrielt a furgonban, és kezdődött minden előlről. A megfigyelés. A várakozás. Mindig csak várni... Nem sokkal négy után Mihaillal egy kávéházban találta magát, amely a Parade térre nézett. Mihail ennivalót rendelt Gabrielnek. - Ne is próbálj ellentmondani. Pokolian nézel ki. Szükséged lesz az erődre, ha Petrovot elkapjuk.

- Kezdek félni, hogy nem is jön el.

- És otthagyna ötmillió eurót a trezorban? Jönni fog, Gabriel. A végén jönnie kell.

- Mitől vagy ilyen biztos benne?

- Csernov mindig a munkanap végén jött, és biztos Petrov is. Ezek az orosz bérnyilkosok jobban szeretik, ha kialszanak a fények. Jobban szeretik az éjszakát. Higgy nekem, Gabriel. Én jobban ismerem őket. Én ezek között a gazemberek között nőtem fel.

Egymás mellett ültek egy magas pult mellett, a térre néző ablaknál. Kívül, a forgalmas tereken már felkapcsolták az utcai világítást, és a villamos le-föl járt a Bahnhof utcán. Mihail idegesen dobolt az ujjával.

- Megfájdítod a fejem, Mihail.

- Bocs, főnök. - Az ujjak elhallgattak.

- Idegesít valami?

- Azon túl, hogy egy orosz bérnyilkost várunk, aki elrabolta a feleségedet? Nem, azon kívül semmi egyéb.

- Te se értesz egyet a döntésemmel, hogy Sarah-t küldtem be a bankba?

- Semmi bajom ezzel. Tökéletes a feladatra.

- Ha nem értesz egyet valamelyik döntésemmel, megmondanád, ugye, Mihail? Ez az alapja a csapatmunkának. Mi mindent megbeszélünk.

- Megmondanám, ha valami nem tetszene.

- Akkor jó, mert azt utálnám, ha valami megváltozott volna, csak mert összejöttél Sarah-val.

Mihail belekortyolt a kávéjába, hogy kicsit húzza az időt.

- Valamit el kell majd mondanom, Gabriel, de...

- De mi?...

- Szerintem dühbe fogsz gurulni.

- Mert?

- Jaj, Gabriel, ne most kelljen elmondanom. Most nem alkalmas erre a helyzet.

- Tökéletesen alkalmas.

Mihail a pultra tette a kávéját. - Mindannyiunk számára nyilvánvaló volt, hogy amint bevontad Sarah-t az al-Bakari-akcióba, ő beléd esett. És őszintén szólva...

- Őszintén szólva?
- Úgy tűnt, te is így érzel iránta.
- Ez nem igaz. Ilyet soha nem éreztem iránta.
- Akármit mondasz...

A pincéernő egy szendvicset tett Gabriel elé, amit ő rögtön eltolt maga elől.

- Edd meg, Gabriel. Enned kell.

Gabriel letört egy darabot a szendvics sarkából. - Szereted őt, Mihail?

- Mit akarsz hallani?
- Az igazat lenne jó hallani.
- Igen, szeretem őt, Gabriel. Túlságosan is.

- Olyan nincs. Tegyel meg nekem egy szívességet, Mihail. Nagyon vigyázz rá. Menjetek majd Amerikába. Szálljatok ki ebből a munkából, amilyen gyorsan csak lehet. Hagyjátok abba, mielőtt még...

Befejezetlenül hagyta a mondatot. Mihail újra dobolni kezdett az ujjával. - Gondolod, hogy eljön?

- Jönni fog.
- Két napja várunk. Már nem bírom tovább.
- Már nem kell tovább várnod, Mihail.
- Miért vagy ebben olyan biztos?
- Mert Anton Petrov épp most sétált el mellettünk.

52 ZÜRICH

SÖTÉT, KAPCSOS KABÁTOT VISELT, szürke sállal, a kalapját erősen a szemébe húzta. Az orrán jókora drótkeretes szemüveg ült. Ez a feltűnő álcázás nem kis könnyebbséget jelentett Gabrielnek. Számtalan órát töltött azzal, hogy a Heathrow reptér biztonsági kamerájának fotóját bámulta, az erős állkapcsú férfit, aki szemüveget és Fedora kalapot viselt. Ez az ember ment el most a kávéház mellett, amely a Parade térre nézett. A kezében két aktatáskát vitt, ami sehogyan nem illett a ruházatához. Befordult a Tal utcába. Gabriel felemelte a csuklójára erősített mikrofont, és halkán közölte Sarah-val és Navot-tal, hogy Petrov feléjük tart.

Mire az értesítés körbeért, Mihail már az ajtóban volt. Gabriel egy marék pénzt hagyott a pultron, és követte őt. - Elfelejtetted kifizetni a számlát - mondta. - A svájciak rosszul viselik, ha fizetés nélkül távozol.

***

Petrov kétszer is elment a bank mellett, mielőtt bejelentkezett volna három perccel a zárás előtt.

Megnyomta a csengőt, és igazolta magát Herr Ottó Wolfeként, és késedelem nélkül be is engedték. A recepciós azonnal telefonált Miss Irene Moore-nak, Herr Becker jelenlegi titkárnőjének, és utasította, hogy kísérje az ügyfelet a hátsó részleghez. Kívül négy férfi indult meg a Tal utcán: Jákob és Oded az egyik vége felől, a másik végéről Gabriel és Mihail. Mihail nyugodtan dűnnyögött magában. Gabriel nem hallotta. Csak arra a hangra koncentrált, amit a fülében hallott: Sarah Bancroftéra, ahogy kellemes estét kíván a világ egyik legveszélyesebb emberének. „Miért nem foglal helyet, Herr Wolfe?” - mondta a hang tökéletes németiséggel. „Herr Becker azonnal itt lesz.”

***

Lerakta az aktatáskákat a padlóra a széke mellé, kigombolta a kabátját, és levette a bőrkesztyűjét. Bal kezén semmit nem viselt. A jobb kezén, a középső ujján, ahol az oroszok a jegygyűrűt hordják, egy nehéz gyűrű látszott, nagy kővel a közepén. Amerikában ilyesmit a katonai rendfokozathoz vagy tudományos fokozathoz adnak. Sarah leült az asztalához, és próbált úgy tenni, mintha észre sem vette volna.

- Elvehetem a kabátját?

- Nem.

- Esetleg hozhatok inni valamit? Teát vagy kávét?

Megrázta a fejét, és mozdulatlanul ült, anélkül, hogy levette volna a kabátját és a kalapját. - Nem ön szokott Herr Becker titkárnője lenni.

- Sajnos a másik hölgy beteg.

- Remélem, semmi komoly.

- Csak valami vírus.

- Rengeteg kering odakint. Még sose láttam magát azelőtt.

- Csak ideiglenesen vagyok itt.

- Maga nem svájci.

- Igen, amerikai vagyok.

- Remekül beszél németül. Van egy kis svájci akcentusa.

- Idejártam pár évig iskolába, fiatal koromban.

- És melyik iskolába?

Sarah válaszát megszakította Becker megérkezése.

Petrov felállt.

- A titkárnője éppen most akarta elmesélni, hova járt iskolába.

- A Genfi Nemzetközi Iskolába jártam.

- Annak kitűnő híre van. - Majd jobb kezét felé nyújtotta. - Örülök, hogy megismerhettem... - Felemelte a hangját. - Moore. - Sarah határozottan megragadta a kezét. - Irene Moore.

Petrov elengedte Sarah kezét, és bement Becker irodájába.

Fél perc alatt befejezték a formalitásokat, és a két férfi elindult az értékszoba felé. Sarah továbbította az információt Gabrielnek azon a mikrofonon keresztül, amely az íróasztalába volt elrejtve, majd lenyúlt az asztal alá, és kinyitotta a táskáját. Kibiztosította a tárat, és megfogta a markolatot. Az órára pillantott, és várta, hogy megszólaljon a bejárati ajtó csengője. A keze viszketni kezdett, ahol Petrov gyűrűje megérintette. Semmi. Csak képzelődik, gondolta.

***

Uzi Navot az értékszoba előtt várakozott, ahol most megjelent Becker, nyomában Anton Petrovval.

A Heathrow biztonsági kamerája nem adta vissza a valóságot.

Több mint egy-nyolcvan magas, széles vállú, erős felépítésű ember volt. És nyilvánvalóan nehézkes egy kicsit. Ahogy belenézett egyenesen Navot arcába, megkérdezte Beckert: - Hol van a korábbi biztonsági őr?

Becker egyből válaszolt. - Ki kellett rúgnom. Sajnálom, de nem mondhatok erről többet. De biztosíthatom, hogy egyetlen üzletfelünk vagyona sem volt veszélyben, beleértve természetesen az önét is.

- Micsoda megkönnyebbülés. - A szeme még mindig Navoton függött. - És micsoda véletlen. Új titkárnő, új biztonsági őr.

Becker újra gyorsan válaszolt. - Azt hiszem, csak a változás örök, még Svájcban is.

Navot kinyitotta a második ajtót is, és félreállt. Az orosz továbbra is az ajtóban állt, tekintete a biztonsági őr és Becker között cikázott. Petrov gyanúsaként érezte a helyzetet, és úgy vélte, nem szabad belépnie. Navot kíváncsi volt, hogy ötmillió euró készpénzben elég kísértés-e. Nem kellett sokat várnia a válaszra.

- Elnézést, hogy megzavartam, Herr Becker, de meggondoltam magam. Majd más alkalommal intézem el, amit akartam.

Úgy tűnt, Becker meghátrál. Navot attól félt, hogy talán improvizál és megpróbálja lebeszélni a döntéséről az orosz. De ehelyett félreállt, mint egy főpincér, és a kijárat felé mutatott.

- Ahogy óhajtja.

Petrov egy figyelmeztető pillantást vetett Navot-ra, megfordult és elindult kifelé a folyosón. Navot gyorsan végiggondolta a lehetőségeket. Ha kiengedi az orosz a bankból, a csapatnak csak két lehetősége marad: elkapni kint a zürichi forgatagban - nem túl jó helyzet -, vagy követni kell a következő úti céljáig. Itt kell elkapni a Becker és Puhl előterében, még ha ez azt is jelenti, hogy egyedül kell végrehajtania.

Navotnak egy pillanatnyi előnye lett, amikor Petrov hátat fordított neki. A helyzetet kihasználva bal kézzel egy mozdulattal elnyomta oldalra az orosz, míg a jobb kéz élével ütést mért a nyakára. Ez a csapás egy átlagos embert meg is ölhetett volna, de Petrov épphogy csak megbicsaklott. Ahogy visszanyerte egyensúlyát, elengedte a két aktatáskát, és a kabátjába nyúlt bal kézzel. Ahogy Navot felé fordult, már kezében is volt a fegyver. Navot elkapta a csuklóját, és keményen a falhoz csapta. Majd megfordult, és szemével vadul a jobb kezét kutatta. Nem volt nehéz észrevenni. Az ujjak begörcsöltek, a gyilkos gyűrű előbukkant, és majdnem elérte Navot nyakát.

Navot elkapta a másik csuklót, és feltartotta. Nem vagy egyedül, mondta nemrég Gabriel.

Furcsa, hogy milyen sokszor nem a terv szerint alakulnak a dolgok.

***

Sarah két egymást követő hangot hallott: egy férfi fájdalmasan felnyögött, majd egy öklöcsapás következett. Néhány pillanattal később egy harmadik hang: megszólalta bejáratú ajtó csengője. Gabriel és a többiek az ajtó előtt várták, hogy bejöhessenek. Legalább harminc másodperc, míg beengedi őket, és eljutnak az értékszobáig. Uzinak harminc másodpercig egyedül kéne harcolnia egy profi orosz bérgyilkossal.

Én sem fogok tétovázni, Uzi.

Biztos vagy benne?

Igen.

Sarah lenyúlt a táskába, és kivette fegyverét, amely csőre volt töltve. Majd felpattant, és elindult a folyosó irányába.

***

A harmadik csengetésre végre bejelentkezett a recepció.

- Segíthetek?

- Heinrich Kiever vagyok. Herr Becker vár engem.

- Egy pillanat, kérem.

A pillanat egy végtelennek tűnt.

- Herr Kiever?

- Igen.
- Sajnálom, de nem veszi fel. Tudna még egy pillanatig várni?
- Nem várhatnánk odabent? Kicsit hűvös van kint.
- Sajnálom, de ezt tiltja a szabályzat. Biztos vagyok benne, hogy Herr Becker egy pillanat múlva itt lesz.
- Köszönöm.

Gabriel Mihailra nézett. - Valami baj van odabent.

- Mit tegyünk?

- Hacsak nem tudsz egy módszert, hogyan törhetnénk be egy zürichi bankba, itt kell várnunk.

Semmilyen fegyveres kiképzés nem tudta volna felkészíteni Sarah-t arra, amit az értékszobához vezető folyosóra érkezve meglátott: egy svájci bankár félelmében össze kuporodva nézi, ahogy két óriás gyilkolja egymást. Navot a falhoz próbálta nyomni Petrovot úgy, hogy közben végig figyelnie kellett a karjait. Petrov bal kezében a pisztoly. A jobb keze üres, tenyere nyitva, és megpróbálja elérni Navot nyakát.

A gyűrű!

Csak egy tűszúrás kell. Csak egy tűszúrás, és Navot percekben belül halott.

Nyújtott karral, fegyverrel a kezében, Beckert átlépve, Sarah elindult a két dulakodó férfi felé. Petrov egyből észrevette és célzott. Navot gyorsan reagált, kicsavarta az orosz karját, és a lövedék a mennyezetbe csapódott.

- Lődd le, Sarah! Lődd le már, a francba! Sarah két lépést tett felénk, és a fegyvert Petrov bal csípőjének nyomta. Én nem fogok tétovázni, Uzi. Nem is tétovázott. Egy pillanatra sem. A lövés összeűzta az orosz csípőjét, és ettől összeesett a lába. De valahogy a bal kezével még tartani tudta a fegyverét. A jobbal pedig Navot nyakát kereste.

- Még egyet! Lőjj, Sarah!

Ezúttal a bal vállának szegelte a fegyvert, és lőtt. Ahogy lezuhant az orosz karja, Sarah egyből kiütötte belőle a fegyvert. Amint Navot jobb keze szabaddá vált, öklöbe szorította, és három pörölycsapás erejű ütést mért az arcára. A másik kettőre már nem lett volna szükség. Az orosz már az első után a lába előtt hevert.

53

BARGEN, SVÁJC

NÉGY KILOMÉTERRE a német határtól, egy széles, lefele húzódó völgy végében fekszik a piciny Barga, amely arról híres, hogy ez Svájc legészakibb városa. Az átutazó számára mindössze egy benzinkúttal és egy kisbolttal szolgálhat. Senkinek sem tűnt fel az Audiban várakozó két férfi. Az egyik, a kócosabb hajú, kávét szüröcsölt papírpohárból. A másik, a smaragdöld szemű, a forgalmat bámulta az országúton - a fehér fények Németország felé, a vörösek Zürich irányába húztak világító csíkot.

Várakozás... Az örökös várakozás... Várakozni egy vonatra vagy egy repülőre. Várni a híreket. Várni a napfelkeltét egy gyilkosság után. És várni egy furgonra, amely egy sebesült orosz bérnyilkost hoz.

- Pokoli lesz abba a bankba bemenni - mondta Eli Lavon.
- Becker csendben lesz. Nincs más választása.
- És ha nem bírja tartani a száját?
- Takarítani később is ráérünk.

- Milyen jó, hogy a svájciak is csatlakoztak a modern világhoz, és leszerelték a határőrbódékat. Emlékszel a régi szép időkre, Gabriel? Folyton megállítottak.

- Emlékszem, Eli.

- El se tudom mondani, hányszor kellett arra várnom, amíg ezek a pedáns svájci fiúk átkutatták a csomagjaimat. Most még egy pillantásra se méltatnak. Három nap alatt a negyedik oroszot visszük ki, és fel se tűnik senkinek.

- Elvégre szívességet teszünk nekik...
- Ha így folytatjuk, lassan egyetlen orosz se marad Svájcban.
- Ezt is szeretném.

Ekkor egy furgon kanyarodott be a parkolóba. Gabriel kiszállt és elindult felé. Ahogy kinyitotta a hátsó ajtót, meglátta Sarah-t és Navotot, akik a raktér padlóján ültek. Petrov közöttük feküdt elnyúlva.

- Hogy van?
- Még eszméletlen.
- Pulzus?
- Rendben.
- Sok vért vesztett?
- Nem sokat. Szerintem a töltények kiégették a sebeket.

- A Saul király utcából majd küldenek egy orvost a kihallgatáshoz. Össze tudja majd rakni?

- Rendben lesz. - Navot átadott egy kis nejlontasakot Gabrielnek. - Szuvenír, csak neked.

Petrov gyűrűje kuporgott benne. Gabriel óvatosan zsebre tette, majd intett Sarah-nak, hogy szálljon ki. Besegítette a hátsó ülésre, majd ő is beszállt a kormány mögé. Öt perccel később már mindkét autó épségben átért a láthatatlan határon, és észak felé tartott Németországba. Sarah néhány perccel később tudta csak elengedni magát. Nekitámasztotta fejét a kocs ablakának, és sírt.

- Helyesen cselekedtél, Sarah. Megmentetted Uzi életét.
- Még sohase lőttem senkire.
- Tényleg?
- Most nincs kedvem a tréfához, Gabriel. Nem vagyok valami jól.
- Jobban leszel, meglátod.
- Mikor?
- A végén.
- Azt hiszem, rosszul vagyok.
- Félreálljak?
- Nem, menjél csak.
- Biztos?
- Nem tudom.
- Akkor megállok.
- Talán, meg kéne.

Gabriel lehúzódott, megállt az úton, és áthajolt Sarah-hoz, ahogy öklendezni kezdett.

- Érted tettem, Gabriel.
- Tudom.
- És Chiaráért.
- Tudom, Sarah.
- Meddig fogom így érezni magam?

- Nem sokáig.

- Meddig, Gabriel?

Megsimogatta a hátát, ahogy újra összerándult a teste. Nem sokáig. Gondolta. Csak örökre.

NEGYEDIK RÉSZ

A feltámadás kapuja

54

ÉSZAK-NÉMETORSZÁG

MINDEN SZOLGÁLATI INGATLANHOZ rendszerint tartozott valami történet is. A tulajdonos mondjuk egy tengerész, akinek egy bőröndnyi holmija van, és csak nagy ritkán tér haza. Vagy egy fiatal pár, akinek túl sok pénze van ahhoz, hogy odakösse magát egyetlen lakóhelyhez. Egy kalandvágyó lélek, aki folyton utazik, fotózik és hegyet mászik. Legalábbis így tudták a szomszédok és a környékbeli tulajdonosok. Ilyesmik voltak azok a mesék, amik megmagyarázták az éjszaka közepén érkező, saját kulccsal rendelkező, ideiglenes lakókat.

A dán határhoz közeli villának is volt egy története, aminek néhány részlete még igaz is volt. A második világháború előtt a Rosenthal család tulajdonát képezte a ház. Csak egy fiatal lány élte túl a családból a holokausztot, aki, miután Izraelbe emigrált az ötvenes években, a Hivatalnak ajándékozta az ingatlant. A 22XB kódneven ismert helyet, amely fenntartója vagyonának egyik ékköve volt, csak a legérzékenyebb és legfontosabb ügyek kapcsán használhatták.

Gabriel úgy gondolta, hogy egy orosz bérgyilkos, testében két golyóval és fejében egy csomó fontos információval ebbe a kategóriába tartozik. Ezzel a fenntartó is egyetértett. Megkapták a kulcsokat, és biztosították őket, hogy az éléskamra is kellő mértékben fel lesz töltve.

A ház pár száz méterre állt egy csöndes bekötő-úttól, magányos előőrsként a pusztában, a nyugat-jütlandi síkságon. Az idő lassan kikezdte az épületet. A vakolatra ráfért volna egy kis tisztítás, a törött zsalukról már lepattogzott a festék, és a tető is kilyukadt egy hatalmas vihar alkalmával, amely az Északi-tenger felől jött. Belül ugyanez volt a helyzet: mocsok és pókháló, a szobákban alig néhány bútor, ezeréves használati és lakberendezési tárgyak.

Sőt a szobákban sétálgatva olyan érzése kerekedett az embernek, mintha időutazásban venne részt. Különösen Gabrielnek és Eli Lavonnak tűnt így. A régi munkatársak által csak Samron-kastélynak nevezett hely volt egykor az Isten Haragja hadművelet bázisa. Sorsokat pecsételtek meg itt, halálos ítéletek születtek. A második emeleten volt Gabriel és Lavon régi szobája. Most már csak két szűkös ágy állt benne, amelyeket egy ócska paraván választott el egymástól. Ahogy Gabriel megállt az ajtóban, egy emlék villant be neki: a felderítő- és a kivégzőtísz egymás mellett fekszenek, egyik sem tud aludni; az egyik a stressz miatt, a másik a véres vízióktól. A régi tranzisztoros rádió, ami segített valahogy túlélni az ott töltött napokat, még mindig ott volt. Akkoriban ennyi volta kapcsolatuk a külvilággal. Ez közölte velük, hogy melyik háborút ki nyerte meg vagy veszítette el, és egy amerikai elnökről adott hírt, aki beletörődött a szegyenbe. És néha, egy-egy nyári estén, zenét is közvetített. Zenét, amit minden átlagos fiú hallgatott. Nem olyanok, akik Ari Samronnak gyilkolnak.

Gabriel a régi ágya mellé rakta táskáját, és elindult lefelé a pincébe. Petrov ott feküdt hanyatt a puszta kövön, Navot, Jákob és Mihail pedig fölötte álltak.

A kezei és a lábai megkötözve, bár erre a jelenlegi helyzetben nemigen volt szükség. A bőre olyan fehér volt, mint egy kísértetnek, homloka csatakos az izzadságtól, az állkapcsa eltorzult a duzzanattól, melyet Navot ökolcsapása okozott.

Az oroszoknak azonnali orvosi ellátásra volt szüksége. Amit akkor fog megkapni, ha beszél. Ellenkező esetben Gabriel a medencecsontjában és a vállában hagyja a töltényeket, hogy aztán elfertőződjenek a sebek. Ez esetben a halál lassan érkezik, lázzal jár és hosszú agóniával. Ilyen halált érdemelt Petrov, és Gabriel kész volt rá, hogy végrehajtsa

az ítéletet. Az orosz felé hajolt, és németül szólította meg.

- Azt hiszem, ez a tiéd.

Benyúlt a kabátja zsebébe, és elővette azt a nejlontasakot, melyet még Navot adott neki a svájci határon. Még mindig benne lapult Petrov gyűrűje. Gabriel kivette, és keményen a kőpadlóhoz nyomta. A belsejéből kiemelkedett egy tű, nem nagyobb, mint egy lemezjátszóé. Gabriel kipróbálta a kövön, majd hirtelen Petrov arcához dugta. Az orosz félelmében összerándult, és arcát gyorsan jobbra fordította.

- Mi a baj, Anton, ez csak egy gyűrű.

Gabriel egyre közelebb vitte Petrov nyakához. Az orosz már vonaglott a félelemtől. Gabriel újra a kőhöz nyomta, és a tű vissza is húzódott a gyűrűbe. Visszacúsztatta a tasakba, és óvatosan átadta Navotnak.

- Hogy információt csikarjunk ki, az eszközökkel kapcsolatban mi is elég fantáziadúsak vagyunk. Bár az igazat megvallva, a méreg nem az én asztalom. Ez csak egy olyan pitiáner gazemberhez illik, mint te, Anton. Én inkább ilyesmiket részesítek előnyben. Gabriel előhúzta a 45-öst az övéből, és Petrov arcába nyomta. A hangtompító már nem volt rajta. Itt igazán nem volt rá szükség.

- Egy méter, Anton, én egy méterről szeretek gyilkolni. Egy méterről. Mert ilyen távolságról látom az ellenségem szemét, mielőtt meghal. Viszaja mera: a büntetés legfelsőbb foka. - A fegyver csövét az állának szegezte. - Jeltelen sír, fej nélküli test.

Gabriel a csővel kinyitotta Petrov ingét. A váll sebesülése nem valami jól nézett ki: csontdarabok és ruhafoszlányok. Nem kétséges, hogy a csípője is hasonló állapotban van. Gabriel behajtott az inget, és közvetlenül Petrov szemébe bámult.

- Azért vagy itt, mert Vlagyimir Csernov, a legjobb barátod elárult. Nem kellett bántanunk. Sőt az igazat megvallva, nem is kellett ráijeszteni sem. Elég volt némi pénzt adni neki, és mindent elmondott. Most te jössz. Ha együttműködsz velünk, kapsz orvosi ellátást, és emberségesen bánunk veled. Ha nem...

Gabriel a fegyver csövét Petrov vállsebébe fúrta. Petrov üvöltésétől visszhangzott a pince. Gabriel abbahagyta, mielőtt az orosz elájult volna.

- Érted, miről beszélek, Anton?

Az orosz bólintott.

- Ha tovább maradok a jelenlétedben, pusztá kézzel verlek agyon. - Navotra nézett. - Úgyhogy átadom a barátomnak a kikérdezés lehetőségét. Mivel Zürichben meg akartad a gyűrűddel ölni, ez igazán érthető, nem? Igazam van, Anton?

Az orosz hallgatott.

Gabriel felállt, és egy szó nélkül felment a pincéből.

A csapat többi tagja a kimerültségtől elgyötörten különböző pózokban ült a hallban.

Gabriel tekintete egyből megakadt a csapat új tagján, az orvoson, akit a Saul király utcából küldtek, hogy ellássa Petrov sebesüléseit. A Hivatal meghatározása szerint ő egy sajan, önkéntes segítő volt. Gabriel felismerte. Egy párizsi zsidó volt, aki ellátott egyszer egy komoly, mély sebet a kezén.

- Hogy van a beteg? - kérdezte franciául az orvos.

- Ő nem egy beteg - válaszolt Gabriel szintén franciául. - Ő egy KGB-s gazember.

- Azért egy emberi lény.

- Addig nem ítélnék, amíg van esélye meglátogatni.

- És az mikor lesz?

- Nem tudom biztosan.

- Milyen sebesülései vannak?

Gabriel elmondta.

- Mikor sérült meg?

Gabriel az órájára nézett. - Majdnem nyolc órával ezelőtt.

- Ki kell szedni a töltényeket, különben...

- Akkor szedjük ki, amikor én mondom.

- Én esküt tettem, monsieur. És nem fogom megszegni az eskümet, csak azért, hogy önnek segítsek.

- Én is tettem egy esküt, és az én esküm ma erősebb az önénél.

Gabriel megfordult, és felment a szobájába. Elnyúlt az ágyon, de ahányszor lehunyta a szemét, csak vért látott. Képtelen volt elterelni a képeket. Ezért előszedte és bekapcsolta a rádiót. Egy német nő fáradt hangon jó éjszakát kívánt, és felolvasta a híreket. A kancellár új fejezet megnyitásáról beszélt Európa és Oroszország viszonylatában. És ajánlatának megtételét a G8-ak moszkvai találkozására időzítette.

***

Akár egy gyenge vírusfertőzés a hatékony kezeléstől, úgy omlott össze Petrov. Nem nyílegyenes úton jutott el az igazságig, de erre Gabriel nem is számított. Petrov profi volt. Úgyesen próbálta őket zsákutcába navigálni. És bár pénzért dolgozott, csodálatos módon megmaradt a hite Oroszországban és személyes védőszentjében, Ivan Harkovban. Navot nyugodt volt, de kemény. Nem kellett fájdalmat okozni vagy bántani őt. Épp elég fájdalom kínoztá. Csak eszméleténél kellett tartani. A két golyó és a törött állkapocs megtette a többi.

Végül teljesen kimerülve és az elfertőződés kezdődő tüneteitől remegve az orosz megadta magát. Elmondta, hogy van egy dácsa északkeletre Moszkvától, a Vlagyimiri területen. Elszigetelt, rejtett, védett helyen. A közelében négy patak fut össze egy mocsárban, egy nagy nyírfaerdő mellett. Ott szokta Ivan végrehajtani a kivégzéseket. Ez Ivan börtöne. Az ő földi pokla. Navot meghatározta a helyzetét egy közönséges helymeghatározó programmal. A kép teljesen megfelelt Petrov leírásának. Felküldött valakit az orvosért, és felment, hogy minderről beszámoljon Gabrielnek.

***

A sötétben feküdt, ujjait keresztbe fonva tarkója mögött, lábait keresztbe rakva. Amint meghallotta, mi történt, felpattant az ágyról. Majd titkos PDA-ját használva gyors üzenetet küldött a világ három pontjára: a Saul király utcába, a Thames House-ba és Langleybe. Egy órával napkelte után egyedül indult Hamburgba. Délután kettőkor felszállt a British Airways 969-es járatára. 3:15-kor már az MI5 egyik autójában ült, és London belseje felé haladt.

55.

MAYFAIR, LONDON

A 9/11-es TÁMADÁS utáni borzalmas napokban az amerikai nagykövetség a Grosvenor téren rendkívüli biztonsági intézkedéseket foganatosított. Szinte a földből nőttek ki a falak és a barikádok az éjszaka folyamán a nagykövetség körül, és a londoniak legnagyobb bosszúságára a követség utcájának mindkét végét le is zárták a forgalom elől. Voltak azonban olyan változások, amelyek a lakosok számára kevésbé voltak észlelhetők. Többek között mélyen a tér alatt egy CIA-állomás is épült. Ez kapcsolatban állt a Langley Globális Operatív Központtal, és ez a tér alatti épület lett a CIA előretolt helyőrsége Európa és a Közel-Kelet felé, melyről csak egy maroknyi biztonsági szakember és miniszter tudott. Egy tavaly nyári látogatás alkalmával Graham Seymour úgy érezte, ehhez képest szinte eltörpülnek az MI5 és MI6 legjelentősebb hadműveleti termei. Ez jellemző az amerikaiakra, gondolta. Szembekerülnek az iszlám terrorizmussal, erre beássák magukat egy gödörbe, és teletömik mindenféle high-tech játékkal. És még csodálkoznak, hogy veszítenek.

Seymour nem sokkal nyolc után érkezett, és egyből az „akvárium”-ba vezették, amely egy magas biztonsági fokozatú tárgyalóterem volt, hangszigetelt üvegfallal körbevéve.

Gabrielt és Samront az asztal végébe ültették; Adrian Carter a szoba közepén állt egy lézeres mutatópálcával a kezében. A kivetítőn egy amerikai kéműhold felvételét látták, amely Nyugat-Oroszországban készült. Egy kis dácsát mutatott, pontosan százhuszonnyolc kilométerre a Kreml hármastornyától. Carter a képen látható két Rangé Roverre mutatott, amelyek a ház előtt parkoltak. Két ember állt mellettük.

- A képelemzőink szerint ezeken túl további biztonsági emberek is tartózkodnak az épület hátsó részénél - a lézerpálca három pontra mutatott -, itt, itt és itt. - Az is nyilvánvaló volt szerintük, hogy a Rangé Roverek állandóan jönnek-mennek. Két nappal ezelőtt frissen esett arra a hó. És a kép friss keréknyomokat mutatott.

- Mikor készítették?

- Napközben. Az elemzők szerint mindkét irányba mutat nyomokat.

- Őrségváltás?

- Azt gondolom. Vagy erősítés.

- Kapcsolattartás?

- A dácsába be van vezetve az áram, de az NSA nemigen talált vonalas telefont. Nyilván valakinek műholdas kapcsolata van. Meg valami akkumulátoros rádiója.

- Be tudták mérni?

- Még dolgoznak rajta.

- Kinek a tulajdona az ingatlan?

- Egy moszkvai székhelyű gazdasági társaságé.

- Ki felügyeli a társaságot?

- Szerinted?

- Ivan Harkov?

- Hát persze - válaszolta Carter.

- Mikor vették?

- A kilencvenes évek elején, nem sokkal a Szovjetunió összeomlása után.

- Mi az istenért vásárolt Ivan egy kis nyírfaerdőt, némi mocsárral, több mint száz mérföldre Moszkvától?

- Mert nyilván pár kopejkáért, meg pár jó szóért már meg is kapta.

- Akkor már gazdag volt. Miért ez kellett neki?

- A CIA és az NSAsok mindenre képes, de Ivan fejébe nem látnak bele.

- Mekkora az a birtok?

- Több száz hektár.

- Mit csinálnak vele?

- Gyakorlatilag semmit.

Gabriel felállt és a képernyőhöz ment. Csendben állt előtte, kezét az állához rakta, fejét kicsit oldalra döntötte, mintha egy festményt vizsgálna. A dácsától száz méterre fekvő nyírfaerdőre koncentrált. Bár a fákat hó lepte be, a kép három párhuzamos mélyedést mutatott a földön. Egymástól ugyanakkora távolságra. Túl egyformák voltak ahhoz, hogy csupán a véletlen műve legyen. Carter megelőzte Gabriel kérdését.

- Az elemzőink nem tudtak rájönni, hogy mi lehet az. Az a feltevésük, hogy valami építkezési munkálattal kapcsolatos. Nem messze onnan még jó néhány hasonló nyomot találtak.

- Van erről felvétel?

Carter megnyomott egy gombot. A következő fotón is hasonló volt látható: három párhuzamos mélyedés, amit benőtt a nyírfaerdő. Gabriel hosszan Samronra tekintett, majd visszaült a helyére. Carter lekapcsolta a lézeres mutatópálcát, és lerakta az asztalra.

- Nyilvánvaló a testőrség és a járművek jelenlétéből, hogy valami fontos dolgot tartanak ott. Talán Chiarát és Grigorijt... - Carter halkán folytatta. - Azt hiszem, az az egyetlen lehetőség, hogy megbizonyosodjunk, ha szétnézünk ott. Az a kérdés, hajlandóak vagytok-e elmenni egy olyan területre, ami tömve van orosz banditákkal és bérgyilkosokkal - Carter szeme mindenkin végigpásztázott. - Nem hiszem, hogy bármelyikőtök is belemerne részletekbe azzal kapcsolatban, hogy hogyan tudtátok Petrovot ilyen hamar felkutatni.

A kérdést súlyos csönd követte. Carter Gábrielhez fordult.

- Feltételezem, hogy Sarah is részt vett egy sor bűncselekmény elkövetésében.

- Néhányban.

- Most hol van?

- Nem mondhatom meg.

- Gondolom, Petrovval.

Gabriel bólintott.

- Szeretném, ha visszatérne. Ahogy Petrovot is szeretném megkapni - persze ha ti már végeztetek vele. Sok fontos kérdésben segíthet még.

Carter visszafordult a műholdfelvételhez. - Szerintem két lehetőségetek van. Első lehetőség: elmenni a Kremlbe, átadni a bizonyítékokat Ivan érintettségével kapcsolatban, és kérni a közbelépésüket.

Most Samron válaszolt. - Az oroszok egyértelműen az értésünkre adták, hogy nem szándékoznak segíteni. Mellesleg, a Kremlbe elmenni nagyjából ugyanaz, mint ha Ivánhoz mennénk. Ha az orosz elnökhöz fordulunk...

- ...az orosz elnök elmondja az egészet Ivánnak - vágott közbe Gabriel. - És Ivan azzal válaszol, hogy megöli a feleségemet és Grigorijt.

Carter egyetértően bólintott. - Azt hiszem, marad a második lehetőség: behatolni Oroszországba, és kihozni őket onnan. Őszintén szólva, az elnök és én is előre láttuk, hogy csak ez az egy esélyetek marad. És ezért hajlandó minden segítséget is biztosítani.

Samron két szót mondott: - Kachol v'lavan.

Carter kissé elmosolyodott: - Ne haragudj, Ari, sok nyelven beszélek, de héberül sajnos nem.

- Kachol v'lavan - ismételte Gabriel. - Ez azt jelenti, kék és fehér, az izraeli zászló színei. De az olyan bölényeknek, mint Ari, sokkal többet jelent. Mi magunkért tesszük a dolgunkat, és nem bízunk abban, hogy mások segíthetnek abban, amit nekünk kell megoldanunk.

- De ez nem csak a ti ügyetek. Azért mentetek Ivan után, mert mi is kértük. Az elnök szerint mi is tartozunk némi felelősséggel a történetekért. És az elnök hisz abban, hogy segítenünk kell a barátainknak.

- Milyen jellegű segítségre gondol?

- Érthető okokból, magában a kimentésben nem vehetünk részt. Mivel az Egyesült Államoknak és Oroszországnak még mindig több ezer nukleáris rakétája néz egymással szembe, nem tűnne okos döntésnek, ha orosz területen lőnének egymásra. De más módon is segíthetünk. Először is be tudunk úgy juttatni benneteket orosz területre, hogy nem egyből a Lubjankában végzitek.

- És?

- És ki is tudunk hozni titeket onnan, természetesen a túsokkal együtt.

- Hogyan?

Carter kirakott egy amerikai útlevelet az asztalra. Egy burgundi színűt, nem kéket, és rajta egy pecsét: HIVATALOS.

- Ez eggyel kisebb értékű, mint a diplomáciai útlevél. Nem élveztek teljes védelmet, de kétszer is meg kell gondolják az oroszok, hogy akár egy ujjal is hozzátok nyúljanak-e.

Gabriel kinyitotta. Az első oldalon még nem volt fotó, csak egy név szerepelt: AARON DAVIS.

- Mit csinál Mr. Davis?

- A Fehér Ház Hivatalánál dolgozik, az elnöki osztályon. Mint tudod, az elnök csütörtökön és pénteken Moszkvában lesz a G8-as csúcson. Az elnöki osztály nagy része már ott is lesz. Elintézttem, hogy te később csatlakozhass.

- Aaron Davis?

Carter bólintott.

- Hogy jut el oda?

- A repülő-autóval.

- Micsodával?

- Ez a nem hivatalos neve a C-17-es Globe-masternek, amely az elnöki autót szállítja. Egy csomó biztonsági ember is azzal utazik. Aaron Davis Írországban száll a gépre, Shannonban, ahol tankolni áll meg a repülő. Hat órával később a Seremetyevóra száll le, Moszkvában. Majd követségi autó viszi a Hotel Metropolba.

- Menekülési útvonal?

- Ugyanígy, visszafelé. Péntek este, a záróülés után, az orosz elnök vacsorát ad. Az előre kiírt időben az amerikai elnök visszatér Washingtonba, következésképp vele tart a delegáció többi része és a Fehér Ház sajtóosztálya.

A buszok pontban este tízkor indulnak a Metropol elől. Egyenesen a Seremetyevói reptér kifutópályáihoz hajtanak, és az utasok felszállnak a gépekre. Van Chiara és Grigorij számára is hamis útlevelünk. De valószínűleg az oroszok nem fogják ellenőrizni az útleveleket.

- Mikor érkezem Moszkvába?

- A repülő-autó csütörtökön, nem sokkal reggel négy után száll le Seremetyevón. Számításaim szerint negyvenkét órád marad orosz területen. Ki kell hoznod a dácsából Chiarát és Grigorijt, és péntek este tízig vissza kell érnetek a Metropolba.

- Anélkül, hogy letartóztatnának vagy megölnének Ivan emberei.

- Ebben sajnos nem segíthetek. És van itt még egy égető probléma. Ivan titkos követe választ vár Párizsban holnap. Hacsak nem tudod meggyőzni, hogy tolják ki néhány nappal a határidőt...

Carternek nem volt kedve befejezni a mondatot. Gabriel megtette helyette.

- A feltevés teljesen elméleti.

- Attól tartok, valóban.

Gabriel a műholdfelvételt bámulta, a dácsát a házak között. Majd az időzónák szerint beállított órákat a falon.

Majd becsukta a szemét. És látta az egészet.

***

Úgy tűnt, mintha körben rengeteg festmény lenne, mind Tintoretto munkái. A festmények egy kis velencei templom hajójában voltak, és sötétek a sárgás fénytől. Gabriel gondolatban lassan haladt el mellettük, oldalán Chiarával, aki belékarolt. A nő melle finoman Gabriel könyökéhez ért, sötét haja a férfi nyakához simult.

Még ha segít is Carter kihozni őket, az egész egy hadműveleti és logisztikai rémálom. Ivan hazai pályán játszik. Minden neki kedvez. Hacsak valahogy Gabriel meg nem tudja fordítani az asztalt. Mondjuk csalással...

Rá kell vennie Ivánt, hogy szélnek eressze a csapatát. Fogva kell tartania Ivánt a rajtaütés pillanatában. És arra is rá kell vennie, hogy Chiarát és Grigorijt ne ölje meg még négy napig. Ehhez egy dologra volt szüksége Cartertől. Pontosabban kettőre.

Elszakította magát a velencei víziótól, és a műholdfelvételt nézte, a dácsát a fák között. Igen, még két dologra lesz szüksége Adrian Cartertől, gondolta, de ezek Carternek nincsenek. Csak egy anyának vannak. így Carter jóváhagyásával belépett egy üres szobába az épület egy távoli sarkában, és halkán bezárta az ajtót. Majd felhívta azt az elszigetelt helyet az Adirondack-hegységben. Jelena Harkovot kérte a telefonhoz, hogy kölcsönkérhesse azt a két dolgot, ami egyes-egyedülként fontos még Jelenának ezen a világon.

56.
PÁRIZS

AZ UTÁN AZ ELKERÜLHETETLEN LETARGIA UTÁN, amely az ilyen horderejű eseményeket követni szokta, gyors megbeszéléseket folytattak olyanok bevonásával, akik a legnagyobb felelősségei bírtak e helyzetben. Csak egyvalaki véleményét nem kérdezték, de biztos nem is kockáztatta volna meg a véleménynyilvánítást, ha meg is kérdezik. Nem a szavak embere volt, ő magányosan dolgozott. A neve Rami, és az volt a feladata, hogy egy nemzeti kincset őrizzen, a Memunehet. Az Öreg oldalán volt az elmúlt húsz év nagy részében. Ő volt Samron harmadik fia - az, aki otthon maradt, mialatt Gabriel és Navot a világban rohangált a hős szerepében. Ő csente el a cigarettát, töltötte meg a Zippo gyújtót. A tiberiasi teraszon éjszakákat töltött azzal, hogy ezredik alkalommal is meghallgassa az Öreg történeteit, miközben úgy kellett tennie, mintha most hallaná őket először. És ő volt az is, aki húsz lépésre ment az Öreg után, másnap délután négykor, amint belépett a Tuileriák kertjébe, Párizsban.

***

Samron ott találta Szergej Korovint, ahol az meg is ígérte, hogy várni fogja. Szálfaegyenesen ült egy fapadon, közel a Jeu de Paume-hoz. Vastag gyapjúsálat viselt a kabátja alatt, és éppen egy cigarettacsikk maradékát szívta, ami nem hagyott kétséget nemzetiségét illetően. Ahogy Samron leült, Korovin bal karját lassan felemelte, és a karóráját nézegette.

- Két percet késtél, Ari. Ez nem jellemző rád.
  - Hosszabban tartott a séta, mint gondoltam.
  - Egy fenét. - Korovin leengedte a karját. - Tudhatnád, hogy nem a türelem Ivan legjellemzőbb tulajdonsága. Ezért nem is hívták soha dolgozni a vezérigazgatóságra. Úgy vélekedtek róla, hogy túl heves a klasszikus kémkedéshez. Az ötödikre kellett küldeni, ahol jó hasznát vehettük a temperamentumának.
  - Hogy betörje a fejeket, gondolom.
- Korovin egykedvűen megvonta vállát: - Valakinek ezt is meg kell csinálni.
- Nagy csalódás lehetett az apjának.
  - Ivan? Egyedüli gyerek volt. Ő nagyon... el volt kényeztetve.
  - Látszik.

Samron elővett egy ezüstitárcát a zsebéből, és kihasználta az alkalmat, hogy rágyújtson. Korovin bosszúsán megint az órájára nézett.

- Valamit, azt hiszem, tisztáznom kell, Ari. Ez a határidő nem csupán hipotetikusán létezik. Ivan az én válaszomra vár. Ha nem kapja meg, az ügynököd esélyét veszti, és valahol messze innen egy golyót kap a tarkójába az a nő.

- Ez inkább egy ostoba döntés lenne, Szergej. Ha megöli az ügynökömet, elveszti az egyetlen esélyét, hogy visszakapja a gyerekeit.

Korovin hirtelen Samron felé fordult. - Miről beszélsz, Ari? Az amerikaiak

belementek abba, hogy Ivan gyerekei visszatérjenek Oroszországba?

- Nem, nem az amerikaiak. Ez Jelena döntése volt. Képzelheted, hogy összetörte, de nem akar több vérontást a férje miatt. - Samron elhallgatott.

- És elég jól ismeri a gyerekeit, hogy tudja: otthagyják majd Oroszországot, ha elég nagyok lesznek, és visszatérnek hozzá.

Úgy tűnt, tapasztalt kora ellenére Korovinnak nem volt erőssége, hogy leplezze érzelmeit. Kifújta a füstöt a párizsi szürkületbe, és egy gyengécske erőfeszítést tett arra, hogy eltitkolja meglepődését a dolgok ebbéli alakulása fölött.

- Mi a baj, Szergej? Azt mondtad, Ivan a gyerekeket akarja. - Samron óvatosan vizslatta az orosz.

- Azt kell gondolnom, hogy nem is volt komoly az ajánlatotok.

- Ne legyél nevetséges, Ari. Csak meglepett, hogy képes voltál erre.

- Azt hittem, már megtanultad, hogy soha ne becsülj alá. - A kert lassan eltűnt a növekvő sötétségben. Samron körbenézett, és Korovinra szegezte tekintetét.

- Egyedül vagyunk, Szergej?

- Egyedül.

- Valaki lehallgat minket?

- Senki.

- Biztos vagy benne?

- Senki se merné megtenni. Öreg vagyok, de még mindig Korovin.

- Én meg még mindig Samron. Jól figyelj, mert nem fogom kétszer elmondani. Washingtoni idő szerint, csütörtökön délután kettőkor, az amerikai orosz nagykövet megjelenik az Andrews amerikai légi támaszpont főkapujánál. Ott a CIA és a State Department biztonsági szolgálatának embereivel és egy csapat tiszttel találkozik. Egy VIP-váróterembe viszik, ott tölthet pár percet Anna és Nyikolaj Harkovval. - Samron szünetet tartott. - Tudsz követni, Szergej?

- Csütörtök délután kettő, Andrews légi támaszpont.

- Mikor a találkozó véget ér, a gyerekeket felteszik egy C-32-esre, ami a Boeing 757-es katonai változata. Ez a gép pontosan péntek reggel kilenckor száll le Oroszországban. Az amerikaiak a Konakovo melletti repteret akarják használni. Tudod, melyikről beszélek? Az a légi támaszpont, amit civille alakítottatok át, amikor már nem bírtatok annyi harci gépet fenntartani.

Korovin meggyújtott még egy orosz cigarettát, és lassú kézmozdulatokkal eloltotta a gyufát. - Kilenckor, a Konakovo melletti reptéren.

- Jelena nem akarja, hogy idegenek fogadják a gyerekeit, amikor leszállnak a gépről. Azt szeretné, ha Ivan jönne ki és fogadná őket a reptéren. Ha nincs ott Ivan, a gyerekek nem szállnak le. Világos, Szergej?

- Nincs Ivan, nincsenek gyerekek.

- 9:05-kor a repülő nyitott ajtókkal várakozik. Ha az ügynököm az izraeli nagykövetség bejáratánál áll Moszkvában, leengedjük a gyerekeket. Ha nincs ott a nő, a legénység beindítja a gépet és felszáll. És ne próbáljatok semmit a legénység ellen elkövetni. Ez amerikai terület. Péntek reggel kilenc órakor az amerikai elnök az orosz elnökkel és a G8 többi résztvevőjével leül egy munkareggelihez. Nem szeretnénk, ha bármi is beárnyékolná ennek a hangulatát, érted, Szergej?

- Akármit mondatsz az elnökünkről, de olyan ember, aki betartja a nemzetközi jogot.

- Ha ez igaz, miért engedi, hogy Ivan Harkov a világ legkülönbözőbb pontjait elárassza orosz fegyverekkel? És miért engedte, hogy Ivan elrabolja az egyik ügynökömet, és túszként használja a gyerekei visszaszerzéséhez? - A hallgatásra Samron így válaszolt. - Azt hiszem, csak a pénz számít, vagy nem, Szergej? Mennyi pénzt követelt ezekért cserébe az elnök? Mennyit kapott Ivánnak ezért a kiváltságáért, hogy elrabolhatta Grigorijt és az egyik ügynökömet?

- Az elnököm a népet szolgálja. Az ő gazdagságáról szóló történetek csak hazugságok, a nyugati propaganda részei, hogy megszegényítsék és ezáltal gyengítsék Oroszországot.

- Most látszik, milyen öreg vagy, Szergej!

Korovin nem vett tudomást a megjegyzésről. - Ami az eltűnt ügynököt illeti, Ivánnak semmi köze hozzá. Azt hiszem, ezt már az első találkozásunk alkalmával is tisztáztam.

- Persze hogy emlékszem. Csak hadd tegyek valamit világossá előtted. Ha az ügynököm péntek reggel kilenckor nem jelenik meg épen és egészségesen, akkor azt kell feltételeznem, hogy te és a megbízód átvertetek. És akkor én nagyon dühös leszek.

- Ivan a megbízóm, én csak egy közvetítő vagyok.

- Nem, nem csak az vagy. Te Korovin vagy. - Samron a Concorde tér körül örvénylő forgalmat figyelte. - Tudsz róla, ki azaz ügynök, akit Ivan elrabolt?

- Épphogy csak valamit.

Samron csalódottan elmosolyodott. - Te régebben jobban pókereztél, Szergej. Nagyon pontosan tudod, ki az a nő. És pontosan tudod, ki az ő férje. És így pontosan tudod, mi fog történni, ha nem engedik el a feleségét.

Samron a kavicsos útra dobta a csikket. - De hogy ne legyen félreértés, szép lassan, érthetően elmondom. Ha Ivan megöli őt, a Kremlt teszem érte felelőssé. És akkor rátok ereszttem a szolgálatomat. Nem lesz olyan orosz ügynök, aki ne érezné a világ bármely pontján az én ügynökeim leheletét a nyakán.

Samron Korovin alkarjára tette a kezét. - Világosan beszéltem, Szergej?

- Világosan, Ari.

- Rendben. És van itt még valami. Grigorij Bulganovot is akarom, és ne mondd, hogy semmi közöm hozzá.

Korovin némi tétovázás után azt mondta: - Majd meglátjuk.

- Csütörtök, délután kettő, Andrews légi támaszpont. Kilenckor reggel, Konakovo. Kilenckor ott az ügynököm a moszkvai nagykövetségünk előtt. Ne okozz csalódást, Szergej. Sokan fognak meghalni, ha nem a megbeszéltek szerint történnek a dolgok.

Samron egy szó nélkül felállt, és elindult a Louvre irányába. Rami most igen kis távolságban, fokozott figyelemmel ment mögötte. A testőr nem hallotta a beszélgetést, hogy miben egyeztek meg, de egy dologban biztos volt. Az Öreg még mindig állja a szavát mindenben. És ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy most megbeszélték, akkor Szergej Korovinnak az isten kegyelmezzzen.

57.

SHANNON REPÜLŐTÉR, ÍRORSZÁG

AARON DAVIS NEVE, aki az Elnöki Hivatalban dolgozik, ismeretlen volt a számukra. Másfelől a parancs elég egyértelműnek tűnt. A shannoni tankoláskor föl kell venni, és el kell vinni Moszkvába.

És ne akarjanak beszélgetni vele, nem egy csacsogó típus. Nem kérdeztek hát semmit. Végül is egy titkosszolgálat emberei ők is.

Sohasem tudták meg, hogy ki ez az ember, és hol született. így sosem tudhatták meg azt sem, hogy a titokzatos útítárs egy élő legenda, aki az elmúlt negyvennyolc órát Londonban töltötte, és egy egészen különleges munka kidolgozásában vett részt. Főleg a Grosvenor tér és az izraeli nagykövetség kensingtoni épülete között ingázott ide-oda. Bár láthatóan a kimerültség szélén állt, mindazok, akik találkoztak vele ebben az időszakban, elképesztő lélekjelenlétéről beszéltek. Csapata két hét fizikai megpróbáltatás után fénysebességgel és mérhetetlen erőfeszítéssel nőtt fel az ő látszólagos nyugalomához. Csupán tizenkét órával a Jelena Harkovval folytatott beszélgetés után a fele csapat már Moszkvában volt, dögcédulával a nyakában, teljes készültségben.

A csapat másik része késő éjjel csatlakozott hozzájuk, a Speciális Egység parancsnokával, Uzi Navottal egyetemben. Semmilyen más szolgálat nem küldene ki ilyen idős korában valakit ellenséges területre. De egyik szolgálat sem hasonlít a Hivatalhoz.

Samron mindvégig Gabriel mellett maradt, kivéve azt a néhány órát, amikor visszatért Párizsba Korovinnal tárgyalni. Ivan ideges lett. Komoly kétségei támadtak az egész ügygel kapcsolatban. Nem értette, miért kell péntekig várnia, hogy visszakapja a gyerekeit. - Most akarja - mondta Korovin. - Túl akar lenni rajta. - Samron nem mondta el régi barátjának, hogy már tud erről, hogy az NSA volt olyan kedves és megosztotta velük a hangfelvételeket a fordítással egyetemben. Ehelyett biztosította az orosz, hogy nincs miért aggódnia. Jelenának szüksége van némi időre, hogy felkészítse a gyerekeket, és saját magát is az elkövetkezendő különválásra. - Nyilván egy olyan szörnyeteg is, mint Ivan, képes megérteni, hogy min kell a feleségének ke resztül mennie. Ami a menetrendet érinti, Samron közölte, hogy nem lesz változás: délután 2 - Andrews, reggel 9 - Konakovo, reggel 9 - Izrael moszkvai nagykövetsége. Ha nincs Ivan, nincsenek gyerekek. Ha nincs Chiara, nincs egy biztonságos hely az orosz ügynökök számára az egész világon. - És ne feledd, Szergej - mi Grigorijt is akarjuk.

Bár próbálta nem mutatni, Samront nagyon megviselte a párizsi találkozó. Gabriel húzása teljesen kibillentette Ivánt az egyensúlyából. De csapdára is gyanakodhatott. Gabrielnek csak egy leheletnyi alkalma lesz, néhány perc, nem több. Gyorsan és határozottan kell cselekedniük. Erről beszélt Samron Gabrielnek csütörtök este, amikor egymás mellett ültek a CIA autójában, az eső áztatta shannoni kifutópályán.

Gabriel táskája kettejük között feküdt az ülésen, tekintete a robusztus C-17-es Globmasterre szegeződött, amely hamarosan Moszkvába szállítja. Samron dohányzott - annak ellenére, hogy a CIA-sofőr többször is megkérte, hogy ne tegye -, és végigmentek az egész akción még egyszer. Gabriel a kimerültsége ellenére figyelemmel hallgatta. Az összefoglalás inkább Samron számára volt fontos, mint neki. A Memuneh az elkövetkezendő negyvennyolc órát tehetetlenül fogja követni a CIA épületéből. Ez volt az utolsó alkalom, hogy közvetlenül Gabriel fülébe súghasson valamit, és ezt habozás nélkül meg is tette. És Gabriel hagyta, mert kellett, hogy hallja az Öreg hangját, mielőtt felszáll a repülőre. Erőt tudott meríteni a hangjából. Bizalmat. Arra készítette, hogy elhiggye: az akció sikerülni fog. Annak ellenére, hogy minden egyéb azt jelezte, hogy a tervük kudarcba fullad.

- Ha egyszer már a kocsiban vannak, ne állj meg. Őlj meg mindenkit, akit csak kell. Bárkit, érted? Takarítani később is ráérünk. Ahogy máskor is.

Aztán egy kopogás az autó ablakán. A CIA-s kísérő jelzi, hogy a gép készen áll. Gabriel megcsókolta Samron arcát, és azt mondta, ne dohányozzon annyit. Majd kiszállt az autóból, és elindult az esőben a C-17-es felé.

***

Mostantól amerikai volt, bár nem beszélt olyan jól, mint a többiek. Amerikai bőrröndje lett, amerikai ruhákkal megrakva. Amerikai mobil, amerikai telefonszámokkal. Amerikai BlackBerry amerikai e-mail címekkel. Kapott egy olyan PDA-t is, ami nincs forgalomban, és ami valaki másé. Egy fiúé, aki a Jezréel-völgyből jött egykor; egy fiú, aki talán művész lett volna, ha nem ismeri meg azt a palesztin terroristacsoportot, amit Fekete Szeptembernek hívnak.

De ezen az éjszakán ez a fiú nem létezett. Csak egy kifakult festmény volt. Ő most Aaron Davis, a Fehér Ház elnöki osztályának munkatársa, és tele a zsebe az ezt igazoló iratokkal. Gondolatai amerikai gondolatok, álmai amerikai álmok. Ő most amerikai, bár nem beszél olyan jól, mint a többiek. És még a járása sem egészen olyan, mint az övék. Mint kiderült, nemcsak egy elnöki limuzin volt a gépen, hanem kettő, és három felfegyverzett SUV-tiszt őrizte. Egy nő vezette a biztonságiak csapatát; ő vezette helyére Gábrielt, a repülőgép közepére, és egy kabátot is adott neki a nagy hideg miatt. Legnagyobb meglepetésére képes volt elaludni, amire egyébként olyannyira szüksége volt. Bár egy ügynök később elmondta, hogy úgy tűnt, pontosan abban a pillanatban, amikor a gép beért az orosz légtérbe, igen zaklatott lett. Tizenöt perccel a landolás megkezdése előtt ébredt, és ahogy a gép leszállt Seremetyevón, Chiarára gondolt. Hogyan vitték Oroszországba? Megkötözték, elhallgattatták? Tudatánál volt? Elkábították? Ahogy a

repülőgép kerekei földet értek, megpróbálta kitörölni az ehhez hasonló kérdéseket a fejéből. Nincs Chiara. Nincs Ivan. Csak Aaron Davis van, az amerikai elnök szolgálatában, az amerikai álmokat álmodó hivatalnok, akit már csak percek választanak el az orosz hatóságokkal való első találkozástól.

A sötét kifutón vártak az oroszok, toporogtak a kemény hideg miatt, amikor Gabriel és a titkosszolgálat csapata a hátsó rakományt leengedő liftre álltak. Ahogy az orosz delegáció mellé értek, felfedezett pár hivatalnokot az amerikai nagykövetségről, az egyikük egy be nem jelentett CIA-ügynök volt diplomáciai védettséggel. Az oroszok heves kézzsorítással és mosollyal üdvözölték Gabrielt, majd futó pillantást vetettek az útlevelére, mielőtt lepecsételték. Ahogy visszakapta, Gabriel mindegyiküknek átadott egy kis jelképes amerikai ajándékot: egy-egy pár fehér házasságkötőt.

Öt perccel később már egy követségi autó hátuljában ült, mely a Leningradszkij sugárúton száguldott a város központja felé.

A méretek mindig fontosak voltak az oroszok számára, és idővel felfedezhető náluk, hogy mennyi mindentől bírnak a legnagyobb: a legnagyobb ország, a legnagyobb harang, a legnagyobb úszómedence. Ha a Leningradszkij sugárút nem is a legszélesebb út a világon, a legcsúnyábbak között biztosan ott van - lakóépületek omladozó összevisszasága kíséri, és e sztálinista borzalmak vizelet sárga utcai lámpák fényében fürdenek. A kapitalizmus és a kommunizmus vadul összezsugorult az utcán, melynek eredménye egy városi rémálom lett. A G8-ak zászlait az oroszok olyan gondossággal aggatták fel, mintha arra figyelmeztetnék őket, milyen sors vár rájuk, ha nem teszik rendbe az államháztartást. Gabriel gyomra összeszorult, ahogy a kocsi közeledett a Kremlhez. Ahogy a Dinamo Stadion mellett elhaladtak, a CIA-ügynök átadott neki egy műholdfelvételt a dácsa melletti nyírfaerdőről. Három Range Rover állt ott, nem kettő, és négy ember volt kivehető a fotón. Gabriel újra kiszúrta a párhuzamos mélyedéseket a fák között, a ház közelében. Úgy tűnt, megváltoztak a legutóbbi felvétel óta. Az egyik horpadás végén egy sötét folt volt kivehető, mintha a hótakarót onnan valahogy eltüntették volna. Mikor visszaadta a képet a CIA-ügynöknek, a Tverszkaja utcán haladtak éppen. Közvetlenül előtte emelkedett ki a Kreml egyik saroképülete, a Fegyver-palota, amelynek vörös csillaga furcsán hasonlított annak a bizonyos holland sörnek a jelképére, ami Moszkva kocsmáiban nyakló nélkül folyt. A Galaxy Travel elsötétített ablakai mellett suhantak el, majd a kicsi mellékutcán, ahol Anatolij, Viktor Orlov barátja várt Irinára, hogy elvigye őt vacsorázni.

Körülbelül száz méterrel Irina munkahelye után a Tverszkaja utca belefutott az Okotnyi Rijád tizenkét mellékutcajába. Balra fordultak, és elhajtottak a duma, az orosz törvényhozás épülete és a Bolsoj Színház mellett. A következő fontos épület a Lubjanka térrel szemben álló kivilágított, sárga kövekből épített erőd - amely korábban a KGB főhadiszállásaként működött, és amit most annak jogutódja, az FSB vett át. Egy másik országban darabjaira robbantották volna szét, és napvilágra hozták volna a rémtetteit. De ez Oroszország. Itt csak kicserélték a cégtáblát, és úgy eltemették szörnyű titkait, hogy ne is lehessen megtalálni őket.

A Lubjankától lefelé vezető úton, a Teatralnyij sugárúton állt a híres Hotel Metropol. Táskájaival a kezében Gabriel úgy suhant át az art deco bejáraton, mintha a saját lakásába menne, és ahogy az amerikaiak mindig is közlekednek. Az előcsarnok csöndes és üres volt. Az eredeti állapotának megfelelően restaurálták - olyannyira, hogy Gabriel oda tudta képzelni Lenint és sanda követőit, ahogy teát és süteményt majszolva beszélgetnek. A recepciónál senkit sem talált, így Gabrielnek egy örökkévalóságig kellett várni, míg meg nem jelent Hruscsov hasonmása, aki csak biccentett felé egyet. Miután kitöltötte a bejelentkezéshez szükséges űrlapot, és visszautasította a személyzet felajánlott segítségét, felment, hogy elfoglalja a szobáját egyedül. Most lett öt óra. Az ablaknál állt, kezével megtámasztotta az állát, fejét oldalra billentette, és várta hogy felkeljen a nap a Vörös tér felett.

BÁR A GLOBÁLIS PÉNZÜGYI VÁLSÁG óriási problémákat okozott az egész világon, néhány ország gyorsabban és mélyebbre zuhan, mint Oroszország. Az ezredforduló első éveiben az egekbe szökő olajárakkal szédületes tempóban növekedett az orosz gazdaság, majd az

olajjárcsökkenéssel együtt zuhanni kezdett. Az orosz tőzsde vegetált, a bankrendszer romokban hevert, és a korábban kordában tartható lakosság most elégedetlenségének adott hangot. A külügyminisztériumok és a titkosszolgálatok Nyugaton attól tartottak, hogy a gyengülő gazdaság arra ösztönzi Oroszországot, hogy még ádázabb módon térjen vissza a hidegháború állapotába – és ezt a félelmet jó pár európai vezető is osztotta, akiknek az országa erősen függött az orosz gázszolgáltatástól. Ez készítette őket arra, hogy a G8-ak csoportja rendkívüli tanácskozást tartson Moszkvában a tél végén. Ki akarták mutatni jó szándékukat, és arra számítottak, hogy ezzel meg tudják változtatni az orosz fél viselkedését. Legalábbis, ez volt az egyetlen lehetőségük.

Ha bármely más G8-országban tartották volna az összejevetelt, a helyi média egyszerűen csak hírt adott volna a delegációk érkezéséről.

De ezt a találkozót Oroszországban tartották, ami a változások ellenére még mindig nem volt átlagos országnak nevezhető. A médiát változatlanul az állam birtokolta és felügyelte; a tévéállomások egyenesben közvetítették minden elnöki vagy miniszterelnöki gép leszálltát a szürke felhők mögül Seremetyevóra. Az orosz riporterek úgy kommentálták az összejevetelt, hogy a vezetők személyesen akartak eljönni az orosz elnökhöz, mert a világ bajban van, és csak Oroszország képes megmenteni.

Az amerikai elnöknek el kellett viselnie a kritikákat. Abban a pillanatban, amikor gépe megjelent a horizonton, egy sereg orosz hivatalnok és kommentátor kezdte kritizálni a személyét a kamerák előtt, és mindazt, amiért kiállt. A pénzügyi világválság az ő elmondásuk szerint Amerika hibájából következett be. Mohóságában és önhittségében Amerika zuhanni kezdett, és azzal fenyegetőzik, hogy magával rántja az egész világot. A nap lenyugszik Amerika számára. És a jó győzedelmeskedik.

Elkezdődött az örület a Hotel Metropol szalonjában, és az éttermében is. Reggelre minden tele lett újságírókkal és prominensekkel, akik olyan büszkén viselték a nyakukban fityegő plasztikkártyát, mintha az belépőt jelentene a rang és hatalom szentélyébe. Gabriel belépője kék volt, ami azt jelezte, hogy nem az egyszerű halandók közé tartozik. Köréje gyűltek, amint a Metropol étterem értékes üvegmennyezete alatt valami könnyű reggelit fogyasztott, és az étkezés leple alatt BlackBerryjébe mélyedt. Ahogy elhagyta az éttermet, egy csapat francia újságíró csapódott hozzá, akik kíváncsiak voltak a véleményére az új amerikai gazdaságélénkítő programmal kapcsolatban.

Bár Gabriel kitért a válasz elől, a franciák teljesen el voltak varázsolva, hogy ilyen jól beszéli a nyelvüket egy amerikai.

A folyosón Gabriel észrevett jó pár amerikai riportert, akik a Teatralnyij sugárút felőli bejáratnál csoportosultak, és gyorsan kisurrant a hátsó ajtón a Forradalom térre. A sétány nyáron mindig tömve volt elárusítóbódékkal, ahol mindent lehetett kapni a prémsapkától a matrjoska babán át a két tömeggyilkos, Lenin és Sztálin mellszobráig. De a kemény tél közepén csak a vállalkozó szelleműek árusítottak itt. Jellemző módon, ez a rész meg volt tisztítva a hótól és a jégtől. Mikor a szél egy időre elállt, Gabriel orrát megcsapta annak a vegyszernek a szaga, amivel végezték a jég- és hőmentesítést. Emlékezett, hogy Mihail mesélte, milyen erős vegyszereket használnak a járdákon és az utakon. Állítólag pillanatok alatt tönkreteszi a cipőt, de még a kutyák sem akarnak sétálni menni. Tavasszal nem egyszer meggyulladtak a villamosok, mert a vezetékeiket fölzabálta a vegyszer a tél folyamán.

Mihail gyerekként így élte meg a tavasz ünneplését Moszkvában – égő villamosokkal.

Nem sokkal később Gabriel kiszúrta Mihailt, ahogy a Feltámadás-kapunál álldogált Eli Lavonnal. Lavon jobb kezében egy bőröndöt tartott, ezzel jelezve, hogy nem követték Gábrielt, ahogy kijött a Hotel Metropolból. Moszkva törvényei... Gabriel balra indult a kapu árnyéka alatt elhaladva, és a hatalmas Vörös tér felé vette útját. A Szpasszkaja-torony alatt nagykabátban, prémsapkával a fején Uzi Navot állt. A torony fekete-arany órája 11:23-at mutatott. Navot úgy tett, mintha hozzáállítaná az óráját.

- Hogy sikerült a seremetyevói érkezés?

- Nem volt semmi baj.

- És a hotelben?

- Ott sem.

- Remek. - Zsebre dugta a kezét. - Sétáljunk egyet, Mr. Davis. Jobb, ha sétálunk.

A Vaszilij Blazsennij-székesegyház felé indultak, lehajtott fejjel, vállukat nekiszegezve a harapós szélnek; ilyen a moszkvai séta. Navot minél kevesebb időt akart tölteni Gabriel jelenlétében. Egyből a tárgyra tért.

- Elmentünk a birtokra tegnap este, szétnézni egy kicsit.

- Ki az a mi?

- Mihail és Sámuel Peled a moszkvai csoportból. - Szünetet tartott, majd hozzátette: - Meg én.

Gabriel rásandított oldalról. - Te vezetőként vagy itt, Uzi. Samron határozottan parancsba adta, hogy nem vehetsz részt közvetlen akcióban. Szeniorként nem tehetjük kockára, hogy elkapjanak.

- Lássuk csak, pontosan értem-e? Egy svájci bankban szabad birkóznom egy bérgyilkossal, de az már verboten, hogy sétáljak egy erdőben?

- És tényleg ennyi volt, Uzi? Csak egy séta?

- Nem teljesen. A dácsa egy kilométerre van az úttól. A bevezető utat nyírfaerdő szegélyezi mindkét oldalról. Nagyon szűk. Egyszerre csak egy jármű közlekedhet rajta.

- Van valami bejárata?

- Nincs kapuja. De mindig elzárja az utat egy Rangé Rover, tele biztonságiakkal.

- Milyen közel tudtatok jutni a dácsához?

- Elég közel ahhoz, hogy láthassuk, hogy Ivan egyszerre mindig két szerencsétlen banditát állít őrségbe odakint. És elég közel, hogy egy adóvevővel felszerelt kamerát telepítsünk oda.

- Milyen jeleket ad?

- Elmegy. Minden rendben lesz, hacsak nem kapunk kétméternyi havat az éjjel. Az első ajtót figyelemmel kísérelhetjük. Vagyis hogy kik azok, akik bemennek oda és kijönnek onnan.

- Kik ellenőrzik az adást?

- Sámuel, és egy lánya moszkvai központból.

- Honnan?

- Egy ócska kis szállodában a lehető legközelebbi városban. Mintha egy szerelmespár lennének. A lány férje meg akarja őt verni, Sámuel meg el akarja őt vinni, és új életet kezdeni valahol. Szóval a szokásos történet.

- A műholdfelvételek szerint hátul is van őrség.

- Mi is láttuk őket. Legalább hárman vannak ott egy időben. Nagyjából egy helyben vannak, úgy egy-kétszáz méteres körzetben mozognak. Éjjellátó készülékkel simán követhetőek. Nappal meg - Navot rántott egyet hatalmas vállán - úgy járnak fel-alá, mint a céllövölde figurái. Akkor kell bemennünk, amikor már besötétedett, és igyekeznünk kell, hogy meg ne fagyjunk reggel kilencig.

Elhaladtak közben a székesegyház mellett, közel a Kreml délkeleti sarkához. Közvetlenül előttük húzódott a Moszkva folyó, befagyva és szürkésfehér hóval belepve. Navot megbökte Gábrielt a jobbján, és a rakpart felé vezette. Most éppen a hátukba kapták a szelet. Ahogy elhagytak két unatkozó katonát, Gabriel megkérdezte, hogy láttak-e valami olyasmit a dácsán, ami arra készteti őket, hogy megváltoztassák a tervüket. Navot megrázta a fejét.

- És a fegyverzet?

- A nagykövetségen van minden. Csak mondd meg, mi kell.

- Egy 92-es Beretta és egy mini-Uzi, és mindkettőhöz hangtompítót is kérek.

- Gondolod, hogy elég a mini?

- Szűk a hely a dácsában.

Másik két katona mellett mentek el. Tőlük jobbra húzódott a régi citadella vörös fala, és a Kreml palotájának sárga-fehér homlokzata, ahol éppen zajlott a G8-csúcs.

- Mi a helyzet a Rangé Roverrel?

- Tegnap leszállították.

- Fekete?

- Természetesen. Ivan emberei csak fekete Rangé Roverrel járnak.

- Honnan szereztétek?

- Észak-Moszkvából, az egyik forgalmazótól. Samron majd dob egy hátast, ha meglátja az árát.

- Forgalmi?

- Rendben.

- Mennyi az út a Metropoltól?

- Egy normális országban maximum két és fél óra. Itt... Mihail éjjel kettőkor akar téged felvenni, hogy biztosan odaérjetek.

A Kreml délnyugati sarkához értek. A folyó másik partján egy hatalmas szürke épület állt, tetején egy nagy, körbeforgó Mercedes-Benz-csillaggal. A Rakparti Ház néven ismert épületet 1931-ben építtette Sztálin, mint a szovjet elit palotáját a nomenklatura embereinek. A terror időszakában azonban a rettegés házává vált. Nyolcszáz embert, az épületben lakók majd egyharmadát cibálták ki az ágyából, hogy a Moszkvát környező kivégzőhelyekre vigyék őket. A büntetésük gyakorlatilag mindig ugyanaz volt: verés egész éjjel, egy golyó a tarkóba, majd gyorsan elkaparták őket egy tömegsírba.

És annak ellenére, hogy ilyen borzalmas az épület múltja, manapság Moszkva legfrekvenciáltabb házai közé tartozik. Ivan Harkov egy luxuslakosztályt bérel a kilencedik emeleten. Ez az egyik legértékesebb vagyona.

Gabriel Navotra nézett, és észrevette, hogy egy szánalmas kis parkot bámul az utca túloldalán, a lakóház előtt: a Bolotnaja tér, a Hivatal történetének legcsúnyább vitájára emlékeztető hely.

- El kellett volna törnöm a karodat akkor éjjel. Mindez nem történt volna meg, ha beráncigállak az autóba, és kirángatlak Moszkvából, a csapat másik részével együtt.

- Igazad van, Uzi. Mindez nem történik meg. És sose találjuk meg Ivan rakétáit. És Jelena Harkov meghal.

Navot nem hallotta meg a választ. - Nem is hiszem el, hogy újra itt vagyunk. Megesküdtem, hogy a lábamat se teszem be többé ebbe a városba. - Gábielre nézett. - Mi az istennek tart fenn lakást egy ilyen épületben? Ez az épület egy szellemház. Szinte hallani a sikoltozást.

- Jelena azt mesélte, hogy a férje bigott sztálinista. Az a telek, ahol Ivan háza áll Zsukovában, valaha Sztálin lányának a tulajdonában volt. Mikor Ivan lakóhelyet keresett a Kreml közelében, a Rakparti Házban vett egy lakosztályt. A korábbi tulajdonos egy idős úr volt a külügyből. Sztálin vérebei azzal vádolták meg, hogy a németeknek kémkedik. Kivitték Butovóba, és tarkón lötték. Nyilvánvalóan Ivan szereti felemlgetni ezt a történetet is.

Navot megcsóválta a fejét. - Sokaknak a szép konyha fontos, vagy a remek kilátás. Ivánnál a véres múlt élvez előnyt...

- Ilyen különleges a mi Ivánunk.

- Talán ez magyarázza azt is, miért vásárolt többhektárnyi nyírfás, mocsaras földet Moszkván kívül.

Igen, gondolta Gabriel, talán azért. Visszanézett a Kreml rakpartra, és Eli Lavont látta közeledni, aki még mindig a jobb kezében tartotta a bőrröndjét. Amint elhaladt mellette, megbökte egy kicsit a hátát. Ezzel azt jelezte, hogy a találkozót be kellene fejezni. Navot visszahúzta kesztyűjét, és kinyújtotta karjait.

- Menj vissza a Metropolba. Tedd le a fejed. És próbálj nem izgulni. Visszahozzuk őt.

Gabriel megrázta Navot kezét, és visszaindult a Feltámadás-kapu felé.

***

Navot tudtán kívül Gabriel nem vette figyelembe az utasítást, hogy térjen vissza a Hotel Metropolba, ehelyett elindult a Tverszkaja utca irányába. Ahogy megállt a 6-os szám alatt, a Galaxy Travel kirakatában lévő posztert bámulta. Az egyiken egy pár volt látható, amint Courchevel sípályáján pezsgőznek éppen; a másikon két orosz nimfa süttette magát a Cote d'Azurön. Milyen abszurd, hogy Irina Bulganova, Grigoriј Bulganov volt felesége ott ül bent az íróasztalánál, és éppen telefonál. Annyi mindent szeretett volna elmondani neki, de nem volt rá képes. Még nem. így csak állt ott egyedül, és bámulta őt a jégvirágos ablakon keresztül. A valóság csak a gondolatban él. Az a valóság, amit te annak akarsz hinni.

59.
GROSVENORTÉR, LONDON

GABRIEL TALÁLT NÉMI NYUGALMAT a bevetés előtti feszült órákban, de ugyanez sajnos nem volt elmondható Ari Samronról. Ahogy újra visszatért Londonba, berendezett magának egy főhadiszállást Kensingtonban, az izraeli nagykövetségen, hogy rajtaütésszerű támadásokkal lepje meg célpontjait Tel-Avivtól Langleyig. A speciális ügyek osztályának tisztjei a Saul király utcában már annyira kimerültek Samron rohamaitól, hogy sorsot húztak, ki legyen az a szerencsétlen, aki fogadja a hívásait. Csak Adrián Carter nem vesztette el a türelmét, ha vele beszélt. A saját tapasztalatából ismerte azt a fájó tehetetlenséget, amit most Samron érezhet. A terv végrehajtása alapvetően Gabriel feladata volt; Samronnak csak az volt a dolga, hogy működtesse az eszközöket és mozgassa a szálakat. Ráadásul erősen függött Cartertől és az ügynökségtől. Ez nem állt összhangban azzal, amiben hitt, a kachol v'lanav elvével. El kéne hagynia az egységét, és saját magának kéne az erdőben álló dácsához mennie, hogy egyedül végrehajtsa a feladatot. És ott csak egy bolond merne szembeszállni vele. - Úgy hajtotta végre hajdanán a küldetéseket, ahogy azt egyikünk se tudja elképzelni - mondta Carter Samron védelmében. - És ezt bizonyítják a sebei is.

Aznap este Mayfairben Samron hat órákor elindult az amerikai nagykövetségre, az „ünnepélyes megnyitóra”. Amikor megérkezett az Upper Brook utcába, egy fiatal CIA-tiszt üdvözölte. Üde arcú lány volt, úgy tűnt, mintha csak most fejezte volna be külföldi tanulóéveit. Elkísérte a tengerészgyalogosok őrségén túl, majd a komplexum belsejébe egy biztonsági lifthez vitte. Adrian Carter és Graham Seymour már ott voltak az amfiteátrum alakú hadműveleti központ felső részében. Samron Carter jobbján foglalt helyet, és a szoba előtti egyik nagy kivetítőre nézett. Két repülőt láthatott rajta, melyek a kifutón álltak Washington D.C.-ben. Mindkettő az Andrews légi támaszpont 89-es Airlift Wings egységéhez tartozott. Mindkettőt feltankolták már, és az indulásra vártak.

Hétkor megszólalt Carter telefonja. A füléhez emelte a kagylót, pár pillanatig némán hallgatta, majd letette.

- A kaput megnyitották. Úgy tűnik, uraim, kezdhetjük.

***

Volt idő Washingtonban, amikor a kormányban és a sajtónál is mindenki jól ismerte a Szovjetunió amerikai nagykövetét. Manapság csak néhány nevesincs hivatalból és a külügy régi újságírói közül hallották egyáltalán Konsztantyin Tretyakov nevét. Bár remekül beszélt angolul, sosem hívták a tévébe, és senki sem igyekezett a közelébe férkőzni a fogadásokon. Moszkva követét egykor úgy tekintették, mintha maga az államfő lenne - ma elfeledett ember volt. Vagy ami ennél is rosszabb: jelentéktelen.

Hivatalos életrajza szerint Amerika-szakértő és diplomata”, aki korábban több fontos

pozíciót is betöltött Nyugaton.

Az már kimaradt az életrajzból, hogy Oslóban majdnem derékba tört a karrierje, amikor a követség pénztárfiókjával a kezében kapták el. És az sem szerepelt benne, hogy alkalmanként túl sokat iszik. Illetve hogy van egy testvére, aki az SVR ügynöke volt, és egy másik, aki az orosz elnök legbelsőbb köréhez tartozott a Kremlben - szilovik volt. Ezek a nem éppen hízelgő adatok viszont szerepeltek a CIA dossziéjában, amiből átadtak egy másolatot Ed Fieldingnek. Ez segített neki a felkészülés utolsó szakaszában az Andrews légi támaszponton. A CIA biztonsági embere rendkívül szórakoztatónak tartotta az anyagot. Az ügynökséghez a hidegháború legsötétebb éveiben csatlakozott, és több évtizeden át harcolt a szovjetek és azok megbízottjai ellen azon a bizonyos titkos harctéren. Elég volt egy pillantást vetnie az anyagra, és Fielding máris úgy érezte, munkája nem volt hiábavaló.

A 89-es Airlift Wing címere alatt állt, amikor Tretyakov motoros kísérete megállt az utasváró előtt. Bár a főváros egyik legbiztonságosabb létesítményébe érkezett, háromszoros védelemben részesítették: saját orosz szolgálata, a diplomáciai szolgálatok biztonsági emberei, és számos tiszt a támaszponttól látta el a védelmét. Bár Fielding könnyen felismerte Tretyakovot, amint kiszállt a szolgálati autója hátsó üléséről - a dossziében csatolva volt Tretyakov hivatalos portréja, rengeteg egyéb biztonsági felvétellel egyetemben -, de leplezve felkészültségét, először Fielding mindeneséhez fordult. A titkár segítőkészen Tretyakovra mutatott, akinek arcán fensőbbbé mosoly jelent meg az amerikai hozzá nem értése láttán. Fielding megszorította a kezét, és Tom Harris néven mutatkozott be. Látszólag Mr. Harrisnek nem volt sok más dolga, mint hogy nagykövetek kezeit szorongassa.

- Amint nyilván sejti, nagykövet úr, a Harkov gyerekek egy kissé izgatottak. Ezért Mrs. Harkov azt szeretné, ha ön egyedül, a biztonsági és egyéb kíséret jelenléte nélkül találkozna velük.

- Miért lennének izgatottak a gyerekek, Mr. Harris? Visszatérnek oda, ahová tartoznak, Oroszországba.

- Azt akarja mondani, hogy visszautasítja, hogy kíséret nélkül találkozzon Annával és Nyikolajjal? Mert ebben az esetben a tárgyalásunk véget ért.

A nagykövet kissé megemelte állát. - Nem, Mr. Harris, nem ez a helyzet.

- Bölcs döntés. El tudom képzelni, mi történt volna, ha Ivan Harkov megtudja, hogy ön személyesen hiúsította meg a tranzakciót a gyerekek visszatérésével kapcsolatban, néhány ostoba protokolláris előírás miatt.

- Vigyázzon a szájára, Mr. Harris. Fieldingnek egyáltalán nem állt szándékában, hogy a szájára vigyázzon. Valójában éppen hogy csak belekezdett.

- Gondolom, már látta fényképen a Harkov gyerekeket?

A nagykövet bólintott.

- Biztos benne, hogy felismeri a gyerekeket, ha meglátja őket?

- Abszolút.

- Remek. Mivel nem is közeledhet feléjük, és nem érintheti meg őket. Két kérdést tehet fel nekik, nem többet. Elfogadhatóak ezek a feltételek önnek, nagykövet úr?

- Van más lehetőségem?

- Valójában nincs.

- Én is erre gondoltam.

- Legyen szíves, nyújtsa ki a karjait egyenesen maga mellett, és álljon terpeszbe.

- Mi a fenének?

- Mivel ellenőriznem kell, mielőtt a gyerekek közelébe engedem.

- Ez felháborító!

- Igen kellemetlen lenne, ha Ivan Harkov önt tenné...

A nagykövet széttárta karjait, és terpeszbe állt. Fielding átvizsgálta, amit

igyekezett minél bántóbban és megalázóbban végrehajtani. Mikor befejezte, fertőtlenítőszerrel permetezte a kezére.

- Két kérdés, és nem ér hozzájuk. Világos, nagykövet úr?
- Teljesen, Mr. Harris.
- Kövessen, kérem.

***

Egy kis szobába mentek, melynek falain a reptér életével kapcsolatos fotók függtek: elnökök indultak történelmi jelentőségű utakra, háborús foglyok tértek haza többévi fogság után, zászlóval beborított koporsók érkeztek vissza amerikai területre. Ha egy fényképész a jelen pillanatot is megörökítette volna, szomorú fotó maradt volna utána: egy anya tartja a gyermekeit, az utolsó pillanatig ragaszkodva hozzájuk. De nem volt jelen fotós, természetesen, mivel hivatalosan az anya sem volt ott a gyermekeivel. Nem létezett a két gép sem, amely hamarosan szétszakítja a családot, és a repülésirányítók jegyzőkönyvében sem található semmiféle bejegyzés az eseményről.

Ott bújtak össze a fekete bőrdíványon. Jelena kék farmerben és irhakabátjában közepén ült, egyszerre ölelte mindkét gyermekét. Anna és Nyikolaj arcukat az anyjuk gallérjába fűrták, és még sokáig így maradtak az után is, hogy a nagykövet belépett a szobába. Jelena nem volt hajlandó ránézni. Ajkát Anna homlokára nyomta, tekintete a sima szürke szőnyegre szegeződött.

- Jó estét, Mrs. Harkov - mondta oroszul a nagykövet.

Jelena nem válaszolt. A nagykövet Fieldingre nézett.

- Látnom kell az arcukat - mondta angolul. - Különben nem tudom megerősíteni, hogy valóban Ivan Harkov gyerekei.

- Két kérdése van, nagykövet úr. Kérje meg, hogy emeljék fel az arcukat. De szépen kérje meg őket. Máskülönben csak feszültebbek leszek.

A nagykövet ránézett a kétségbeesett családra, akik előtte ültek.

- Gyerekek, legyetek szívesek, emeljétek fel a fejeteiket, hogy láthassam az arcotokat.

A gyerekek meg se mozdultak.

- Próbáljon meg angolul beszélni hozzájuk - mondta Fielding.

Tretyakov úgy tett, ahogy Fielding javasolta. Ezúttal felemelték az arcukat, és a nagykövetre meredtek leplezetlen ellenszenvvel. Tretyakov elégedettnek tűnt, hogy valóban Anna és Nyikolaj Harkovot látja.

- Édesapátok már nagyon vár benneteket. Izgultok, hogy újra otthon lehettek?

- Nem - mondta Anna.

- Nem - ismételte Nyikolaj. - Anyával akarunk maradni.

- Lehet, hogy majd édesanyátok is hazajöhet.

Jelena most először nézett Tretyakovra. Majd tekintetét Fieldingre irányította.

- Kérem, vigye ki innen, Mr. Harris. Rosszul vagyok ettől az embertől.

Fielding a következő ajtóhoz vezette, amely a hadműveleti épületbe nyílt. Együtt álltak a megfigyelőasztalnál, amikor Jelena és a gyerekek kimentek az utasváróból számos biztonsági tiszt kíséretében.

A csoport lassan haladt a kifutón, majd fellépkedtek a C-32-esre az utaslépcsőn. Jelena Harkov tíz perccel később kiszállt a gyerekek nélkül, láthatóan zaklatott állapotban. A légierő egy tisztjének intésére átsétált a Gulfstreamhez, és eltűnt a kabinban.

- Most büszke lehet, nagykövet úr - mondta Fielding.

- Maguknak nem lett volna joguk elvenni őket az apjuktól.

A C-32-es ajtaja bezáródott. A felszálló lépcsőt elvitték, majd távoztak az üzemanyag-szállító és az élelmezésellátó teherautók is. Öt perccel ezután már Maryland, Washington külvárosa fölött repült a gép. Fielding nézte, ahogy eltűnik a gép a felhők között, majd lenézően a nagykövetre pillantott.

- Kilenckor reggel a Konakovo reptéren. Emlékezzon, ha nincs Ivan, nincsenek gyerekek. Világos, nagykövet úr?

- Ott lesz.

- Most elmehet. Biztos megbocsátja, ha nem rázunk kezét. Úgy érzem, kissé megbetegedtem.

***

Ed Fielding ott maradt a hadműveleti asztalnál, amíg a nagykövet és kísérete biztonságban elhagyták a bázist, majd felszállt a várakozó Gulfstreamre. Jelena Harkov be volt csatolva az ülésébe, és az elhagyott kifutót bámulta.

- Meddig kell várunk?

- Nem sokáig, Jelena. Kibírja addig?

- Jól vagyok, Ed. Menjünk haza.

60

HOTEL METROPOL, MOSZKVA

GABRIEL MOSZKVAI IDŐ SZERINT 22:45-re várta a gép érkezését. A szobája ablakánál állt a Metropol Szállóban. Ott volt azóta, mióta megérkezett a Tverszkaja utca külön akciójáról. Tíz órán át semmit sem csinálni, csak járkálni, és közben idegeskedni. Tíz órán át semmit sem csinálni, csak újra és újra elképzelni az akciót, elejétől a végéig vagy ezerszer. Tíz órán át semmit sem tenni, csak Ivánra gondolni. Kíváncsi volt, vajon hogy tölti az ellenfele az éjszakát. Újdonsült fiatal menyasszonyával? Vagy parancsba adták az ünneplést: a tombolást? Ezt a szót használta Ivan és csapata, amivel leírták azokat a bulikat, melyeket egy-egy jelentős fegyverüzlet után tartottak. Minél nagyobb az üzlet, annál nagyobb a tombolás.

Most, hogy a gyerekek gépe útban volt Oroszország felé, Gabriel idegei a pattanásig feszültek. Próbálta lassítani a szívdobogását, de a teste visszautasította a parancsot. Próbálta lehunyni a szemét, de csak a dácsáról és a nyírfaedőről készült műholdfelvételeket látta maga előtt. És a szobát, ahol Chiarát és Grigorijt tartják, nyilván megkötözve és megbilincselve.

***

És a négy patakot, melyek a nagy mocsárvidékbe torkollanak. És a párhuzamos nyomokat a fák között.

A férjem egy bigott sztálinista. Ez a Sztálin iránti imádata határozta meg a nagyobb vásárlásait is.

A biztonsági PDA segített eltölteni az időt. Azt mutatta, hogy Navot, Jákob és Oded elindultak a cél felé. Azt mutatta, hogy a telepített kamera szerint nem történt változás a dácsában, illetve Ivan testőrségének elhelyezkedésében sem. Azt mutatta, hogy Isten sűrű, gomolygó ködös időt küldött nekik a mocsarak fölé, hogy elrejtse a közeledtüket. És végül 1:48-kor azt mutatta, hogy mindjárt ideje indulni. Már régen felöltözött, szépen lassan, rétegről rétegre, már át is izzadta a védőruhát. Még rávette magát, hogy maradjon pár percig a szobában, aztán lekapcsolta a lámpát, és csöndben kiosont a folyosóra. Amint az előcsarnok órája éppen 2:00-t mutatott, kilépett a liftből, és egy enyhe bólintással elhaladt Hruscsov hasonmása mellett. A Range Rover a Teatralnyij sugárúton várta, már járó motorral. Mihail ujjai idegesen doboltak, amint felhúztak a dombon az FSB felé.

- Jól vagy, Mihail?

- Remekül, főnök.

- Csak nem vagy ideges?

- Miért lennék ideges? Szeretek itt a Lubjanka körül lenni. A KGB hat hónapig tartotta itt az apámat, amikor gyerek voltam. Meséltem már erről, Gabriel?

Már mesélt.

- Fegyverek megvannak?

- Igen, mind.

- Rádiók?

- Természetesen.

- Telefonok?

- Gabriel, kérlek.

- Kávé?

- Két termosz. Egy nekünk, egy nekik.

- És a drótvágók?

- Mindegyikünknek van egy-egy pár. Minden eshetőségre készen.

- Mire gondolsz?

- Ha valamelyikünk kiesne.

- Senki sem fog tőlünk kiesni, csak Ivan testőrségéből fognak sokan kiesni.

- Neked legyen mondva, főnök. Mihail újra elkezdett dobolni.

- Ugye nem fogod végig ezt csinálni?

- Megpróbálom abbahagyni.

- Remek. Mert ettől megfájdul a fejem.

***

Moszkva harc nélkül lemondott az elfogásukról. Harminc perc alatt értek a Lubjankától az MKAD11711 körútjáig: harminc perc forgalmi akadályokon át, betört jelzőlámpák alatt, bűntények helyszínein keresztül, és minden magyarázat nélküli katonai útlezárások között. - És most éjjel két óra van - mondta Mihail elkeseredetten. - Képzeld, mi van itt az esti csúcs alatt, amikor fél Moszkva akar hazakeveredni, ugyanabban az időben.

- Ha így folytatódik, nem is lesz alkalmunk elképzelni. Aztán a hatalmas panelházak fokozatosan eltűntek, átadva helyüket hosszú kilométereken át a füstös vasútvonalaknak és gyáraknak. Itt volt természetesen a legnagyobb gyár is, amit Gabriel valaha látott az életében - óriási füstölő tornyok emelkedtek az égbe, és alig égett valahol világítás.

Egy tehervonat zötyögött az ellenkező irányba.

Végtelenségnek tűnt, amíg elhaladt mellettük. Legalább öt kilométer hosszú, gondolta Gabriel. De az is lehet, hogy száz. Az viszont biztos, hogy a leghosszabb a világon.

Az M7-esen hajtottak tovább. Ez az út kelet felé tartott, mélyen Oroszország belsejébe. És ha igazi kalandokra vágynál, magyarázta Mihail, Ufában fel kell ugrani a transzszibériai expresszre, és aztán irány Mongólia és Kína. - Kína, Gabriel! El tudod képzelni, milyen Kínában utazgatni?

El tudta képzelni. Körülöttük az áttetsző táj mindent lehetségessé tett. A végtelen fekete ég, rajta a súlyos, fehér csillagokkal a hatalmas, fagyott földek fölött. A látványt olykor álmos városok és falvak szakították meg, a hideg szinte már elviselhetetlen volt. Néhány faluban meg-megvillantak a hagymakupolák a holdfényben. Ivan példaképe gyűlölte a templomokat. Parancsba adta munkatársának, Kaganovicsnak, hogy robbantsa fel a Megváltó Krisztus-székesegyházat 1931-ben - valószínűleg azért, mert

eltakarta a kilátást a Kremlben lévő szobájának ablaka előtt -, vidéken pedig gabona- és takarmánytározóknak használta a templomokat. Néhányat restauráltak mostanában. Azok, amelyek korábban a falvakat szolgálták, mára romokban álltak. Oroszország rejtegetni való szégyene. Moszkva csillogása csak a vidék nélkülözésének volt köszönhető. Moszkva kapta a pénzt, a vidék a rendszeresen távol maradó vezetőket és az alkalmanként megjelenő Kreml-lakájokat. Vidékről mindenki a nagyvárosba futott, hogy megcsinálja a szerencséjét. Otthon csak a lúzerek maradtak. A falvakban nem is lehetett mást tenni, mint inni és szidni a gazdag gonosztevőket.

Átsuhantak a városok láncolatán, melyek egyre elhagyatottabbaknak tűntek: Lakinszk, Demidovo, Vorsa. Előttük feküdt Vlagyimir, a terület fővárosa. Szűz Mária Mennybemenetelének temploma, a maga öt kupolájával lett minden orosz templom mintája - azoknak a katedrálisoknak, melyeket Sztálin leromboltatott vagy disznóólnak használta őket. Mihail arról is beszélt, hogy huszonötezer éve laknak Vlagyimir körül emberek, ami még a Jezréel völgyéből jött fiúnak is megdöbbenő volt. Huszonötezer éve, gondolta Gabriel, miközben a romos gyárakat és a városok nyugatias külvárosait nézte. Miért jöttek vajon ide? És miért maradtak?

Ahogy hátradőlt az ülésben, eszébe jutott egy kép a múltkori éjszakai autózásából, ahogy az orosz vidéken haladtak: Olga és Jelena a hátsó ülésen aludtak, Grigorij a kormány mögött. Ígérj meg valamit, Gabriel. A végén ki tudtak jutni Oroszországból, és nem a fenevad karjaiba futottak. Mihail most valami hírműsort talált a rádión, és megpróbálta lefordítani vezetés közben. A G8-ak találkozójának első napja sikeres volt, legalábbis az orosz elnök szempontjából, és csak ez az egy volt a fontos. Aztán a csodával határos módon a BBC angol nyelvű adását is megtalálták. Zimbabweban jelentős politika változások mentek végbe. Légi baleset Dél-Koreában. Afganisztánban a tálibok nagy erejű támadást hajtottak végre Kabulban. van fegyvereivel, nyilván.

- El lehet innen Afganisztánba jutni?

- Persze - mondta Mihail. El is kezdte sorolni az autóutak számát, és a távolságokat, mialatt Vlagyimir huszonötezer éves városa újra visszabújt a sötétségbe.

Egészen addig hallgatták a BBC-t, míg el nem tűntek a jelek. Majd Mihail lekapcsolta a rádiót, és újra dobolni kezdett a kormányon.

- Valami zavar talán, Mihail?

- Beszélhetnénk róla. Örölnék, ha pár százszor végigmennénk rajta.

- Ez nem jellemző rád. Szeretném, ha bíznál magadban.

- A feleséged van bent, nem szeretnék valami olyat tenni.

- Tökéletesen fogsz működni. De ha pár százszor végig akarsz rajta menni. Gabriel hangja elhalkult, ahogy a végtelen fagyott tájra nézett. - Értelmesebb dolgot úgysem tehetünk.

Mihail hangja némileg felcsúszott, mikor a tervről kezdett el beszélni. Mindennek a kulcsa a gyorsaság. Pillanatok alatt el kell őket árasztani. Az őr mindig zavarba jön, ha olyannal kerül összeütközésbe, akit nem ismer fel egyből. Ez a gyors csapás lesz a nyitány. Fürgén és határozottan. - És semmi lövöldözés - mondta Mihail. - Az csak a banditákra és a cowboyokra jellemző.

Mihail egyik sem volt. Sayeret Matkal-tag volt, a világ egyik legjobb elit egységének a tagja. A Sayeret olyan akciókat hajtott végre, melyekről más csapatok csak álmodnak. Entebbe és Sabena118 kapcsolódik hozzájuk, és olyan kemény munkák, amelyekről más nem is olvasott.

Halálos ítéletet hajtott végre a Hamasz, az Iszlám Dzsihád, és az al-Aksza Mártírjai Brigád vezetőin. Libanonon átvágva rengeteg Hezbollah-tagot megölt. Pokoli küldetései voltak zsúfolt városokban és menekülttáborokban. És egyik sem vallott kudarcot. Egyetlen olyan terrorista se sétál élve a földön, akit Mihail már egyszer célba vett. Egy nyírfa dácsa semmiség volt egy olyan embernek, mint ő. van emberei szintén speciális egységekből jöttek: az Alfa-csoportból és az OMON-ból. De Mihail már csak múlt időben beszélt róluk. Ami őket illeti, tekinthetők holtaknak. Csend, gyorsaság, és időzítés a kulcsa mindennek.

Csend, gyorsaság, időzítés. Ez Samron szentháromsága.

Mihaillal ellentétben, Gabriel soha nem vett részt gyilkosságokban Gázában vagy a nyugati parton. És az esetek nagy részében megpróbálta elkerülni, hogy arab országokban hajtson végre hadműveleteket. Az egyetlen említendő kivétel Abu-Dzsihád volt, valódi neve Halil al-Vazír, a PLO Jasszer Arafat utáni második legfontosabb tagja. Mint minden Sayeret-biztonságisnak, a kiképzése során Mihailnak is tananyag volt a teljes akció, de Gabrielt mégsem kérdezte még soha arról az éjszakáról. Most megtette, ahogy dübörögtek végig az elhagyatott tájon. És Gabriel elmondta, bár megbánta, hogy belevágott.

Abu-Dzsihád. Ennek a névnek a hallatán még most is a hideg futkározott a hátán. 1988 áprilisában a palesztinok szenvedésének ez a jelképe fényes száműzetésben élt Tuniszban, egy hatalmas tengerparti villában. Gabriel maga derítette fel az épületet és a környező területet, és ellenőrizte annak mását Negevben, ahol a gyakorlatozás folyt heteken át a bevetést megelőzően. A rajtaütés éjszakáján gumicsónakkal jött a partig, és egy várakozó furgonba szállt be. Az egész pillanatokon belül véget ért. Egy Mercedesben szunyókált az ór, a házon kívül. Gabriel egy hangtompítós Berettával lőtte le, a fülének szegezve a fegyvert. Az őt kísérő Sayeret-egység tagjaival robbantotta be a bejárati ajtó zsanérjait egy olyan robbanószer segítségével, ami nem szól nagyobb egy tenyér csattanásánál. Miután a második testőrt is lelőtte az előtérben, felosont a lépcsőn Abu-Dzsihád szobájába. Olyan halkan közeledett, hogy a PLO-vezető semmit se hallott. Éppen az intifádáról nézett egy videót, amikor meghalt.

Csend, gyorsaság, időzítés. Samron szentháromsága.

- És aztán? - kérdezte halkan Mihail.

És aztán. Akkor jött Gabriel rémálma.

Ahogy elhagyta a szobát, szembejött vele Abu-Dzsihád felesége. Rettegve szorított a melléhez egy kisfiút, és egy tizenéves kislánynak szorította a kezét. Gabriel ránézett a nőre, és azt kiabálta arabul: „Menjen vissza a szobájába!” Majd nyugtatólag azt mondta a kislánynak: „Menj és vigyázz a mamádra.”

Menj és vigyázz a mamádra.

Csak néhány éjszaka volt, amikor nem látta a gyerek arcát. És most is látta, miközben lefordultak az útról, a terület legészakibb része felé. Néha eszébe jutott, vajon meghúzta volna-e a ravaszt, ha tudja, hogy a háta mögött áll a kislány? És néha, legsötétebb pillanataiban azon gondolkodott, hogy minden rossz, ami azóta történt vele, vajon nem Isten büntetése-e amiatt, hogy a családja előtt ölt meg egy apát. Ahogy már számtalanszor megtette, a gyerekek látványát gyengéden elhessentette magától, és Mihailra figyelt, ahogy befordult a sűrűn sorakozó fenyőfák közé. Lekapcsolta a reflektorokat, majd a motort is.

- Milyen messze van a birtok?

- Egy-két kilométer.

- Meddig tart autóval?

- Öt perc. Szépen, lassan.

- Biztos vagy benne, Mihail? Az időzítésen múlik minden.

- Biztos. Már kétszer megtettem ezt az utat.

Mihail dobolni kezdett. Gabrielt most nem érdekelte, az órára nézett: 6:25. A várakozás. A napfelkelteére várni a gyilkolás reggelén. Várni, hogy Chiarát újra a karjaiba vehesse. Várni, hogy Abu-Dzsihád gyermeke megbocsásson neki. Öntött magának egy csésze kávé, és betárazta fegyverét.

6:26. 6:27. 6:28.

***

A napfelkelte fénye megcsillantotta a hókupacot. Chiara nem tudta, hogy a nap felkelt, vagy lenyugodott éppen. De amint a fény megjelent Grigorij arcán, halálfélelem kerítette hatalmába, olyan erősen, mintha egy kő feküdne a szívéen. Hallotta a zár kattánását, és látta, ahogy a tejfehér bőrű, áttetsző kék szemű nő belép a pincébe. Étel

volt nála: száraz kenyér, hideg kolbász, tea papírpohárban. Hogy ez reggeli vagy vacsora, Chiara nem tudta eldönteni. A nő megfordult, és bezárta az ajtót. Chiara megbilincselte kezei közé fogta a poharat, és a lángoló hórétteget figyelte. Mint máskor is, most is csak néhány percig világított. Majd a tűz kialudt, és a szoba újra alámerült a teljes sötétségbe.

61.

KONAKOVO, OROSZORSZÁG

OROSZORSZÁGHOZ KÉPEST a Konakovo repülőtér kétszer olyan rossz állapotban volt. Miután magára hagyta a légierő, nem sokkal a Szovjetunió összeomlása után, szinte romba dőlt. Sorsára hagyták, míg egy üzletemberekből és politikai vezetőkől álló konzorcium át nem vette. Egy rövid ideig egész sikeresen üzemelt mint kereskedelmi szállításhoz kapcsolódó létesítmény, majd az orosz kőolaj árának zuhanásával másodjára is megélte a szétesést. Most hetente maximum egy tucat gépet fogadott, majd lassan a lepusztuló Antonovok, Iljuszinek, Tupoljevek végső otthona lett. De a körülbelül 4000 méter hosszú kifutópálya a körzetben az egyik leghosszabb volt, és az orosz viszonyokhoz képest a radarrendszer és a leszállást biztosító világítás is jól működött, ami azt jelenti, hogy általában működött.

Péntek reggel minden előírás szerint ment, nagy erővel tisztították a kifutópályát. És minden okuk meg is volt erre. A Kreml értesítette a tornyot, hogy egy amerikai C-32-es érkezik pontban reggel kilenckor.

Mi több, egy csomó fontos ember érkezését várták, többek között a külügyből. A repülési hatóságokat nem tájékoztatták az utasok személyazonosságáról, és azok tisztában voltak vele, hogy nem is érdemes firtatni. Nem nagyon érdeklődik az ember, ha a Kreml is érintve van az ügyben. Hacsak nem akarja, hogy egyszer csak az FSB kopogjon az ajtaján.

A moszkvai delegáció nem sokkal nyolc után érkezett, és a kifutópálya egy szélfúttá szögletében várakozott, egészen addig, míg egy fénypászma meg nem jelent a borús égen, déli irányból. A delegáció először úgy vélte, ez már az amerikai gép lesz, ami persze képtelenség volt, hiszen a gép még vagy kétszáz kilométerre lehetett, és Nyugatról kell érkeznie, nem délkeletről. Ahogy közelebb értek a fények, a rideg levegőt betöltötte a motorok zúgása. Három helikopter érkezett, és bár még messze jártak, láthatóan nem orosz gyártmányúak voltak. A toronyból valaki szerint ezek megrendelésre készült Bell 427-esek. Valaki meg is jegyezte a delegációból, hogy okos húzás. Mikor Ivan Harkov fegyvereket ad el, azt egy rakás ócskavassal viteti, de amikor a családjáról van szó, amerikai géppel érkezik. A helikopterek le is szálltak egymás után, és leállították a motorokat. A két oldalsó gépből kiszállt egy-egy biztonsági csapat, amelyek még az orosz elnök védelmére is alkalmasak lettek volna: nagydarab, jól felfegyverzett, acélkemény férfiak. Ahogy körbeállták a középső helikoptert, az egyikük fellépett és kinyitotta a kabin ajtaját. Hosszú ideig senki se jelent meg. Majd csillogó szőke haj villant, amely egy fiatal és tökéletes szépségű szláv arcot keretezett. Egyből fölismerték az alakjáról, nemcsak a toronyban, hanem a delegációból is. Számtalan magazin címlapján és plakáton tündökölt már, általában jóval kevesebb ruhában, mint amiben most látható.

Valaha Jekatyerina Mazuvorának hívták. Most Jekatyerina Harkovnak. Gondosan megcsinált frizurával és sminkkel érkezett, nyilvánvalóan jól előkészítették. Ahogy elegáns csizmája a leszállópályát érintette, odavetett valami durva megjegyzést az egyik testőrnek, amit sajnos nem lehetett hallani. Valaki megjegyezte a moszkvai delegációból, hogy Jekatyerina izgatottsága igazán megbocsátható. Nemsokára két gyerek anyja lesz, akiknél maga sem sokkal idősebb.

A második személy, aki kiszállt a helikopterből, ápolt külsejű férfi volt, sötét kabátban, az ősök örökségével az arcán, Oroszország belsejéből.

Egy mobilt tartott a füléhez, és láthatóan valami fontos beszélgetéssel volt elfoglalva. Senki sem ismerte fel sem a toronyból, sem a moszkvai delegációból, ami nem is meglepő. Ellentétben a bűbajos Jekatyerinával, ennek az embernek az arca sosem jelent meg az újságokban, és csak néhány ember ismerte a szilovikok zárt körén és az oligarchák világán kívül. Az illető Oleg Rudenko volt, a KGB korábbi ezredese, aki most Ivan személyes testőrségének a főnöke. Bár maga Rudenko sem titkolta, hogy ez nem igazán

megtisztelő feladatkör. Ivan intézett mindent; Rudenko csak arra ügyelt, hogy időben menjen minden vonat. Telefonját szorosan a füléhez tartva elfintorodott. A közbiztonság Rudenko és a helikopterből harmadikként kilépő személy között nyolcvannégy másodpercig tartott, ahogy a torony személyzete megfigyelte. Egy megzabolázhatatlan erőt sugárzó figura lépett ki, alacsony testalkatú, szögletes arccsonttal, egy bokszoló erőteljes homlokával, durva, acélhuzalszerű hajjal. A delegáció egyik tagja egy pillanatra összetévesztette valamelyik testőrrel, ami máskor is megesett, és nemegyszer mosolyogtak rajta. De minden ilyen félreértésnek azonnal elejét vette a csodálatos angol szövegkabát. És hogy nadrágja egy angol, kézi készítésű cipőben végződött. És hogy saját testőre is rettegett túl közel lépni hozzá. És hogy napóra nagyságú aranyórát viselt a csuklóján. Nézd csak meg, morogta valaki a delegációból. Nézd meg van Boriszovicsot! Még leghangosabb vádlói közül is bárki belement volna, hogy csak egy napig úgy élhessen, mint van Boriszovics. Repülni a helikopterein és vezetni a luxusautóit. És csak egyszer ágyba bújni Jekatyerinával. De mi ez a homlokráncolás, Ivan Boriszovics? Ünnepe ez a mai nap. Ezen a napon érkeznek haza a gyerekeid Amerikából.

Átvonult a kifutón, egyik oldalán Rudenko, a másikon Jekatyerina, körülöttük testőrök. A delegáció vezetője, a külügyminiszter-helyettes, és az ilyen-olyan osztály ilyen-olyan vezetője félúton csatlakoztak hozzá. A beszélgetés rövid volt, és minden jelenlévő szerint igen kínos. Mindegyikük védte a maga pozícióját. Az utólagos kíváncsiságoknak senki nem volt hajlandó elismételni van szavait. Nem voltak szalonképesek.

Nézd csak! Nézd csak Ivan Boriszovicsot! Az elegáns amerikai helikopter, a gyönyörű, fiatal feleség, és az a rengeteg pénz. És mindennek ellenére, még mindig csak egy KGB-s bandita volt. Egy bandita elegáns angol öltönyben.

***

Ahogy Oleg Rudenko, Adrian Carter is éppen egy telefont tartott a füléhez, amely egy titkos vonalon kapcsolta össze Langleyt a Globális Hadműveleti Központtal. Samron is a fülénél tartott egyet, bár ő csak a Saul király utcai hadműveleti központtal volt összeköttetésben. Az órát figyelte, és közben nikotin utáni vágyával küzdött. Az intézményben szigorúan tilos volt a dohányzás. Mivel Carter nem is szólalt meg jó pár percig, Samron türelmetlenül kérdezte:

- Tehát, Adrian, ott van, vagy nincs ott?

Carter erőteljesen bólintott. - A megfigyelők most erősítették meg. Ivan madarai földet értek.

- Mennyi van még a gép érkezéséig?

- Hét perc.

Samron a moszkvai időt mutató órára nézett: 8:53.

- Egy kicsit közel vannak, nem?

- Jók vagyunk, Ari.

- Biztosíts, hogy felkapcsolják a zavarókat 9:05-kor. Nem előbb és nem később.

- Ne aggódj, Ari. Ivan nem kaphat hívást. Senki se kaphat hívást.

Samron az órára nézett: 8:54. Csend, gyorsaság, időzítés. Most már csak egy kis szerencse kell.

Ha Uzi hallotta volna Samron gondolatait, biztos idézte volna a Hivatal jelmondatát, miszerint a szerencsét kiérdemljük, nem ajándékba kapjuk. Ebben a pillanatban körülbelül száz méterre a dácstól a hóban hasaltak, és a kezében egy olyan fegyvert tartott, ami az ő nevét viselte.

Tőle jobbra ötven méterre, pontosan abban a pozícióban, mint ő, feküdt Jákob.

Balra ötvenre pedig Oded. Mindegyikük előtt közvetlenül egy orosz állt. Öt órája foglalták el a pozíciójukat, Navot és a többiek, a nyírfaterületen keresztülhatolva.

Ez idő alatt két váltás történt az orosz őrségben. Ám nem jött váltás a hóban

rejtőzködők számára. Navot bár átélt már hasonló bevetést, most remegett a hidegtől. Sejtette, hogy ez lehet a helyzet Jákobbal és Odeddel is, bár órák óta nem beszélt már egyikükkel sem. Teljes rádiócsendet rendeltek el reggel óta.

Navot már kezdte volna sajnálni magát, de az agya nem engedte. Amikor már úgy érezte, hogy a csontjait eszi a hideg, azokra a gettókban és lágerekben élt emberekre gondolt, akik ott szenvedtek télen a Soáh alatt. Akárcsak Gabriel, Navot is őrzött magában valakit, aki bátorságra buzdította, hogy túléljen ilyen teleket - az apai nagyapja öt évig gürcölt a nácik munkatáborában. Öt éven át éhezett. Öt éven át aludt a hidegben. A nagyapja miatt csatlakozott a Hivatalhoz. És a nagyapja miatt feküdt a hóban száz méterre a dácsától, nyírfaerdőtől körbevéve. Az előttük álló orosz hamarosan meghal. Bár Navot nem volt olyan szakértő, mint Gabriel és Mihail, azért letöltötte a kötelező szolgálati időt a hadseregnél, és az akadémián is kapott egy intenzív kiképzést. Ahogy Jákob és Oded is. Ötven méter neki semmi, még fagyott kézzel is, még hangtompítóval is. Nem szükséges hogy lássa a testet. Elég egy fejlövés. És nincs utolsó hívás a rádión.

Navot bal csuklóját néhány fokkal maga felé fordította, és a digitális órájára nézett: 8:59. Még hat percig a hidegben. Előkészítette az ujjait, és a fülébe rejtett adóvevőn keresztül várta Gabriel utasítását.

A G8-ak második és egyúttal utolsó ülése a kilencedik harangütésre kezdődött a Kreml díszes Szent György Termében. Az amerikai elnök, mint mindig, most is pontosan érkezett, és leült a reggelizőasztalhoz. Olyan szerencséje volt, hogy a brit miniszterelnök éppen a jobbján foglalt helyet. Az orosz elnök velük szemben ült a német kancellár és az olasz miniszterelnök között, akik két legerősebb támogatói voltak Nyugat-Európában. Figyelmét azonban az angol-amerikai szekció foglalta le. Szúrós tekintettel figyelte, miről folyhat a társalgás.

- Szerinted tud róla? - kérdezte a brit miniszterelnök.
- Viccelsz? Ez mindenről tud.
- Menni fog?
- Hamarosan kiderül.
- Remélem, hogy nem éri baj azt a nőt. Az elnök kiitta a kávéját. - Milyen nőt?

***

Sztálin sose tudta rátenni teljesen a kezét Zamoszkvorekjére. Az ő kedves, régi negyede, mely éppen a Kreml déli oldalán terül el, nagyrészt megúsza a félelmetes szovjet típusú újratervezést, és az utcáin megmaradtak a hatalmas cári birodalmi épületek és a hagymakupolás templomok. Ez a kerület adott otthont az izraeli nagykövetségnek is, mely a Bolsaja Orgyinka 56. szám alatt áll. Rimona a biztonsági kapun belül várakozott, oldalán két Shin Bet-es követségi őrral. Ahogy Uzi, ő is egyetlen tárgyra koncentrált: egy Mercedes S-osztályra, mely a kilenc harangütéskor fékezett le a követség előtt. A kerekei jócskán leültek - lenyomta őket a páncélozott karosszéria és a golyóálló ablakok súlya.

***

Az ablakok be is voltak sötétítve, így Rimona nem láthatott be az utastérbe. Csak a sofőr állát látta, és a kezeket, amelyek a kormányon nyugodtak.

Rimona a füléhez szorította biztonsági mobilját, és hallotta a hangzavart a hadműveleti szobából a Saul király utcából. Majd meghallotta a hadműveleti tiszt hangját, amint információra vár. „A gép leszállt. Ő is ott van? Mit látsz?”

Rimona felelt a parancsra. Egy fekete Mercedest lát besötétített ablakokkal. És a sofőr kormányon nyugvó kezeit. Majd gondolatban két angyalt látott, akik egy Range Roverben ülnek. Két angyalt, akik pokollá változtatják a földet, ha nem Chiara száll ki abból az autóból.

GROSVENOR TÉR, LONDON

NEM LÁTSZOTT SEMMILYEN KÉP, csak távoli hangok zaja jött át a titkos telefonon, és szavak villantak fel az óriási kommunikációs képernyőn. A kivetítő szerint reggel 9:00-kor - moszkvai idő szerint - a gyerekek repülőgépe sikeresen földet ért. 9:01-kor bejelentkezett a gép a toronynak. 9:03-kor a repülő felé közeledett a földi kiszolgáló személyzet és a motoros utaslépcső. Néhány perccel később arról értesítették a telefonon a Saul király utcából, hogy „Josua” a cél felé halad - „Josua” a Hivatal szerinti fedőneve volt Gabrielnek és Mihailnak. És végre, 9:04-kor azt jelentette Adrian Carter, hogy az első kabinajtó kinyílt.

- Hol van Ivan?
- A gép felé közeledik.
- Egyedül?
- Teljes kísérettel. A felesége, az izomagyú, a bandita.
- Oleg Rudenkóra célzol?

Carter bólintott. - Telefonál éppen.

- Abbahagyhatná.
- Ne aggódj, Ari.

Samron az órára nézett: 9:04:17. A telefont füléhez szorítva arról kért információt a Saul király utcából, hogy mi a helyzet a követség előtt parkoló autóval. A hadműveleti tiszttel szerint nem történt változás.

- Talán nekünk kell kezdeményezni az akciót.
- Hogyan, főnök?
- Az unokahúgom áll odakint. Mondd neki, hogy improvizáljon.

Samron hallgatta, ahogy a tiszttel átadja az üzenetet. Majd az üzenetet figyelte a képernyőn. REPÜLŐGÉP... AJTÓNYITÁS. TUDÓSÍT.

Légy óvatos, Rimona. Nagyon óvatos.

***

- A MEMUNEH azt akarja, hogy kezdeményezz!
- Van javaslata is a Memunehnek?
- Azt javasolta, hogy improvizálj.
- Tényleg?

Kösz, Ari bácsikám.

Rimona a Mercedest bámulta. Ugyanaz az áll. Ugyanazok a kezek a kormányon. De most az ujjak megmozdultak. Idegesen dobolni kezdtek.

Azt javasolta, hogy rögtönözz.

De hogyan? Az előzetes megbeszélésen Uzi Navot egy dolgot leszögezett: semmilyen körülmények között ne adjanak lehetőséget Ivánnak, hogy újabb ügynököt raboljon el, különösen nő nem lehet az illető. Úgy volt, hogy Rimona végig a követség területén marad, mivel ez izraeli felségterületnek számít. Sajnos nem lehet tizenöt másodperc alatt úgy improvizálni, hogy a biztonságos kapu mögött marad.

Ha az autóhoz megy elhagyja az izraeli területet, és orosz földre lép. Az órájára nézett, majd az egyik Shin Bet-es biztonsági emberhez fordult.

- Nyisd ki az ajtót.
- Azt a parancsot kaptuk, hogy zárva kell tartanunk.
- Tudod, hogy ki a nagybátyám?

- Mindenki ismeri a nagybátyádat, Rimona.

- Akkor mire vársz?

A biztonsági úgy tett, ahogy Rimona kérte, és követte őt a Bolsaja Orgyinka utcán, felhúzott fegyverrel, amelyet minden írott és íratlan diplomáciai előírás tilt. Rimona minden teketória nélkül a Mercedes hátsó ajtajához ment, és bekopogtatott a nehéz, golyóálló ablakon. Miután nem érkezett válasz, még kétszer erősen kopogott. Ezúttal leengedték az ablakot. Chiara sehol, csak egy harminc körüli, jól öltözött orosz, aki napszemüveget viselt a felhős idő ellenére. Két dolgot tartott a kezében: egy Makarov-pisztolyt és egy borítékot. A pisztolyt azért tartotta, hogy megállásra kényszerítse a biztonsági embert. A borítékot átadta Rimonának. Ahogy felhúzta az ablakot, az orosz csak mosolygott. Aztán az autó előrelódult, a kerekek áthajtottak a jeges járdán, és eltűnt a sarok mögött. Rimona első gondolata az volt, hogy a borítékot otthagyja a földön. De némi felületes átvizsgálás után felnyitotta a borítékot. Egy aranygyűrű volt benne. Rimona azonnal felismerte. Ott állt Gabriel mellett, amikor egy ékszerésznél megvette Tel- Avivban. És ott állt a Galileai-tengerre néző teraszon a nagybátyjánál, amikor Chiara ujjára húzta a gyűrűt. A füléhez kapta a telefont, és jelentette a hadműveleti osztálynak, hogy mi történt.

Majd ahogy visszavonult az izraeli oldalra a kapu mögé, elolvasta a jegygyűrűbe vésett szöveget, miközben a könnyei csurogtak le az arcán.

Örökké, Gabriel.

A hírek, melyeket a követségről küldtek, igazolta mindazt, amit Ivánnal kapcsolatban feltételeztek: sose szándékozik visszaadni Chiarát. Samron négy szót mondott nyugodtan héberül: „Küldjétek Josuát Kánaánba.” Majd Adrian Carter felé fordult. „Itt az idő.”

Carter felkapta a telefonját. „Kapcsoljátok be a jeladókat. És küldjétek el Ivánnak az üzenetet.”

Samron addig nézte az üzenetet, míg az előtte pislogott a képernyőn. Az üzenete elképesztő hangzavart és mozgolódást idézett elő a Saul király utcában. Majd a zűrzavar közepette két hasonló hang hallatszott: az egyik Uzié, hogy az őrség a dácsa hátsó bejáratánál idegesnek tűnik. A másik Gabrielé. Josua harminc másodpercre van a célponttól, mondta. És Josua hamarosan bekopog az ördög ajtaján.

***

Bár se Samron, se Gabriel nem látta, az ördög hamar elveszítette türelmét. Ott állt az utaslépcső aljában, kalapácsszerű keze a csípőjén pihent, és teste súlypontját hátrafelé nyomta. A Harkovot régóta ismerők ezt a furcsa pózt már korábban is látták tőle, amit hősetől, Sztálintól kölcsönzött. És azt is javasolták, hogy ilyenkor legjobb eltűnni a közeléből, mert amikor van lábujjhegyen kezd ringatózni, az azt jelenti, hogy kitörés következik.

Növekvő dühének oka az amerikai C-32-es ajtaja volt. Több mint egy percre semmi nem történt, azok után, hogy két, erősen felfegyverzett férfi jelent meg fekete ruhában. Dűhe újabb magasságokba szökött nem sokkal 9:05 után, amikor a jobbján álló Oleg Rudenko jelentette, hogy úgy tűnik, nem működik többé a mobilja. A repülő kommunikációs rendszerének interferenciájára gyanakodott, ami akár stimmelhetett is volna. Ivánnak azonban egyre gyanúsabb lett minden. Ezen a ponton egy pillanat alatt magához ragadta a kezdeményezést. Egyik testőrét félretolva felmászott az utaslépcsőn, és elindult a kabinajtó felé. De odafagyott a harmadik lépcsőfokra, mikor egy katonai beosztású CIA-ügynök ráemelt egy géppisztolyt, és kifogástalan orosz kiejtéssel közölte, hogy maradjon ott, ahol van. A kifutópályán megindultak a kezek a kabát- zsebek felé, és a toronyból azt látták, mintha fegyver villant volna. Ivan, dühödten és megalázva, úgy tett, ahogy mondták, és visszament a lépcső aljába. És ott is maradt még két teljes percre, keze a csípőjén, tekintetével a két CIA-ügynököt vizslatva, akik egymás hátának vetve magukat álltak a C-32-es ajtaja előtt. Mikor végre szétváltak, nem a gyerekek, hanem a pilóta jelent meg. Egy üzenetet tartott a kezében. Csak kézjeleket használva felszólított valakit az orosz földi személyzetből, hogy vigye oda a felbőszültnek tűnő úrnak, aki angol szövetkabátot visel. Mire Ivan megkapta az üzenetet, a repülő ajtaja újra bezárult,

és a Pratt & Whitney ikermotor beindult. Ahogy a gép gurulni kezdett, a rajta ülők Ivan Harkov egy egészen különleges oldalát ismerhették meg - az oligarcha, fegyverkereskedő, gyilkos és kétgyermekes apa labdát gyúrt a papírból, és felháborodottan a földre hajította. Más emberek ezen a ponton talán fejet is hajtottak volna a kudarc előtt, de nem így Ivan. Az utolsó esemény, amit a személyzet látott, az volt, ahogy Ivan kikapja Oleg Rudenko kezéből a telefonját, és a repülőgép után hajítja. A telefon nekicsapódott a repülőgéptörzs aljának, és száz darabra hullott szét a kifutón. A személyzet tagjai közül többen nevettek is rajta. Azok, akik tudták, hogy mi következik ezután, nem. Vér fog folyni. És emberek fognak meghalni.

***

Mint utóbb kiderült, a C-32-es motorjának légáramlata odafújta az üzenetet a delegáció, történetesen a külügyminiszter-helyettes elé. Egy pillanatig úgy gondolta, hogy hagyja elszállni a feledés útján, de hivatali neveltetése mégsem engedte ezt tennie. Így a levél egy hivatalos dokumentum része lett. Mivel Ivan erős marka golflabdát gyúrt belőle, így a helyettesnek jó pár másodpercébe került, amíg kinyitotta és kisimította. A lap tetején a 89-es Airlift Wing hivatalos fejléce volt. Alatta néhány soros angol szöveg, melyet láthatóan egy zaklatott gyerek írt. Ahogy először rápillantott, és elolvasta az első mondatot, a követ úgy döntött, nem olvassa tovább. De aztán mégis folytatta.

Nem akarunk Oroszországban élni.

Nem akarunk Jekatyerinával lenni.

Haza akarunk menni Amerikába.

Anyával akarunk lenni.

Gyűlölünk téged.

Viszlát.

A követ még időben odapillantott, hogy elkapja a tekintetével, ahogy van beszáll a helikopterébe. Nézzétek! Nézzétek van Boriszovicsot! Mindene megvan a világon: mérhetetlen vagyon és egy supermodell feleség. Mindene megvan, csak a gyerekei szeretetét nem kapja meg. Nézzétek! Semmi se vagy! Semmi se vagy, Ivan Boriszovics!

63

VLAGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

A FIGYELMEZTETŐ JELZÉS a bejáratnál még a szovjet időkből maradt. Két oldalán a nyírfákat viszont még a cári birodalom korszakában ültették. Negyven méterre egy Range Rover állt a szűk nyomon, két orosz őr ült elől. Mihail rájuk villogott. A Range Rover meg se mozdult.

Mihail kinyitotta kocsija ajtaját, és kiszállt. Nehéz, szürke télikabátot viselt az álláig felcipzározva, és fekete gyapjúsapka volt a fejébe húzva. Most ő is csak egy orosz volt. Ivan emberei közül való. Egy rosszkedvű alak az Alfa-csoport veteránjai közül. Az a fajta, aki utál kiszállni az autóból mínusz tíz fok alatt.

Zsebre dugott kézzel és leszegett fejjel a vezető oldala felé haladt. Leengedték az ablakot. Mihail meg elővette a fegyverét.

Hat erős villanás. Alig hallatszott valami.

Gabriel néhány szót suttogott az adóvevőbe. Mihail átnyúlt az élettelen sofőrön és erősen jobbra húzta a kormányt, és a sebességváltót kivette a parkoló állásból.

A Range Rover könnyen eltakarították az útból, és egy nyírfával szemben állították meg. Mihail lekapcsolta a motort, és a fák közé dobta a kulcsot. Pár pillanat múlva újra Gabriel mellett ült, és folytatták az útjukat a dácsa felé.

Ezzel egy időben, a dácsa hátsó részénél három férfi három célpontot szúrt ki magának. Majd Navot jelzésére a három illető három lövést adott le.

Három erős villanás. Alig hallható hangokkal.

Átkúsztak a nyírfák között, aztán átmásztak a halottakon. Kibiztosított fegyverek. Lehalkított rádiók. Navot az adóvevőjébe suttogott. A célpontok semlegesítve. A hátsó terület biztosítva.

Százhuszonhat kilométerre keletre, a moszkvai Tverszkaja utcában Irina Bulganova, a dezertőr Grigorij Bulganov volt felesége kinyitotta a Galaxy Travel ajtaját, és átfordította a ZÁRVA táblát a NYITVA feliratú oldalára. Hét perc késés, gondolta. Nem számít. Az üzlet úgyis befuccsolt - vagy ahogy a Galaxy Travel olykor költői hangulatú vezetője szokta mondani: úgy sodorta el a válság, mint a Moszkva folyó egy papírhajót. A téli szünet kész csőd volt. A tavaszi sí idényre senki se jelentkezett. Ezekben a napokban az oligarchák is csak ültek azon, amijük volt. Amijük megmaradt.

Irina leült az asztalához, és úgy csinált, mintha nagyon sok dolga lenne. Az irodában munkaidő csökkentésről beszéltek. Kevesebb fizetésről. Sőt talán elbocsátások is lesznek. Köszönöm, drága kapitalizmus! Leninnek talán mégis igaza volt. Legalább megpróbálta megszüntetni a bizonytalanságot. A kommunisták alatt az oroszok szegények voltak, és azok is maradtak. De legalább kiszámítható volt.

A bejárati jelzőcsengő hangja zavarta meg Irina gondolatait. Ahogy felnézett, egy alacsony férfi lépett be az ajtón: nehéz nagykabátban, gyapjúsál, kalap, fülmelegítő, a jobb kezében aktatáska. Ezer hasonló figura járkált a Tverszkaja utcán, gyapjúba és szőrmébe burkolt gömböcök, egyik olyan, mint a másik. Sztálin maga is így csavargott az utcán bundába bugyolálva, és senki se nézte meg alaposabban.

A férfi meglazította a sálját, levette a kalapját, amivel felfedte kopaszodó fejét, pár szál haját. Irina egyből felismerte. Ő volt a jobbik angyal, aki meggyőzte, hogy beszéljen élete legborzalmasabb estéjéről. És most az asztalához lépett, egyik kezében a kalapjával, másikban a táskájával. Irina már fel is állt. Mosolygott. Megrázta kicsi, hideg kezét. Kérte, hogy foglaljon helyet. Megkérdezte, miben lehetne a segítségére.

- Egy utazáshoz kérném a segítségét - mondta oroszul az angyal.

- Hova szeretne utazni?

- Nyugatra.

- Egy kicsit pontosabban?

- Nem tudom.

- Meddig akar ott tartózkodni?

- Nem tudom.

- Hányan mennének?

- Még ezt sem tudom pontosan. Ha minden jól megy, elég sokan.

- Mikor szeretnének indulni?

- Ma, késő éjjel.

- Akkor mit tehetek önért?

- Mondja azt a főnökének, hogy kimegy kávézni. Hozza magával az értékeit. Mivel soha többé nem jön vissza ide. Soha.

64.

VLAGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

EGY OROSZ DÁCSA a gizgazzal körülvelt szerszámkamrától a fából készült palotáig nagyon sokféle lehet. A szűk út végén álló ház valahol a kettő között volt. Alacsony, zömök építmény volt, erős, mint egy hajó, nyilvánvalóan bolsevik kezek emelték. Nem volt verandája, sem lépcsője, csak egy kis ajtó középen, melyet egy kitaposott útról lehetett elérni. Az ajtó mindkét oldalán osztásos ablakok voltak, valaha élénkzöld kerettel. Most inkább szürkének voltak mondhatók. Mindkét ablak előtt vékony függöny lógott. A függöny oldalra mozdult, ahogy Mihail beállt a parkolóba a Range Roverrel és leállította a

motort.

- Hozd a kulcsot.
- Biztos?
- Hozd.

Mihail kivette a kulcsot, és a szíve fölé egy kis zsebbe zárta. Gabriel a két őrre nézett. Körülbelül három méterre álltak a dácsától, fegyvereik a mellkasukon lógtak. Helyzetük némi kihívást jelentett Gabrielnek. Egy kissé ívesen kell lőnie, hogy az oroszok koponyáján áthatoló lövedékek ne törjék be az ablakokat. Ez járt a fejében, amikor Mihail kivette a henger alakú termoszt. Huszonkét éves kora óta hasonlókról kell döntést hoznia. Még egyetlen ilyen döntés. Melyik kézzel? Jobb vagy bal? Mindkettővel kiválóan tudott lőni. Mivel a Range Rover jobb oldaláról száll ki, úgy döntött, hogy a jobbal is fog lőni. Ezúttal nincs idejük közben felrakni a hangtompítót.

- Biztos, hogy mindkettőt akarod, Gabriel?
- Igen.
- A bal oldalit le tudnám kapni.
- Most csak szállj ki.

Mihail ismét kinyitotta az ajtót, és kiszállt az autóból. Ezúttal Gabriel is ezt tette. Kicipzározta a dzsekijét, a Beretta a nadrágzsebében volt. Mihail termoszsal a kezében közeledett a ház felé, és oroszul cseverészett. Valamit a forró kávéról. Valamit a borzalmas moszkvai forgalomról. Valamit arról, hogy Ivan igen dühös. Gabriel nem volt benne biztos. Nem is törődött vele. Csak egy pontra nézett. Térdét a Range Rover jobb első kerekére támasztotta.

A két őr már nem Mihailt nézte, hanem egymást. Válluk megvonaglott. Megrándult a fejük.

Gabriel térdre ereszkedett.

Újabb két villanás. Újabb két halott orosz.

Semmi hang. Az ablakok épségben.

Mihail nekidöntötte a termoszt az ajtónak, és néhány lépést gyorsan hátrált.

Megremegett az erdő.

Már nem volt csend.

***

Ebben a pillanatban a dácsa hátsó részénél hárman álltak fel egyszerre, és lassan elindultak a fák között. Navot emlékeztette őket, hogy lehajtott fejjel menjenek. Rengeteg repesz van a levegőben.

***

Chiara egyből felpattant, amennyire megkötözött keze és megbilincselte lába engedte. Por és törmelék zuhogott rá a teljes sötétségben. Hallotta, ahogy fölöttük a falak a padlóra zuhannak. Majd tompa gépfegyverropogás, és üvöltések.

- Valaki itt van, Grigorij.
- Egyre több géppisztolylövés. Egyre több üvöltés.
- Állj fel, Grigorij! Fel tudsz állni?
- Nem hiszem.
- Meg kell próbálnod! Chiara egy nyögést hallott.
- Túl sok csontomat törték össze, Chiara. És alig maradt valami erőm.
- Előrenyújtotta az összekötött kezét a sötétben.

- Fogd meg a kezemet, Grigorij! Szedjük össze magunkat!

Beletelt egy kis időbe, míg megtalálták egymást a sötétben.

- Kapaszkodj belém, Grigorij! Kapaszkodj belém! Félholtan nyögött megint valamit, ahogy Chiara kezébe belekapaszkodott. Ahogy a súlyát középre tudta irányítani, megpróbálta kinyújtani a lábát és felállni. A fegyverropogás zajában azonban valami mást is hallott: a tejfehér bőrű és áttetsző szemű nő rohant le a lépcsőn.

Chiara közelebb kúszott az ajtóhoz, óvatosan, nehogy elessen, és benyomakodott a sarokba. Fogalma sem volt, hogy mit fog csinálni. De egy dologban biztos volt, nem fog meghalni. Legalábbis harc nélkül nem.

***

Kiderült, hogy semmilyen telefon nem működik. Jekatyerináé sem. A Bell beépített fedélzeti telefonja sem. És a testőrség egyetlen tagjáé sem. Egyetlen telefon sem, amíg a gép a gyerekekkel a levegőben volt. Aztán már kiválóan működtek újra. Ivan azonnal felhívta a Kremlt, és beszélt az elnök egyik közeli munkatársával. Oleg Rudenko többször is próbálta hívni embereit a dácán, de senki sem vette fel. Az órájára nézett: 9:08. Egy újabb csapat ór készül szolgálatba. Felhívta a legidősebbet, és a füléhez emelte a telefont.

***

Az eget rengető detonáció és a fülsiketítő mennydörgés megtette a kellő hatást. Mihailnak és Gabrielnek már csak néhány részletre kellett ügyelnie. Elsőként az az ór vesztette életét, aki kinézett az ablakon. Gabriel, ahogy belépett, elintézte egy mini-Uzi-sorozattal. A robbanás előtt közvetlenül még további két ór élvezte a nyugodt reggeli pillanatait. Most már a padlón heverték, távol a fegyverüktől. Gabriel végigsorozta őket az Uzival, és belépett a konyhába, ahol a negyedik ór éppen teát csinált.

Ő még le tudott adni egy lövést, mielőtt sorozatot kapott a mellkasába.

A dácsa jobb oldala így már biztosítva volt.

Néhány méterrel arrébb Mihail hasonló sikerrel járt. Ahogy Gabriel behatolt a berobbantott ajtón keresztül, egyből kiszúrt két zavart ór a dácsa középső szobájában. Gabriel ösztönösen leguggolt, ahogy leadta az első sorozatát, ezzel szabad tüzelést biztosított Mihailnak. Mihail élt is a lehetőséggel, és elengedett egy hosszú sorozatot a szobában, mely csak néhány centire szállt el Gabriel feje fölött. Majd egyből a nappali felé fordult. Ivan egyik embere éppen egy fontos focimeccset nézett a tévében, mikor lejárt a szolgálata. Most már vakolat és por borította, és vakon kutatott a fegyvere után. Mihail egy mellkasába lőtt sorozattal a padlóra küldte.

- Hol a lány? - kérdezte oroszul a haldoklótól.

- A pincében.

- Okos fiú.

Mihail arcba lőtte. A dácsa bal oldala is biztosítva. A lépcső felé indultak.

***

Az elsötétített pincében a sarokba bújva, Chiara három hangot hallott egymást követően: egy lakat nyílik, elhúznak egy reteszt, lenyomnak egy kilincset. A vasajtó nagy csikorgással kinyílt, és egy trapéz alakú fénycsík világította meg a pincét és az ájult Grigorijt. Aztán egy 9 milliméteres Makarovot lehetett látni, ahogy valaki két kézzel tartja maga előtt. Annak a nőnek a keze, aki nyugtatókkal megölte Chiara gyerekét. A fegyver pár fokkal arrébb mozdult Chiarától, és Grigorijt vette célba. Összevert arca nem mutatott félelmet. Túl sok fájdalmat élt át ahhoz, hogy féljen, és túlságosan fáradt, hogy ellenálljon a halálnak. Chiara viszont ellenállt. Kitört a sötétből, és megragadta a nőt a csuklójánál fogva. Ahogy visszarántotta, a fegyver elsült; a kicsi kamrában úgy szólt, mint az ágyúlövés. Majd még egyszer eldördült. És még egyszer. Chiara küzdött.

Grigorijért. A gyermekéért. Gabrielért.

***

Ivan Harkovnak sok élete volt. És sok titka. Ezt senki sem tudta jobban, mint Jekatyerina, aki kitartott szeretőből lett feleség. Mint előtte Jelena, ő is belement egy ostoba egyezségbe. Mindent megkap, amit csak kíván, ha nem kérdez soha semmit. Semmit Ivan üzleteiről. Semmit a barátairól és szövetségeseiről. Semmit arról, hogy Jelena miért döntött úgy, hogy visszaadja a gyerekeket. És most semmit arról, hogy a gyerekek miért nem akartak leszállni a repülőről. Ehelyett megpróbálta eljátszani azt a szerepet, amit Ivan neki szánt. Meg akarta fogni a férfi kezét, de Ivan nem hagyta, hogy megérintse. Megpróbálta szép szavakkal nyugtatni, de Ivan oda sem figyelt. Csak Oleg Rudenkót nézte. A biztonsági főnöke megpróbálta túloldítani a helikoptermotorok zaját. Jekatyerina olyan dolgokat hallott, amiket nagyon nem szeretett volna hallani. Menynyi embered van? Mennyi idő alatt érsz oda? Semmi vérengzés! Értetted, semmi vérengzés, míg oda nem érünk. Jekatyerina összeszedte a bátorságát, és megkérdezte, hogy hova mennek. Ivan azt válaszolta, majd idejében rájön saját maga. Erre a lány azt mondta, hogy haza szeretne menni. Mire Ivan, hogy fogja be a pofáját. Jekatyerina kinézett a helikopter ablakán. Valamerre erre van a szülőfaluja. Ahol egészen addig élt, amíg fel nem fedezte egy modellügynökség.

A falu alkoholistákkal és munkanélküliekkel volt tele. Becsukta a szemét. Vigyél haza, te szörnyeteg. Vigyél haza, kérlek.

***

A fiatal titkár igen óvatosan hajolt oda az elnökhöz. Az elnök finoman elfordult az asztaltól, hogy a titkár a fülébe súghassa, amit akart - ritka előjog. Az elnöknek csaknem elnyílt a szája, és tekintete olyanná változott, mintha tört döftek volna bele.

- Nem tűnik boldognak - jegyezte meg a brit miniszterelnök.
- Tényleg? Hogy lehet az?
- Attól tartok, nem jól alakultak a dolgaik a repülőtéren.
- Majd azt nézd meg, milyen lesz, ha megkapja a ráadást.

***

Őrült iramban rohantak lefelé a lépcsőn, és félúton jártak, mikor eldőrdült az első lövés. Mihail ment elől, mögötte egy lépéssel Gabriel, zavaros tekintettel. Ahogy a lépcső aljához közeledtek, szörnyű bűz csapta meg az orrukát: az a szag, ami akkor keletkezik, ha sokáig vannak emberek egy kis helyiségbe bezárva. A halál bűze. Aztán eldőrdült még egy lövés. És még egy. És még egy.

Gabriel egy sikítást hallott, majd két különböző nő dühödt ordítását. Hallhatóan különbözőek voltak, mert az egyik oroszul, a másik pedig olaszul üvöltött.

Ahogy elérték a lépcső alját, Gabriel rohant Mihail után, és meghallotta Chiara hangját. Azért imádkozott, hogy csak ne legyen még egy lövés. Mihail kilökte a pince ajtaját, és ő lépett be elsőként. A sarokban egy férfi támaszkodott, keze-lába megkötözve, arca groteszk módon eltorzulva. Chiara hátán feküdt, rajta az orosz nő.

A fegyverért harcoltak, ami most nagyon közel volt Chiara arcához.

Mihail megragadta a fegyvert, és a fal felé irányította. Miután kétszer még elsült úgy, hogy senkiben nem tett kárt, Gabriel megmarkolta az orosz nő haját, és egy golyót eresztett a halántékába. Most már csak az egyik nő üvöltött. Gabriel félrelökte a halott nőt, és térdre esett. Chiara ebben az örült állapotban egy pillanatra azt hitte, hogy Ivan egyik embere, és hátrálni próbált. De Gabriel kezei közé fogta az arcát, és halkan olaszul kezdett hozzá beszélni. - Én vagyok az - mondta. - Én vagyok az, Gabriel. Próbálj megnyugodni. Sietnünk kell.

GROSVENOR TÉR, LONDON

A KÉSŐBBIEKBEN ARRÓL FOLYT A VITA, meddig tartott, míg Mihail és Gabriel végrehajtották az akciót. A teljes idő három perc, tizenkét másodperc volt - igen meggyőző eredmény, ha még azt is hozzávesszük, hogy több mint egy percig tartott az ötszáz méternyi autótút megtétele, az első őrhelytől a dácsaig. A behatolástól a mentésig huszonkét másodperc telt el. Csend, gyorsaság, időzítés. Es természetesen, bátorság. Ha Chiara nem dönt úgy, hogy feláll és harcol az életéért, biztos, hogy mind ő, mind Grigorij meghalnak, mire Mihail és Gabriel a cellához érnek.

A titkos műholdas kommunikáció csodája révén a Saul király utca is hallotta, ahogy Gabriel megnyugtatóan olaszul suttog Chiarának. Senki se értette a hadműveleti központban, hogy mit mond. De ez nem is volt fontos. Az a tény, hogy Gabriel olaszul beszél egy sokkos állapotban lévő nőhöz, pont elegendő információ volt a számukra. Az akció első fázisa sikerrel járt. Mihail ezt meg is erősítette, moszkvai idő szerint 9:09:12-kor. Valamint arról is beszámolt, hogy bár Grigorij Bulganov ugyan rettenetes állapotban, de életben van.

Ezt olyan kirobbanó öröm fogadta Tel-Avivban, többnapnyi feszültség és elkeseredettség után, mintha gát szakadt volna át. Akkora volt az üdvivalgás, hogy tíz másodperc is eltelt, míg Samron pontosan megértette, hogy mi is történt. Mikor megosztotta a híreket Adrian Carterrel és Graham Seymourral, egy második üdvivalgás tört ki a londoni épületben, melyet egy harmadik is követett Langleyben, a Globális Hadműveleti Központban. Csak Samron nem volt hajlandó ebben részt venni. És jó okkal. A számok mindent elmondtak neki, amit tudni akart.

Öt ügynök.

Két legyengült tús.

Egy kilométerre van a dácsa az országúttól. És százhuszonnyolc kilométerre vannak Moszkvától.

És van a levegőben van.

Samron az öreg Zippo gyújtóját pörgette az ujjai között, és az órára nézett: 9:09:52. A számok.

Az emberekkel ellentétben, a számok sohasem hazudnak. És a számok nem jót jeleztek.

***

Gabriel levágta a kötelet és a bilincset Chiaráról, és lábra állította.

- Tudsz járni?

- Ne hagyj el, Gabriel.

- Sose hagylak el.

- Maradj velem.

- Tudsz járni?

- Azt hiszem, igen.

A derekát átfogva felsegítette a lépcsőn.

- Sietned kell, Chiara.

- Ne hagyj el, Gabriel.

- Sose hagylak el.

- Ne hagyj itt velük.

- Senki sincs már itt, szerelmem. De sietnünk kell. Elérték a lépcső tetejét. Navot ott állt a hall közepén, lábánál halottak, a fal csupa vér.

- Grigorij szét van esve - szólt oda Navotnak héberül. - Hozd fel.

Gabriel átsegítette Chiarát a holttesteken, és a tátongó lyuk felé tartottak, ahol az ajtó állt valaha. Chiara egyre több holttestet látott. Holttesteket és vért, mindenütt.

- Édes istenem!
- Ne nézz rájuk, csak gyere, szerelmem.
- Édes istenem!
- Gyere, Chiara! Gyere!
- Te ölted meg őket, Gabriel? Te tetted ezt?
- Csak gyere, szerelmem.

***

Navot bement a pincébe, és meglátta Grigorij arcát. Gazemberek! Mihailra nézett.

- Állítsuk lábra.
- Rettenetes állapotban van.
- Nem érdekel. Állítsuk lábra.

Grigorij szinte önkívületben ordított, ahogy Mihail és Navot felhúzták.

- Nem hiszem, hogy képes leszek járni.
- Nem is kell.

Navot feldobta a hátára az orosz, és odabiccentett Mihailnak:

- Nyomás!

***

A Range Rover hátsó ajtajai nyitva voltak. Jákob állt az egyik oldalán, Oded a másikon. Néhány méterrel arrébb két orosz holttest, karjuk széttárva, fejük körül vér. Gabriel átvezette Chiarát a testek fölé, és beemelte az autóba. Ahogy megfordult, meglátta Navotot, ahogy a vállára vetve Grigorijt, jön ki a dácsából.

- Tedd be Chiara mellé, és húzzunk innen.

Navot berakta Grigorijt, miközben Gabriel beszállt az elülső utasülésre. Mihail kivette zsebéből a kulcsot, és beindította a motort. Ahogy elindult a Range Rover, Gabriel még egyszer utoljára visszanézett a dácsára.

Három férfi. Rohantak a fák közé. Új tárat rakott a mini-Uziba, és az órájára nézett: 9:11:07.

- Gyorsabban, Mihail! Gyorsabban.

***

Ugyanígy hajtott vagy százötvennel a kihalt úton két Range Rover, mely tele volt korábbi speciális katonai egységnél szolgáltakkal, akik most már van Harkov biztonsági szolgálatát erősítették. Az első jármű első ülésén megszólalt egy telefon. Oleg Rudenko volt az, a helikopterről.

- Merre jártok?
- Már közel vagyunk.
- Mennyire közel? Nagyon közel.

***

Bizonyos okokból, melyek hamar érthetővé váltak Gabriel számára, a dácsát az úttal

összekötő keréknyom nem egyenesen haladt. Egy amerikai műholdfelvételen egy gyerekkéz rajzolta fordított S betűnek tűnt. Az első ülésről körülnézve hótenger vette őket körül. Fehér hó. Fehér nyírfák. Aztán a második kanyarban egy pár reflektor tűnt fel, ami ijesztő sebességgel közeledett feléjük.

Mihail ösztönösen fékezett - mint utólag kiderült, ez rossz döntés volt, mert a másik autó így nekicsapódott. A légzsákok megvédték őket a komolyabb sérüléstől, de Mihail és Gabriel is annyira megszedült, hogy nem tehettek semmit abban a pillanatban, amikor egy csomóan megrohanták őket. Gabriel még látta, ahogy egy orosz pisztoly végét a halántékához nyomják. Aztán minden elfehéredett. Fehér hó. Fehér nyírfák. Chiara elszáll mellőle, és minden fehérbe borul.

66.

GROSVENOR TÉR, LONDON

SAMRON ELŐSZÖR AKKOR FOGOTT GYANÚT, amikor hirtelen elcsendesedett a Saul király utca. Háromszor is magyarázatot kért. De háromszor maradt válasz nélkül.

Majd egy hang hallatszott. - Elvesztettük őket.

- Mit értesz az alatt, hogy elvesztettük?! Különféle zajokat hallottak. Egy ütközés zaját.

Egy durranást. Aztán emberi hangokat. Orosz szavakat.

- Biztos, hogy oroszok voltak?

- Kétszer is meghallgattuk a felvételt. Biztos.

- Ivan birtokán kívül voltak, amikor ez történt?

- Nem valószínű.

- Mi van az adóvevőkkel?

- Nem működnek.

- Hol a csapat többi része?

- Elindultak a terv szerint. - Szünet. - Hacsak nem akarod őket visszaküldeni.

Samron tétovázott. Persze hogy vissza akarta őket küldeni. De nem tudta. Inkább hárman vesszenek, mint hatan. A számok.

- Mondd meg Uzinak, hogy folytassák az útjukat. Semmi hősködés. Hogy menjenek onnan a fenébe.

- Rendben.

- Ne bontsd a vonalat. Hátha hallok valamit.

Samron behunyta a szemét pár pillanatig, majd Adrian Carterre és Graham Seymourra nézett. A két férfi Samron beszélgetésének csak a végét hallotta. De az pont elég volt.

- Mikor hagyta el Ivan Konakovót? - kérdezte Samron.

- Az összes madár levegőben volt tíz után.

- Mennyi idő alatt lehet Konakovóból a dácsához érni?

- Egy óra. Ha nem megfelelő az időjárás, kicsit több.

Samron az órára nézett: 9:14:56.

Akkor körülbelül 10:10-kor ér van a Vlagyimiri területre. Lehet, hogy már megparancsolta az embereinek, hogy öljék meg Gabrielt és a többieket. Lehetséges, de nem valószínű, gondolta Samron. Ivánt ismerve fenntartja magának az előjogot.

Egy óra. És talán több, ha rossz az idő.

Egy óra.

A Hivatal nem képes ennyi idő alatt közbelépni. Sem az amerikaiak, se a britek.

Ebben a helyzetben csak egy hatalom képes erre: a Kreml. Ugyanaz a Kreml, amely engedélyt adott, hogy Ivan az al-Kaidának adjon el fegyvereket. Ugyanaz a Kreml, amely engedélyt adott, hogy Ivan bosszút álljon a felesége és a gyerekei miatt. Szergej Korovin gyakorlatilag be is vallotta, hogy Ivan fizetett az elnöknek azért, hogy elrabolhassa Chiarát és Grigorijt. Talán Samron megtalálja a módját, hogy túllicitálja Ivánt. De mennyibe kerülhet négy emberélet az orosz elnöknek, annak az embernek, aki állítólag Európa egyik leggazdagabb embere? És mennyit érhet meg Ivánnak? Samronnak olyan lépést kell tennie, amire Ivan nem lehet képes. És ezt gyorsan kell véghezvinni.

Az órára nézett, miközben az ujjai között pörgette a Zippo gyújtót.

Kétszer balra, kétszer jobbra.

- A legnagyobb orosz olajvállalatra van szükségem, uraim. És egy órán belül.

- Elmondanád, hogy hogyan kerülünk kapcsolatba a legnagyobb olajvállalattal?
- kérdezte Carter.

Samron Seymourra nézett. „Cheyne Walk 43.”

***

Rudenko telefonja újra megszólalt. Sápadtan hallgatott pár másodpercig, majd megkérdezte: - Hány halott van?

- Még most számoljuk össze.

- Számolni kell?

- Nem túl jó a helyzet. Viszont itt van.

- De biztos benne, hogy ő az?

- Nem kérdés.

- Nincs vérontás, ne nyúljatok hozzá. Hallod, amit mondok?! Nincs vérontás!

- Igen, hallom.

Rudenko megszakította a kapcsolatot. Örömet akart szerezni vánnak. Megvan, amit még a gyerekeinél is jobban akart.

Megvan Gabriel Allon.

***

Ezúttal az amerikai elnökhöz hajolt oda a titkára. És nem csak egy a sok közül. Maga a kíséret vezetője. A hírt suttogva és gyorsan közölte. Az elnök arca végig kifejezéstartelen maradt.

- Valami baj van? - kérdezte a brit miniszterelnök a kíséret vezetőjének távozása után.

- Úgy tűnik, bajban vagyunk.

- Milyen jellegű bajban?

Az elnök az asztal másik oldalára, az oroszokra nézett.

- A Moszkva melletti erdőben történt.

- Mit tehetünk?

- Imádkozzunk.

***

Graham Seymour autója az Upper Brook utcában állt meg. Reggel 6:20 volt, amikor beszállt a hátsó ülésre. Két motoros kísérte, míg a Hyde Park Corner felé indult, majd nyugatra Knightsbridge felé. Aztán újra dél felé tartott a Solane utcán, majd végig a Royal Hospitál úton. 6:27-kor fékezett Viktor Orlov palotája előtt, a Cheyne Walkon, és

6:30-kor lépett be a csodálatos szobába az aranyozott óra harangjátéka hangjára. Orlov, akinek mindössze háromórnyi alvásra volt szüksége, már az íróasztalánál ült ápoltan és kifogástalan öltözkében, és az ázsiai piac eredményeinek számsorait figyelte a képernyőjén. Az óriás plazmatévéen egy BBC-újságíró állt a Kreml előtt, és ünnepélyes beszédet tartott arról, hogy a világgazdaság az összeomlás szélén áll. Orlov elhallgattatta távirányítója egyetlen kattintásával.

- Mit tudnak valójában ezek az idióták, Mr. Seymour?

- Kellő bizonyossággal kijelenthetem, hogy nagyon keveset.

- Úgy tűnik, hosszú éjszakája volt. Kérem, foglaljon helyet. Miben segíthetek, Graham?

***

Ezt a kérdést később Viktor Orlov igencsak megbánta. Az ezt követő beszélgetés nem került rögzítésre, legalábbis az MI5 és a brit titkosszolgálat más osztályai által nem. Nyolc percig tartott, jóval hosszabban, mint amennyit Seymour szeretett volna, de ennyire volt szükség. Seymour megkérdezte, mi számára a legjelentősebb érték, amiről utoljára mondana le. Valójában ezt Orlov már el is vesztette. Ennek ellenére ő még kapaszkodott bele ezen a reggelen, ahogy egy bombatámadás túlélője kapaszkodik még a katasztrófa után egy kevésbé szerencsés áldozat testébe.

Nem volt egy kellemes eszmecsere, de hát Seymour erre is számított. Viktor Orlov nemigen mondható kellemes személyiségnek, főleg ilyen körülmények között. A hangok megemelkedtek, fenyegetések röpködtek. Orlov személyzete vétett a diszkréció ellen, de önhibáján kívül, mert minden kihallatszott. Olyan szavakat hallottak, mint kötelesség és becsület. Pontosan hallották azt a szót, hogy kiadatás, aztán nem sokkal később, az őrizetbe vétel megakadályozása. Két név is elhangzott, Sukova és Csernov, valamint arról hallottak, hogy Mr. Orlov politikai és üzleti tevékenységét a brit területen át kell vizsgálni. Majd a végén hallották, amint a látogató érthetően azt mondja: „Csinálna egyszer végre egy tisztességes dolgot az életében?! Az isten szerelmére, Viktor! Négy ember élete forog kockán. És az egyik Grigorij!"

Ebben a pillanatban súlyos csend nehezedett a szobára. A brit látogató egy pillanattal később, kifürkészhetetlen kifejezéssel arcán kilépett a szobából, és az órájára nézett. Kettesével vette a lépcsőfokokat, és beült az ott várakozó Jaguar hátsó ülésére. Ahogy nekilódult az autó, azonnal hívta a piros vonalon a Downing Streetet. Két perccel később már közvetlenül a miniszterelnökkel beszélt, aki elnézést kért, hogy fel kell állnia a találkozó reggelijétől egy fontos hívás miatt.

***

A brit miniszterelnök visszatért az asztalhoz.

- Azt hiszem, itt az ideje egy hármaskörnek a túloldalon ülő barátainkkal.

- Remélem, valami megfelelő ajánlattal tudsz előállni.

- Igen. Csak az a kérdés, hogy belemegy-e ebbe az alkuba.

A két vezető együttes felemelkedése izgatott mormolást váltott ki a Kreml tisztviselőiből, akik a teremben eddig körben állva figyelték a gondosan megtervezett reggelit, és amely most váratlan fordulatot vett.

Az egyetlen ember az orosz elnök volt, aki nem lepődött meg. Már fel is állt, mire az amerikai és a brit vezetők odaértek az asztal túloldaláról.

- Beszélünk kell - mondta a miniszterelnök. - Zárt körben.

***

Gyorsan kisurrantak a Szent György Terem egyik oldalsó szobájába, kizárólag a legbelső tanácsadók társaságában. Ahogy az Orlov házában lezajlott beszélgetés, ez sem telt kellemes hangulatban. Ugyancsak hangos szóváltásra került sor, bár ezúttal senki sem

hallotta őket. Mikor a vezetők kijöttek, az orosz elnök láthatóan mosolygott, ami ritka esemény. És egy telefont emelt a füléhez.

Később az újságíróknak mindhárom elnök szóvivője egyöntetűen ugyanazt nyilatkozta azzal kapcsolatban, hogy mi történt odabent. Szokásos egyeztetés, semmi egyéb. Egyeztetés volt valóban, de aligha nevezhető szokásosnak.

67.

LUBJANKA TÉR, MOSZKVA

AZ FSB FŐHADISZÁLLÁSÁNAK negyedik emeletén sorakoznak azok a szobák, ahol a szervezet legkisebb és legtitkosabb egységei dolgoznak. A koordinációs osztály néven ismert részlegen a legtapasztaltabb tisztek foglalkoznak azokkal az ügyekkel, amelyek politikai szempontból a legérzékenyebbek. Nem sokkal reggel tíz előtt vezetőjük, Leonyid Milcsenko ezredes szigorú tekintettel állt finn gyártmányú asztala mellett, és éppen telefonált. Bár Milcsenko közvetlenül az elnöknek dolgozott, ritkán beszélgettek egymással. Mostani eszmecseréjük is rövid és feszült szóváltás volt. „Ezt kell végrehajtani, Milcsenko. És nehogy elkúrjátok. Világos?” Mire az ezredes többször megismételte, hogy: „Da.” Majd letette a telefont.

- Vagyim!

Vagyim Sztrelkin, a helyettese, bedugta kopasz fejét a szobába.

- Mi a baj?

- Ivan Harkov.

- Most éppen mit csinált?

Milcsenko elmesélte.

- A picsába!

- Én se tudnék erre jobbat mondani.

- Hol az a dácsa?

- Vlagyimiri terület.

- Milyen messze van?

- Olyan messze, hogy helikopterrel kell mennünk. Szólj, hogy küldjenek egyet ide a térre.

- Nem lehet. Ma biztos, hogy nem.

- Mert?

Sztrelkin a Kreml felé intett a fejével. - A kordonon belül minden légi tevékenység szünetel a találkozó miatt.

- Már nem.

Sztrelkin felvette a telefont Milcsenko asztaláról, és kért egy helikoptert. - Tudok a zárlatról, idióta! De azt csinálja, amit mondtam!

Lecsapta a telefont. Milcsenko a térkép előtt állt.

- Mikorra lesz itt?

- Öt perc.

Milcsenko az utazási időt számolgatta magában.

- Nem hiszem, hogy Ivan előtt odaérnénk.

- Hadd beszéljek Rudenkóval.

- Kivel?

- Oleg Rudenko. Ivan biztonsági főnöke. Valaha nálunk dolgozott. Talán tud hatni Ivánra.

- Hogy Ivánra tudna hatni? Vagyim, azt hiszem, fel kell hogy világosítsalak valamiről. Ha felhívod Rudenkót, az lesz Ivan első dolga, hogy kinyírja a túszoikat.

- Nem, ha elmondjuk, hogy a legfelsőbb helyről jött a parancs.

Milcsenko elgondolkodott egy pillanatra, majd megrázta a fejét. - Ivánban nem lehet megbízni. Azt fogja mondani, hogy már meghaltak. Miközben még ott várnak rá.

- És kik ezek valójában?

- Ez bonyolult, Vagyim. Ezért tisztelt meg engem kitüntető figyelmével az elnök. Elég annyit tudni, hogy nagyon-nagyon sok pénzről van szó - amely az országé lehet és az elnöké.

- Micsoda?

- Ha a túszoik életben maradnak, lesz pénz.

- Ha nem, nincs pénz?

- Fényes jövő áll előtted, Vagyim.

Sztrelkin Milcsenko mellé állt a térkép elé. - Van a közelben jelentősebb katonai egység, amely gyorsan bevethető lenne?

- Igen. Az Alfa-csoport Moszkva körül helyezte el az állásait a találkozó miatt. Ha jól gondolom, minden fontos bevezető úton őrséget állítottak fel.

- És mit csinálnak? Ők a forgalomirányítók?

- Csecsen terroristák után kutatnak.

Hát persze, gondolta Milcsenko. Mindig csecsenek után kutatnak, még akkor is, ha a közelben sincsenek csecsének.

- Hívd fel őket. Tudd meg, hogy vannak-e az Alfából az M7-es út mentén.

Sztrelkin felhívta őket. És talált is ilyen csapatot. A helikopterek tíz perc után fel is szedhetik őket.

- Küldd oda őket, Vagyim.

- És kinek a parancsa alapján?

- Természetesen az elnök nevében.

Sztrelkin kiadta a parancsot.

- Mesés jövő előtt állsz, Vagyim.

Sztrelkin kinézett az ablakon.

- Itt a helikopterem.

- Nem. Itt a helikopterünk. Én nem megyek oda egyedül.

Milcsenko a kabátjáért nyúlt, és elindult az ajtó felé Sztrelkinnel a nyomában.

Mínusz öt fok, havazás, és ők a Vlagyimiri területre indulnak, hogy megmentsenek Ivan Harkovtól három zsidót és egy oroszot, aki áruló. Valahogy nem így képzelte eltölteni a mai napot.

***

Bár az ezredes nem tudhatott róla, az a négy ember, akiknek az élete most tőle függött, ebben a pillanatban a pincében ült a négy fal mentén, hátuk mögött szorosan összekötözött csuklóval, középen összeérő kinyújtott lábakkal. Az ajtó félig nyitva volt; a bejáratnál két fegyveres őr állt, csőre töltött fegyverrel. Az ütközés következtében mély seb keletkezett Mihail bal szeme fölött. Gabrielt a jobb füle mögött vágta meg valami, az erősen vérző sebből kis patakokcska folyt le a nyakán. Most csak egy áldozat volt, aki megpróbálta elcsendesíteni a fülében zúgó harangokat. Mihail szétnézett a pincében, mintha valami kijáratot keresne. Chiara és Grigorij is őt nézte.

- Mi jár a fejedben? - morogta oroszul. - Ugye nem képzeled, hogy elmenekülhetsz

innen?

Mihail az öröket nézte. - Tegyem meg azt a szívességet ezeknek a majmoknak, hogy kinyírjanak. Nem erre vágyom.

- És mi olyan érdekes ebben a cellában?

- Az, hogy egyáltalán van itt ilyen.

- Nem értem.

- Neked nem volt dácsád, Grigorij?

- Gyerekkoromban a családomnak.

- A te apád párttag volt?

Grigorij némi tétovázás után bólintott. - És a tied?

- Egy rövid ideig.

- Mi történt vele?

- Apám meg a párt útjai elváltak egymástól.

- Apád disszidált?

- Disszidens, kiutasított - amelyik jobban tetszik, Grigorij. Elment, mert gyűlölte a pártot, és mindent, ami azzal kapcsolatos. Ezért végezte aztán a ti becsületes kis üzletetekben.

- Volt dácsája?

- Amíg a KGB el nem vette. És mondok neked még valamit, Grigorij. Nem volt ilyen helyiségünk a pincében. Sőt egyáltalán nem is volt pincénk.

- Nekünk se.

- Volt padlótok?

- Valami durva padló, igen. - Grigorij elmosolyodott. - Apám nem egy öreg pártfunkciós volt.

- Emlékszel azokra az örült törvényekre?

- Hogy is lehetne elfelejteni!?

- Nem engedték, hogy fűtés legyen.

- Nem lehetett nagyobb a ház alapterülete huszonöt négyzetméternél.

- Apám úgy kerülte meg ezt az előírást, hogy egy verandát építtetett hozzá. Mindig azon viccelődtünk, hogy valószínűleg nekünk van a legnagyobb verandánk egész Oroszországban.

- Szerintem a miénk nagyobb lehetett.

- De nem volt pince, ugye Grigorij?

- Nem volt pince.

- Akkor ennek a tulajnak miért engedték meg?

- Biztos párttag volt.

- Ez nem is kérdés.

- Lehet, hogy bort tartott idelent?

- Ugyan, Grigorij. Valami jobbat mondj.

- Hús? Nagyon szerette a húst?

- Régi párttisztviselő lehetett, akinek nincs szüksége ilyen nagy hústárolóra.

- Tudsz jobbat?

- Rengeteg robbanószert használtam, hogy felrobbantsam az ajtót. Ha ugyanekkora mennyiséget használtam volna a mi öreg dácsánkhoz, az egész épületet lebontotta volna.

- Mire akarsz kilyukadni?

- Ezt az épületet igen erőszre építették. Tudatosan ilyennek. Nézzük a tényeket, Grigorij. Ez egy jó ház. Nem valami szar helyet kaptunk, ami darabokra esik szét, vagy szétporlad egyetlen tél alatt.

- Ez egy régebbi hely. Akkor még nem volt benne a rothadás a rendszerben.

- Mikori szerinted?

- Szerintem a harmincas évekből való.

- Sztálin idejéből?

- Nyugodjon békében.

Gabriel felemelte az arcát a mellkasáról. És megkérdezte héberül: - Mi az istenről beszéltek?

- Az épület szerkezetéről - válaszolta Mihail. - Hogy pontos legyek, a dácsák felépítéséről.

- Akarsz ezzel valamit mondani, Mihail?

- Valami nincs rendben ezzel az épülettel. - Mihail megmozdította a lábát. - Miért van kanális ennek a szintnek a közepén, Gabriel? És hova mennek a kivezetései?

- Majd te megmondod, Mihail.

Mihail elhallgatott egy pillanatra. Majd hirtelen témát váltott.

- Hogy van a fejed?

- Még mindig hallom.

- A harangzúgást?

Gabriel becsukta a szemét, és nagyon nyugodtan ült.

- Nem, nem harangokat. Helikoptereket.

68.

VLAGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

VALAMIKOR RÉGEN, még a gazdagság és a hatalom felé vezető úton Ivan Harkov megtanulta, hogyan kell megérkeznie valahova. Megtanulta, hogyan kell belépni egy étterembe vagy egy luxushotel halijába. Megtanulta, hogyan kell belépni egy tanácsterembe, amely riválisokkal van tele, vagy egy hálósobába, ahol a szeretője várja. És természetesen azt is tudta, hogyan kell belépni egy sötét pincébe, ahol olyan embereket őriznek, akiket saját kezűleg akar kivégezni. Különös azonban, milyen kevésbé változik az előadásmód, függetlenül a helyszínektől. van most is olyannak tűnt, mintha régi házainak egyikében, a saint-tropez-i Villa Romána vagy a Le Grand Joseph ajtajában állna. Bár rengeteg ellensége volt, sose szerette elkapkodni a dolgokat. Szeretett hatással lenni valamiképpen a helyszínre, és azt is szerette, ahogy a helyszín hat rá.

Szeretett az öltözkékével hivalkodni. Most is napóra nagyságú karórájára pillantott, ki tudja, miért, mintha az bosszantaná, hogy a főpincér még öt percet várhatja a megrendelt asztalra.

Ivan leengedte karját, és becsúsztatta kabátja zsebébe. A kabát ki volt gombolva, mintha valami megerőltető fizikai tevékenységre készülne. Tekintetét lassan járatta végig a cellában, először Grigorijon pihentette egy darabig, majd Chiarán, aztán Gabrielen, végül Mihailon.

Mihail jelenléte mondhatni kedvezően hatott Ivan hangulatára. Mihail volt a bonusz, a nem várt nyereség. Mihailnak és Ivánnak közös múltja volt. Egyszer együtt vacsoráztak, meghívták Mihailt vendégségbe. És Mihailnak lett valami kis könnyed afférja Ivan feleségével. Legalábbis Ivan ezt így gondolja. Mihail kapott egy kis verést két smasszerétől, az öreg kikötőben lévő kávéháznál. De ez csak az előétel volt a fájdalmak svédasztalán, ahogy Ivan igen találóan megjegyezte. A többit most tálalták.

Tekintete újra végigpásztázott a jelenlévőkön, mint egy reflektor a nyílt terepen, és Gabrielen nyugodott meg ismét. Most először szólalt meg. Gabriel már számtalanszor hallotta a hangját felvételtől, de csak most először élőben. Bár jól beszélt angolul, olyan akcentusa volt, mint egy hidegháborús időkben szónokló propagandistának a Rádió Moszkvában. Mély baritonja csak úgy zengett a pincében.

- Nagyon boldoggá tesz, hogy újra össze tudtalak hozni a feleségeddel, Allon. Legalább az egyikünk nyert ezen az üzleten.

- Milyen üzleten?

- Amely szerint én elengedem a feleségedet, és te visszaadod a gyermekeimet.

- A te gyerekeid, Anna és Nyikolaj, ott voltak kilenckor Konakovóban.

- Milyen alapon mered a keresztnevükön szólítani a gyerekeimet?

Gabriel Chiarára nézett, majd belefúrta szemét van ádá, acélos tekintetbe. - Ha a nagykövetség előtt lett volna a feleségem reggel kilenckor, már veled lennének a gyerekeid. De nem volt ott a feleségem. Ezért a gyerekeid visszamentek Amerikába.

- Ne nézz már ilyen hülyének, Allon! Nem engedted volna le a gyerekeimet a gépről.

- Ők döntöttek így, van. Hallom, kaptál egy üzenetet is tőlük.

- Az csak egy hamisítvány. Mint az a festmény, amivel meg a feleségemet csaptad be. Jut eszembe: tartozol nekem két és fél millió dollárral, és még nem is említettem azt a húsz milliót, amit a titkosszolgálatotok lenyúlt a bankszámlámról.

- Adj kölcsön egy telefont, Ivan, és elintézem, hogy visszautalják.

- A telefonom sajnos ma valamitől nem működik rendesen. - Nekidőlt az ajtófélfának, és végigsimította sűrű haját. - Milyen kár!

- Micsoda, van?

- Az embereim szerint már csak tíz másodpercre voltál a birtok bejáratától az ütközés pillanatában. Ha sikerült volna elérned az autót, akár Moszkvába is visszajuthattál volna. Szerintem el is érted volna, ha nem kell ezt a dezertőr Bulganovot magaddal cipelni. Okosabban tetted volna, ha itt hagyod.

- Te ezt tetted volna, Ivan?

- Ez nem kérdés. Most jó hülyének érezheted magad.

- Miért?

- Hát mert te és a bájos feleséged azért fogtok meghalni, mert túl becsületes voltál, és nem hagytál ott egy sebesült árulót és dezertőrt. De hát mindig is ez volt a gyengéd. Ez az illedelmesség.

- Bármikor becserélem a gyengéimet a tieidre, Ivan.

- Valami azt súgja nekem, hogy öt perc múlva már nem így fogod érezni. - És feléje küldött egy megvető mosolyt. - Csak úgy kíváncsiságból, hogy jöttél rá, hol tartom a feleségedet meg Bulganovot?

- Elárultak, Ivan.

Egy szó, amire Ivan érzékeny. Összeráncolta kemény homlokát.

- Ki volt az?

- Olyan, akiben azt hitted, megbízhatasz.

- Jól tudod, hogy senkiben sem bízom, Allon - különösen azokban nem, akik feltehetően közel állnak hozzám. De erről a témáról hamarosan nagyobb társaság előtt is beszélhetünk. - Szétnézett a pincében, zavart arccal, mintha valami matematikai tételt akarna megfejtetni.

- Hol vannak a többiek, Allon?

- Itt láthatod őket.

- Tudod, hányan haltak meg itt ma reggel?

- Ha adsz egy kis időt, biztos.

- Tizenöten. Nagy részük az Alfa-csoportban meg az OMON-ban szolgált. - Majd Mihailra nézett. - Nem rossz egy komputerspecialistától, aki egy nonprofit emberjogi csoportnál dolgozott. Mi is volt a neve?

- Dillard Center of Democracy.

- Ja, tényleg. Azt hiszem, a Dillard Center hitt a nyers erőszakban, ha esetleg arra lenne szükség.

- Tekintete közben visszasiklott Gabrielre, és visszatért korábbi kérdésére.

- Ne szórakozz velem, Allon. Tudom, hogy te és a barátod, Mihail jók vagytok, de ezt nem csinálhattátok egyedül. Hol a csapat többi része?

Gabriel nem reagált a kérdésre, ehelyett viszont ő kérdezett.

- Mik azok a mélyedések az erdőben?

Ivan láthatóan megdöbbsent. De hamar összeszedte magát, mint egy bokszoló, aki lerázza magáról az ütést.

- Hamarosan megtudod. De előbb még beszélünk kell. De ezt tegyük meg odafent. Itt olyan bűdös van, mintha beszartak volna.

Ivan ki is ment. Csak az illata maradt. Szántál és füst. A hatalom szaga. Az ördög szaga.

69.

GROSVENOR TÉR, LONDON

UZI TITKOS PDA-ÜZENETE egyszerre érkezett meg a londoni épületbe és a Saul király utcába, moszkvai idő szerint 10:17-kor.

IVAN. MADARAI LESZÁLLTAK A DÁCSA MELLETT. TANÁCS.

Samron felkapta a telefont, és Tel-Avivot hívta.

- Mit ért tanács alatt?

- Uzi arra kíváncsi, hogy azt akarja-e ön, hogy visszatérjen a dácsára.

- Azt hiszem, elég világos utasítást adtam.

- Folytassa az útját Moszkva felé?

- Pontosan.

- De.

- Ez nem vitatéma.

- O. K., főnök.

Samron lecsapta a telefont, és Carter is.

- Az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója most tárgyal éppen a másik oldallal a Kremlben.

- És?

- Az FSB mindjárt ott van. Az Alfa-csoport egyik szakasza és két idősebb tiszt a Lubjankából.

- A várható érkezési idő?

- Moszkvai idő szerint 10:45-kor szállnak le. Samron az órára nézett: 10:19:49.

Egy cigarettát vett a szájába. Fellobbant a gyújtója lángja. Nem tehet mást, csak vár. És azért imádkozhat, hogy Gabriel kitalál valamit, hogy még húsz percig valahogy életben maradjanak.

Ugyanebben a pillanatban egy öreg Lada, melyben

Navot, Oded és Jákob ült, a fagyos kétsávos út szélén várakozott. Mögöttük falvak sora. Előttük az M7-es és Moszkva. A kormány mögött Oded, az első ülésen Navot, hátul Jákob kuporgott. A Lada ablaktörlője a szélvédőn surrogott, ahogy a szél egyre több havat hordott elé. A jégmentesítő - némi túlzás azt állítani, hogy valaha is működött - többet ártott, mint használt. Navot teljesen magába feledkezett. A PDA-t bámulta, és azt nézte, ahogy a másodpercek múlását jelzi. 10:20-kor végre üzenet érkezett. Amint elolvasta, halkan káromkodott egyet, és megmutatta Odednek.

- Az Öreg azt akarja, hogy menjünk vissza Moszkvába.
- Mit tegyünk?

Navot összefonta karjait a melle előtt.

- Nem mozdulunk.

***

A helikopter egy átalakított M-8-as volt, melynek maximális sebessége százhatvan kilométer per óra, ha a szél Szibérián túl süvölt és a látótávolság legalább ötszáz méter. Háromfőnyi legénységgel utazott, és két fő utassal: Leonyid Milcsenko ezredessel és Vagyim Sztrelkin ezredessel, akik az FSB koordinációs osztályának munkatársai voltak. Sztrelkin, a szerencsétlen légi utas erősen próbált nem rosszul lenni. Milcsenko fején a fejhallgatóval a pilótafülke beszélgetését figyelte, és kifelé bámult az ablakon. A külső gyűrűt öt perccel a felszállás után elérték, és most kelet felé húztak, az M7-es vonalát használva iránytűként. Milcsenko jól ismerte az erre lévő városokat - Bezmenkovó, Csudinka, Obukovó -, és egyre rosszabb lett a kedve, ahogy távolodtak Moszkvától. Oroszország a levegőből se szebb, mint a földön. Nézd csak meg, gondolta Milcsenko. Ez nem egy éjszaka eredménye. A cári uralom évszázadai, főtítkárok és elnökök romboltak itt, és most éppen az ő feladata, hogy fedezze a mocskos titkaikat. Felerősítette a mikrofonját, és a hozzávetőleges érkezési időről kért jelentést. Tizenöt perc. Maximum húsz, jött a válasz.

Maximum húsz. De mit találnak, ha odaérnek? És mit tudnak elszállítani onnan? Az elnök parancsa egyértelmű.

„Az izraeliek feltétlenül élve kellene. De ha Ivánnak nagyon kell valaki, adjátok oda neki a barátotokat, Bulganovot. Az egy kutya. Haljon is meg úgy, mint egy kutya.”

És akkor mi van, ha Ivan nem akarja átadni az izraelieket? Akkor mi van, elnök úr? Akkor mi legyen?

Milcsenko mogorván bámult kifelé az ablakon. A városok most már egyre távolabb és távolabb estek egymástól. Egyre több a hófedte föld. Egyre több nyírfa. Egyre több hely a halálnak. Milcsenko nem éppen irigylésre méltó helyzetben találta magát az elnök és Ivan Harkov között. Milyen ostoba küldetés. És ha nem elég óvatos, ő is úgy halhat meg, mint egy kutya.

70

VLAGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

A HALÁL OLYAN HALMOKBAN ÁLLT az erdőben, mint a farakások. Jó páran elegánsan csak egy kis lyukkal a tarkójukon végezték, a többiek véres hentesmunka áldozatai lettek. van oda se nézett rájuk, miközben kivezette őket a dácsa lerombolt bejáratán, és az épület mellé indultak.

Gabriel, Chiara, Grigorij és Mihail követték, még mindig hátul összekötözött kezekkel, és mindegyikőjük karját egy-egy testőr szorította. A külső falhoz állították őket, egy sorba, Gabriel az egyik végén, Mihail a másikon. A hó már térdig ért, és egyre jobban esett. Ivan lassan sétálgatott a hóban egy hatalmas Makarov pisztollyal a kezében. Az, hogy drága nadrágja és cipője tönkremegy, némileg beárnyékolta ezt az ünnepi alkalmat.

Ivan példaképe, Sztálin, szeretett az áldozataival szórakozni. A halálraítéltet

elhalmozták különleges előjogokkal, előléptetéssel jutalmazták, és új lehetőségekkel kecsegtették, melyekkel a hazáját szolgálhatja majd. Ivánnak nem voltak ilyen szellemes trükkjei, nem is akarta becsapni a hamarosan távozókat. Ivan az Ötödik Igazgatóság embere volt. A csonttörő, a fejeket bezúzó. Miután még egyszer elsétált a foglyok előtt, kiválasztotta első áldozatát.

***

- Élvezted a feleséggel eltöltött időt? - kérdezte oroszul Mihailt.

- A volt feleségeddel - válaszolta Mihail. - Igen, nagyon jól éreztem magam veled. Igazán különleges asszony. Jobban is bánhattál volna veled.

- Ezért vetted el tőlem?

- Nem kellett elvennem. Szinte belezuhant a karjaimba.

Mihail nem vette észre, hogy ökölcsapás fogja érni. Visszakézből, alulról indítva felül talált. Valahogy mégis talpon tudott maradni. Ivan testőrei, akik félkörben álltak a hóban, ezt nagyon viccesnek találták. Chiara lehunyta szemét, és félelmében reszketni kezdett. Gabriel finoman nekinyomta a hátát. És héberül odasúgta neki: - Próbálj megnyugodni, Mihail remekül csinálja.

- Egyre jobban felingerli.

- Pontosan, szerelmem, pontosan.

Ivan most a kézfejét dörzsölgette, mintha csak azt akarná jelezni, hogy benne is van érzés. - Mihail, én bíztam benned. Beengedtelek az otthonomba, de te elárultál engem.

- Ugyan, Ivan, ez csak egy üzleti kapcsolat volt.

- Igazán? Csak egy üzleti kapcsolat? Jelena mesélt nekem egy kis nyomorult viskóról, a hegyek között, Saint-Tropez felett. Mesélt a vacsoráról, amivel vártad, a borról. Bandol Rosé. Jelena kedvence.

- Nagyon hidegen. Ahogy ő szereti.

Újabb ütés visszakézből. Elég nagy ahhoz, hogy a ház falának döntse Mihailt. Miután még mindig össze voltak kötve a kezei, nem bírt egyedül felállni. Ivan elkapta a dzsekije elejét, és felrángatta a földről.

- Mesélt arról a nyomorult viskóról, ahol szeretkeztetek. Azt is elmesélte, hogy egy Monet-reprint lógott a falon. Hát nem vicces?! Jelenának két eredeti Monet-ja is van. Erre te egy olyan helyre viszed, ahol egy Monet-poszter van a falon. Te emlékszel ezekre, Mihail?

- Nem nagyon.

- És miért nem?

- Inkább a feleségedet néztem.

Ezúttal már úgy csapott le az ökle, mint egy kalapács. Újabb szakadás Mihail arcán, most a bal szeme alatt. Ahogy a testőrök felrángatták, hogy lábra álljon, Chiara könyörgött Ivánnak, hogy hagyja abba. Ivan nem vett tudomást róla. Ivan épphogy csak elkezdte.

- Jelena azt mondta, te egy igazi úriember vagy. És hogy kétszer feküdt le veled. És hogy te még egyszer akartad, Jelena viszont már nem. El kellett mennie. Haza kellett mennie a gyerekeihez. Emlékszel már, Mihail?

- Emlékszem, Ivan.

- Ez mind csak hazugság, vagy nem? Azért eszelte ki ezt a kis történetet, egy romantikus légyottról, hogy átverj. Sose szeretkeztél a feleséggel abban a villában. Az ügyleteimről faggattad. Majd kitaláltad, hogy el kell szöknie, és hogy elrabolod a gyermekeimet.

- Ez nem igaz.

- Mi nem igaz?

- Valóban várta őt vacsora. És a rosé is. Bandol. Jelena kedvence. Kétszer szeretkezünk. És ellentétben veled, én úriember voltam.

Most térdrel kapott. Mihail a földre került. És lent is maradt.

Most Gabriel következik.

***

Ivan emberei nem foglalkoztak azzal, hogy elvegyék Gabriel óráját. A bal csuklójára szíjazta fel, a csuklója pedig a veséjénél volt összekötözve. Úgy képzelte, hogy fejben tudja követni a digitális számok előrehaladását. Az utolsó ellenőrzéskor 9:11:07 volt. Az idő megállt az ütközéskor, és újra kezdődött Ivan Konakovból való megérkezésekor.

Gabriel és Samron pedig ezért választotta a régi repteret, Konakovót: hogy Ivan és a dácsa között kellő távolság legyen. Hogy legyen idő, ha valami nem úgy működik, ahogy eltervezték. Gabriel úgy számolta, hogy körülbelül egy óra telt el az ő elfogásuk és Ivan megérkezése óta. Tudta, hogy Samron nem a temetésükre készül. Így Mihailnak és Gabrielnek is segíteniük kell, hogy Samron egyetlen dologhoz jusson: időhöz. Ehhez viszont Ivan is kell szövetségesként. Az kell, hogy felidegesítsék. Az kell, hogy beszélni akarjon. Ha Ivan elhallgat, az már régen rossz. Országok esnek szét. Emberek halnak meg.

- Milyen ostoba vagy, Allon, hogy visszajöttél Oroszországba. Sejtettem, hogy így lesz, és te tényleg elképesztően ostoba voltál.

- Miért nem végeztettél ki Olaszországban?

- Mert a fontos dolgokat az ember saját maga végezze el. És neked köszönhetően, én nem mehetek Olaszországba. Sehova se mehetek.

- Nem szereted Oroszországot, Ivan?

- Szeretem Oroszországot. - Egy pillanatra elmosolyodott. - Bizonyos távolságról.

- Akkor tehát az csak hazugság volt, hogy vissza akarod kapni a gyerekeidet, és hogy a feleségemet épségben visszakapom.

- Azt hiszem, Korovin és Samron azt a kifejezést használták Párizsban, hogy „épen és egészségesen”. És nem, Allon, az nem volt hazugság. Én tényleg vissza akartam kapni a gyermekeimet. - Most Chiarára nézett. - Azt gondoltam, hogy a feleséged elrablása az egyetlen esélyem, hogy visszakapjam a gyerekeimet.

- Nem tudtad, hogy Jelena és a gyerekek Amerikában élnek?

- Mondjuk, erősen azt gyanítottam.

- Akkor miért nem raboltál el egy amerikait?

- Két okból. Az első és legfontosabb, hogy az elnök nem engedte volna, mivel ez valószínűleg jelentős következményekkel járt volna a két ország viszonyában.

- És a másik ok?

- Nem okos befektetés és nem is szórakoztató, manapság.

- Lennél olyan szíves és megmagyaráznád?

- Természetesen. - És Ivan hangja hirtelen jókedvű lett. - Mindenki tudja, hogy az Egyesült Államok semmilyen módon nem tolerálja sem a terrorizmust, sem az emberrablást. De Izrael máshogy áll ehhez a problematikához. Izraelben kevés az ember, drága az élet. Ami azt jelenti, hogy nem számít a magasabb szempont, ha egy ártatlan élete a tét. Képesek vagytok közismert bűnözőkkel alkudozni, hogy visszakaphassátok a halott katonáitokat. Az élet iránti csodálatotok gyengévé tesz benneteket, Allon. És ez mindig is így volt.

- Szóval úgy képzelted, megpróbálunk hatni az amerikaiakra, hogy adják vissza a gyerekeket?

- Nem az amerikaiakra - mondta Ivan. - Jelenára. A volt feleségem olyan, mint a zsidók: gyenge és okoskodó.

- Miért kellett várni Grigorij és Chiara elrablása között?

- A cár atyuska akarta így. Grigorij csak tesztelésre kellett. Az elnök kíváncsi volt, az angol miniszterelnök hogy reagál egy nyílt provokációra a saját felségterületén. Ha atyuska azt látja, hogy gyengék, mélyebbre döfhetem a kést.

- Hogy elrabolhasd a feleségemet, és hogy egy kis szórakozásban részesítsd a gyerekeidet.

- így van - mondta Ivan. - Ami az elnökünket illeti, a feleséged teljesen legitim célpont lett. Végül is, Allon, te és az amerikai barátaid tavaly nyáron egy illegális akciót hajtottatok végre orosz területen

- Egy olyan akciót, melyben sok emberem meghalt és elloptad a családomat.

- És ha Jelena visszautasította volna, hogy átadja Nyikolajt és Annát?

Ivan elmosolyodott. - Akkor is biztos elkaptalak volna valahogy.

- Akkor hát itt vagyok, Ivan. A többieket el is engedheted.

- Mihailt és Grigorijt? - Ivan csak a fejét ingatta.

- Ők visszaéltek a bizalmammal. És tudod, mi hogyan büntetjük az árulókat, Allon.

- Viszaja mera.

Ivan felemelte állát, némi elismerést tettetve.

- Nagyon megejtő. Úgy látom, megtanultál egy kicsit oroszul is a sok itteni kirándulásod alkalmával.

- Engedd el őket, Ivan. Engedd el Chiarát.

- Chiarát? Nem, sajnos ez is lehetetlen. Te elvetted az én feleségemet. Most én is elveszem a tiédet, így igazságos. Mint ahogy a ti zsidó könyvetek is írja. Szemet szemért, fogat fogért; égetésért égetés, sebért seb.

- Ez az Exodusban van, Ivan.

- Igen, tudom. A huszonegyedik fejezetben, ha nem csal az emlékezetem. A ti törvényeitek teljesen egyértelműen rendelkeznek arról, hogy elvehetem a feleségedet, mivel te is elvetted az enyémet. Kár, hogy nincs gyereked. Azt is elvettem volna. Sajnos a PLO már elvette, nem? Bécsben. Dánielnek hívták, nem?

Gabriel rávetette magát Ivánra. Ivan ügyesen odébb lépett, és hagyta, hogy Gabriel belezuhanjon a hóba. A testőrök egy darabig hagyták, hogy feküdjön - milyen értékes pillanat, gondolta Gabriel -, majd újra a lábára állították. Ivan kitörölte arcából a havat.

- Tudok bizonyos dolgokról, Allon. Tudom, hogy aznap este ott voltál Bécsben. Tudom, hogy láttad, ahogy az autó felrobban. Azt is tudom, hogy megpróbáltad kihúzni a feleségedet és a gyerekedet a lángok közül. Emlékszel, hogy nézett ki a fiad, miután végre kiszedted onnan? Ha jól tudom, nem volt egy szívderítő látvány.

Újabb értelmetlen támadás. Újabb zuhanás a hóba. A testőrök újra hagyták egy darabig, hogy égesse az arcát a hó. És mert gyűlölték.

Idő... Értékes idő...

Újra felállították. Ezúttal Ivan rajta hagyta a havat az arcán.

- És most térjünk vissza az árulástémához. Hogy tudtad meg, hogy hol tartom Grigorijt és a feleségedet?

- Anton Petrov mondta el.

Ivan elvörösödött. - És hogy találta meg Petrovot?

- Vlagyimir Csernov.

Egyre jobban szűkült Ivan szeme. - És Csernovot?

- Elárultak, Ivan. Az árult el, akiről azt gondolod, hogy a barátod.

Az ütés most Gabriel gyomrát érte. Mivel készületlenül érte, egyből összezsugorlott és Ivan térde elé esett. Újra arccal a hóba, éppen Chiara elé. Chiara lenézett rá, és félelem és fájdalom ült ki az arcán. Ivan köpött egyet, és Gabriel mellé guggolt.

- El ne ájulj itt nekem, Allon. Még van egy kérdésem. Végignézed, ahogy meghal a feleséged? Vagy te akarsz először végezni?

- Engedd el őt, Ivan.

- Szemet szemért, fogat fogért, feleségért feleséget.

A testőreire nézett.

- Emeljétek fel ezt a mocskot.

71.

VLGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

NAVOT SZÚRTA KI ELŐSZÖR A HELIKOPTERT . Moszkva irányából repültek, és rendkívül gyorsan, néhány száz méterrel a föld felett. Kilencven másodperc múlva újabb két gép húzott el felettük.

- Visszamegyünk, Oded.

- És az utasítás?

- Nem érdekel! Gyerünk vissza.

***

Idő...

Az idő lassan elilllant tőlük. Csendesen kúszott az erdőben, nyírfától nyírfáig. Az idő most az ellenségük. Gabriel tudta, valahogy fel kell tartóztatni. És ehhez Ivan segítsége is kell. Az régen rossz, ha Ivan elhallgat. Most szótlanul vezette a kivégzendők menetét, a havas erdei ösvényen, és egy erős kéz karolt Chiarába.

***

A testőrök kíséretében Mihail, Gabriel és Grigorij követte.

Beszéltetni kell...

- Mitől vannak azok a nyomok az erdőben, Ivan?

- Mi a fenének érdekel az téged?

- Mert emlékeztet valamire.

- Az nem lep meg. Hogy vetted észre?

- A műholdak. Felülről remekül látható. Nagyon határozottan.

- Régi munka, de akik ásták, igazán remek munkát végeztek. Egy buldózert használtak. Megnézheted, ha érdekel. Már évek óta nem működik.

- És akkor most mivel ásod fel a földet?

- Ugyanaz az elv, csak új a gép. Amerikai. Ha megmondod, mit szeretnél, az amerikaiak legyártják azt az átkozott új gépet.

- És mi van azokban a gödrökben?

- Milyen kis okoska vagy, Allon. Te némileg ismered a történelmünket. Mondd el te.

- Gondolom, tömegsírok a Nagy Terror idejéből.

- A Nagy Terror? De hiszen ezt csak Koba nyugati ellenségei találták ki.

Kobának hívták Sztálint a pártban. Koba, Ivan példaképe.

- És akkor minek nevezné hárommillió ember megkínzását és kivégzését, Ivan?

Úgy tűnt, Ivánt mélyen érinti ez a kérdés.

- Inkább egy régóta esedékes területrendezés az erdőben. A párt majd húsz évig volt a hatalom kizárólagos birtokosa. De az nem volt más, mint egy hasznavehetetlen vízfej. És tudod, mi történik, ha hasad a fa, Allon.

- Hullik a forgács.

***

- Így van. Ahol gyalulnak, ott hullik a forgács.

Ivan egy részét lefordította az oroszul beszélő testőröknek. A testőrök nevettek, és Ivan is nevetett.

Beszéltesd...

- És hogy működik ez az egész?

- Egy-két perc múlva majd meglátod.

- Mikor használták? Harminchatban? Harminchétben?

Ivan megállt. A többiek is.

- Harminchétben. Harminchét nyarán, hogy pontos legyek. A trojka idejéből. Hallottál a trojkáról, Allon?

Gabriel tudott róla. Lassan, kimérten beszélt.

- Sztálint bosszantotta, hogy ilyen lassan haladnak a kivégzésekkel. Ezért kitalált egy módszert a bírósági tárgyalásokhoz. Ez volt a trojka. Egy párttag, egy NKVD-s tiszt, és egy népi ülnök. De nem kellett jelen lenni a trojka előtt a vád benyújtásakor. Sokakat úgy ítélték el, hogy nem is tudtak arról, hogy eljárás folyik ellenük. Sok tárgyalás tíz percig tartott. Jó néhány még rövidebb ideig.

És fellebbezésnek nem volt helye - tette hozzá mosolyogva Ivan. - Semmilyen esetben sem.

Odaintett két testőrnek, akik erre felemelték Grigorijt. A menet újra elindult.

Beszéltetni kell. Az rossz, ha Ivan hallgat.

- Gondolom, a dácásban történtek a kivégzések. Ezért építettek pincéket és ezt a speciális cellát, csatornával a közepén. És ezért ilyen kanyargós az út. Sztálin emberei nem akarták, hogy a szomszédok megtudják, mi folyik itt.

- És nem is tudták meg. Az elítélteket mindig éjjel hozták ide lefüggönyözött, fekete autóban. Egyből a dácába vitték, ahol jól megverték őket, hogy könnyebben lehessen kezelni őket. A többi már a pincében történt. Hét gramm ólom a tarkóba.

- És aztán?

- Egy szekérre dobták őket, és kihozták ide a sírba.

- Kiket temettek ide?

- Harminchét nyarára már elvégezték a tisztogatás nagy részét. Kobának csak a maradékot kellett elsöpörni.

- Maradékot?

- Mensevikeket, anarchistákat. Régi bolsevikokat, akik Lenin társai voltak. Néhány pap, kulákok, és vélhetően arisztokraták. Ha Koba valakit veszélyesnek ítélt, likvidálták. Majd a családjukat is likvidálták. Egy valóságos forradalmi húsfafazék lett a fák közé eltemetve, Allon. Szépen egymás mellett nyugszanak. Néha még azt is hallani, ahogy éjjel a politikáról vitatkoznak. És a nagy részükről senki se tudja, hogy itt vannak.

- Ezért vetted meg a Szovjetunió összeomlása után ezt a területet, hogy ebben a földben is maradjanak?

Ivan megállt. - Valójában megkértek arra, hogy vegyem meg ezt a földet.

- Ki kért meg erre?

- Az apám, természetesen.

Ivan mindenre készségesen válaszolt.

Míg Gabriel első kérdései idegesítették, most úgy tűnt, szinte élvezni ezt az eszmecserét. Gabriel úgy gondolta, biztos jó lehet olyannal megosztani a titkokat, aki hamarosan meg fog halni. Megpróbált valami újabb kérdéssel előállni, hogy beszédre kényszerítse Ivánt. De nem is kellett erőlködnie. Ivan minden ráhatás nélkül folytatta az előadást.

- Mikor a Szovjetunió összeomlott, igen veszélyes időszak következett a KGB számára. Meg akarták nyitni a titkos aktákat. Kiteregetni a szennyest.

Megnevezni a bűnösöket. A régi gárda rettegett. Nem akarták, hogy a KGB elsüllyedjen a történelem mocsarában. És természetesen a titkait sem akarták felfedni. Gondolhatod, Allon, nem arra készültek, hogy sokáig kívül rekedjenek a hatalmon. Sőt a nagy visszatérésre készültek. És sikerült is nekik, persze. A KGB új nevet kapott, és újra munkához látott.

- És te vezetted a munkát, innen az utolsó tömegsír tetejéről.

- Utolsó? Aligha. Nem tudsz úgy orosz földbe túrni, hogy ne ütközne csontokba az ásód. Bár valóban ez a legnagyobb. Körülbelül hetvenezer ember fekszik itt eltemetve. Hetvenezer... Ha ez egyszer nyilvánosságra kerülne... - Hirtelen levitte a hangját, mintha egy pillanatra nem tudná folytatni a mondatot. - Mondjuk úgy, hogy igen kellemetlen helyzetet teremtené a Kremlben.

- Ezért tűri el az elnök, amit művelsz.

- Ő is megkapta azért a magáét. A cár mindig megkapja a maga részét.

- Mennyit kellett fizetned, hogy elrabolhasd a feleségem?

Ivan nem is felelt. Gabriel megpróbált még egy dühkitörést kiprovokálni.

- Mennyit, Ivan? Ötmilliót? Tízet? Húszat? Ivan megfordult. - Már unom a kérdéseidet, Allon. Egyébként se kell továbbmenni. Itt vagyunk a te jeltelen sírodnál.

Gabriel átnézett Chiara válla felett, és egy halom friss földet látott, melyet egy kevés hó fedett be. Azt mondta neki, hogy szereti. Majd becsukta a szemét. Újra hallott valamit a távolból.

Helikopterek.

72.

VLGYIMIRI TERÜLET, OROSZORSZÁG

MILCSENKO EZREDES végre meglátta a birtokot: négy fagyott csík találkozik egy fagyott mocsárban, egy kis dácsa, melynek ajtaja be van robbantva, és egy lassan haladó menet a nyírfaerdőben. Bekapcsolta mikrofonját.

- Látja őket?

A pilóta sisakja le-fel mozgott.

- Milyen közel tud kerülni?

- A mocsár széléig.

- Ez legalább háromszáz méterre van tőlük.

- Ennyire tudom csak megközelíteni őket, ezredes.

- Mi van az Alfa-osztaggal?

- Egy kötelékben, jobbra a fák fölött.

- Senki se halhat meg.

- Értettem, ezredes. Senki se halhat meg...

Talán viccel. Ez Oroszország. Itt valaki mindig meghal.

***

Még tíz lépés a hóban. És már Ivan is meghallotta a közeledő helikoptereket. Megállt. Úgy kapta fel a fejét, mint egy vadászkutya. Egy pillanatra Rudenkóra nézett. Majd folytatta útját.

Navot üzenete megjelent a londoni központ kivetítőjén.

HELIKOPTEREK ÉRKEZTEK...

Carter letakarta telefonját, és Samronra nézett.

- Az FSB-osztag egy csapat embert látott az erdőben. Úgy tűnik, még életben vannak, Ari.

- De nem sokáig. Mikor száll le az Alfa-osztag csapata?

- Kilencven másodperc.

Samron becsukta a szemét.

Kettőt fordít jobbra, kettőt balra...

***

A sírgödör úgy nyílt meg előttük, mint egy seb az orosz anyaföld húsában. A hamuszürke ég havat szórt rájuk, ahogy lassan meneteltek, a távoli motorok morajlásától kísérve. Nagy motorok, gondolta Gabriel. Elég nagyok, hogy egy erdőt megrázzanak. Elég nagyok ahhoz, hogy Ivan embereit feszültté tegyék. És Ivánt is. Váratlanul oroszul kezdett kiabálni Grigorijnak, arra buzdítva, hogy gyorsabban is mehetne a halála felé. Gabriel viszont gondolatban azért könyörgött Grigorijnak, hogy lassítsa lépteit. Hogy csak botorkáljon. Minden lehetséges dolgot meg kell tenni, hogy a helikopterek leszállhassanak.

Nem sokkal ezután jött az első suhogás a fák tetején, mely egy kis hóvihart kavart, erőt adott nekik.

***

Ivan egy pillanatra elveszett a nagy fehérségben. Mikor újra előbukkant, arca eltorzulta méregtől.

Grigorijt a sír szélére lökte, és oroszul ordított a testőrökkel. A nagy része nem figyelt rá. A légió lázadó részke a mocsár felé nézett, ahol egy helikopter leszállt. A többiek az ég nyugati részén megjelenő másik két helikoptert bámulták.

Négy testőr maradt csak hű Ivánhoz. A parancsára egy sorba állították az elítélteket a sír szélére, háttal a gödörnek, mert Ivan mindegyiküket arcba akarta löni. Gabriel állt az egyik végén, Mihail a másikon, köztük Chiara és Grigorij. Először Grigorij Gabriel mellett állt, de ez nyilvánvalóan nem maradhatott így. Ivan kifakadt, és pisztolyával vadul hadonászva azt mutogatta, hogy Grigorijt vigyék el onnan, és állítsák Gabriel mellé Chiarát.

Mire megtörtént a csere, két újabb helikopter érkezett mennydörögve nyugat felől. Viszont ellentétben az előbbivel, ezek nem húztak el, hanem a fejük felett lebegtek. Kötelek futottak le a gépek gyomrából, és pillanatok alatta fekete ruhás kommandósok ereszkedtek le a fák között. Gabriel hallotta, ahogy a testőrök fegyvereiket a hóba dobálják, és látta, hogy felemelik a karjukat. Majd két férfit látott, ahogy ügyetlenül feléjük rohannak a fák között. És látta, ahogy Oleg Rudenko kétségbeesetten próbálja Ivan markából kiszedni a Makarov pisztolyt. De Ivan nem adta fel. Vért akart!

Ivan egy hatalmas ütést mért a biztonsági főnöke mellkasára, és hagyta, hogy belezuhanjon a hóba. Majd Gabriel arcába nyomta a fegyvert. Nem húzta meg a ravaszt.

Ehelyett elmosolyodott és azt mondta: - Élvezd ki a feleséged halálát, Allon. - A Makarov jobbra mozdult. Gabriel rávetette magát, de nem érte el, és a pisztoly eldörrent, mint egy ágyú. Ahogy ő maga arccal előre beleesett a hóba, két Alfa-osztagos ugrott a hátára, és a fagyott földre nyomták. Jó pár másodpercen keresztül próbált kiszabadulni, de az oroszok nem engedték, még a fejét se emelhette fel. - A feleségem! - ordította nekik. - Megölte a feleségem? Nem tudta, hogy válaszoltak-e neki. A lövés miatt teljesen megsüketült. Csak annak volt tudatában, hogy iszonyú harc dúl a háta mögött. Majd egy pillanattal később azt látta, ahogy Ivánt elvezetik a fák között.

Csak ezután engedték Gabrielt felállni. Ahogy gyorsan körbenézett, azt látta, hogy Chiara egy földre zuhant test fölött zokog. Grigorij feküdt ott. Gabriel térdre esett, és vigasztalni próbálta, de úgy tűnt, észre se veszi, hogy itt van mellette. - Nem ölték meg őt! - ordította. - Irina él, Grigorij!

Irina életben van!

ÖTÖDIK RÉSZ

A leszámolás

73

JERUZSÁLEM

A G8-AK MOSZKVAI ÜLÉSÉT követően három, látszólag nem összefüggő hír látott napvilágot. Az egyik Oroszország bizonytalan jövőjével kapcsolatos, a másik a sötét múltjával. Az utolsó hír mindkettőt érintette, és végül ez bizonyult a legellentmondásosabbnak. És ahogy erre számítani is lehetett, néhány öreg róka a brit titkosszolgálatnál morgolódt is miatta, mivel a harmadik történet Grigorij Bulganowal volt kapcsolatos.

Az első hír pontosan egy héttel a találkozó után lett publikus, és az orosz gazdaság hátteréről, azon belül is az igen fontos energiaiparról szólt. Mivel jó hír volt, főleg Moszkva szempontjából, az elnök maga tálalta a Kremlben megtartott sajtókonferencián, sok régi tanácsadó és volt KGB-s jelenlétében. A rövid, hatásos bejelentés - az elnök csillogó védjegye - arról szólt, hogy Viktor Orlov, a Londonban élő disszidens oligarcha végre észhez tért. Orlov azonnali hatállyal és önként átruházza összes részvényét a Ruszoilból, a szibériai olajtrösztóriásból a Gazprom - az orosz állami tulajdonban lévő olaj-és gáztröszt-javára.

Cserébe, jelentette be az elnök, minden ellene emelt vádat ejtenek az orosz hatóságok, és a továbbiakban eltekintenek a kiadatásától is.

Londonban a Downing Street „államférfihoz méltó” bejelentésként üdvözölte ezt a lépést, míg a külügyminisztérium és egyéb intézmények helyi orosz kapcsolatai ugyancsak elcsodálkoztak, miféle új szelek fújnak keletről. Viktor Orlov szerint ez a spekuláció reménytelenül gyermeteg volt, de azok a riporterek, akik megjelentek Orlov sietve összehívott sajtókonferenciáján, azzal a benyomással távoztak, hogy Orlovnak valójában már nincs ereje tovább folytatni a harcot. Az a döntése, hogy átadja a Ruszoilt, úgy vélték, a körülmények reális átértékeléséből fakadt. A Kremlben most olyan figurák uralkodnak, akik bármit megtesznek azért, ha valamit meg akarnak szerezni. Elismerte, hogy ha ilyen emberekkel kell megküzdeni, nem lehetséges a győzelem, csak a halál. Vagy esetleg valami rosszabb, mint a halál. Viktor megígérte, hogy őt soha nem hallgattathatják el, majd gyorsan hozzátette, hogy most viszont nincs több mondanivalója.

Két nappal később Viktor Orlov csöndben átvette brit útlevelét a Downing Street 10. egyik kis hivatali helyiségében. Valamint megígérték neki egy látogatást is a Buckingham-palotában, ahol majd maga a királynő is fogadja őt. Nagyon sok felvételt készített a felség lakosztályáról, és ezeket azonnal át is adta lakberendezőjének. A változást hamar kiszúrták a Cheyne Walkon is, mivel a járókelők kényelmesen beláthattak

Viktor dolgozószobájába. Ezek szerint úgy ítélte meg, hogy már elhúzhatok a függönyök, és így legalább élvezhette a lakásából a Temzére nyíló csodálatos kilátást.

A második hír is Moszkvából származott, de úgy tűnt, erről már tudomást sem akar venni az elnök. Ez a Vlagyimiri területen történt felfedezéssel kapcsolatos: több olyan tömegsírt is találtak, melyekben a sztálini Nagy Terror áldozatait temették el.

Az első becslések szerint hetvenezen nyugszanak a tömegsírokban. Az elnök azzal intézte el a felfedezést, hogy „nincs igazán jelentősége”, és nem volt hajlandó ellátogatni a helyszínre. Ez a gesztus politikai szempontból erősen felemásnak volt tekinthető. Sztálin óta több mint fél évszázadnyi múltból kerültek elő halottak, köztük az ország igen sok ismert történelmi alakja. Az elnök végül némi vonakodás után belement, hogy átnézzék a KGB és az NKVD archívumát, és ígéretet tett az orosz ortodox egyháznak, hogy egy kis emlékművet emeltethet a halottaknak - mely a Kreml igényeinek is megfelel, természetesen. - De hagyjuk az önostorozást a németekre - mondta azon az egyetlen

sajjtótájékoztatón, amit ezzel az ügygel kapcsolatban tartott.

- És végül, emlékezzünk arra, hogy Koba az elnyomást csak arra használta fel, hogy az országot felkészíthesse a fasiszták közelgő támadására.

A kijelentése, és Sztálin álneven történő emlegetése jól leírják a helyzet visszásságát. Hogy milyen körülmények között találtak a tömegsírra, az viszont nem került nyilvánosság elé, és a terület tulajdonosát sem nevezték meg. - Az illető védelmében kell ezt tennünk - nyilatkozta a Kreml szóvivője.

- A történelem veszélyes.

A harmadik hír nem Moszkvából származott, hanem abból az orosz városból, amit néha Londonként emlegetnek. Ez is haláleset, de nem tömeges, csupán egyetlen emberé. Feltételezhetően Grigorij Bulganov - az FSB-dezertőr és igencsak ismert disszidens - holttestét a kihalt Temze rakparton találták meg, és nyilvánvalóan öngyilkosság okozta halálát. A Scotland Yard és a Home Office fátylat borított az ügyre, nemzetbiztonsági okokra hivatkozva, és igen kevés részletet közöltek ezzel kapcsolatban. De valahogy kiszivárgott, hogy Bulganov egy szerencsétlen volt, aki nem tudta az életét helyre hozni. Megpróbálta rendezni kapcsolatát volt feleségével - bár arról már nem tettek említést, hogy a hölgy jelenleg más néven az Egyesült Királyságban él, és a kormány védelmét élvez.

Valamint azt a különös tény sem említették, hogy Grigorij Bulganov nem jelent meg a Központi Londoni Sakk-klub versenyének a döntőjén, amit minden valószínűség szerint könnyen meg is nyerhetett volna. Simon Finch, Grigorij ellenfele, érthetően próbálta magát védeni, hogy játék nélkül fogadta el a bajnoki címet. Illetve kihasználva a sajtónyilvánosságot, legutóbb felkarolt ügyével, a felszíni bányászat betiltásával kapcsolatban is nyilatkozott. A Buckley & Hobbes, Grigorij kiadója, felkérte Olga Sukovát, aki Grigorij barátja és emigránstársa volt, hogy fejezze be Bulganov kötetét. Ezt Olga nagylelkűen meg is tette, és hamarosan meg is jelent a Gyilkos a Kremlben című kötet. Látták felbukkanni Grigorij temetésén is a londoni Highgate temetőben számos felfegyverzett testőr kíséretében, majd szinte pillanatok alatt eltűnt szem elől.

A londoni lapok nagy része felháborodottan utasította el a kormány állítását, mely szerint öngyilkosság történt. Minden más tény ismeretének hiányában csak spekulációkba bocsátkozhattak, és nem is fogták vissza magukat. Köztudott, hogy Grigorij a Kreml ellensége volt, akinek a halálát kívánták. És az is nyilvánvaló, hangsúlyozták, hogy a gyilkosságot az ellenségei valamelyike követte el. A Financial Times arra is rámutatott, hogy Grigorij Bulganov közel állt Viktor Orlovhoz, így a meggyilkolása kapcsolatban lehet a Ruszoil-üggyel. A maga részéről Viktor úgy beszélt Bulganov haláláról, mint „egy igaz orosz hazafi” elvesztéséről, és egy szabadságjogokat támogató alapítványt hozott létre, melyet róla nevezett el.

Ami a sajtó fő vonulatát illeti, ezzel az ügyel is halt, bár az interneten még tovább folyt a vita. Azt azért érdemes megjegyezni, hogy egy igazán ügyes riporter kapcsolatot találhatott volna két másik különböző eseménnyel is. De az ügyben nyomozó riporterek közül egy sem talált összefüggést a nemrég a Vlagyimiri területen felfedezett tömegsírok és Grigorij Bulganov halála között.

És nem találtak semmi összefüggést az orosz dezertőr sorsa és egy megtört szívű pár között, akik egy kis lakásba vonultak vissza a Narkiss utcában, Jeruzsálemben. A Gabriel Allon és a Chiara Zolii név nem szerepelt ebben a történetben. És soha nem is fog.

***

Már korábban is elszenvedtek bevetési traumát, de nem egyszerre, és még soha nem ilyen mélyen. A fizikai sérüléseket hamar kipihenték. De a lelki sérülések nem hagyták magukat. Teljes kétségbeesésben, zárt ajtók mögött, fegyveresek állandó őrizete mellett éltek. Képtelenek voltak egymástól külön lenni, szobáról szobára követték egymást. Olyan kiéhezetten estek egymásnak, mintha mindig épp az lenne utolsó szeretkezésük, és ritkán fordult elő, hogy ne érintették volna egymást. Az alvás alatt rémálmok gyötörték őket. Azt álmodták, hogy látják a másikat meghalni. Az erdők közötti dácsa föld alatti pincéjével álmodtak. Azokkal az ezrekkel, akiket megöltek, azokkal, akik a jeltelen tömegsírokban fekszenek. És természetesen Ivánnal. Sőt Ivánt látta Gabriel legtöbbször

álmában. Ivan Gabriel tudatalattijában barangolt minden pillanatban; elegáns angol kabátban, Makarov pisztollyal a kezében. Néha Jekatyerina és a testőrök is elkísérték. Gyakran csak egyedül járkált. És mindig Gabriel arcára emelte fegyverét.

Élvezd ki, hogy láthatod a feleséged halálát...

Chiara nem akart beszélni a megpróbáltatásairól, és ezt Gabriel nem is erőltette. Egy olyan anya gyermeke volt, aki túlélte a birkenauai haláltábor, és Gabriel tudta, hogy Chiara bűntudattól szenved, a túlélő akut lelkiismeret- furdalásától, ami a saját kis külön pokla.

Chiara él, Grigorij meghalt. És azért halt meg, mert a golyó elé állt, amit neki szántak. Ezt a képet látta legtöbbször Chiara álmában: Grigorij összeverve, alig bír mozogni, de minden erejét összeszedi, hogy Ivan fegyvere elé vesse magát. Grigorij vére keresztelte meg Chiarát. És azért él, mert Grigorijt megfeszítették.

A többi történet részenként, apró darabokban bukkant elő, a leghetlenebb pillanatokban. Az egyik vacsoránál részletesen elmesélte elfogását, Lior és Motti meggyilkolását. Két nappal később mosogatás közben arról kezdett beszélni, milyen volt a sötétben élni. És hogy milyen, amikor a nap egy pár pillanatra átüt a hó falon, amit csak egy kicsi ablakon lehet látni. És egyik nap, amikor éppen a szennyest szedte össze, könnyek között vallotta be Gabrielnek, hogy hazudott neki. Terhes volt. Már nyolchetes volt a babája, amikor Ivan cellájában elvetélt. – Biztos a nyugtatóktól – magyarázta.

- Megölték a gyerekeket. Megölték a gyereket.
- Miért nem mondtad el ezt nekem? Akkor nem indultam volna Grigorij után.
- Azt hittem, hogy nagyon megharagszol.
- Miért?
- Mert terhes lettem.

Gabriel Chiara ölébe omlott, könnycseppek folytak le az arcán. A bűntudat és a gyűlölet könnyei voltak ezek. Bár Ivan nem tudott róla, mégis meg tudta ölni a gyermekét. A meg nem született gyermekét, de az ő gyermekét.

- Ki adta be? - kérdezte Gabriel.
- Az a nő volt az. Minden éjjel látom meghalni.
- Az egyetlen emlék, amitől nem tudok szabadulni.
- Letörölte könnyeit. - Szeretném, ha három dolgot megígérnél nekem, Gabriel.
- Bármit.
- ígérd meg, hogy lesz gyerekünk.
- Megígérem.
- Ígérd meg, hogy sose hagyjuk el egymást.
- Sose hagylak el.
- ígérd meg, hogy megölöd őket.

Másnap ez a két roncs a Saul király utcában jelentkezett. Mihaillal egyetemben alapos fizikai és „pszichológiai vizsgálatnak vetették alá őket. Uzi Navot még aznap éjjel átnézte az eredményeket. Majd Tiberiasba telefonált, Samron otthonába.

- Nagyon rossz állapotban vannak? - kérdezte Samron.
- Nagyon.
- Mikor lesznek képesek újra munkába állni?
- Sokára.
- Mégis mikor, Uzi?
- Talán soha.
- És Mihail?

- Össze van zavarodva. Teljesen össze vannak zavarodva.

Samron elhallgatott. - Az a legrosszabb, ha hagyjuk őket ebbe belesülylyedni. Vissza kell őket ültetni a lóra.

- Gondolom, már van is erre javaslatod.

- Mire jutottak Petrov ki hallgatói?

- Megdolgoztatja őket rendszeren.

- Menj le Negevbe, Uzi. Egy kicsit tüzeld fel a ki hallgatóit.

- Mit akarsz?

- Neveket. Az összesét.

74.

JERUZSÁLEM

AKKORRA MÁRCIUS VÉGE LETT. Hideg téli esők után szép, meleg tavaszi idő lett. Az orvos javaslatára naponta legalább egyszer elhagyták a lakást. Visszatértek a való világba: elmentek a nyüzsgő Makhane Yehuda piacra, a szűk utcákban csavarogtak az Óvárosban, és egy kellemes ebédet költöztek el együtt az egyik kedvenc éttermükben. Samron ragaszkodott hozzá, hogy két testőr mindenhová elkísérje őket. A két felnyírt hajú fiatalember mindkettőjüket leginkább Liorra és Mottira emlékeztette. Chiara meg akarta látogatni az emlékművet észak-Tel-Avivban.. A két férfi kőbe vésett nevének látványa annyira megviselte, hogy Gabrielnek vissza kellett vinnie őt az autóhoz. Két nappal később, az Olajfák hegyén viszont ő omlott össze bánatában.

Gabriel leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy Leával legyen, és mivel Chiara nem bírt meglenni Gabriel nélkül, ő is vele tartott. Órákon át ültek a kórház kertjében, és nyugodtan hallgatták, ahogy Lea ide-oda vándorol az időben: hol a jelenben, hol a múltban járt.

Minden egyes találkozással egyre kellemesebben érezte magát Chiara társaságában, és a világosság pillanataiban arról is beszélgettek, milyen is Gáabriellel együtt élni. A különös tulajdonságairól beszéltek, a hangulatváltozásairól, és hogy csak teljes csendben tud dolgozni. És a hihetetlen ajándékairól. Néha aztán kialudt a fény Lea szemében, és visszatért saját kis poklába. És néha Chiara és Gabriel is ezt tette. Lea orvosa komoly bajt érzett. Egy kora áprilisi látogatás alkalmával Chiarát és Gabrielt félre is vonta, és azt ajánlotta, hogy vegyenek igénybe szakszerű segítséget.

- Mindketten úgy néznek ki, mint akik hetek óta nem aludtak.

- Valóban nem - mondta Gabriel.

- Nem akarnak beszélni valakivel?

- Nem tehetjük.

- A munkájuk nem engedi?

- Valami olyasmi.

- Adhatok valamit, ami segíti az alvásukat?

- Van saját gyógyszerárunk a megfelelő részlegen.

- Legalább egy hétig nem akarom magukat itt látni. Menjenek napozni, kirándulni. Úgy néznek ki, mint valami szellemek.

Másnap reggel a testőrök árnyékában mentek Eilatba. Három napig nem akartak beszélni Oroszországról, Ivánról, Grigorijról, vagy a Moszkva melletti nyírfaerdőről. A vörös-tengeri korallzátonyoknál napozással és búvárkodással töltötték az idejüket. Rengeteget ettek, rengeteg bort ittak, és addig szeretkeztek, amíg a kimerültségtől szinte el nem ájultak. Utolsó estéjükön a jövőről beszélgettek, arról az ígéretéről Gabrielnek, hogy otthagyja a Hivatalt, és arról, hogy hol folytathatnák az életüket.

Jelenleg nem volt más lehetőségük, mint Izraelben maradni. Nem hagyhatták el az

országot és a Hivatal védőburkát, míg Ivan ugyanazon a földön jár, mint ők.

- És ha már nem? - kérdezte Chiara.

- Oda mehetünk, ahova csak akarunk - természetesen az ésszerűség határain belül.

- Akkor azt hiszem, meg kell ölnöd őt. Másnap reggel elhagyták Eilatot, és Jeruzsálemben szálltak ki. Míg áthaladtak a Negeven, Gabriel hirtelen elhatározással Beérseba felé került. Az úti célja egy börtön és kihallgató központ volt, mely egy elkerített hadműveleti területen állt. Csak kevés lakója volt, az úgynevezett lehető legrosszabbak. Ebben a speciális csapatban tartózkodott a 6754-es fogoly, akit Anton Petrov néven ismertek, az az ember, akit Gabriel és Chiara elrablásával bízott meg Ivan. Kék fehér csíkos ruhát viselt. Az izmai megereszkedtek, és a haja is megritkult. Erősen sántikálva járt.

- Kár, hogy nem ölted meg - mondta Chiara.

- Ne hidd, hogy nem gondoltam erre.

- Meddig tartjuk meg?

- Ameddig szükségünk van rá.

- És aztán?

- Az amerikaiak is szeretnének beszélni vele.

- Valakinek meg kéne bizonyosodnia, hogy valami baleset érte.

- Majd meglátjuk.

Sötét lett, mire a Narkiss utcába hazaértek. Több biztonsági őr is közölte Gábriellel, hogy látogatójuk érkezett.

Uzi Navot ült a nappaliban. Egy dosszié volt nála. Tele nevekkel. Tizenegy név. Mind korábbi KGB-s. És mind remekül élnek Ivan pénzén Nyugat-Európában. Navot letette az irattartót Gabriel elé, és azt mondta, most rajta a sor. Gabriel Chiarára hagyta a döntést.

- Öld meg mindet - mondta Chiara.

- Ez sok időbe kerül.

- Akkor sok időbe kerül.

- Te nem jöhetsz.

- Tudom.

- Menj Tiberiasba. Gilah majd vigyáz rád.

***

Másnap reggel a 456-os szobában gyültek össze, a Saul király utcában: Jákob és Joszi, Dina és Rimona, Oded és Mordeháj, Mihail és Eli Lavon. Gabriel érkezett utoljára, és tizenegy fényképet tűzött fel a hirdetőtáblára az ajtóval szembe. Tizenegy orosz fényképét. Tizenegy oroszét, akik nem fogják megérni a nyár végét. Nem sokáig tartott a megbeszélés. A halálos ítéletet meghozták, a megbízást átadták. Utazás repülővel, a személyazonosságához megvannak az útlevelek és a vízumok. A fogadó lakhelyek készen állnak. A bankok biztosították a pénzt.

Több hullámban hagyták el Tel-Avivot, párokban utaztak, és két héttel később Barcelonában találkoztak újra. És ott, egy nyugodt utcában, a Gótikus negyedben, Gabriel és Mihail megölték azt a férfit, aki az elrablása estéjén Grigorijt követte a Harrow utcán. Tettéért egy 22-es Beretta lövedéke volt a büntetés, közvetlen közletről. Ahogy a csatornában feküdt haldokolva, Gabriel két szót súgott a fülébe.

Grigorijért kaptad...

Egy héttel később a Bairro Alton, Lisszabonban, annak a nőnek súgta a fülébe ezt a két szót, aki Grigorijjal szemben jött, esernyő és kalap nélkül az esőben. Két héttel ezután Biarritzban a társa is sorra került, aki mellette ment a Westbourne Terrace Road

hídon. Akkor hallotta ezt a két szót, amikor éjjel a La Grandé Plage-on járt. A háta mögött szólaltak meg. Mikor megfordult, Mihail és Gabriel emelte rá a fegyverét. Grigorijért kapod...

A gyilkosságok híre elterjedt az életben maradtak között. Hogy megakadályozzák a túlélők Oroszországba repülését, a Hivatal azt a megtévesztő információt hintette el, hogy Ivan ölette meg őket, és nem az izraeliek felelősek a gyilkosságokért. Ivan egy Nagy Leszámolást rendez, híresztelték mindenfelé. Ivan ritkítja az erdejét. Aki olyan ostoba, hogy Oroszországba visszatér, orosz kivégzésben részesül: rendkívül kegyetlen és fájdalmas halállal hal. így a bűnösök Nyugaton maradtak, távol a vadászterülettől, a radar hatótávolságán túl. Legalábbis így képzelték. De aztán egymás után megtalálták őket. És egymás után meg is haltak.

A Mercedes sofőrje, aki Irina „kibékülését” készítette elő, egy prostituált karja között halt meg, Amszterdamban. Annak a furgonnak a sofőrjét, aki Grigorijt Oroszországba szállította, egy koppenhágai kocsmából kifelé jövet lőtték le. Aztán az a két segítőjük következett, akiket Olga Sukova meggyilkolása miatt küldtek Oxfordba. Az egyik Münchenben halt meg. A másik Prágában. Szergej Korovin kétségbeesetten próbált közbelépni. „Az SVR és az FSB egyre nyugtalanabb – közölte Samronnal. – Ha folytatódik, ki tudja, hova vezet mindez?”

Ivan társasjátékából kölcsönözve a módszert, Samron értetlenségének adott hangot. És figyelmeztette Korovint, hogy az orosz biztonsági szervek nagyon gondolják meg, hogy mit cselekszenek. Máskülönben ők is sorra kerülhetnek. Ettől az estétől a Hivatal európai állomásai jelentős megerősítésről számoltak be az orosz nagykövetségek és az ismert orosz kémek vonatkozásában. Erre persze semmi szükség nem volt. Gabrielt és csapatát nem érdekelték az ártatlanok. Csak a bűnösöket kutatták fel.

Ekkorra már csak négy név maradt. Az a négy ügynök, akik elrabolták Chiarát Umbriából. Négy ügynök, akiknek a kezéhez a Hivatal két tisztjének a vére tapadt. Tudták, hogy rájuk is vadászni fognak. Ezért nem sokáig maradtak egy helyben. De a félelem elvette a cselekvőkéességüket, és könnyű célponttá változtatta őket. Meglepetésszerűen csaptak le rájuk: Varsóban, Budapesten, Athénban és Isztambulban. Ők két nevet hallottak haldoklásuk közben.

Liorért és Mottiért kaptad...

És lassan eljött az augusztus, ideje volt hazatérni.

75.

TIBERIAS, IZRAEL

ÉS MI LETT IVÁNNAL? Sok héttel az erdőben történt rémálom után eltűnt. Bizonyos pletykák szerint letartóztatták. Más hírek szerint elhagyta az országot. Megint mások azt állították, hogy az FSB hurcolta el, és kivégezték. Ezen állítások közül természetesen egyik sem igaz. Ivan egy másik orosz tradíciót elevenített fel: száműzetés az anyaföldön. Ez számára persze nem valami fájdalmas kényszermunkával és éhezéssel járt együtt. Ivan gulágja egy erőszerű szálló volt Zsukovkában, Moszkvától keletre, az oligarchák titkos városában. És Jekatyerina is segített a sebek begyógyulásában.

Bár Ivan nevét sose kapcsolták össze a Vlagyimiri területen talált halottakkal, sok kárt okozott a Kremlben elfoglalt pozíciójának. A legbelsőbb körök sokat tettek azért, hogy Ivan cége ne kaphassa meg az egyik jelentős állami megrendelést. Az éjszakai bár, melyet ő tartott fent, egyszer csak kiment a divatból, kegyvesztett lett a szilovi kokorékban, és több fontos moszkvai potentát se járt már oda. A luxusautókat forgalmazó cégének eladásai is jelentősen csökkentek. Mindezeket nem lehetett az orosz gazdaság romló helyzetére fogni.

***

Sőt mi több, a fegyvereladás szépen prosperált, a kevés fénylő pontok egyike volt a globális gazdasági válság sötét egén. A brit, az amerikai és francia titkosszolgálatok is észlelték a nyüzsgést azokon a támaszpontokon, elkerített területeken, ahol Ivan gépei

rendszeresen leszálltak a Közel-Kelettől Afrikáig. És az orosz elnök ebből természetesen megkapta a maga részesedését. A cár mindig mindenből szereti levenni a maga részét, ahogy ezt Ivan is olyan szívesen emlegette.

Az NSA nyomozói tudtak arról, hogy Ivan tisztában van az Anton Petrov-féle ügynökök likvidálásával. De Ivan szemében ezek mind árulók voltak, akik kiérdemelték, hogy a sors elbánjon velük. Valójában összesen két kérdés foglalkoztatta a száműzetés hosszú nyarán. Tényleg ott voltak a gyerekei az amerikai gépen, amely Konakovóban leszállt? Tényleg az ő gyerekei írták azt a bizonyos levelet?

A gyerekek és az anyjuk tudták a választ, az amerikai elnökkel és annak egy szűk stábjával egyetemben. És ugyancsak ismerte a választ az a néhány izraeli ügynök, aki most éppen Tiberias északi, régi városrészében gyűlt össze, augusztus egyik péntekén, napnyugtakor. Sabbatot ünnepeltek együtt Samron mézszínű házában, amely a Galileai-tengerre nézett. Az egész csapat ott volt, Sarah Bancrofttal együtt, aki úgy döntött, hogy az augusztusi vakációt Mihaillal tölti Izraelben. Sokan elhozták a feleségüket, gyerekeiket, akiket Gabriel addig csak fényképekről láthatott. Chiarát megviselte a sok gyerek jelenléte, a gyertyák meggyújtásakor felragyogó arcok. Ahogy Gilah elmondta az imát, Chiara megfogta Gabriel kezét, és szorosan maga mellett tartotta.

Gabriel arcon csókolta, és újra azokat a szavakat hallotta, amiket egyszer már Chiara a fülébe súgott Umbriában. Meggyászoljuk a halottainkat, a szívünkben őrizzük őket, és tovább éljük az életet.

A tó mellett töltött nyár csodákat művelt Chiarával. A bőre gyönyörűen lebecsült, sötét hajában világos csíkok jelentek meg, melyeket a nap szívott ki. Nevetgélt evés közben, és még a kacagás is kitört belőle, mikor Bella Uzira ripakodott, amint még egy adagot akart magának kiszedni Gilah híres marokkói csirkesültjéből. Ahogy Gabriel ránézett, úgy tűnt, mintha semmi se történt volna. Olyannak tűnt minden a múltból, mint egy álom, amiből végre mindketten felébredtek. Valójában még igen sok idő kellett ahhoz, hogy az Ivan okozta sebek begyógyuljanak. Olyan volt Chiara, mint egy frissen restaurált festmény, amivel nagyon óvatosan kell bánni.

Gabriel attól félt, hogy ez az együttlét az ügy borzalmas részleteit fogja újra felszínre hozni, de csak egyszer került szóba, amikor Samron küldetésük fontosságáról beszélt.

Mint minden zsidónak, nekik is voltak olyan rokonaik, akiknek földi maradványait vagy elégették a krematóriumokban, vagy a Baltikumban és Ukrajnában temették el tömegsírokban. Emléküket örökmécsesek őrzik, és a Jad Vasem falának névtáblái. Nincsenek sírok, amelyeket meg lehetne látogatni, nincsenek sírkövek, ahol könnyeket lehetne hullatni. Gabriel és csapata oroszországi akciójával egy ilyen helyet teremtett hetvenezer meggyilkolt rokonuknak, a Vlagyimiri területen. Szörnyű árat fizettek érte, Grigorij az életével - de a megfeszítésével egyfajta igazságot is szolgáltatott, és talán megnyugvást, hetvenezer nyugtalan léleknek.

Az étkezés után a megterített asztal mellett Samron szolgált fel régi történeteket.

Akkor volt mindig a legboldogabb, amikor a családja és a barátai vették körül, ilyenkor a jó hangulat szinte eltüntette arcáról a ráncokat és fájdalmat. De az akció több okból is nagyon megrendítette. A maga hideg, racionális gondolkodásával megmentette az életüket. De azon a bizonyos borzalmas reggelen több mint egy órán keresztül három tisztje miatt aggódott, akik közül kettőt úgy szeretett, mint a saját gyereket, és akikről nem tudhatta, hogy nem szörnyű halállal hálnak-e meg pillanatokon belül. A lélek komoly árat fizet az ilyen pillanatokért. Samron meg is fizette, késő este, amikor egy kis magánbeszélgetésre hívta ki a teraszra Gabrielt. Egymás mellett ültek, azon a helyen, ahol Chiara és Gabriel összeházasodtak. Samron csendben cigarettázott, Gabriel meg a Golan feletti kékesfekete eget bámulta.

- A feleséged ragyogóan néz ki ma este. Mintha kicserélték volna.

- A látszat megtévesztő lehet, Ari, de valóban remekül néz ki. Azt hiszem, ez Gilahnak köszönhető. Remekül vigyázott rá, míg én távol voltam.

- Gilahnak jól megy ez a segítő szerep, még ha először nem is biztos abban, hogy is kellene kezelni a sebeket. Meg kell hogy mondjam, örömkre szolgált, hogy nálunk lehetett a nyáron. Gyakrabban is jöhetne, mintha a saját gyermekem lenne.

- Gyakrabban jönne, ha nem dohányoznál ennyit.

Samron még egy utolsót szívott a cigarettájából, majd lassan elnyomta. - Úgy tűnik, te is remekül érzed magad. Vagy csak engem akarsz megtéveszteni?

- Remek este volt, Ari. És mindannyiunknak nagyon jót tett.

- A csapatod rajong érted. Bármit megtennének neked.

- Mindent meg is tettek, Ari. Kérdezd meg Mihailt.

- Szerinted elveszi az amerikai lányt?

- Sarah-nak hívják. Egy Tiberiasban élő zsidónak, mint neked, emlékezned kellene a Sára névre.

- A kérdésekre felelj.

- Hülye lenne, ha nem venné el. Egy remek nő.

- De nem zsidó.

- De az lehet.

- Gondolod, hogy a CIA megtartja azok után, ha egy közülünk valóval összeházasodik?

- Ha nekik nem kell, kérd fel őt te. Ha nincs ott Sarah, Uzit megöli Anton Petrov Zürichben.

Samron válasz helyett egy újabb cigarettára gyújtott.

- Hogy van? - kérdezte Gabriel.

- Petrov? - Samron egykedvűen lebiggyesztette a száját. - Nem valami jól.

- Mi a baja?

- Nem jól viselte a kihallgatásokat és a bezártságot, ezért szökni próbált. Egy csapat beduin találta meg a testét a Negeven túl, Beérsebatól ötven kilométerre. A keselyűk addigra már rávetették magukat. Nem volt valami szép látvány.

- Sajnálom, hogy nem válthattam még vele utoljára néhány szót.

- Nem kell sajnálnod. Míg te Nyugat-Európában voltál, még kiszedtünk belőle egy vallomást. Bevallotta, hogy tavaly ő ölte meg Ivan parancsára a Moszkovszkaja Gazeta két újságíróját. De mivel különösen érzékeny körülmények között tette meg vallomását, nem adhatjuk át az információkat az olasz és francia hatóságoknak. Ezáltal mindkét ügy megoldatlan marad.

- Mit csináltál az ötmillió euróval, amit Petrov a Becker és Puhlnál hagyott?

- Aláíratunk vele egy átutalást Konrad Becker részére, amiből az utánatok maradt felfordulást helyrehozhatja. A legjobbakat kívánja neked, egyébként. De arra kér, ha esetleg saját számlát szeretnél nyitni, azt ne nála tedd.

- Más takarítást nem kellett végezni?

- Nem igazán. A dezinformáló kampányunk minden gyanút Ivánra terelt rólunk. Mellesleg nem épp jóra való, köztisztelenben álló polgárokat gyilkoltál meg. Ezek korábban KGB-s banditák voltak, aki gyilkoltak, raboltak, zsaroltak. Az európai rendőrségek és titkosszolgálatok csak hálások lehetnek nekünk.

Samron egy pillanatig Gábrielre nézett, és elhallgatott. - Segített?

- Micsoda?

- Hogy megölted őket.

Gabriel a tó sötét vizét nézte. - Borzalmas dolgokat műveltem, csak hogy visszaszerezem Chiarát, Ari. Olyan dolgokat, amiket sose akarok újra megtenni.

- És?

- Igen, segített.

- Tizenegy - mondta Samron. - Milyen fintora a sorsnak, nem?

- Hogy érted?

- Az első küldetésedet azért kellett végrehajtani, mert a Fekete Szeptember tizenegy embert ölt meg Münchenben.

És az utolsó küldetésed alkalmával Mihail és te tizenegy oroszot öltetek meg, akik felelősek voltak azért, hogy elrabolták Chiarát és megölték Grigorij Bulganovot.

Súlyos csend nehezedett rájuk, melyet a benti asztaltól kiszűrődő nevetés szakított meg.

- Az utolsó küldetésem? Azt hittem, te és a miniszterelnök eldöntöttetek, hogy átveszem a Hivatal vezetését.

- Láttad a vizsgálataid eredményét? - Samron lassan ingatta a fejét. - Most nem vagy olyan állapotban, hogy átvehetned a Hivatal vezetésének felelősségét. Nem lehet most, amikor az irániakkal kezd meggyűlni a bajunk. És nem akkor, amikor a feleségednek szüksége van rád.

- Miről beszélsz, Ari?

- Arról beszélek, hogy felmentelek az ígéreted alól, amit Párizsban tettél. Arról beszélek, hogy ki vagy rúgva. Ejtsd teherbe mihamarabb a feleségedet. Már nem vagy fiatal, fiam. Mihamarabb újra apának kell lenned.

- Biztos vagy ebben, Ari? Tényleg el tudsz engedni?

- Biztos mindig találunk neked munkát, de ez nem egy igazgatói asztal elfoglalása lesz. Ezt az unalmas munkát majd valaki más kapja.

- Kire gondolsz?

- Valójában már döntöttünk is róla. A következő hónapban jelentjük be, amikor Amosz kilép.

- És ki lesz az?

- Én - mondta Uzi Navot.

Gabriel megfordult, és meglátta a teraszon álló Navotot, ahogy nehéz karjait keresztbe fonta a melle előtt. A félhomályban döbbenetesen hasonlított Samron fiatalkori énjére.

***

- Remek lehetőség, nem gondolod?

- Szóhoz se jutok.

- Végre. - Navot odament hozzá, és a vállára tette a kezét. - Milyen remek módszerünk van nekünk kettőnknek. Te visszaadsz egy munkát, erre megkapom én.

- De mindkét esetben a jobb kapta a munkát, Uzi. Rettenetes igazgató lettem volna. Mazel tov.

- Így gondolod, Gabriel?

- A Hivatal remek kezekbe kerül az elkövetkezendő években. - Gabriel Samron felé intett a fejével. - Ha az Öreget le tudjuk szállítani a bicikliről.

Samron elhúzta száját egy fintorral. - Azért ne túlozzunk. De szeretnék tisztázni valamit. Uzi nem az én sakkfigurám. Azt tesz majd, amit csak akar. De bármikor ott vagyok, ha tanácsra van szüksége.

- Akár akarja, akár nem.

- Csak óvatosan, fiam! Különben arra kérem, bánjon keményen veled.

Navot a korlátnak dőlt.

- Mit csináljunk vele, Ari?

- Véleményem szerint be kell zárni egy szobába a feleségével együtt, és addig nem

jöhet ki onnan, amíg Chiara teherbe nem esik.

- Úgy legyen. - Navot Gábielre nézett. - Ez parancs. És nem szeretnéd még egyszer megszegni a parancsodat, ugye, Gabriel?

- Nem, uram!

- Akkor mit fog tenni szabadidejében?

- Pihenni. Hát azután... - És csak úgy megrándította a vállát. - Az igazat megvallva, fogalmam sincs.

- Eszedbe se jusson, hogy elhagyd az országot - jegyezte meg Samron. - A te címed jó ideig Narkiss utca 16.

- Dolgoznom kell.

- Akkor keresünk pár festményt neked, hogy azokat tisztogasd.

- Európában vannak olyan festmények.

- Nem mehetsz Európa - vágta rá Samron. - Egyelőre.

- Mégis mikor?

- Mikor Ivánnal végeztünk. Majd azután.

76.

JERUZSÁLEM

CHIARA ÉS GABRIEL HATÁROZOTTAN törekedtek arra, hogy szóról szóra betartsák Navot parancsát. Kevés okot találtak, hogy elhagyják a házat: olyan volt az augusztus, mintha befűtötték volna, elviselhetetlen forróság tombolt nappal az utcán. Csak este dugták ki az orrukat az utcára, akkor is csak rövid időre. Sok év után először érezte Gabriel, hogy saját alkotásra vágyik. A témája természetesen Chiara volt. Három nap alatt egy pompás aktot festett, és az ágyuk fölé akasztotta. Néha, éjszakánként, amikor Gabrielt elkábították Chiara csókjai, szinte összetéveszthető volt a valóság a festett képpel. Egy ilyen hallucináció alkalmával türelmetlenül csengeni kezdett a telefon. Mivel Chiara éppen az ölében ült, Gabriel nemigen akarta felvenni. Majd végül kellenetlenül a füléhez emelte a kagylót.

- Beszélünk kell - mondta Adrián Carter.

- Hallgatlak.

- Ezt nem lehet telefonon.

- Akkor hol?

***

Két nappal később a Dávid Király Hotel teraszán reggeliztek.

Carter egy gyűrött selyemzakót viselt és az International Herald Tribune-t olvasta, mikor Gabriel megérkezett. Hónapok teltek el, mióta nem találkoztak. Sőt az utolsó találkozásuk Írországból történt, a Shannon reptéren, a moszkvai G8-as csúcs lezárása utáni reggelen. Az orosz elnök engedélyével Gabriel, Chiara, Mihail és Irina Bulganova úgy hagyhatták el az országot, ahogy Gabriel érkezett: az elnöki autót szállító repülővel, ügynökök gyűrűjében. Kiszálltak a tankoláskor, és elváltak egymástól. Irina Graham Seymourral tartott Angliába, Gabriel, Chiara és Mihail Samronnal hazarepültek Izraelbe. Carter is annyira fel volt zaklatva azon a reggelen, hogy elfelejtette visszakérni azt az amerikai útlevelet, mellyel Gabriel Oroszországba léphetett. Ezt most megtette, ahogy visszaült a székére. Gabriel az asztalra tette, címerrel lefelé.

- Remélem, nem használtad a nyári európai vakációd alatt.

- El se hagytam Izraelt, mióta visszatértem Oroszországból.

- Ügyes próbálkozás, Gabriel. De biztos forrásból tudjuk, hogy azzal töltöttétek a nyarat a csapatoddal, hogy megöltétek Anton Petrov társait és segítőit. És pokoli jó

munkát végeztek.

- Az nem mi voltunk. Ivan tette.
- Az európai csoportfőnök is hallott erről.

Carter kinyitotta az útlevelet, és lapozni kezdte.

- Ne aggódj, Adrian, nincs benne új vízum. Ezt nem tenném meg se veled, se az elnököddel. A feleségem azért él, mert ti segítettetek. És ezt sose tudom megszolgálni.

- Azt hiszem, az elszámolásunk alapján még mindig te állsz jobban. - Carter kiitta kávéját, és témát váltott. - Úgy hallottuk, változás lesz a Saul király utca vezetésében. - Szükségtelen megjegyezmem, ez fontos Langley számára is. Én mindig is kedveltem Uzit.

- De?

- Valójában abban bízunk, hogy te leszel a főnök. Persze megértjük, hogy ez most nem lehetséges. És teljes szívből támogatjuk a döntésed.

- Nem is tudom elmondani, micsoda megkönnyebbülés, hogy Langley is támogatja a döntésemet.

- Próbáld visszafogni az epés izraeli megjegyzéseidet. - Carter megtörölte a szalvétával a száját.

- Van valami elképzelésed a jövőddel kapcsolatban?

- Egy ideig Chiara és én itt maradunk. - Gabriel a két asztallal arrébb ülő két testőr felé bólintott.

- Közben a gyerekek vigyáznak ránk.

- Eljöhettek Amerikába. Jelena is szívesen látna. Gyakorlatilag felajánlotta, hogy épít nektek egy házat a birtokán. A helyedben megpróbálnám rávenni Chiarát, hogy menjetek el.

- Ez csak azért van, mert te New Englandban nőttél fel, és megszoktad a teleket. Én viszont a Jezréel-völgyben születtem.

- Nem viccelt, Gabriel.

- Kérlek, köszönd meg Jelenának, és mondd meg neki, hogy igazán megtisztelő az ajánlata. De nem fogadhatom el.

- Nagyon csalódottak lesznek a gyerekei. - Carter egy borítékot adott át Gabrielnek. - írtak egy levelet. Valójában kettőtöknek van címezve.

- Mi ez?

- Egy bocsánatkérő levél. Azt akarták, hogy tudjátok, nagyon sajnálják, hogy az apjuk ilyen szörnyűségeket művelt.

Gabriel felbontotta a levelet, és csendben elolvasta.

- Ez igazán megható, Adrián. De mondd meg a gyerekeknek, hogy egyáltalán nem szabad bünyösnek érezni magukat az apjuk tettei miatt. Egyébként meg nem is tudtuk volna Chiarát kiszabadítani az ő segítségük nélkül.

- Az Andrews támaszponton remek alakítást nyújtottak, de tényleg. Fielding azt mondta, szinte könyvbe illő. Az orosz nagykövet semmit se gyanított.

Gabriel visszatette a levelet a borítékba, és elmosolyodott.

Bár a nagykövet észre se vette, egy gondosan kidolgozott színjáték részese lett. Az még tényleg megtörtént, hogy Anna és Nyikolaj felszálltak az amerikai légierő C-32-esére, de Gabriel ragaszkodott ahhoz, hogy távol tartsák őket az orosz légtértől. Olyannyira, hogy percekkel a felszállás után egyenesen a hidraulikus reptéri szervizautóba szálltak át, ahol Sarah Bancroft várta őket. Majd tíz perccel a nagykövet távozása után átszálltak az édesanyjukhoz a Gulfstreamre, és visszarepültek Adirondackbe. Csak az üzenet volt igazi. Ezt az Andrewson írták, és a pilótának adták át. Jelena szerint minden szó jelentésével pontosan tisztában voltak.

- Az elnök pár hónappal ezelőtt botlott bele a Fehér Ház bejáratánál az orosz

nagykövetbe. Még mindig majd szétrobban a dühtől. Pontosabban azóta is retteg Ivan bosszújától. A lehető legkevesebb időt tölti Oroszországban.

Gabriel az öltönye zsebébe csúsztatta a levelet. Bár Adrian nyilvánvalóan nem azért érkezett Jeruzsálembe, hogy elkérjen egy útlevelet és átadjon egy levelet, nem nagyon sietett megnevezni látogatása valódi okát.

Belenézett az újságjába, majd összehajtogatta és Gabriel elé tette az asztalra.

- Láttad ezt? - és egy főcímre mutatott az ujjával.

Egy írás jelent meg a Vlagyimirszkajában felállított emlékművel kapcsolatban.

Az emlékhely ugyan kicsi volt és nem feltűnő, már eddig is több tízezren látogatták meg, a Kreml legnagyobb bosszúságára. Nagyon sok látogatónak a rokonát végezték ki ott, de a nagy részük csak átlagemberként ment oda, aki egyszerűen tudni akart az ország sötét múltjáról. Az emlékmű felavatása óta Sztálin megítélése újra rohamosan romlani kezdett. És ezzel együtt az éppen hatalmon lévő vezetése is. A Herald Tribüné újságírója azon a véleményen volt, hogy ha az oroszok egyre többet és többet beszélnek a sztálini diktatúráról, akkor kevésbé fogják elfogadni a jövőben a tekintélyelvű irányítást is. Gabriel ebben egyáltalán nem volt olyan biztos. Emlékezett, mit mondott Olga Sukova, miközben a Novogyevicsi temetőben sétálgattak. Az oroszok még sose tapasztalták meg a valódi demokráciát. És minden valószínűség szerint nem is fogják.

- Azt hallottuk, az orosz elnök nem látogatta meg az emlékművet.

- Nagyon elfoglalt ember - vetette oda Carter.

- Gondolod, megbánta, hogy nyilvánosságra hozták a történeteket?

- Szerintem nem volt más választása. Mi belementünk abba, hogy a mi ügyünkről nem beszélünk, Grigorij Bulganov halálát meg kimagyarázzuk ezzel az ostoba öngyilkosság sztorival. De a tömegsírok kérdése nem szerepelt az alkuban. Viszont azt éreztettük velük, hogy ha ők nem közlik az orosz polgárokkal a felfedezést, akkor majd megteesszük mi.

Gabriel összehajtogatta az újságot, és odaadta Carternek.

- Az alatta lévő cikket is ajánlom.

Az újabb kongói vérontásokról szólt az írás, melyben közel százezren haltak meg. Egy fotó is megjelent a cikkhez, melyen egy anya tartja karjaiban halott gyermekét.

- Na, találd ki, kinek sikerült felszítani a zavargásokat?

- Ivan?

Carter csendben bólintott. - A múlt hónapban egy repülőnyi fegyvert szállított oda. Gépágyúkat, páncéltörőket, géppisztolyokat és több millió töltényt mindezekhez. És mit gondolsz, mit válaszolt arra a kérdésünkre az orosz elnök, hogy közbe kellene lépni?

- Ki azaz Ivan?

- Pontosán. Nyilvánvaló, hogy se hízeltgéssel, se kedveskedéssel nem tudjuk elérni, hogy leállítsák Ivan Harkovot. Ha meg akarjuk oldani a problémát, nekünk kell kezünkbe venni az ügyet.

- Amíg Oroszországban van, megközelíthetetlen.

- Ez valóban így van. De ha elhagyja az országot...

- Nem hagyja el, Adrian. Az Interpol körözési listáján az első helyen áll.

- Ez egyrésztől igaz. Másrészt Ivan egy hektikus személyiség. - Carter megtámasztotta állát az asztalon, és az óváros ősi falait bámulta.

- Ha jól számolom, a csapatoddal tizenegy oroszot öltetek meg Európában ezen a nyáron. Csak megkérdezem, nem érdekelne-e még egy célpont?

Gabriel azt hitte, mindjárt kiugrik a szíve. A következő szavakat ennek ellenére rendkívül nyugodtan mondta ki.

- Hova megy?

Carter megmondta.

- Ott nincs még mindig vád alá helyezve?

- Langley szerint a szóban forgó országnak nincs nagy kedve megmozgatni az ügyészséget.

- Mert?

- Politikai okokra hivatkoznak. Meg az olajra. Szeretnék szorosabbra kötni a kapcsolatukat az oroszokkal. Az elnök egyik legjobb barátjának letartóztatása és bíróság elé citálása ártana ennek a Kremllel kialakuló jó kapcsolatnak.

- Tudja az ő titkosszolgálatuk, hogy Ivan feléjük tart?

- Arra kértük a politikusokat, hogy erről ne informálják az ügynökeiket. Az csak megnehezítené a különböző lehetőségek közötti válogatást.

- Milyen lehetőségek vannak?

- Szerintem három lehetséges variáció közül kell választani.

- Első?

- Hagyjuk, hogy kiélvezze a vakációt, és felejtsük el.

- Rossz ötlet. A második?

- Elfogjuk, és amerikai területen vádoljuk meg bíróság előtt.

- Nem elegáns. Másrészt kellemetlen helyzetbe kerül az USA egyik fontos európai szövetségeseivel.

- Mi is így gondoljuk. És ez azt sem teszi lehetővé, hogy az ország területén mi magunk hajtsunk végre bármilyen akciót. - Carter egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette. - Ez vezetett el minket a harmadik lehetőséghez.

- És az mi lenne?

- Kachol v'ľavan.

- Mennyire biztos, hogy Ivan ott lesz?

Carter átnyújtott egy dossziét.

- Holtbiztos.

77.

SAINT-TROPEZ, FRANCIAORSZÁG

A HAJÓ NEVE sokat sejtetően Viszály volt. Negyvenkét méter hosszú, amerikai gyártmányú luxushajó, és bahamai zászló alatt futott. Tulajdonosa az elnök személyes jó barátja, Oroszország nikkelkirálya, Maxim Szimonov - más néven Mad Max -, aki a Villa Soleil korábbi lakója volt. A Villa Soleil pedig nem más, mint Ivan Harkov éppen üresen álló háza a tenger mellett, Saint- Tropez-ben.

Bár Maximnak is volt egy húszmillió dolláros villája a spanyolországi Costa del Solon, jobban szerette a jachtja nyújtotta intimitást, és a szabad mozgás lehetőségét.

Júniusban még az észak-afrikai partoknál hajózott, de a júliust már a görög szigetek között töltötte. A kiruccanás utolsó állomásaként a török partokat jelölte ki a legénység számára, és ott augusztus kilencedike reggelén két utast vett fel: egy erős fizikumú férfit, akinek neve Alekszej Budanov, és elbűvölő fiatal feleségét, Zóját. Bár nem volt gyerekük, olyan sok csomaggal érkeztek, hogy egy külön raktárszobára volt szükség, hogy elpakolhassanak. Mad Maxnek ez nem volt probléma. Barátjának pokoli éve volt. És mivel Mad Max rendkívül nagylelkű férfi, meghívta őket magához, hogy legalább a vakációt töltsék kellemesen együtt.

A vendéglátó nem az üzleti életben betöltött szerepe miatt kapta gúnynevét, hanem szabadidős tevékenységéért. A bulijai általában igen viharosra sikeredtek, ritkán fejeződtek be erőszak vagy letartóztatás nélkül. Pár évvel ezelőtt azért tartóztatták le,

mert egy repülőgépnyi prostituáltat hozatott Oroszországból, hogy a vendégeit szórakoztassa egy Párizs melletti kastélyban. A francia rendőrség később ejtette a vádat, mivel a milliárdos bizonyítani tudta, hogy a lányok csupán egy tánccsapat tagjai. Ez az egyrészt gyalázatos, másrészt komikus történet egyáltalán nem okozott kárt Maxim otthoni hírnevének. Sőt a moszkvai lapok úgy üdvözölték, mint az Új Oroszország egyik jeles tagját. Mad Maxnek rengeteg pénze volt, és ezzel szeretett is hivalkodni, még akkor is, ha ezért újra kellemetlen szituációba keveredett a francia rendőrséggel. A bulizások a tengerparton se maradtak el, de most még nagyobb intenzitással folytatódtak. A nyár eddig rengeteg emlékezetes ordenáré estével telt, de Alekszej és Zója bekapcsolódása újabb mulatságokat tartogatott. A harmincfőnyi személyzet gondoskodásának hála, a kíséret evéssel, ivással és bujálkodással töltötte földközi-tengeri útját, míg végül augusztus huszadikán megérkeztek a legendás saint-tropez-i régi kikötőbe. A fáradtság és az erős másnaposság ellenére egyből beültek a Viszály gumicsónakjába, és elindultak a part felé. Kivéve az Alekszej Budanov nevű férfit, aki a hajó végében maradt, és úgy bámulta a korlátnak támaszkodva Saint-Tropezt, mintha ez lenne számára a tiltott város. És bár Mr. Budanov nem tudott róla, egy férfi figyelte őt a világítótorony aljából, a Quai d'Estienne d'Orves végén.

A férfi khaki rövidnadrágot viselt, fehér pulóvert, szafari kalapot, és egy fémkeretes napszemüveget. Több hónappal ezelőtt egy Moszkva melletti nyírfaerdőben Mr. Budanov megpróbálta megölni a feleségét. Most ez a férfi azt tervezte, hogy cserébe megöli őt. De ehhez egy dologra volt szüksége. Hogy Mr. Budanov elhagyja a hajót. Biztos volt benne, hogy nem marad sokáig ott. Rabja a nőknek, a pénznek és Saint-Tropez-nek. Ez a francia menedék jelentette számára egykor a bukást, és ez lesz halála színhelye is. A középtermetű férfi nem is kételkedett ebben. Csak nyugodtnak kell lennie. Engednie kell, hogy Mr.

Budanov jöjjön oda hozzá. És akkor eltiporja.

***

Szerencsére nem egyedül kellett várakoznia. Nyolc másik barátja társaságában állt ott lesben. Különböző neveken és különböző nyelvet beszélve a nyarat Európában töltötték, egészen szokatlan módon. Kőrútjuknak ez volt az utolsó állomása. És a vége.

Egy fedél alatt laktak a város feletti hegyen álló villában. Kék zsalus ablakai voltak, és hatalmas úszómedencéje, mely a távoli tengerre nézett. Nem sok időt pancsoltak a medencében, csak azért mentek bele, hogy megtévesszék a szomszédokat. Sőt idejük nagy részét Saint-Tropez utcáin töltötték megfigyeléssel, másokat követve, és belehallgatózva mások beszélgetésébe. Egy barátjuk a CIA-tól segítette feladatuk végrehajtását azzal, hogy lehallgatókat és hangrögzítőket küldött, melyekkel figyelemmel kísérhették a jacht és annak utasai telefonhívásait. A lehallgatások segítségével tudták követni, hogy Mad Max és a hajójának utasai mikor akarnak a városba menni. Mindig időben tudták, hogy hol akarnak ebédelni, hol akarnak vacsorázni, és hogy melyik exkluzív éjszakai klubban akarnak éjfél után „ellazulni”. A lehallgató készülék segítségével magának Alekszej Budanovnak is hallották a hangját. Majdnem minden hívás Moszkvából jött. Budanov a hívások során soha nem fedte fel kilétét, és soha nem is utalta valódi nevére.

És soha nem is hagyta el a Viszályt. Még akkor sem, amikor a többiek a kedvenc éttermében, a Le Grand Josephben ettek. Ő ezalatt is a jacht foglya maradt. És az a bizonyos középtermetű férfi nem sokkal messzebb csak várt a világítótorony aljában. Hogy a várakozás idejét kitöltse, arról álmodozott, hogy a feleségével szeretkezik. És képzeletbeli festményekeket restaurált. És elevenen emlékezett a nyírfaerdőbeli borzalomra. Ennek ellenére tekintetét nagyrészt a jachtra szegezte. És várt. Mindig csak várni... Várni egy repülőre vagy vonatra. Várni egy informátorra. Várni a napfelkelte a gyilkosságot követő reggelen. És várni Ivan Harkovra, hogy újra visszatérjen Saint-Tropez-be.

Huszonkilencedikén késő délután, miközben azt figyelte, ahogy a csónak visszatér a hajóhoz, Gabriel titkos telefonja megszólalt. Eli Lavon volt az.

- Gyere fel azonnal.

Végül amerikai technológia, de izraeli ravaszság okozta Ivan vesztét. Miközben Mihail a Chemin des Conquettes-en sétált végig, mely Saint-Tropez déli részének lakóházakkal teli utcája, a Villa Romana nevű étterem ajtaján egy új feliratot vett észre. Az angol, francia és orosz nyelvű felirat szerint sajnálattal közlik, hogy a híres Saint-Tropez-i étterem és mulató zártkörű rendezvény miatt két napig nem látogatható.

Lavon paparazzinak adta ki magát, aki mozisztárookra vadászik, ezért egy kis pénzt adott a személyzetnek, hogy megleshesse, ki bérelte ki ezt a helyiséget. Egy szomorú csapostól megtudta, hogy csak oroszok jönnek. Egy pincér segéd szerint egy kis tombolás lesz - ez az ő kifejezése, a tombolás! Végül egy remek hosztesz megmondta a megrendelő nevét, aki a számlát is állja majd: Maxim Szimonov, az orosz nikkelkirály. - Nem filmsztárok jönnek, csak részeg oroszok és a kis barátnőik. Minden évben megünneplik a szezon búcsúnapját. Valószínűleg emlékezetes éjszaka lesz. - Az lesz, gondolta Lavon. Egy igen emlékezetes éjszaka, valóban.

***

Gabriel erre fogadni mert volna, és nem kevés pénzt is tett volna rá. Le merte volna fogadni, hogy Ivan nem bír úgy nyaralni a Cote d'Azuron, hogy ne menjen el a Villa Romanába, és ne üljön a kedvenc asztalánál. Persze az ésszerű óvatossági intézkedések megtétele mellett. Lehet, hogy valami elképesztő álruhában érkezik, de akkor is eljön. És ő várni fog rá. Hogy meghúzza a ravaszt, két tényező tarthatja vissza. Ártatlan embereket nem akar eltalálni, az őt kísérő testőrökön kívül persze, és nem akar

Ivan szintjére süllyedni azzal, hogy a felesége szemtanúja legyen a halálának. Lavon azonban előjött egy ötlettel. Úgy nevezte: a telefonok tréfája.

Emlékezetes éjszaka volt, és ahogy Gabriel megjósolta, Ivan képtelen volt távol maradni a bulitól. Úgy szólt a techno, hogy szinte megsüketültek, a lányokon alig volt ruha, és úgy folyt a pezsgő, mintha egy folyó szakította volna át a gátat. Ivan keveset mutatta magát, bár nem viselt álöltözetet, mivel kevéssé volt valószínű, hogy a jelenlévők közül bárki is fel merné nyomni.

Az a két testőr, akiket Mad Max hozott magával, mint ajtónállók várakoztak a Villa Romana bejáratánál. És bár egyikőjük sem követett el semmilyen különösebb bűnt, mindkettőre a halál vár hajnali kettőkor. Hajnali kettőkor, mivel Ivan addigra elgyengül már az alkoholtól és a fáradtságtól. Kettőkor, mert ez az az időszak, amikor a Chemin des Conquettes-en csendesén végig lehet sétálni egy meleg nyári estén. Kettőkor, mert akkor fogja Ivánt egy telefonhívás kicsalni az utcára. És ez a hívás jelzi majd, hogy hamarosan itt a vég.

Megfigyelőhelynek Gabriel és Mihail egy játszóteret választott a Chemin des Conquettes északi sarkán. Azért választották ezt a helyszínt, mert ez volt ebben a helyzetben a legjobb útszakaszon, és a legközelebb is: mindössze ötven méterre a Villa Romana bejáratától. Izgatottan ültek a motoron, a sötét járdán, az utcalámpák között, és a fülhallgatón keresztül követték az eseményeket. Senkinek se tűntek fel. Ketten ülnek lustán a motorjaikon, hajnali kettőkor - ez a látvány gyakran előfordul egy forró nyáréjszakán Saint-Tropez-ben, különösen akkor, ha az első őszi mennydörgés hangjai már csak pár napot váratnak magukra.

Most nem a mennydörgés, hanem egy csöndes hang miatt indították be a motorjaikat. Ez a hang azt közölte, hogy most hívják Ivánt telefonon. A hang azt jelezte: itt az idő. Gabriel megérintette a hátra becsúsztatott 45-ös kaliberű Glockot - amit egy rendkívül erős roncsolást okozó robbanólövedékkel töltött meg -, és egy kicsit kiemelte az övéből. Majd lecsukta sisakján a plexi rostélyt, és már csak a jelre várt.

***

Oleg Rudenko hívta Moszkvából, legalábbis ezt hitték el Ivánnal. Nem tudott róla megbizonyosodni. És már soha nem is fog. A térerő gyenge volt, a zene meg túl hangos. Három dolgot értett csak meg: az illető oroszul beszélt, megvolt neki Ivan titkos száma,

és hogy fontos dologról van szó. Ez pont elég volt ahhoz, hogy felálljon és kimenjen a csöndes utcára, egyik fülén a telefonnal, a másikat meg szorosan befogva. Ha hallotta is a közeledő motorokat, nem adta jelét. Oroszul kiabált, majd megfordult, és ebben a pillanatban állt meg Gabriel a motorjával. A bejáratnál álló testőrök egyből érezték, hogy baj van, és szerencsétlenségükre egyből a belső zsebük felé nyúltak. Mihail mindkettőt szíven lőtte, még mielőtt a fegyverükhöz kaphattak volna. Ahogy Ivan észrevette, hogyan esnek össze mellette a testőrök, rettegve fordult meg, és egy hangtompítós Glock csövével találta magát szembe. Gabriel felemelte a bukósisak rostélyát, és elmosolyodott.

Majd meghúzta a ravaszt, és Ivan arca eltűnt. Ezt Grigorijért kaptad. Gondolta, miközben elhajtott a sötétben. És Chiaráért.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSEI

A Moszad ügynöke és az oligarcha nem valóságosan megtörtént eseményeket mesél el. A regényben szereplő nevek, karakterek, helyszínek és történetek a szerző képzeletének a szüleményei. Mindennemű hasonlóság bizonyos ma élő vagy halott személyekkel, ügyletekkel, gazdasági társaságokkal vagy eseményekkel és helyszínekkel csak a véletlen műve.

Sem a szibériai óriás olajvállalat, a Ruszoil, sem a Moszkovszkaja Gazeta, sem a Galaxy Travel a Tverszkaja utcában nem létezik. Viktor Orlov, Olga Sukova és Grigorij Bulganov nem valóságos személyek. Az izraeli titkosszolgálat főhadiszállása már nem Tel-Avivban, a Saul király utcában működik. Csak azért tartottam meg ezt a címet, mert mindig is nagyon tetszett ez a név. A légitársaságok menetrendjét a történethez igazítottam. Ha bárki az Aeroflot 247-es járatával akar Moszkvából Londonba repülni, csalódní fog. Nincs Becker és Puhl nevű magánbank Zürichben. Annak belső működési rendjét is a szerző találta ki. Az Elnöki Tanácsadó Hivatal valóban működik, viszont legjobb tudomásom szerint sose vettek részt izraeli kém akciójában.

Nincs reptér Konakovóban, legalábbis én nem tudok róla; és nincs olyan részleg az FSB-n, aminek koordinációs osztály a neve. A sakk-klub viszont minden kedd este működik a Szent György-templom sekrestyéjében, Bloomsburyben. Ezt viszont Greater London Sakk-klubnak hívják, nem Központi Londoni Sakk-klubnak, és ennek tagjai nagyon is kedves, remek emberek. Elnézést kérek a saint-tropez-i Villa Romana vezetőségétől, hogy a bejáratánál gyilkosság történik, de sajnos így kellett történnie. És szintén elnézést kell kérnem a hangulatos Bristol köz lakóitól Maida Vale-ben, hogy egy orosz dezertőrt költöztettem oda. Ha a szerző lakást bérelne Londonban, biztosan ezt a helyet választaná. Az olvasó ne keresse Gabriel Allont a Narkiss utca 16. alatt, Jeruzsálemben, vagy Viktor Orlovot a Cheyne Walk 43. alatt, Chelsea-ben. És nemigen olvashatnak máshol a mérget fecskendező gyűrűről, bár azt gyanítom, a KGB, illetve annak utódszervének biztosan van ehhez hasonló szerkezete.

A Nagy Terror „emlékét” őrző kivégzőhely csak kitaláció, de az, hogy abban a történelmi időszakban voltak ilyen helyszínek, sajnos nem. Hogy hány embert lőttek le pontosan az 1936-38 közötti borzalmas diktatúra alatt, sosem fogjuk megtudni. Az áldozatok számát körülbelül hétszázezer és egymillió közöttire becsülik. A szám épp elég annak elképzeléséhez, micsoda elnyomást kellett elszenvednie Oroszországnak a sztálini terror idején. Róbert Conquest történész tizenegy- és tizenhárommillió körül határozta meg a tisztogatás és a Sztálin által generált éhínség lehetséges áldozatainak a számát. Más történészek még nagyobb számokról beszélnek.

És mindemellett a közvélemény-kutatások szerint Sztálin „szellemi öröksége” még ma is népszerű. Az egyike azon kevés helyeknek, ahol az oroszok gyászolhatják Sztálin áldozatait, Butovo, amely Moszkvától délre fekszik. Abban a városkában 1937 augusztusa és 1938 októbere között körülbelül húszezer embert lőttek tarkón és temették el őket egy tömegsírba. 2007 nyarán meglátogattam családommal az ottani emlékművet, a Moscow Rules című regényemhez végzett kutatások ideje alatt, és ez az élmény rendkívüli módon inspirálta A dezertőr megírását. Egy kérdés motoszkált végig a fejemben, míg a sírhantok között jártam: hogyhogy nincs több ilyen emlékhely? Ahol az átlag orosz ember saját szemével láthatná bizonyítékát a sztálini bűnöknek. Erre az a válasz, hogy az Új Oroszországnak nem érdeke, hogy szembenézzen a szovjet múlt bűneivel. Viszont ezzel ellentétben igyekeznek finoman eltüntetni a visszatetszést kiváltó emlékeket, és közben ünnepelni a múlt nagyszerű vívmányait. Egy dolog magyarázza mindezt. Az NKVD, amely Sztálin parancsára jött létre a Nagy Terror idején, a KGB előfutáraként működött. És bizony a KGB volt tisztjei közül kerültek ki - Vlagyimir Putyint is beleértve - az ország jelenlegi vezetői. Ennek természetesen rövid távon is veszélyei lehetnek az ország politikai életére nézve: hogy minden szörnyűség újra megismétlődik. Sőt, bár sokkal áttételesebb formában, már mindez meg is történt. Amióta Vlagyimir Putyin hatalmat gyakorol - korábban elnökként, jelenleg miniszterelnökként -, jelentősen csorbát szenvedett a sajtószabadság, és sérültek egyéb demokratikus polgárjogok. 2008 decemberében a törvényhozás jelentősen kiterjesztette a „hazaárulás” fogalomkörét is. Az emberi jogi aktivisták rendkívül kiszolgáltatottá váltak ebben a bizonytalan helyzetben,

amikor a hatályos törvények alapján bármikor börtönbe zárhatják őket, ha kritizálni merészelik a politikai rendszert.

Andrej Lugovoj, aki korábban a KGB tisztje volt, és a brit hatóságok a dezertőr Alekszandr Litvinyenko megmérgezésével vádolták, egyértelműen kinyilvánította, hogy az új törvény még mindig nem elég következetes. Ő, aki jelenleg parlamenti képviselő, és aki sok orosz szemében igazi hős, azt nyilatkozta a spanyol El País hasábjain, hogy mindazokat, aki kritizálni merészelik Oroszországot, „meg kellene semmisíteni”.

Sőt később Lugovoj még tovább ment: „Hogy el tudom-e képzelni, hogy valaki Oroszország érdekében ölte meg Litvinyenkót? Ha az orosz állam érdekeiről van szó, akkor talán én magam is kiadtam volna a parancsot.” Ezt az az ember nyilatkozta, akit a brit hatóságok ugyanazon bűncselekmény elkövetésével meg is vádoltak. Mindazok, akik a Kreml és az orosz hatalmi elit uralmát megkérdőjelezzik, a letartóztatást és a bünvádi eljárást kockáztatják, amelyet a hatóságok minden lelkiismeret-furdalás nélkül le is folytatnak.

Vagy egyszerűen csak hidegvérrel gyilkolnak. Ezt bizonyítja Sztanyiszlav Markelov esete is, aki mint ügyvéd az emberi jogok keresztes lovagja és a szociális igazságok aktivistája volt. Moszkva központjában lőtték le 2009 januárjában, amint egy sajtókonferenciáról távozott.

Ugyancsak meggyilkolták Anasztazja Baburovát, a Novaja Gazeta szabadúszó újságíróját – tragikus módon ugyanazért a publikációért, amiért Anna Politkovszkáját lőtték le a házuk liftjében 2006 októberében.

A New Yorkban működő, az újságírók védelmében létrehozott tanács közlése szerint negyvenkilenc, a médiában dolgozó személyt gyilkoltak meg 1992 óta. Csak Irakban és Algériában gyilkoltak meg hasonló okokból újságírókat ugyanebben az időszakban. Sajnos ez is része lett Oroszország tragikus történetének.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mint mindig, most is rendkívül hálás vagyok Dávid Bulinak, aki valóban a világ legjobb restaurátorai közé tartozik. Dávid minden évben rengeteg értékes időt fordít arra, hogy Gabriel és az én hátam mögött állva figyelje, szakmailag nem követünk-e el valamilyen hibát. Tudása legalább annyira hasznomra van, mint a jelenléte teremtette kellemes hangulat.

Könyvek, újságok, magazinok és weboldalak százait néztem át a kézirat elkészítése közben, jóval többet annál, mint amit itt felsorolhatnék. De illetlenség lenne, ha pár igazán fontos művet ezek közül nem említenék meg: The Terminal Spy (Alan S. Cowel); The New Cold War (Edward Lucas); Stalin: A Biography (Robert Service); Stalin (Edward Radzinsky); Comrade J (Pete Early).

Számos izraeli és amerikai ügynökkel is beszéltem titokban a kézirat elkészülte alatt, akiknek most - érthető okokból nevük említése nélkül - szeretném megköszönni a segítségüket. Aaron Nutter nagylelkűen megosztotta velem történeteit, amelyeket a Fehér Ház Elnöki Tanácsadó Hivatala dolgozójaként élt meg, és aki a Peloton One egyik tagjával együtt remek társaságom volt szombat és vasárnap reggelenként. A kiváló washingtoni ortopéd orvos, dr. Benjámín Shaffer nyújtott segítséget a lőtt sebek roncsolódása és azok fertőzéseivel kapcsolatban. Dr. Andrew Pate, a híres charlestoni (Dél-Karolina) aneszteziológus beszólta nyugtatók terhes nőkre gyakorolt káros hatásáról.

Az én kedves barátom, Louis Toscano biztatott az írásra, amikor a United Press Internationalnál dolgoztunk együtt még a múlt század végén. Szerkesztőim, Tomy Davis, Kathy Crosby mentettek meg jó pár kellemetlenségtől, míg Olga Gardner Galvin az orosz kifejezéseket fésülte át. De ettől függetlenül, bármilyen tipográfiai vagy egyéb hiba, mely a könyvben megjelent, kizárólag az én felelősségem, nem az övék.

Szívből mondok köszönetet az alábbi személyeknek: John Makinson, Dávid Shanks, Marilyn Ducksworth, Neil Nyren, Leslie Gelbman, Kara Welsh, Kate Stark, Dick Hefernan, Norman Lidofsky Alex Clarké. Köszönöm a Putman elnökének, Ivan Heldnek - most, hogy Ivan Harkov halott, Ivan Held visszacapja ezt a nevet. Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani a legjobb kiadói gárdának: Stephanie Sorensen, Katié Mckee, Victoria Comella, Stephany Perez, Samantha Wolf és Eliisa Frazier csapatának.

Külön köszönet a jó barátoknak: Linda Rappaport, Len Chazen, Roger és Laura Cressey, Jane és Rob Lynch, Sue és Fred Kobak részére, és az ő elbűvölő családjuknak, valamint Joy és Jim Zornak. Jeff Zucker, Ron Meyer, Michael Gendler barátságáról és támogatásáról biztosított, míg Rabbi Dávid J. Wolpe, a Why Faith Matters szerzője segített át humorával és kedvességével az írás különösen nehéz pillanatain. Külön köszönet Sloan Harrisnak a szaktudásáért, a lelkesedéséért és rendkívül találó javaslataiért, valamint Marisa Ryannak, hogy tehetségével járult hozzá A dezertőr borítójának elkészültéhez.

Ez a könyv valóban nem készülhetett volna el gyermekeim, Nicholas és Lily segítségével. Nemcsak azzal, hogy segítettek összeállítani a végleges kéziratot, hanem azzal is, hogy feltétlen szeretetükről és támogatásukról biztosítottak. Végül köszönetet szeretnék mondani feleségemnek, Jamie Gangelnek. Segített a munkában, vezette a háztartást, felnevelt két remek gyereket, és még arra is volt ideje, hogy részt vegyen a mű szerkesztésében. Ha nem lett volna az ő türelme, támogatása és részletekbe menő figyelme, A dezertőr nem készült volna el. Az adósságom felé mérhetetlen. Ahogy a szerelmem is.